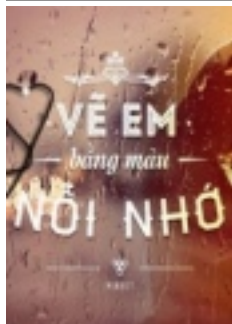

Vẽ Em Bằng Màu Nối Nhớ

Contents

Vẽ Em Bằng Màu Nối Nhớ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	30
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	42
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	65
23. Chương 23	68
24. Chương 24	72
25. Chương 25	76
26. Chương 26	80
27. Chương 27	83
28. Chương 28	86
29. Chương 29	90
30. Chương 30	93
31. Chương 31	96
32. Chương 32	98
33. Chương 33	101
34. Chương 34	105
35. Chương 35	109
36. Chương 36	112
37. Chương 37	116
38. Chương 38	119
39. Chương 39	123
40. Chương 40	127
41. Chương 41	133

Vẽ Em Bằng Màu Nổi Nhớ

Giới thiệu

Cho con một tô đặc biệt nhe cô! Sau bao nhiêu năm trở lại đây, mọi thứ vẫn không hề thay đổi gì nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-em-bang-mau-noi-nho>

1. Chương 1

- Cho con một tô đặc biệt nhe cô!

Sau bao nhiêu năm trở lại đây, mọi thứ vẫn không hề thay đổi gì nhiều. Vẫn con đường nhỏ vào khu chợ Việt Kiều, vẫn dòng người qua lại mua bán tấp nập, lũ trẻ trong xóm vui đùa cùng nhau một cách hồn nhiên. Tôi đang ngồi trong một quán hủ tiếu nhỏ, cái nơi mà nó đã từng gắn liền với tuổi thơ. Là những lúc phải ăn hủ tiếu vì chán cơm thềm phở theo đúng nghĩa đen của nó, là những lúc không cơm nhà vì mẹ bận, là những lúc hội hợp bạn bè và...là những lúc mà cái quán nhỏ này trở thành nơi để lại trong tôi nhiều kỷ niệm vui buồn về tình yêu đầu của tuổi học trò.

Vừa ăn vừa hồi tưởng lại nhưng ký ức đã qua, thoáng chốc mà đã gần hết tô hủ tiếu. Cái hương vị của bò viên hòa quyện vào nước lèo thật đậm đà khó tả. Tôi đã từng tìm đến rất nhiều nhà hàng ẩm thực Việt tại các tiểu bang Hoa Kỳ chỉ để có được cái hương vị này, hương vị món ăn của quê hương.

Đang say sưa với tô hủ tiếu thân yêu, bỗng ngoài cửa, một người con gái xuất hiện. Sẽ chẳng có gì lạ khi một đứa con gái bước vào một quán hủ tiếu. Điều khiến tất cả các gã đàn ông trong quán phải ngưng đùa và ngoái nhìn là vì cô ấy quá nổi bật, một vẻ đẹp kiêu kỳ hút mọi ánh nhìn, ở cô ấy toát lên một sự cuốn hút kỳ lạ. Cùng với chiếc váy trắng bó sát và giày cao gót, làm tôn lên một thân hình hoàn hảo với ba vòng cân đối. Nước da trắng hồng cùng mái tóc dài được búi cao lên, đúng là người con gái trong mơ của bất cứ gã đàn ông nào.

Tôi nghĩ thầm trong bụng, có lẽ em là diễn viên hay người mẫu gì đây. Chả trách nhìn khuôn mặt rất quen, cứ như từng đóng trong một bộ phim nào đó mà tôi đã xem dù vẫn còn đó cặp kính đen trên đôi mắt. Bỗng định thần lại, tôi quay lại với tô hủ tiếu đã sắp nguội của mình và tiếp tục ăn ngon lành. Thành linh có tiếng kéo ghế, một ai đó vừa ngồi vào bàn của tôi theo hướng đối diện. Ngược mặt lên thì chính là cô ấy, tôi nhìn cô ấy và tỏ vẻ hơi bất ngờ vì trong quán vẫn còn nhiều bàn trống mà. Và nếu là một người lịch sự thì ít nhất cũng nên hỏi tôi một tiếng xem có thể ngồi cùng bàn hay không chứ.

Nhưng thôi, tôi cũng không quan tâm lắm và tiếp tục sự nghiệp ăn uống của mình. Lâu lâu tôi lại ngược lên thì thấy cô ấy vẫn lặng yên ở đó và nhìn về phía tôi, thật ra thì tôi cũng không dám chắc là sau cặp kính đen ấy, cô ấy đang nhìn về phía nào. Tự nhiên cảm thấy một chút bối rối và hơi bất an.

- Cho con một ly cafe sữa đá nhe di! – Một giọng nói thánh thoát từ cái miệng nhỏ xinh phát ra, cô ấy thao kính đen, tay vẫy gọi bà chủ quán.

Cặp mắt long lanh ấy thật đẹp, nhìn rất cuốn hút và vô cùng thân quen. Bây giờ thì tôi có thể tin rằng mình đã từng thấy cô ấy ở đâu đó trên tivi. Thở phào một cái và tiếp tục với tô hủ tiếu của mình, không khí nghiêm trọng này giờ mới được giải phong bớt khi cô ấy đặt chiếc kính lên bàn. Nhưng tính tôi khá khó chịu khi phải ngồi ăn chung bàn với một người không quen biết, vì đôi lúc tôi ngược nhìn lên ngắm cảnh vật xung quanh thì lại đối mặt với người ngồi đối diện.

Ngày xưa, vào những trường hợp thế này tôi thường cầm cuối ăn cho nhanh rồi tính tiền ra về, không thể ngồi lâu thưởng thức món ăn và ngắm nhìn cảnh vật phố phường. Nhưng hôm nay thì khác, có lẽ là một ngoại lệ. Đối diện tôi là một cô gái với vẻ đẹp sắc sảo, lạnh lùng, không để ý đến một ai xung quanh. Thế loại này thường bị cho là chán, cũng đúng thôi, người ta đẹp thì người ta có quyền mà.

- Nước của con đây. – Bà chủ quán nói với cô ấy.

- Con cảm ơn di nhe! – Uh, ít ra thì cũng có chút lễ phép đó chứ, một chút ấn tượng tốt về cô ấy trong tôi.

Đặt ống hút lên đôi môi nhỏ xinh với màu son hồng và hút một cách nhẹ nhàng. Tay phải chống cằm, tay trái cầm chiếc kính đeo vào lại và hướng mặt về phía tôi. Lúc này thì bầu không khí yên lặng và nghiêm trọng trở lại tại bàn của tôi. Thế loại gái gì đây? Tôi nghĩ thầm trong bụng. Mặc kệ, chả hiểu sao này giờ cứ phân tâm, tô hủ tiếu đã nở bết nhè. Tôi vội vàng ăn nhanh chóng để còn về.

- Tính tiền cho con cô ơi! – Tôi giơ tay gọi bà chủ quán.

- Ủa, chị này tính tiền cho bàn này lúc vừa vào rồi mà anh. – Một bé gái giúp việc đi tới nói và quay đi.

- Chị ơi, mình quen nhau hả? – Quay lại nhìn cô ấy, tôi hỏi tỏ vẻ ngạc nhiên.

Cô ấy vẫn im lặng.

- Chị ơi, cảm ơn nhe! – Tôi nói to hơn một chút và quơ tay qua lại trước cặp kính đen ấy. Có thể cô ấy đang ngủ gục cũng nên.

- Chị cái đầu anh, tui nhỏ tuổi hơn anh! – Cuối cùng nàng ta cũng chịu lên tiếng, mà sao chanh chua quá.

Cô ấy lấy ra một mẫu giấy nhỏ và một cây viết khối túi xách. Viết viết cái gì đó một hồi rồi đẩy về phía tôi. Đứng dậy và bước khỏi quán một cách nhanh chóng để lại một thằng đực mặt ra nhìn theo mà không biết chuyện gì đang diễn ra. Nội dung của tờ giấy như thế này. “Khi nào có điện thoại và sim mới thì nhắn tin cho “tui” luôn và ngay!”.

Đọc xong mẫu giấy mà tôi không nhìn được cười, không hiểu là chuyện gì đang diễn ra. Con này bị hâm à? Nếu cô ấy thích tôi và cua tôi theo kiểu này thì đúng là không biết dùng từ ngữ nào để diễn đạt. Một kiểu làm quen hơi sỗ sàng. Mà ý nghĩ cô ấy thích tôi chỉ tồn tại vài giây trong đầu, dù có vẻ bề ngoài khá ưa nhìn nhưng cũng không dám tự tin là có thể khiến người con gái kiêu kỳ ấy đổ ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng lạ một điều, vì sao cô ấy biết tôi hiện tại không có điện thoại. Lại còn biết tôi lớn tuổi hơn cô ấy nữa. Phù, vừa về Việt Nam được có vài hôm mà lại gặp rắc rối gì đây.

...Một buổi trưa Sài Gòn hôm trước...

Tôi, một thằng con trai 25 tuổi, ngót nghét mà đã xa cái đất nước hình chữ S này hơn nửa thập kỷ. Nhiều lúc tôi muốn về quê lắm chứ, để có thể tận hưởng được cái hương vị quê hương trên mảnh đất này. Nhưng vì cứ bù đầu vào chuyện học tập và công việc, tôi lại cứ hẹn ngày về từ năm này sang năm khác. Một phần cũng vì còn tồn tại những mảnh ký ức buồn nơi đây mà tôi muốn quên đi. Đã 6 năm trôi qua, tôi đã thay đổi rất nhiều thứ, cả bên ngoài lẫn bên trong suy nghĩ. Cũng đã đến lúc phải quay lại, cũng đến lúc quên đi những chuyện buồn ngày xưa. Cứ xem như nó là một phần kỷ niệm, dù vui hay buồn thì nó cũng giúp tôi trưởng thành hơn như ngày hôm nay.

Trước khi về đến Tân Sơn Nhất, tôi phải quá cảnh vài tiếng tại Hong Kong. Cảm xúc thật sự lân lân khó tả, khi mà cái mảnh đất ấy chỉ còn cách tôi vài tiếng bay. Tại đây đợi chuyến bay kế tiếp, đa phần hành

khách ở đây là người Việt. Họ đang trò chuyện cười nói rôm rả, tôi im lặng và quan sát xung quanh. Một cảm giác thân quen và dễ chịu thật sự, mọi người ngồi quanh đây đều là đồng bào của tôi đấy.

Có ai đã từng ngắm nhìn cái đất nước hình chữ S này từ trên máy bay, chắc cũng đều có cảm giác như tôi. Nhớ lại 6 năm trước, khi chiếc máy bay dần dần cất cánh, cái hình chữ S đó từ từ nhỏ dần và biến mất sau lưng tôi. Tôi đã cố ngoái lại nhìn thật kỹ nó một lần cuối, cái nơi mà tôi đã gắn bó suốt 19 năm trời cuộc đời với bao kỷ niệm. Tôi đã bỏ lại sau lưng mọi thứ, mọi thứ mà tôi yêu quý nhất.

Và giờ đây tôi đã quay lại, quay lại vào một buổi sáng đẹp trời. Sau những đám mây lượn lờ trôi ấy, quê hương tôi lại một lần nữa xuất hiện trước mắt. Nó lại to dần và to dần, những cảm xúc và kỷ niệm lại ùa về. Những thứ cảm xúc mà tôi nghĩ rằng nó đã ngủ yên từ lâu và không bao giờ quay lại nữa.

Thở phào nhẹ nhõm vì cũng đã hoàn tất các thủ tục nhập cảnh, kiểm tra hành lý. Những khi đi một nơi nào đó, tôi ngại nhất là những việc này. Ngại cái sự mệt mỏi chờ đợi.

Cũng may chỉ mạng một ít đồ dung cá nhân và một ít quà cho người thân nên mọi thứ cũng diễn ra nhanh chóng. Bước ra khỏi cổng thì tôi ngó ngang ngó dọc để tìm dì tôi, hôm nay gia đình của dì sẽ đi đón tôi. Đứng đợi hồi lâu không thấy ai, thỉnh thoảng từ đằng sau, có một người nào đó nhảy vồ lên lưng tôi rồi cười ha hả. Giật mình quay lại nhìn, chưa kịp định thần thì người con gái xinh xắn ấy ôm ngang hông tôi.

- Anh Khanh, anh Khanh của em về rồi! – Con nhóc cười tí mắt và nói.

- Em ơi, em có nhận nhầm người không vậy? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

Em nhìn tôi chu mỏ và nụ một cục, buông tay và đẩy tôi ra. Từ phía xa, một người phụ nữ trạc tuổi mẹ tôi đi đến và nở một nụ cười. Tôi nhận ra đó là dì, sau bao nhiêu năm, dì nhìn vẫn trẻ như ngày nào.

- Khanh hả con, cái thằng này, bây giờ mới chịu về thăm dì đó hả? Để dì coi nào, cái thằng bây giờ trong chừng chạc và bảnh bao quá. – Dì nói và đến ôm lấy tôi, cảm động như muốn khóc, như nhìn thấy ruột thịt xa cách bao nhiêu năm gặp lại. Dì là em gái của mẹ tôi ngày còn chạy giặc, gia đình dì thì mất tích nên bà ngoại tôi nhận dì làm con. Ở miền Nam, ngày xưa vào thời chạy giặc thì gia đình ly tán rất nhiều. May mắn thì tìm lại được, còn không thì có thể thất lạc mãi mãi. Ngày xưa tôi thường ăn cơm ở nhà dì còn nhiều hơn ở nhà tôi vì mẹ đi làm suốt, nên dì xem tôi như con trai trong nhà.

- Con mắt kia, lớn thay rồi chứ có phải con nít đâu mà còn dè dặt cười cổ anh mày! Đi ra kia kêu ba chạy xe vào đây đón anh mày nhanh! – Dì nhìn sang con nhóc vừa khùng bố tôi và nói.

Tôi chợt giật mình nhớ ra, thì ra là con Ly, con nhóc mà ngày xưa lúc nào cũng quẩn lấy tôi. Tôi vừa quay sang nhìn nó và cười như đã nhận ra người quen. Bỗng nó cốc đầu tôi một cái.

- Em ghét anh lắm! – Nó quay lại nói, lè lưỡi một cái rồi bỏ đi. Trông thật đáng yêu.

- Cái tật trẻ con của nó từ nhỏ con biết mà. – Dì cười và nói với tôi.

Tôi và dì cùng nhau đi theo phía sau con nhóc ra xe.

- Vậy là Ly bây giờ cũng 19 tuổi rồi hả dì? – Tôi tâm sự với dì.

- Ủ, mới đó mà nó đã lớn xác vậy rồi, nuôi con này đến từng tuổi này cực khổ lắm con à! Nó không ngoan hiền như con, dì không biết khi nào nó lo ngược lại cho cậu dì nữa.

- Dì nói sao chứ con cũng có tốt gì đâu, đến giờ thì sự nghiệp cũng chưa đến đâu mà. Rồi bây giờ Ly nó học gì hả dì?

- Nó học ở trường Ngoại Ngữ Tin Học đó con, lâu lâu nó cũng đi làm người mẫu quảng cáo ấy sự kiện này nọ, mà dì thì không thích nó đi làm mấy công việc đó, cứ khuyên nó ráng học để lấy cái bằng mà nó không nghe, con về đây chơi thì coi khuyên bảo em nó xem.

Nhìn con nhóc từ phía sau, đúng là đáng đẹp như người mẫu. Hôm nay nó mặc quần jean dài bó sát và mang cao gót, áo sơ mi kiểu cách, một chút giản dị nhưng cũng rất thời trang. Tóc dài nhuộm nâu, nước da trắng hồng và môi son đỏ. Nó đi từ chỗ tôi ra xe mà hút bao ánh nhìn các đấng mày râu, lâu lâu lại quay lại nhìn tôi và lè lưỡi nhỏ xinh chọc quê tôi. Nghĩ lại cũng thật buồn cười, ngày xưa hai anh em còn cời trường tắm mưa, tắm kênh. Lúc nào nó cũng leo đèo theo tôi dù là tôi có chơi các trò chơi của tụi con

traí. Vậy mà giờ đây đã trở thành một thiếu nữ tràn trề nhựa sống, ăn mặc sành điệu chả bù với cái kiểu lồi thối lếch thếch lúc nhỏ.

- Ly càng lớn càng xinh đẹp như di vậy! Sau này thế nào di cũng được nhờ thôi mà. – Tôi cười nói với di và hai người cùng đi ra xe.

Vừa ngồi vào xe thì con Ly giành ngay chỗ ngồi cạnh tôi, kiểu này thì một tiếng nữa chịu trận với con nhóc này rồi. Xe lăn bánh từ từ rời khỏi phi trường, tôi tiếp tục nói chuyện với cậu di về cuộc sống của gia đình tôi bên kia.

- Ông già mà sao rồi? – Chú tôi hỏi.

- Dạ! Ba con qua đó cũng chỉ làm việc vặt thôi chú à, bằng cấp ở đây mang qua không có tác dụng gì.

- Ngày xưa đã quyết định là ở Việt Nam sống với di mà, sao tự nhiên lại đổi ý ngang xương? Từ ngày mẹ con mất, suốt ngày cứ lẩn quẩn ở nhà di miết rồi di quen hơi luôn. Lúc con đi, di buồn lắm! – Di lại sụt sịt khóc.

Tôi không biết phải trả lời thế nào, chỉ biết gượng gạo cười cho qua và ngả lưng ra một cái. Trầm tư ngắm nhìn đường phố qua ô cửa kính.

Sai Gòn, cái thành phố mà ngày xưa tôi thường cho là xô bồ, xô bộn. Thành phố đầy nắng gắt của những buổi trưa hè. Dòng người tấp nập ngược xuôi, đường xá đã được mở rộng. Nhiều nhà hàng khách sạn mọc lên. Có ai đã từng chịu cái lạnh giá của vùng bờ biển phía đông Hòa Kỳ, thì mới cảm thấy yêu sao cái khí hậu nóng bức này. Có ai từng xa quê gần đây thời gian như tôi, thì mới cảm thấy thêm cái nắng nóng chói chang giữa lòng thành phố. Tôi muốn được ra khỏi xe lúc này, để cảm nhận cái ấm áp của Sài Gòn. Muốn được những tia nắng ấy chạm vào da thịt, để làm tan đi cái lớp vỏ bọc lạnh lẽo vô hình nào đó trên người tôi suốt nhiều năm qua. Huyện Củ Chi là nơi tôi sinh ra và lớn lên, nhưng Sài Gòn lại để lại trong tôi nhiều hơn những kỷ niệm vui buồn của tuổi học trò, một mối tình sâu đậm mà nước mắt nhiều hơn tiếng cười. Cũng như câu “Khi ta ở chỉ là nơi đất ở. Khi ta đi đất đã hóa tâm hồn”.

- Ui da. – Dòng suy nghĩ tự nhiên bị dập tắt khi có ai đó làm gì trên cánh tay của tôi. Nhìn qua thì con Ly đang bứt từng cọng lông tay của tôi một cách tức giận.

- Cho anh chết nè, chết nè, bứt hết để xem coi im lặng được bao lâu. Nãy giờ thấy em không nói gì là tưởng mọi chuyện xong rồi hả. – Con nhỏ tức giận nhưng trong đáng yêu ghê. Lúc này thì di đã ngủ vì có lẽ mệt mỗi khi phải đi đón tôi.

- Thôi tha cho anh đi, cái tật từ nhỏ không bỏ. – Ngày xưa nó còn bứt cả lông chân của tôi nữa mà.

- Mới đó mà 6 năm rồi chứ có ít gì đâu, em giờ nhìn khác quá. Làm sao anh nhận ra được.

- Khác là khác thế nào? – Em chu mỏ hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Ủ, thì con mắmm ngày xưa của anh đã trở thành một cô người mẫu xinh đẹp rồi mà. – Tôi cười và chọc em.

- Đáng ghét, dám kêu em con mắmm. – Em vừa nói vừa tức giận bứt tiếp.

- Cơ mà anh khen em đẹp nên em tha cho anh đó, hi hi. – Tôi buồn cười với cái tính trẻ con của nó.

- Anh chỉ về đây chơi vài tháng hè, nên ngày nào cũng phải dẫn em đi chơi đó. Không để yên cho anh đâu. – Vừa nói em vừa hăm và định kéo quần tôi lên nhố cả lông chân nữa.

- Biết rồi, biết rồi mà. Ngày xưa nhóc nhố hết lông chân anh rồi, không còn gì đâu mà tìm. – Tôi hoảng hồn, trả lời một cách sợ sệt. Con nhóc nghe và cười khoái chí.

- À, ngày mai em đi làm PG để quảng cáo cho buổi triển lãm xe ở thành phố, anh đi với em nhe.

- Mà để anh mà nghỉ ngơi, nó vừa về mà bắt nó đi tùm lum. – Di tôi thức từ hồi nào và mắng con nhóc. Con nhóc lại chu mỏ làm nũng như mọi lần. Mọi người lại im lặng và chìm vào giấc ngủ. Chẳng mấy chốc mà đã về đến huyện. Đùi tôi mỏi nhừ vì con Ly đang nằm ngủ ngon lành trên đó từ lúc nào. Đôi chân dài của nó phải có rút lại, thìn con bé thật đáng yêu như con mèo con.

- Em ơi dậy đi, đến nhà rồi. – Tôi béo má con nhóc và nói khề.

- Để em ngủ tí nữa. – Em làm nũng với giọng ngái ngủ.
- Nhưng em ngồi dậy để anh ra ngoài mang hành lý vào nhà nữa mà.
- Anh công em vào nhà đi. – Con bé lại tiếp tục nhõng nhẽo.
- Con mắt này, vào nhà mau lên. – Dì tôi hét vào mông nó một cái và mắng.

Con nhóc hậm hực và nộ mặt đi vào nhà. Cái tính từ xưa của nó đến giờ vẫn vậy, hay giận và nhõng nhẽo lắm. Nhưng cũng mau quên và vui trở lại nhanh lắm. Bước xuống xe và mang đồ vào nhà, ngôi nhà thân yêu ngày nào mà tôi hay ăn trộm vẫn vậy. Vẫn lớp sơn màu trắng ấy, dường như đã được sơn lại gần đây. Vẫn những chậu cây kiểng của chú tôi mà ông ấy vẫn chăm sóc đều đặn mỗi ngày. Đi theo hướng bên tay phải là ra sân vườn phía sau, có trồng khá nhiều loại cây ăn trái. Bây giờ đã được rào lại đang hoang chứ không như ngày xưa, từ sân vườn nhà này có thể đi qua sân vườn nhà khác một cách dễ dàng.

Quay lại với khung cảnh của quán hủ tiếu, tôi ảnh giấy nhỏ vào túi áo rồi bước ra khỏi quán. Hít thở một cái thật sâu khoái khi trời của quê hương rồi đi dọc theo con đường để ngắm nhìn lại những cảnh vật ngày xưa. Đi ra ngoài đường lộ, và đi khoảng vài chục mét thì tôi ghé vào một cửa hàng điện thoại nhỏ. Mua một cái sim khuyến mãi và đặt vào cái điện thoại mà cậu tôi đưa tôi dùng những ngày ở đây. Tôi quyết định gọi ngay và luôn đến số điện thoại...

2. Chương 2

Đặt cái sim khuyến mãi mới mua vào điện thoại, tôi quyết định gọi ngay và luôn cho thằng Hải. Hải là thằng bạn thân dưới quê của tôi ngày xưa, nó được xem như tổng đài của cả nhóm. Bất cứ việc gì quan trọng trong nhóm đều thông qua nó. Vì vậy mà chỉ cần liên lạc được với nó, xem như có thể gặp lại tất cả bạn bè ngày xưa.

- Alo, Hải hả? – Tôi nói khi đầu dây bên kia vừa bắt máy.
- Xin lỗi, cho hỏi anh là ai vậy? – Nó lịch sự trả lời.
- Tao nè, Khanh nè.
- Khanh nào?
- Thằng Khanh ngày xưa hay tuột quần mày trong giờ thể dục nè.
- Hả, mày đó hả Khanh, thằng chó. Mày về bao giờ vậy?
- Tao mới về hôm qua thôi, gọi điện ày định hội hợp chiến hữu lại làm một châu nhận.
- Ừ, tất nhiên rồi. Để tao điều động anh em chiều nay mình làm một tăng. À mà không được, chiều nay tao phải giao hàng cho bên đối tác làm ăn. Hay là chiều mai nhe.
- Ừ, tùy mày thôi. Nay lên quá vậy, làm ăn có vẻ lớn nhỉ? Thôi mai gặp nhe.

Tôi chào nó và cúp máy. Sau đó tôi quay về nhà của dì.

- Anh đi đâu đó? Xấu nhe, đi chơi một mình. – Vừa bước vào nhà thì con Ly chạy lại hỏi.
- Anh đi ăn hủ tiếu ở cái quán ngày xưa anh em mình hay ăn đó, quào, vẫn ngon như ngày nào nhóc à!
- Anh xấu quá! Đi ăn một mình. – Con nhóc lại đổi.
- Thì hồi sang em lên Sài Gòn đi sự kiện mà, sao đi với anh được.
- Hi hi, anh anh...xem hình em chụp hồi sáng có đẹp không nè? – Con nhóc lại vui vẻ trở lại.

- Ủ, cũng tạm đó! – Tôi chọc nó chứ thật ra là đẹp thật, nhìn rất ăn ảnh. Nhưng thôi, khen nó riết thì làm nó hư. Mặt con nhóc bí xị chạy vào bếp phụ dì lau dọn. Con nhóc này tính cách hơi trẻ con vậy mà cũng giỏi, biết phụ mẹ làm việc nhà. Đúng là gái quê mình là nhất rồi.

Tôi lên phòng rửa mặt rồi ngã lưng ra giường. Phút chốc lại hồi tưởng về quá khứ. Nhớ lại cái thời học sinh cấp 2 nơi đây thật vui vẻ, ngày đó chỉ biết đến có ăn với học mà thôi. Chẳng phải suy nghĩ nhiều như bây giờ. Thăng Hoàng thì đá cầu hay bị rách quần. Thăng Hải thì nhiều lần bị tụi con trai tuột quần trong giờ thể dục, hình như nó mặc quần thể dục của ba nó hay sao đó. Chỉ cần kéo nhẹ vài cái là thấy hết bên trong. Rồi những giờ học dinh dưỡng nấu ăn với nhỏ Hoa và con Hạnh. Một kỷ niệm vui trong giờ học dinh dưỡng mà tôi nhớ nhất đó là khi miếng thịt heo bị chó tha đi, tụi tôi đuổi theo và lấy lại. Sau đó hoàn thành món ăn và mang lên cho cô nếm thử, ba đứa nhìn nhau mà cười thầm trong bụng. Lúc đó chợ cũng khá xa, ba đứa tôi cũng chả có khả năng mà chạy ra mua miếng thịt mới. Ba cô dinh dưỡng cứ tấm tắc khen ngon, lòng tôi lại thấy tội lỗi vô cùng.

Rồi những trận đòn của thầy cô để gò ép tụi tôi học những ngày thi tốt nghiệp đến. Năm lớp 9 là một trong những năm học vui nhất trong thời cấp sách đến trường của tôi. Chia tay bạn bè, tôi chuyển về trường Lê Quý Đôn ở Sai Gòn học, ở đây tôi sống với gia đình chú tôi. Một thằng con trai 15 tuổi lần đầu tiên xa gia đình, cảm giác thật lạ lẫm, lo lắng. Và ở đây, tôi đã gặp được em, tình yêu thật sự của tôi. Nó để lại trong tôi nhiều kỷ niệm vui buồn lẫn lộn, nó ảnh hưởng khá nhiều đến cuộc sống sau này của tôi. Thậm chí đến bây giờ, tôi vẫn chưa yêu thêm một ai. Nằm suy nghĩ mà tôi thiếp ngủ lúc nào không hay.

Chợt tỉnh giấc lúc 7 giờ tối, giờ sinh học của tôi vẫn chưa thể thích nghi. Bình thường giờ này bên kia thì tôi vẫn còn ngáy ngủ trong chăn. Quay về phía bên trái thì chợt giật mình như muốn rớt xuống giường. Con nhóc Ly nằm chình ình đọc truyện kể bên lúc nào không hay, tôi vội vàng lấy chiếc áo trên móc mặc vào.

- Em làm gì ở đây vậy? Tôi ngạc nhiên hỏi nó.

- Thì em nằm ngủ với anh, như hồi xưa tụi mình vẫn vậy mà. – Con bé tròn mắt trả lời một cách ngây thơ.

- Trời, hồi xưa khác, bây giờ khác. Già cái đầu rồi mà ngủ chung gì nữa?

- Thấy gớm! Bày đặt mặc áo vào nữa chứ. – Con nhóc lè lưỡi trêu tôi nói.

- Anh...anh...lại nằm đây tâm sự với em đi, hôm qua anh ngủ li bì, không nói chuyện được gì hết.

- À, ừ. – Tôi định thần lại, phù, nó là em gái mình mà. Tự nhiên lại ngại nó, chắc là vì cái thân hình người lớn của nó. Tôi tiến lại và ngồi cạnh nó.

- Sao anh ốm vậy, bộ bên đó ít ăn lắm hả?

- Hì, tại yêu nhiều thì ốm thôi em. – Tôi cười và trả lời, thật ra tôi hiện giờ đâu có ốm gì, chả qua là ốm hơn 6 năm trước nhiều thôi. Ngày đó tôi gần 90 kg chứ chả chơi. Mập như một con heo.

- Xì, anh mà biết yêu ai. Nhưng giờ ốm lại vậy cũng đẹp trai phết ấy, có điều không dễ thương như xưa nữa.

- Em béo má tôi và lác qua lác lại.

- Trinh béo sao rồi em? Lâu rồi anh không gặp nó. Nhớ nó ghê, nó vẫn khỏe chứ. Tôi quay sang hỏi em.

- Trinh béo? À, con Trinh hay đi chơi với mình ngày xưa đó hả? Từ ngày anh đi em cũng ít gặp nó, nghe nói gia đình nó chuyển ra Hà Nội sống rồi.

- Ủ, con nhỏ đáng yêu ghê! Anh nhớ nó quá, không biết nó còn giận anh không nhỉ? Nó vẫn bụ bẫm như xưa hả?

- Ha ha, ừ, con đó thì khỏi nói. Ăn uống luôn là vấn đề quan trọng nhất cuộc đời nó mà. Bây giờ chắc cần đem bán được rồi đó.

Nhớ ngày xưa vui lắm, tôi và hai đứa nó đi hái trộm xoài sau vườn nhà người ta. Hai đứa nó thì đứng canh ở dưới, tôi thì trèo cây hái. Chủ nhà phát hiện và cầm cây dí theo, tôi hãi quá nhảy xuống chạy và bỏ hai đứa nó ở lại. Hai tụi nó hốt hả chạy theo, con Trinh béo chạy trước con Ly, chạy qua một khúc cây bắt ngang qua con mương. Con Trinh béo nặng quá nên khúc cây bị gãy, thế là hai con nhóc lộn luống xuống mương đứng khóc bù lu bù loa. Tôi thì đã trốn được vào nhà, lúc đó tôi chỉ nghĩ dù sao tụi nó là con nít

nên người ta không bắt đầu. Cũng may cái mương nhỏ nên hai đứa nó không sao, sau vụ đó hai đứa nó giận tôi suốt một tuần dài.

- Anh đang nghĩ gì vậy? – Con Ly quay sang hỏi tôi.

- Không có gì, chỉ nhớ lại ngày xưa đi chơi với hai đứa vui quá! Bây giờ ba đứa mình mà gặp lại chắc vui lắm nhóc ha?

- Ủ, thời gian anh đi, nó và em cũng buồn và nhớ anh lắm! Những năm gần đây, nó cũng hay liên lạc hỏi anh có về không.

- Thôi! Xuống ăn cơm thôi, từ từ mình nói chuyện tiếp nhé. – Bụng tôi cũng bắt đầu thấy đói.

- Dạ! Công em xuống nào. – Em lại làm nũng.

- Thôi đi nhóc, em lớn xác thế này rồi, ai mà cồng cho nổi. Sau này quen thằng nào cơ bắp hơn anh thì tha hồ nhé. – Tôi cười và ghẹo nó.

- Hư hư...hix...hix, anh hết thương em rồi! – Lại cái màn nhõng nhẽo hồi xưa không bỏ.

- Thôi được rồi, leo lên đi! – Tôi lắc đầu và chịu thua nó.

Nó nhảy tót lên lưng tôi, ôi con này nặng kinh quá. Tôi vội lấy tay bợ mông nó lên, tự nhiên cảm thấy bối rối và ngại ngùng. Ngày xưa cái mông nó có to thế đâu, cồng nó cùng hàng nghìn lần rồi sao tự nhiên bây giờ thấy không được tự nhiên lắm.

- Anh nghĩ gì đó, đi xuống nhanh! – Con nhóc kí đầu tôi một cái rồi hát lú lo.

- Trời trời! Con mấm này lớn xác như vậy rồi còn bắt anh mầy cồng à. – Dì tôi lại hét vào mông nó mắng.

Con nhóc nhảy xuống, vừa cười vừa chạy vào bếp chuẩn bị cơm tối.

Chiều hôm sau, như cái hẹn với thằng Hải. Tôi dùng xe cộ tôi chạy ra quán lẩu ao cá. Gặp lại các chiến hữu ngày xưa thật vui không gì bằng. Thằng Hoàng thì tròn trịa, bụng bia. Con Hạnh, con Hoa thì xinh đẹp ra dáng thiếu nữ. Ngồi được vài phút, thì bỗng nhiên người con gái tôi gặp ngày hôm qua lại xuất hiện. Hôm nay cô ấy mặc váy hồng nhạt và giày cao gót, tóc vẫn búi cao. Vẫn là cái nét đẹp kiêu kỳ thu hút mọi ánh nhìn của thực khách trong quán. Cô ấy đang tiến về phía chòi của tôi đang ngồi.

- Có điện thoại rồi sao không nhắn tin cho “tui”? – Cô ấy đứng trước mặt tôi, khoanh tay và hỏi với vẻ bực bội.

- Anh...anh...

3. Chương 3

- Anh...anh quên mất. – Tôi gãi đầu trả lời.

- Điện thoại đâu? – Nhỏ xòe bàn tay ra trước mặt tôi.

Tôi lớ ngớ rút điện thoại ra khỏi túi quần, chưa kịp đưa thì nhỏ giật lấy. Bấm bấm cái gì đó, hình như là đang gọi vào số của nhỏ. Gọi xong thì quay đi, bước ra chòi phía đối diện chòi của tôi. Bên phía chòi đối diện, nhỏ ngồi cùng một người đàn ông náo đó rất bảnh trai, chắc tầm tuổi tôi đổ lên. Lúc này sự chú ý đến mọi người, quay lại ngồi vào bàn như cũ thì không khí im lặng cả chòi. Mọi ánh mắt của lũ bạn đều đổ dồn về tôi, mặt đứa nào cũng đờ ra tỏ vẻ ngạc nhiên không biết chuyện gì.

- Mày vẫn như ngày nào, đi đâu cũng lấp ló một bóng hồng bên cạnh. – Thằng Hoàng trêu tôi.

- Vừa về có vài ngày mà cua được em chân dài đó rồi hả mậy? Thằng Hải hỏi tôi.

- Haizzz! Thôi đừng quan tâm, ăn tiếp đi cái lủ này, nhìn cái gì mà nhìn! – Tôi trả lời để lẩn qua chuyện khác.

Nhớ ngày xưa, đám tôi không biết đến cái quán lẩu này ăn bao nhiêu lần nữa. Tui tôi thích cái không khí mát mẻ ở đây. Ở cái huyện này thì những chòi lẩu như vậy được xem là đặc sản vùng quê. Quán lẩu là một cái ao thật to, rồi có những cái nhà sàn được xây dựng dọc theo bờ ao. Khi thực khách ngồi ở đây, thì bên dưới là nước và có rất nhiều cá được nuôi. Có thể vừa ăn lẩu, vừa câu cá nếu thực khách mua vé ngoài cổng.

Quay trở lại với lủ bạn, con Hạnh và con Hoa thì đã có chồng rồi. Tôi nghĩ chắc cũng khó có cơ hội đi chơi thêm với tụi nó những lần sau vì bận chuyện gia đình. Thăng Hải thì hiện là chủ một doanh nghiệp mua bán máy tính tại Sài Gòn. Thăng Hoàng thì có vài cái quán ăn ở ngã tư An Dương. Nhìn lại tui bạn mình mà thấy tủi thân, đứa nào cũng có sự nghiệp hết rồi. Tôi dù đã tốt nghiệp kỹ sư máy tính tại Mỹ, nhưng vẫn chưa tìm được việc làm thích hợp.

Thôi vô cái đi! – Tôi đưa ly lên cùng với tụi nó, uống ực một cái thì chợt giật mình khi nhìn qua chòi đối diện.

Vẫn là kính râm và hình như mặt nhỏ đang chăm chăm hướng về phía tôi. Quả thật mấy hôm nay, tôi cũng hơi khó chịu về vấn đề này và muốn nói chuyện với nhỏ, xem thực sự đã có chuyện gì xảy ra. Tôi muốn đi ngay qua chòi đối diện để hỏi nhỏ nhưng ngại người đàn ông bên cạnh. Có thể đó là bạn trai hay chồng của nhỏ thì lại thêm rắc rối.

Quay trở lại việc ăn uống với bạn bè, chúng tôi ôn lại rất nhiều kỷ niệm của năm cấp hai. Thoáng chốc mà trời đã sập tối. Tôi ngược nhìn sang bên chòi đối diện thì nhỏ và người đàn ông đó đã ra về từ lúc nào. Lúc này tôi lại thấy thoải mái và tự nhiên hơn. Nhất định tôi nay tôi sẽ liên lạc với nhỏ để làm rõ mọi chuyện. Cũng đến lúc tiệc tàn, tôi có nhiệm vụ phải chở con Hạnh về. Lúc ấy cũng đã ngà ngà say, chỉ muốn chạy nhanh về mà ngủ một giấc. Thôi thì sau này không còn nhiều cơ hội gặp nữa, giúp nhỏ vậy.

- Tui chở bà về thế này chắc bị chồng bà chém chết quá! – Tôi cười và nói với con Hạnh khi hai đứa đi được một quãng.

- Trời! Ông lo gì chồng tôi là thằng Huy ngày xưa đó. – Con nhỏ vỗ vai tôi nói.

- Hả? Thiệt hả? – Lúc này thì tôi cảm thấy thoải mái hơn. Tưởng ai xa lạ, thì ra là thằng Huy học cạnh lớp tôi ngày xưa. Cũng nhờ tôi mà nó mới cua được con Hạnh. Bây giờ gặp lại có mà cảm ơn không hết. Nghĩ lại cũng thật ngưỡng mộ cái tình cảm đậm sâu của hai đứa này, quen nhau từ lúc 15 tuổi. Trải qua cả hai quãng đời học sinh cấp 3 và đại học mà tui nó vẫn có nhau. Ngày xưa tôi cứ nghĩ, hai đứa này cũng lảm đi đến hết cấp 3 là cùng. Vì lên đại học thì mỗi đứa sẽ một nơi, rồi tiếp xúc với nhiều bạn bè mới. Rồi sẽ có những rung động mới mà thôi. Trên đời này vẫn còn tình yêu lâu bền như vậy sao? Hay là vì tôi đã quá thất vọng với cái tình yêu ngày ấy, mà không còn tin và yêu ai cho đến ngày hôm nay.

- Có muốn vào gặp ông xã tui không? – Về đến cửa nhà, con Hạnh hỏi.

- Thôi khuya rồi, bà vào nghỉ ngơi để ổng trông. Khi nào có cơ hội thì tui qua chơi. – Lúc này chỉ muốn về nhà ngay thôi, mệt quá rồi. Có gặp chắc không còn sức mà nói chuyện.

Chạy tà tà về nhà với cái đầu quay quay đường về đêm lạnh thật. Chạy qua một con kênh, tôi chợt cười và nhớ về cái kỷ niệm buồn cười với con Trinh béo. Ngày xưa cũng chạy xe đạp qua con kênh này, từ đằng xa tôi thấy một con nhóc ú nu đang hụp lặn dưới kênh. Tự nhiên lúc ấy lại bỏ xe đạp nhảy xuống cứu nó, vừa nhảy xuống thì bị vộp bẻ. Mọi hồi thì lại thành ra con nhóc lôi tôi vào bờ. Mãi về sau hỏi ra mới biết nó đang tắm kênh chứ không phải bị chết đuối. Đúng là con nhóc béo này tắm kênh cũng khác người nữa.

- Anh đi tắm kênh sao không khởi động? – Con nhóc ngu ngơ hỏi tôi.

- À...ờ...tại anh thấy thích qua nên nhảy xuống tắm luôn. – Đành nói xạo cho đỡ nhục.

- Anh là anh của Ly đúng không?

- Ừ sao em biết anh vậy?

- Em thấy anh chở nó đi học hoài thôi, em tên Trinh, bạn học chung lớp 3A1 với Ly.

- À, anh tên Khanh, học lớp 9 ở trường thị trấn.

- Ước gì em cũng có anh trai như Ly! Được anh trai chở đi học thì còn gì bằng! – Con nhóc nói với tôi như muốn một điều gì đó.

- Ủ, vậy anh nhận em làm em nuôi chịu không? – Nhận làm em nuôi thì được, chứ còn chở đi học thì chắc không quá nhóc ơi. Thân hình nhóc thế này ai mà chở cho nổi. Lúc đó tôi nghĩ thầm trong bụng.

- Dạ, thích quá! Em có anh trai rồi. – Con nhỏ cười tíu tít mắt và nhảy cẫng lên.

Nhìn sơ qua thì con nhỏ có nước da sạm màu, nhìn là biết hay đi chơi dang nắng. Chắc vì gia đình có điều kiện quá nên giờ con nhóc mới ú thế này. Một đòn bánh tét di động, hai má bầu bĩnh, bầu đến nỗi khiến cặp mắt híp lại. Lại còn bị cận và đeo kính nữa. Nhưng nhìn tổng thể trông cũng vui mắt, cũng đáng yêu.

Quay lại với thực tại, không biết giờ này con nhóc sao rồi nhỉ. Không biết có còn giận người anh nuôi này không. Có thể nói Ly và Trinh không phải là ruột thịt với tôi, nhưng tôi thương chúng lắm. Với tất cả những kỷ niệm đã từng có, chúng nó như những cây bút màu, tô vẽ thêm màu sắc tươi đẹp cho bức tranh tuổi thơ của tôi.

Về đến nhà dì, tôi đi ngay lên phòng và ngã xuống giường để tận hưởng chăn êm nệm ấm. Lục điện thoại ra thì thấy một tin nhắn được gửi vào lúc 10 giờ đêm, tức một tiếng trước. Người gửi tên Miu, là ai vậy nhỉ? Tôi có quen ai tên Miu đâu. Bỗng sự nhớ ra lúc chiều, con nhỏ kiêu kỳ lấy điện thoại tôi và bấm bấm gì đó. Chắc nhỏ lưu số của nhỏ vào máy tôi. Mở tin nhắn ra đọc thì thấy.

- Tui ghét anh...!

4. Chương 4

- Tui ghét anh...!

- Sao ghét anh? Mà mình có quen nhau à? – Tôi nhắn lại ngay.

Chờ hơn 30 phút vẫn không thấy trả lời, tôi nghĩ giờ này chắc nhỏ cũng ngủ rồi nên thôi. Tôi cũng từ từ chìm sâu vào giấc ngủ.

Sáng hôm nay trời thật đẹp, những tia nắng xuyên qua ô cửa kính như những bàn tay của ông mặt trời đang muốn kéo tôi rời khỏi giường. Duỗi mình một cái để giải phóng các khớp cơ, quay sang bên trái thì tôi lại giật mình một lần nữa. Con nhóc Ly lại đang nằm chình ình bên cạnh và nhe răng cười nhìn tôi.

- Em vào đây hồi nào vậy? – Tôi ngạc nhiên hỏi em.

Được một lúc rồi, hì hì...vào đây nhìn anh ngủ. –Nó trả lời cùng nụ cười ma mãnh. Con nhóc này ngày xưa lắm trò phá phách lắm. Những lúc tôi ngủ là con nhóc chạy đến nhổ lông mũi tôi. Mỗi lần ngủ ở nhà dì thì cứ khóa cửa trong cho lạnh. Có lẽ không ngủ ở đây một thời gian dài, nên cũng quên đi cái quy luật đó.

- Trời! Sao quờn vậy nhóc. – Tôi trả lời một cách an tâm, vì bây giờ tôi đã thức dậy an toàn.

- Em thích! Ha ha. Anh mau đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng với nhà luôn! –Con bé cười nói ha hả rồi chạy xuống dưới nhà. Con bé từ nhỏ đến giờ vẫn vậy, ở nhà thì cứ quần ngắn áo thun. Mang dép lông đủ loại con vật, chạy lạch bạch như con vịt, trông đáng yêu lắm.

Tôi bước vào nhà vệ sinh và cảm thấy một điều gì đó không lành sau tiếng cười của con nhóc. Trời, nhìn vào gương tôi giật bắn người. Nó dùng mực đen vẽ lên người tôi một cái áo ngực phụ nữ to tướng. Lại còn chấm phá thêm hai con ốc đỏ chết màu son môi. Con nhóc này đúng là cái tính phá phách không bỏ được. Tôi phải tắm một hồi lâu mới gội rửa được hết tác phẩm của con nhóc.

- Dậy rồi đó hả con? Vào bàn ăn sáng với mọi người luôn nhe. – Vừa bước xuống nhà thì dì tôi bảo.

- Dạ! – Tôi trả lời dì rồi đi lại bàn ăn. Vừa đi vừa liếc nhìn con nhóc. Nó bụm miệng cười khúc khích nãy giờ.

- Mà chọc ghẹo gì anh mà hả? – Dì tôi kí đầu nó rồi mắng.

- Có gì đâu mẹ, con chỉ tặng anh ấy cái áo ngực thôi. – Nói rồi nó cười ha hả lớn hơn.

- Con nhỏ này, lớn rồi không có ý tứ gì hết! – Dì tôi mắng con nhóc rồi nhìn tôi cười lắc đầu như cũng chịu thua.

- Không sao đâu dì, đùa vui thôi mà.

- Phải không nhóc? – Tôi cười nói vừa dùng 2 tay véo má nó lắc qua lắc lại thật đau cho nó chừa.

- Ấy da! Ấy da! – Con nhóc nhăn mặt la.

- Mẹ!...Anh Khanh ăn hiếp con. Con nhóc lại làm nũng.

- Cho mà chừa. – Dì tôi nói.

Hôm nay nhà dì nấu phở để ăn sáng, lâu rồi tôi không được ăn phở của dì nấu. Thật sự nhớ mãi cái hương vị phở ấy. Hồi ở bên Philadelphia, tôi cũng thử nấu nhiều lần theo công thức hướng dẫn của dì nhưng chưa bao giờ thành công. Căn bản cũng vì bên đó không đủ gia vị, không có xương bò để hầm các loại. Ở Mỹ, có lẽ phở là món ăn tượng trưng cho ẩm thực Việt. Nó còn lọt vào top các món ăn của rất nhiều tạp chí nổi tiếng. Bất cứ một nhà hàng lớn nhỏ nào cũng phục vụ phở, nếu không có phở thì nó sẽ không bao giờ được xem là một nhà hàng Việt Nam.

- Anh...anh! Tí nữa đi bơi với em và thằng Huy nhe! – Con nhóc nắm tay tôi kéo kéo và hỏi.

- Huy nào? Thằng nhóc Huy bạn trai em ngày xưa ở đường tỉnh lộ đó hả?

__Xí, không dám đâu! Ai thêm làm bạn gái nó! – Con nhóc lè lưỡi nhỏ xinh trả lời.

- Ủ thì đi, anh bây giờ rảnh mà.

- Rảnh hả? Vậy giờ chưa tới giờ, ra ruộng chơi xú đi. – Nó khoác thêm một chiếc áo rồi kéo tôi đi luôn.

Hai đứa xot luôn 2 đôi dép lười trước nhà không biết của ai và chạy xe đạp ra ruộng luôn. Trên đường đi, mấy thằng thanh niên chặn bờ, chặn vệt...v...v...các thứ cứ nhìn tụi tôi không rời. Khởi hồi thì cũng biết tụi nó đang nhìn gì, ở cái khu vực bùn lầy này lại xuất hiện một con hot girl như con nhóc. Đi nặng như vậy mà nó không mặc dùm cái quần dài, chơi luôn cái quần ngắn cũn cỡn khi mặc ở nhà, khoe luôn cái cặp đùi trắng ấy.

- Ê nhóc, tụi nó nhìn nhóc kia, có quen không? – Tôi nói với nó.

- Quen quá chứ sao, mấy thằng này suốt ngày cưa em đó.

- Hi hi! – Con nhóc cười và ôm tôi cứng ngắc, còn hôn chụt chụt vào lưng tôi nữa.

- Bệnh hả nhóc?

- Bệnh gì? Hôm nay có cơ hội cắt đuôi vệ tinh. Em nói có người yêu rồi mà mấy thằng này không tin. – Nó cười khoái chí.

- Tôi quay sang nhìn mấy thằng đó, thăm hại thấy thương. Mặt đứa nào cũng tràn trề thất vọng. Nhưng mà cái số thằng thất vọng thì ít, mà cái số thằng đang lườm tôi thì nhiều gấp đôi.

- Thôi buông anh ra đi nhóc, để anh còn nguyên vẹn đi về nữa. – Tôi cười và ra hiệu cho con nhóc về mấy thằng đang lườm tôi.

- Nó dám đụng tới anh thì em cho nó chết. – Con nhóc vẫn ôm và cười nói.

Tụi tôi để xe đạp ở bờ, rồi đi bộ vào một khu đất có bóng mát của những cây to ngồi chơi.

- Con Trinh béo nói là sẽ vào Sái Gòn gặp anh đó.

- Thiệt hả? Vậy thì vui rồi. – Tôi nhớ nó quá, không biết bây giờ nó thế nào rồi.

- Gia đình nó chuyển chỗ ở hoài nên nó cũng không có nhiều bạn thân, tội nghiệp ghê.
- Chuyển đi đâu nữa hả em? – Tôi ngạc nhiên hỏi.
- Lúc nhỏ thì ra Hải Phòng, rồi sau này lại từ Hải Phòng về Hà Nội.

Ngồi nói chuyện một chút thì tụi tôi về, con nhóc gọi điện cho thằng Huy rồi lon ton chạy vào phòng thay đồ chuẩn bị đi bơi. Ngồi đợi nó thay đồ, trang điểm cũng mất gần 30 phút. Con này ngựa quá, ngày xưa có thể đâu. Nhớ ngày trước mỗi lần đi bơi, nó cứ mặc thể mà đi. Tắm xong thì cứ mặc nguyên bộ đồ ướt về nhà. Nghĩ lại cũng đúng thôi, con gái lớn thì ai mà chả thích đẹp mỗi khi ra đường.

- Đi bơi mà ngựa quá. – Tôi chọc em khi hai đứa đang đứng ngoài cổng chờ thằng Huy sang.
- Em thích đẹp mà! – Con nhóc chu mỏ nói giọng nũng nịu rồi ôm lấy cánh tay tôi. Nó đứng nép sát vào người tôi như để tránh nắng. Cái nắng gắt mùa hè của mảnh đất này thì đúng là ghê gớm. Giang nắng tầm 11-12 giờ trưa thì chỉ cần 1 tiếng là có thể thay đổi màu da. Nghĩ lại mà thấy hài cho cái cảnh tắm nắng của tụi Mỹ trắng hàng xóm bên kia của tôi. Cái nắng bên ấy thì quá yếu, có tắm nắng cả ngày cũng chả thấm thía gì. Người ta trắng quá thì người ta lại muốn đen lại, dần mình đen quá thì lại muốn trắng lên. Đúng là con người, chả bao giờ chấp nhận những gì mình đang có.

Một chiếc xe chạy đến, có lẽ là thằng Huy. Bây giờ nhìn nó khác quá, cao to, điển trai cứ như tài tử ấy.

- Ai đây? – Nó hậm hực hỏi con Ly rồi kéo con Ly ra xa tôi.
- Anh là ai vậy? Làm gì sít rịt với Ly thế? – Nó hỏi tôi.
- Anh Khanh mày nè. Không nhớ anh hả thằng nhóc? Tôi ký đầu nó và cười nói.
- Hả? Anh Khanh! Anh về hồi nào vậy? Nó chạy lại khoác vai tôi mừng rỡ. Nhớ lại ngày xưa thật buồn cười với cái thằng nhóc Huy này. Lúc nào cũng lẻo đẻo theo tôi, nào là mời tôi đi ăn, bao tôi chơi game. Mục đích chính cũng vì muốn tôi giới thiệu con Ly cho nó, đúng là nít quỷ. Không ngờ nó vẫn theo con Ly đến tận bây giờ. Tôi nghĩ với khả năng của nó, muốn của một em hot girl nào đó cũng không phải chuyện khó. Chính vì cái thiện lòng của nó mà tôi thấy quý, mới để nó đi chơi với con nhóc.

- Á...! – Thằng Huy la lên một tiếng.
- Đáng ghét! – Con nhỏ cắn vào tay thằng Huy rồi nói.

Nãy giờ hai anh em lo tay bắt mặt mừng, thằng Huy lúc nãy kéo con Ly ra rồi quăng sang một bên để con nhỏ đứng tòng ngòng một mình nãy giờ.

- Anh tui chứ có phải anh mấy người đâu, tránh ra! – Con nhỏ xô thằng Huy ra rồi leo lên xe tôi, lè lưỡi thằng Huy một cái.
- Ly qua đây đi với Huy đi! – Thằng Huy xụ mặt nói.
- Thôi đi thôi thằng em, để anh chở nó được rồi! – Tôi nói với thằng Huy.

Vậy là ba đứa chạy ra hồ bơi, nhà đi khá gần hồ bơi. Ngày xưa đi xe đạp thì chỉ 5 phút là tới. Sau này ở Huyện xây dựng khá nhiều hồ bơi mới, nhưng tôi chỉ thích tắm ở đây. Đơn giản vì nó là tuổi thơ của tôi. Kỷ niệm tắm hồ bơi của những buổi trưa hè trốn mẹ đi chơi, những giờ vắng tiết ở trường.

Xa hơn nữa, trước khi cái hồ bơi này được xây dựng thì chúng tôi thường tắm ở hồ bơi năm trăm. Sở dĩ gọi nó là năm trăm bởi vì giá rẻ chỉ có năm trăm đồng một người. Đa số toàn là trẻ em tắm. Mà không biết có nên gọi nó là hồ bơi không. Vì thực chất chỉ là một cái hồ nhỏ mấy mét vuông. Leo xuống đứng còn không có chỗ chứ huống chi là bơi. Nước thì đen như là nước kênh mà cứ khoái tắm.

Có lần tôi đang tắm, tự nhiên nghe đằng sau có tiếng dưng một cái. Cứ tưởng là chủ nhà vừa quăng một con hà mã vào hồ để nuôi. Mấy đứa nít khác thì lật đật chạy lên hết. Tôi quay lại thì ra là con Trinh béo, mỗi lần nó đến tắm là nó cứ vậy. Thoải mái má như chả có ai xung quanh.

Chạy một tí thì chúng tôi cũng đến nơi, tự nhiên thấy cảm giác như ai đang nhìn mình. Nhìn vào dãy ghế ngồi thì giật mình nhìn thấy nhỏ Miu. Con nhỏ đang thoa kem chống nắng và nhìn về phía tôi với vẻ mặt lạnh như tiền. Rồi sau đó nhỏ lại liếc sang nhìn nhóc Ly.

- Em ơi, em quen con nhỏ đó hả? Sao nó nhìn anh em mình chăm chăm thế. – Tôi quay sang hỏi nhóc Ly. Con nhóc không nói gì và đi về phía nhỏ Miu, tôi cảm thấy hơi sợ vì không biết chuyện gì sắp xảy ra đây.

5. Chương 5

Con nhóc không nói gì và đi về phía nhỏ Miu, tôi cảm thấy hơi sợ vì không biết chuyện gì sắp xảy ra đây.

Đột ngột con Ly nắm một chân nhỏ Miu lôi ra, nhỏ Miu thì rớt tuột xuống đất một cái bịch. Miu đứng dậy tẩn vào hông con Ly, Ly tấp vào tay của nhỏ Miu. Nhỏ Miu bép mũi con Ly. Ôi, nhìn cảnh tượng cứ như Long Tranh Hồ đấu. Tôi và thằng Huy đứng há hốc mà xem cảnh tượng.

- Anh ơi, chúng ta có nên tới can ra không anh? – Thằng Huy khiêu tôi và hỏi.

- Chết dịch, sao mà không nhắc sớm. – Tôi quát nó.

Hai thằng vừa định chạy vào can thì hai con nhỏ cười ha hả. Hai thằng lại một lần nữa đứng hình. Hai con nhỏ đứng cười nói một hồi thì con Ly chạy lại phía tôi.

- Con nhỏ trời đánh này là bạn đồng nghiệp của em đó.

- Ủ...ờ...mà...vậy hả?. Tôi nhìn nhỏ Miu rồi ướm ờ nói với con nhóc Ly vì không biết có nên nói chuyện xảy ra giữa tôi và nhỏ Miu hay không.

- Anh làm sao thế? Thấy nó xinh quá rồi bối rối luôn à? – Con Ly chóng nạnh hỏi tôi.

- Đâu có, cũng được thôi. Đâu có xinh bằng nhóc nhà anh. – Tôi định bụng sẽ nói với Ly chuyện đó sau khi về nhà. Con Ly cười khoái chí.

Phải nói rằng xưa đến giờ, chưa lần nào đi bơi mà bị soi như lần này. Hai con nhỏ hết màn thoa kem chống nắng rồi đến đùa giỡn um sùm. Nhưng cái sự ồn ào cũng chẳng phải vấn đề khiến mọi người chú ý. Cái sự chú ý có lẽ xuất phát từ nét đẹp trẻ trung tràn trề nhựa sống của hai cô tiểu thư. Ở quê tôi, người ta ít khi mặc bikini để đi bơi, hai nhỏ hôm nay cũng thế. Nhưng chỉ cần một chiếc quần ngắn và áo thun bó sát cùn cộn, cũng đủ làm bao trái tim của đám đàn ông trông hồ tan chảy. Tôi và thằng Huy đi sau có thể quan sát được toàn bộ sự việc xung quanh, bao nhiêu con mắt đang dõi theo từng bước đi, bước đùa giỡn của hai nhỏ. Thằng cha cứu hộ thì không lo trông coi lũ con nít đang tắm, cứ lượng lờ ở khu vực của hai con nhỏ, trông thật buồn cười. Để cho hai con nhỏ tung tăng dưới nước, tôi và thằng Huy tìm một góc ở thành hồ tắm sự.

- Sao rồi ông em, nay học hành thế nào?

- Em học ở Hồng Bàng khoa kiến trúc anh à.

- Vậy à? Anh không biết chú mê theo kiến trúc. Ngày xưa cứ tưởng chú thích máy tính lắm mà?

- Dạ, sau khi anh đi thì em thay đổi ý định rồi. Anh nhớ anh Đen không?

- Đen nào?

- Anh Đen lý ngày xưa giúp anh em mình chơi tụi côn đồ ở Hóc Môn đó.

- À nhớ rồi, cái thời đánh lộn trẻ trâu đó hả. Bây giờ ổng thế nào rồi?

- ổng lên thành phố lập nghiệp rồi, giờ đang là chủ một cây xăng ở đường Âu Cơ đó.

- Chút nhắn tin số ổng cho anh, mai anh đi thành phố sẽ ghé thăm.

Nhìn về phía hai con nhỏ thì vẫn đang hồn nhiên đùa giỡn. Nhỏ Miu hôm này cười nhiều lắm, nhìn rất hồn nhiên và đáng yêu. Không như cái vẻ lạnh lùng những lần gặp trước. Lâu lâu nhỏ bắt chợt nhìn thấy ánh mắt tôi đang nhìn nhỏ, nhỏ lại quay mặt đi nhưng muốn che đậy một cái gì đó. “Miu, em là người thế nào vậy? Có chuyện gì xảy ra trong những ngày qua? Tại sao đối với người khác rất hồn nhiên vui tươi, nhưng đối với anh thì lạnh lùng băng giá?” Tôi thầm nghĩ. Càng nhìn nhỏ Miu tôi càng cảm thấy một chút gì đó thân quen, một chút gì đó xa lạ. Tôi đã gặp nhỏ ở đâu rồi nhỉ?

- Hai con nhỏ xinh xắn quá hả Huy? Không biết ai xinh hơn ai ông em nhỉ? – Tôi cười nói với thằng Huy.
- Dạ, đúng là một chín một mười. Nhưng Ly của em chắc chắn là mười anh à.
- Tao quên, hồi mày cũng như thừa. – Tôi gõ đầu nó.
- Thế mày với nó tình cảm như thế nào rồi?
- Em cũng không biết nữa anh à, Ly cứ bơ em thế nào đó, mặc dù hai đứa cũng thường đi chơi với nhau lắm. –Thằng Huy nói giọng buồn rầu.
- Nó trẻ con thôi, cứ từ từ rồi sẽ thấm ông em à.

Tự nhiên đằng sau lưng một người nào đó nhảy bổ vào người tôi, đè đầu nhận nước uống quá trời. Ngốc lên thì thấy con Ly cười toe toét.

- Hai người nói xấu gì em đó. – Con Ly lườm tôi và thằng Huy.
- Anh Khanh công em ra chỗ hồ sâu nhất như ngày xưa đi. – Nói xong nó nhảy tót lên ôm cổ tôi.
- Thằng Huy nó khỏe hơn anh, qua với nó đi. – Tôi nhăn mặt trả lời.
- Không thèm, muốn anh Khanh cơ. – Con nhóc lại nhỏng nhẻo.

Tôi nhìn thằng Huy lắc đầu. Con nhóc nhìn về hướng nhỏ Miu rồi lè lưỡi chọc tức, nhỏ Miu thì mặt hầm hầm chả hiểu vì sao.

- Ly nè, sao Miu có nét gì đó giống...vậy em? – Tôi quay lại hỏi nhóc Ly. “...” là một cái tên mà tôi chưa muốn nói đến lúc này, tôi cũng không dám chắc có phải hay không nữa. Tôi đi xa đã khá lâu rồi, rất nhiều người quen bây giờ gặp lại thì không nhận ra được.
- Ha ha, anh nghĩ sao vậy? Em thấy có giống gì đâu, một trời một vực mà. – Nhóc Ly cười nói.
- Hai anh em vui vẻ quá hé? – Tiếng nhỏ Miu đằng sau phát ra với giọng điệu không thích thú lắm.
- Chứ sao mày, anh của tao mà. – Nhóc Ly ngênh mặt trả lời.

Nhỏ Miu im lặng bơi ra một góc xa khác. Trai trong hồ thì có bơi lờn quờn quanh khu vực nhỏ đang đứng. Chúng nó thể hiện đủ các kiểu trước mặt nhỏ. Có thằng thì hỏi chuyện vài câu, chắc là xin số phone làm quen. Nhưng mặt nhỏ thì cứ bơ như không có ai.

Thình lình, có một thằng nhóc đang quơ tay quơ chân như bị vợp bẻ ở khu vực hồ sâu. Cứu hộ thì không thấy đâu, tôi bèn bơi ngay đến và kéo nó vào bờ.

- Có sao không nhóc? – Thằng nhóc không trả lời, ho sặc sụa.
- Có người nhà ở đây không, nhỏ xíu mà đã bơi ở chỗ sâu rồi?
- Dạ! Anh hai của em ngồi đằng kia kìa. – Nó chỉ tay về cái thằng đang ngồi trên thành hồ gần nhỏ Miu. Hình như cũng là một thằng mê gái đang cựa cằm nhỏ.

Tôi bực mình dẫn thằng bé lại đó giao cho anh nó.

- Thằng kia, sao mày không lo coi chừng em mày? Nó xém chết đuối kìa. Thằng anh nó lúc này mới sực nhớ đến em nó và chạy lại thăm hỏi. Xong nó dẫn thằng em nó ra về luôn.

Tôi tiến lại gần, ngồi xuống cạnh nhỏ Miu.

- Em tên Miu hả? – Tôi hỏi nhỏ.
- Biết rồi còn hỏi. – Trả lời và không nhìn tôi.
- Sao đi chơi mà có vẻ buồn vậy?
- Lo cho em gái anh kìa, quan tâm “tui” làm gì?

Nói dứt câu thì nhỏ xuống hồ và bơi đi chỗ khác. Một hồi thì chúng tôi cũng chuẩn bị về.

- Ai chở em về? – Tôi hỏi nhỏ Miu.

- Có người rồi, không cần lo. – Nhỏ Miu trả lời và không thèm nhìn tôi một cái, đi ra cổng thì leo lên xe của một người đàn ông chờ sẵn. Đúng là người đàn ông mấy hôm trước đi cùng với nhỏ. Ôm eo người đàn ông đó như tình nhân, rồi chiếc xe phóng đi.

Tôi về định lên phòng con Ly hỏi chuyện thì nó đã ngủ sớm vì quá mệt do hôm nay bơi nhiều. Quay về phòng, tôi ngã lưng ra giường và suy nghĩ ngày mai sẽ làm gì tiếp. Có lẽ là trở lại cái đất xô bồ xô bộn, gặp lại một vài người đã lâu không gặp. Ngắm lại cảnh vật xưa xem có thay đổi như người đã thay đổi không. Bỗng nhiên điện thoại có tin nhắn từ nhỏ Miu.

- Về nhà chưa?

- Anh về rồi.

- Đang làm gì?

- Đang nằm thôi.

- Mai làm gì?

- Mai anh đi Sài Gòn em à.

- Chi vậy?

- Anh thăm vài người bạn cũ.

- Bạn cũ hay người yêu cũ?

- Em nói bậy gì vậy? Nhưng em là ai? Mình có quen nhau trước kia à? Ly chỉ cho anh biết em là đồng nghiệp của nó và tên Miu. Đó là tất cả những gì anh biết về em.

- Đang ghét, đáng ghét, đáng ghét...! – Miu nhắn lại.

6. Chương 6

- Đang ghét, đáng ghét, đáng ghét...! – Miu nhắn lại.

- Là sao? – Tôi nhắn. Và không một tin nhắn nào nữa. Tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

Tờ mờ sáng hôm sau, tôi dậy khá sớm. Dì đang lom khom quét sân, thấy vậy tôi bèn chạy ra.

- Dì để con làm cho! Dì cũng có tuổi rồi, việc nặng trong nhà cứ để tụi trẻ nó làm.

- Cái thằng, ngoan quá! Hôm nay con đi Sài Gòn hả? Rồi đi bao lâu?

- Con đi vài hôm rồi về dì à.

- Đợi dì chút nhé. – Dì chạy vào nhà trong khi tôi đang tiếp tục công việc quét sân.

- Nè, cầm lấy ít tiền để đi Sài Gòn có mà tiêu. – Dì nhét vội tiền vào túi áo tôi.

- Trời! Sao dì đưa nhiều vậy? Con có tiền của con rồi mà. – Tôi lấy ra xem thì khoảng 10 triệu.

- Tiền của con cứ giữ để mang về bên đó xài, khỏi phải mang đi đổi mất công. Khi nào cần nữa thì nói cho dì biết. Ở Sài Gòn bây giờ tốn kém lắm, con lựa khách sạn tốt mà ở, rồi ăn uống cho thiệt là ngon vào, mà ồm hơn xưa nhiều quá! – Dì lại rơm rớm nước mắt.

- Nhưng...

- Không nhưng gì hết! Mà đi biệt 6-7 năm trời, dì có cơ hội nuôi mày được ngày nào đâu? Dì để hợp cơm sườn mới mua ở trên bàn đó, ăn xong rồi uống ly cà phê sữa đá kể bên cho tỉnh ngủ rồi đi.

- Dạ! – Tôi đi vào nhà.

- Nè, chạy xe chậm thôi nhe con! Đường xá giờ ghê lắm.

- Dạ! – Dì tốt với tôi quá, quyết định ra đi ngày xưa là đúng hay sai?

Ngồi nhăm nháp ly cà phê và ngắm những chậu cây kiểng trong vườn, tôi nhớ lại ngày xưa vì chúng mà bị chú tôi đánh gần chết. Hôm đó tôi vừa đi học về, thấy 2 con nhóc Ly và Trinh béo đứng khóc. Thì ra tụi nó chạy giỡn thế nào mà làm vỡ chậu kiểng chú tôi rất thích. Vậy là tôi đã nhận tội thay tụi nó và bị chú đánh đòn không thương tiếc. Chú tôi đi rồi thì 2 con nhóc chạy lại ngồi cạnh tôi, mỗi đứa ôm một tay tôi rồi khóc bù lu bù loa.

- Hai con điên! Có bị gì đâu mà khóc? – Tôi nhăn mặt đau đớn hỏi.

- Tụi em xin lỗi! Xin lỗi! – Tụi nó vừa nói vừa khóc, nhìn thương lắm.

Đang ngồi suy nghĩ thì chợt nhớ nên đi Sài Gòn sớm, đi lúc này vắng xe mà nhóc Ly cũng không đòi theo vì chưa thức.

- Đang nghĩ gì đó? – Đằng sau, nhóc Ly khoác cổ tôi.

- Sao dậy sớm vậy? – Tôi quay lại hỏi, mặt con nhóc như vừa mới thức, tóc tai bù xù.

- Anh tưởng hôm nay trốn đi Sài Gòn một mình được à? – Nó lè lưỡi.

- Anh đi công chuyện, không có đi chơi đâu. Em ở nhà đi!

- “Hong”. (Từ miền Nam của không.)

- Mày ở nhà dọn dẹp phụ mẹ! – Dì tôi nói vào. Con nhóc giận dỗi bỏ vào trong.

Từ quê lên Sài Gòn mất khoảng một tiếng đồng hồ. Tranh thủ trời tờ mờ sáng thì tôi dắt xe ra đi luôn. Đường quốc lộ về thành phố tầm 5 – 6 giờ sáng rất ít xe. Đường vắng nên chạy dễ dàng và khí hậu lúc này cũng hơi se lạnh, ít bụi đường của những xe cơ giới lớn khác. Ngày xưa tôi thích nhất là về thành phố vào khoảng thời gian này, không gian thật bình yên.

Con đường 30 km về thành phố vẫn vậy, không hề thay đổi gì nhiều. Hôm nay tôi mới có cơ hội nhìn kỹ lại mọi thứ. Con đường nay tôi đã từng đi về không biết bao nhiêu lần rồi. Tôi nhớ như in từng hàng cây, cánh đồng, quán xá, cua queo, đèn giao thông...mọi thứ. Mỗi lần đi trên con đường này là lại mang một tâm trạng khác nhau. Những ngày đầu bỡ ngỡ về chốn phồn hoa, xa lạ. Những ngày chạy như tên bắn trong đêm về để kịp giờ học. Những ngày chạy về thành phố để sắm sửa quần áo mới khi xuân về. Những ngày bình yên chạy về thành phố chỉ đơn giản muốn ăn một cái gì đó, gặp những người bạn. Tâm trạng bây giờ là thế nào nhỉ?

Tôi đã chạy đến những cách đồng ở huyện Hóc Môn. Phía xa chân trời, mặt trời đang dần dần ló dạng. Những tiếng gà gáy râm rang trong những xóm nhỏ. Tâm trạng bây giờ là sự bình yên của cuộc sống. Không có mục đích thật sự đi về thành phố như những lần trước. Không phải sợ trễ học. Không phải để ăn chơi nhậu nhẹt. Không đi để sắm sửa đồ đạc. Không phải hẹn hò càng không phải sợ một ai đó đứng chờ tôi tại một góc đường chỉ để gặp nhau mỗi khi tôi từ quê lên.

Vậy mục đích chuyến đi hôm nay là gì? Có lẽ chỉ đơn giản là muốn tìm lại, tìm lại những cảm xúc đã ngủ yên từ lâu. Tìm lại không có nghĩa để đạt được nó một lần nữa, chỉ là một sự nhìn lại để biết được tôi còn lại những gì của cái quá khứ ấy. Mặt trời đã lên cao, những tia nắng ấm áp đã bắt đầu xuất hiện. Hàng quán ven đường bắt đầu dọn ra để chuẩn bị ột ngày mới. Xe cộ bắt đầu đông đúc hơn.

Sẽ là một ngày mới bình yên phải không...?

Từ quốc lộ 22 theo đường Trường Chinh và có 2 ngã rẽ vào thành phố, tôi quyết định đi đường Âu Cơ để gặp lại người anh chí cốt ngày xưa, anh Đen. Theo lời chỉ dẫn của thằng Huy thì anh Đen đang làm chủ một cây xăng trên đường này.

Chạy một hồi thì cũng đến nơi, từ xa nhìn vào thì có thể dễ dàng nhận ra anh ấy. Anh nhìn chừng chặc và già dặn hơn ngày xưa nhiều. Thân hình không phải thật sự to cao, nhưng nhìn rất rắn rỏi. Nước da hơi

ngâm đen, khuôn mặt có một chút khắc khổ vì cuộc sống kém may mắn hơn những đứa trẻ khác từ nhỏ. Đi chơi với anh từ nhỏ, tôi đã cảm nhận được anh là một người anh nghĩa khí, luôn xả thân giúp tôi những lúc khó khăn. Sẵn xe cũng gần cạn xăng nên tôi chạy vào đổ. Mũ bảo hiểm, khẩu trang, kính mát vẫn còn trên mặt, có lẽ anh sẽ không nhận ra tôi.

- Hết tiền rồi, đổ xăng không trả tiền có sao không? – Tôi nói với thằng lính đổ xăng, nhưng cố nói thật to để ông anh nghe thấy.

- Anh cứ đùa vui. – Thằng lính cười và nói.

- Anh à, chỗ chúng tôi không cho đổ xăng thiếu. Anh có thể gọi điện nhờ người thân đến đây trả tiền giúp.

- Anh Đen từ tốn nói, quả nhiên đã chứng chắc hơn ngày xưa. Nếu ngày xưa gặp trường hợp thế này, có khi tôi đã ăn vài cước của ông ấy.

- Bây giờ em có mấy lít dầu ăn mới mua, anh cầm xài đỡ coi như tiền xăng được không. – Tôi nói với giọng điệu bốn cọt.

- Mày là thằng nào? Dám tới địa bàn của tao quậy hả? – Anh Đen túm lấy cổ áo tôi xách lên, mắt trợn trừng như muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

- Khanh nhỏ đây Đen đại ca. – Tôi tháo kính và khẩu trang ra, có lẽ đùa đến đây thôi. Không khéo tí nữa lại vào viện.

- Khanh...- Anh Đen nhìn tôi dò xét trong vài giây.

- Trời, thằng Khanh nhỏ. Mày nhìn khác quá, anh nhận không ra. Thằng Huy có nói mày về mấy bữa trước, anh định về quê thăm mày. – Anh Đen tay bắt mặt mừng, khoác vai tôi.

- Em út phải đến trình diện đại ca chứ.

- Tụi bây kêu vợ tao chuẩn bị đồ nhậu rồi mang qua nhà cũ cho tao. – Anh Đen nói với mấy thằng lính ở đó. Anh Đen gác lại mọi công việc, leo lên xe tôi và chỉ đường cho tôi về nhà cũ.

- Anh vẫn còn ở căn nhà đó à. – Tôi hỏi anh Đen, vì ngày xưa có thời gian tôi từng sống ở đó chung với anh và bạn gái của anh.

- Không, lâu lâu tao về đó nhậu với mấy đứa bạn, hoặc giận vợ chạy ra đó ngủ.

- Thằng em giờ không có chỗ tá túc, ợ tạm nhà cũ của anh một thời gian được không?

- Cái thằng, mày coi tao là ai vậy? Cho mày luôn còn được. – Vừa nói anh vừa nhét chìa khóa nhà vào túi tôi.

Căn nhà nhỏ trong một con hẻm của đường Đặng Thế Phong, cách cây xăng khoảng 5 phút đi xe. Tôi vẫn còn nhớ chính xác nó ở đâu, nó là một trong những nơi thuộc về phần ký ức mà tôi không bao giờ quên được.

Ngồi trong nhà trò chuyện một lúc thì điện thoại có tin nhắn. Tin nhắn đến từ số máy của nhỏ Miu.

- Anh đang ở đâu? Tối nay tui cần gấp.

- Anh thăm người anh nhà ở Quận 11.

Vừa tính nhắn hỏi nhỏ gấp làm gì thì chị vợ anh Đen bước vào và chuẩn bị rượu thịt. Chị cười tươi khi gặp tôi, nhìn chị khá dịu dàng và đầm thắm. Tôi nghĩ ông anh tôi cũng may khi cưới được người vợ như vậy. Nhưng tôi cũng có một chút buồn, vì chị không phải là người bạn gái mà ngày xưa ở cùng tôi và anh Đen trong nhà này. Người con gái đó bây giờ đã đi đâu nhỉ, hy vọng đã tìm được một bến đỗ tốt cho cuộc đời mình. Không còn phải đau khổ vì anh của tôi nữa.

Hai anh em rượu vào nói chuyện trên trời dưới đất, kể về những thời trẻ trâu lúc nhỏ. Tôi nhớ có một dịp mùa gió về, người ta hay thả diều vào chừng buổi chiều mát. Thế là tôi, Huy, Ly và Phước bạn tôi rủ nhau xuống những cánh đồng ở Huyện Hóc Môn thả diều. Thực ra ở quê tôi thì ruộng lúa đầy ra, những tụi nhỏ bảo muốn tìm cảm giác mới. Thế là 4 đứa đón xe buýt đi thả diều. Buổi thả diều ấy sẽ thực sự rất vui nếu không xảy ra sự cố đánh nhau của chúng tôi với một nhóm ở huyện này.

Sự việc là một thằng nhóc con tầm tuổi thằng Huy thích con Ly, nó chạy theo chọc ghẹo con nhóc làm điều của con nhóc bay mất. Nhóc Ly đứng khóc nhè ầm trời. Thằng Huy nổi máu anh hùng, chạy lại tán đầu thằng đó té chúi nhủi. Tôi chạy lại can hai đứa ra thì thằng nhóc con chỉ vào mặt cả đám nói.

- Tụi bây ngon lắm, có ngon thì ở đây chờ tao.

Thấy nó chỉ là thằng nhóc nên cũng không quan tâm những gì nó nói, chúng tôi tiếp tục thả diều. Khi đi theo con đường nhỏ ra đường lộ để đón xe buýt về thì tụi tôi bị một nhóm khoảng 10 thằng chặn đầu. Trong đám có thằng nhóc con hồi nãy, nó chỉ chúng tôi rồi nói gì với một thằng cổ vẻ như là cầm đầu băng đó.

- Lúc nãy thằng nào đánh em tao? – Thằng cầm đầu nghênh mặt hỏi.

Con nhóc thì bắt đầu khóc nhè rồi, thằng Huy thì mặt mày xanh lét. Nhận thấy sắp có chuyện không hay, tôi đẩy 3 đứa nhóc ra phía sau. Tôi nói nhỏ với thằng Huy, kêu nó dẫn hai con nhóc chạy ra đường lộ đón xe buýt về trước. Thằng cầm đầu định chạy tóm thằng Huy lại thì bị tôi đẩy ngược vắng ra.

Biết là sẽ khó tránh khỏi phải động tay chân với tụi này. Lòng thầm nghĩ Vovinam của tôi và thằng Phước cũng đến lúc mạng ra thực chiến rồi. Tôi và nó học Vovinam từ hồi tiểu học, 2 thằng đi đánh giải huyện, giải Hội Khỏe Phù Đổng thành phố mỗi năm. Huy chương không nhiều nhưng cũng có khá nhiều kinh nghiệm. Không biết thằng Phước thế nào chứ đối với tôi, đây là lần đầu tiên đánh lộn thật sự. Có nhiều người bảo rằng học võ để làm gì, vì khi đánh nhau thật sự thì có áp dụng được gì đâu. Suy nghĩ đó là không đúng, các bài quyền mà tôi từng học như: Nhập Môn Quyền, Thập Tự Quyền, Long Hồ Quyền, Tứ Trụ Quyền dịch thị là học chỉ để biểu diễn nhưng họ không biết rằng ngoài những bài quyền biểu diễn đó, võ sinh còn có hàng giờ luyện tập đấu đối kháng và thể lực. Vì vậy mà thể lực và sự linh hoạt trong các đòn thế đều tốt hơn người không học. Nhưng ở trong tình trạng như thế này, 2 thằng thì không thể nào mà chọi được với 10 thằng. Chắc chỉ còn nước tìm một góc tường nào đó nép vào để tránh phải đánh trực diện với cả 10 thằng.

- Tụi nhóc con giỡn với nhau thôi, có gì từ từ giải quyết. – Tối nói với thằng cầm đầu.

Không nói không rằng, thằng cầm đầu định bay lên đập tôi. Tôi nhảy về sau một bước để tránh cái đập đó, chuyển trụ từ chân phải sang chân trái, dồn hết lực vào chân phải để tung một đòn đá tạt ngang tầm ngực của nó. Nhưng không hiểu vì sao nó lại cúi đầu xuống và cú tạt dính vào mặt nó. Chân tạt chưa chạm đất thì tôi định tung tiếp một cú đấm thẳng nhân lúc nó chệch choạc thì từ phía sau có một thằng khác bay dậm vào gáy tôi làm tôi chúi nhủi xuống đất. Tôi đứng dậy, chạy lại túm lấy đầu nó đè xuống bằng tay trái rồi cầm thật mạnh cùi chỏ phải vào lưng nó. Đây là một đòn hiểm cấm kỵ trong thi đấu nhưng bắt buộc phải sử dụng lúc này. Nó vừa gục xuống thì một thằng khác đập thẳng vào mặt tôi bật ngửa ra sau. Thằng Phước thấy vậy chạy lại đập thẳng đó rớt mương, rồi túm áo thằng kẻ bên vật nó ra đất. Lúc này cả bọn như nóng máu, 3 -4 thằng còn lại chạy ra bụi tre, cầm tre quất tui bụi vào thằng Phước.

Thằng Phước cũng gục xuống chịu trận...

7. Chương 7

Chưa bao giờ lâm vào tình thế nguy kịch như vậy, thật sự tôi cũng chả biết phải làm gì bèn chạy lại kéo thằng Phước ra khỏi những cây tre phang liên tục vào người. Cố gắng bình tĩnh lại.

- Anh tha cho tụi em, tụi em lỡ đại. Lần đầu tới đây chơi nên không biết mấy anh. – Tôi cố nhẹ giọng và nhịn nhục.

- Tha này, tha này. – Thằng cầm đầu vừa quát vừa quất những ống tre vào người tôi, tôi chỉ biết dùng tay đỡ chứ không chống cự lại nữa. Đánh một hồi thì tụi nó cũng thôi.

- Từ này để tao gặp hai thằng mày ở cái đất này nữa thì chết mẹ tụi bây với tao. – Thằng cầm đầu quát to vào mặt tôi.

Khi tụi nó bỏ đi rồi, tôi đỡ thằng Phước dậy và cố ra đường lộ đón xe buýt về. Ngồi trên xe buýt ai cũng nhìn hai đứa tôi vì áo quần rách rưới, tay chân bê bết máu. Lúc ngồi lên xe rồi mới cảm thấy buốt đau. Tụi nó đánh chúng tôi đến tét những ống tre, ống tre bị tét nên rất bén cắt đứt da thịt. Tôi chở thằng Phước đi trạm xá để băng bó, rồi về cũng ráng giấu gia đình chỉ nói là do té ngã khi đi thả diều. Anh Đen nghe thằng Huy kể lại, dùng dùng nổi giận đòi chở tụi tôi kéo xuống dưới tìm tụi nó tính sổ ngay trong đêm đó. Nhưng cuối cùng là dờ lại hôm sau vì tụi tôi cũng không còn sức mà đi.

Đến ngày hôm sau, chúng tôi cũng không thể đi cùng. Anh Đen chở thằng Huy đi tìm tụi nó. Tôi được nghe kể lại là lần đó đi 20 chiếc xe chở 2. Lùng sục khắp khu vực đó cả buổi sáng nhưng không tìm được. Anh Đen thì ngày xưa tính tình rất nóng nảy dễ lên cơn điên. Vậy là ổng cứ ra lệnh ấy thằng lính là gặp bất cứ thằng nào choai choai là đè xuống đánh không cần biết lý do. Đánh đến chiều tà mới chịu kéo về.

- Ngày xưa tao khùng lắm phải không chú mày? – Anh Đen lúc này cũng ngà ngà say và cười nói với tôi.

- Ông là điên có số má luôn đó. – Tôi trả lời, lúc này trời cũng về chiều. Đầu cũng bắt đầu xoay mòng mòng.

Khi trời gần nhá nhem tối thì anh Đen về cùng với một thằng lính ghé qua chở đi. Lúc này rượu đã thấm, nhức đầu kinh khủng. Tôi mò tư từ đến giường và nằm xuống, để lại bãi chiến trường dọn dẹp sau vậy. Trong lúc mắt nhắm mắt mở mơ màng, cửa nhà kéo mở, một người con gái xuất hiện. Tôi không nhận ra đó là ai, chỉ thấy bóng em ấy thu dọn mọi thứ. Một lát sau thì em ấy đến ngồi cạnh tôi, rót một cốc nước để kế bên. Khẽ chạm bàn tay mịn màng của em ấy lên trán tôi rồi vuốt nhẹ xuống má. Khẽ chạm tay vào mắt tôi, mũi tôi và môi của tôi rồi thúc thích như đang khóc. Tôi quá mệt mỏi, không thể phản ứng gì được. Mắt bắt đầu khép kín và chìm sâu vào giấc ngủ.

Sáng thức dậy vẫn còn hơi dư âm men rượu của ngày hôm qua. Đứng dậy vương vai và bắt đầu một ngày mới. Bất chợt thấy nhà cửa được dọn dẹp tươm tất, bên cạnh thì có một cốc nước lọc. Dưới bếp thì cơm canh đã được nấu sẵn và để trong tủ lạnh. Vậy là hôm qua thực sự đã có một người con gái đến đấy chứ không phải là giấc mơ. Đó là ai nhỉ?

Tắm rửa vệ sinh cá nhân xong, tôi lấy xe dạo quanh phố phường Sài Gòn vào buổi sáng sớm. Tên đường thì tôi đã quên khá nhiều, tuy nhiên tôi vẫn nhớ cách đi. Nhớ lại những ngày lên Sài Gòn học cấp 3 thật là bơ vơ. Tôi đúng chất là một thằng nhà quên lên tỉnh. Đạp xe khắp phố phường Sài Gòn, không biết lạc đường biết bao nhiêu lần. Có lẽ nhờ vậy mà về sau tôi đã tường tận mọi ngõ khách của cái thành phố đất chật người đông này.

Này. Tôi thật sự yêu cái thành phố này, tôi muốn sinh sống và lập nghiệp tại đây. Gia đình tôi sang Mỹ theo diện đoàn tụ gia đình rồi được chính phủ trợ cấp chi phí học tập, thực chất cũng không phải nhà có điều kiện gì. Ngày xưa tôi cũng không quan tâm nhiều về vấn đề này, cũng chả có định hướng là sẽ sang Mỹ học. Những ngày đầu nhập học ở trường THPT Lê Quý Đôn Quận 3, tôi cứ lơ lơ vào trường như hai lúa lên tỉnh. Ngày xưa khá ác cảm với học sinh thành phố, tôi nghĩ chúng nó là một lũ, ừ thì học giỏi nhưng cũng rất kiêu căng. Có lẽ cuộc sống của chúng từ nhỏ ở đất thành thị nên chẳng hiểu được sự cơ cực của người dân quê. Vì vậy tôi luôn có một quan niệm, nhất định chỉ yêu con gái quê tôi dù có thể không xinh đẹp bằng con gái thành phố.

Học và chơi chung với tụi bạn một thời gian thì tôi đã có suy nghĩ khác. Thứ chất con người ở đâu, sống trong hoàn cảnh nào thì cũng có người này người khác. Chủ yếu là do cách giáo dục từ nhỏ, tôi tìm được khá nhiều người bạn tốt nơi đây. Nhưng cũng gặp khá nhiều những thành phần con nhà giàu không xem ai ra gì. Những loại đó thì tôi không bao giờ chơi. À, mà có muốn chơi thì chúng cũng không xem tôi cùng tầng lớp với chúng.

Ngắt vội dòng suy nghĩ và quay lại vấn đề chính của ngày hôm nay. Tôi chạy đến một cửa hàng hoa ở quận nhất để mua một lẵng hoa tươi thắm. Hôm nay là sinh nhật cô, người cô mà tôi vô cùng yêu quý ngày xưa. Người đã giúp tôi lấy lại căn bản của môn Hóa, được ăn cơm, được học ở nhà cô. Đã có lúc tôi xem cô như người mẹ, mẹ vợ tương lai...Thở một hơi dài về ký ức cũ, tôi nghĩ cũng đã đến lúc phải đối diện với quá khứ. Chắc chắn hôm nay, tôi sẽ gặp lại ai đó. Người đã để lại trong tôi mọi cung bậc cảm xúc, thương yêu và thất vọng. Đã lâu rồi không gặp, không biết ai đó sống ra sao? Có hạnh phúc như ai đó đã từng mơ? Có vui vẻ với con đường mà ai đó lựa chọn? Nếu bây giờ gặp lại, những cảm xúc ấy có sống lại một lần nữa không? Tôi hy vọng là không, chỉ muốn nó ngủ yên mãi mãi.

Con đường quen thuộc vào ngôi nhà nhỏ của cô, nơi mà tôi thường đưa đón em ngày ấy. Cô trò gặp lại với bao nhiêu dòng cảm xúc không nói nên lời, có nhiều lúc tôi lỡ lời gọi cô bằng mẹ, cô cười hiền lành và nhân hậu. Nhưng tôi biết đằng sau nụ cười ấy, cả tôi và cô đều đọng lại một chút buồn. Hôm nay có nhiều hoa trong nhà lắm, điều này không có gì lạ vì cô là một người luôn được nhiều học trò kính mến. Hôm nay lại được ăn cơm trưa nhà cô, cứ tưởng như là không bao giờ còn cơ hội này nữa. Vẫn món ăn tôi thích quen thuộc, cô vẫn không quên sở thích của tôi. Thoáng chút lại muốn hỏi một ai đó bây giờ ra sao, nhưng miệng thì lại không mở được lời nào. Có lẽ hôm nay không gặp ai đó, như vậy cũng tốt. Ăn xong bữa cơm và ngồi tâm sự với cô một hồi thì cũng xế chiều. Tôi tạm biệt cô để hôm nào rảnh lại ghé chơi. Bước chân khỏi ngôi nhà nhỏ, từng bước khá nặng nề giống như lần cuối cùng tôi đến đây nhiều năm trước.

- Cảm ơn mẹ...vì tất cả. – Tôi nói thầm trong miệng, đúng câu mà tôi đã từng nói khi lần cuối cùng đến thăm cô. Chỉ có khác một điều, ngày ấy nước mắt tôi rơi khá nhiều, còn hôm nay thì sao nhỉ? Đặt ngón tay vào khoe mắt cay cay, chỉ là cay mắt thôi, không có nước mắt. Nước mắt à, mà làm đúng lắm, mãi ngủ yên trong đó nhé.

Bước vội ra ngõ để lấy xe, một nhóm con gái từ ngoài ngõ đi vào. Bất chợt tôi nhìn thấy ánh mắt ấy một lần nữa. Không ai khác, đó là em. Cuối cùng điều gì đến cũng đến, tôi lại được thấy hình ảnh người con gái ấy sau ngần ấy thời gian không gặp. Vẫn khuôn mặt xinh xắn ấy nhưng không còn nét tinh nghịch của ngày xưa. Vẫn mái tóc dài, má hồng và đôi môi đỏ ấy. Những đặc điểm khiến một thằng nhà quê phải thay đổi quan điểm yêu đương của mình. Hít một hơi thật sâu, nuốt đi mọi cảm xúc đang có để trở lại với lớp bằng giá được hình thành trong thời gian sống nơi đất khách. Tiến về phía em vì biết là không còn đường nào để tránh mặt.

- Anh...Khanh...- Tiếng nói nắc nhen của em phát ra. Đôi mắt long lanh của em đỏ dần và rưng rưng trên khuôn mặt xinh xắn đượm buồn. Tôi đã đứng trước mặt em, con người mà em đã quyết định không đi chung một con đường lại một lần nữa xuất hiện trước mặt em.

Làm ơn, những giọt nước mắt ấy đừng rơi. Nếu không, mọi sự giá lạnh mà tôi xây dựng này giờ sẽ đổ vỡ.

- Anh Khanh hả, trời ơi...sao bây giờ đẹp trai lịch lãm vậy? – Giọng nói điệu đà, điệu ngoa phát ra từ miệng con Tú. Đưa con gái xấu nét mà tôi chưa bao giờ xem là bạn. Nhưng cũng phải cảm ơn nó. Nghe giọng nói của nó thì tôi đã điều khiển được cảm xúc của mình.

- Không dám, vẫn là thằng hai lúa thôi mà. – Con Tú có vẻ ngượng mặt khi tôi khẽ cười và nói với nó.

- Linh vẫn khỏe chứ? – Tôi hỏi em một cách lạnh lùng.

- Em vẫn khỏe. – Linh trả lời khá bối rối.

- Uhm, anh đến tặng hoa ẹ...mẹ của Linh.Anh bận rồi, hôm nào có thời gian sẽ nói chuyện sau nhé. – Vẫn giữ nét lạnh lùng và tôi bước nhanh khỏi em. Tôi biết em vẫn đang dõi theo từng bước chân của tôi.

Bước được vài bước thì ở đầu ngõ, nhỏ Miu đứng đó từ lúc nào. Nhỏ tiến lại gần tôi, khoác lấy tay tôi và kéo đi.

8. Chương 8

Ấy ấy, xe anh để ở nhà sách bên này. – Tôi kéo ngược nhỏ Miu lại và nói.

- Em đi đâu đây? – Tôi quay sang hỏi nhỏ với vẻ ngạc nhiên. Hôm nay vẫn tóc buổi cao, môi hồng tự nhiên căng mọng và cặp kính mát, vẫn phong thái thu hút có chút kiêu kì ấy. Váy màu vàng nhạt, ngắn vừa phải đủ để làm nổi bật thêm nước da trắng hồng. Con gái lúc nào cũng phải rạng ngời khi ra đường vậy sao?

- Lấy xe đi rồi biết.

- Nón bảo hiểm đâu? – Tôi hỏi em. Con nhỏ cắn môi như vừa nhận ra là mình quên một thứ cần thiết khi ra đường.

- Trời!VẬY tiểu thư đến đây bằng gì vậy? – Tôi cười và trêu nhỏ.
- Hỏi nhiều quá, chở em đến phía trước tìm chỗ mua nón đi. – Nhỏ cúi mặt xuống đất rồi nói lí nhí. Sao hôm nay nhỏ hiền vậy nhỉ, còn xưng em với tôi nữa.
- Mặc áo khoác của anh vào đi này.
- Thôi không cần đâu.
- Vậy thì đen da đừng trách sao không nhấc. – Em vội lấy áo tôi mặc vào, còn gái ai mà không sợ đen khi đi nắng.

Chạy một hồi lâu thì tôi cũng quên đi những chuyện gặp phải lúc sáng, mọi thứ lại yên bình trở lại. Lại tiếp tục ngắm cảnh phố phường nhộn nhịp. Dọc đường đi thì gặp nhiều ánh mắt soi mói của những gã thanh niên, sức nhớ phía sau xe đang chở một cô tiểu thư kiêu kì.

- Vậy giờ đi đâu đây tiểu thư?
- Chạy vòng vòng dạo phố đi.

Rồi cứ chạy và chạy, từ con phố này qua con phố khác, từ quận nọ đến quận kia. Tôi có đủ thời gian để tìm hiểu về Miu, nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn muốn im lặng. Tôi không muốn nói gì cả vào lúc này, tôi nghĩ rồi sớm hay muộn tôi cũng sẽ biết nhỏ là ai nếu nhỏ muốn điều ấy. Những cảm xúc ban sáng đã vơi đi phần nào nhưng tôi không phủ nhận vẫn còn bộn bề những suy nghĩ. Khi chạy trên đường, hết cảnh vật này đến cảnh vật khác quen thuộc hiện ra trước mắt. Nhiều lúc có cảm giác như tôi đang đạp chiếc xe cộc cạch ngày nào chở em qua từng hàng cây góc phố.

Bỗng nhớ đến chiếc xe đạp, tài sản duy nhất của một thằng nhà quê lên tỉnh: “Bây giờ mày ra sao rồi nhỉ? Có thay đổi nhiều như tao và ai đó không?”. Phía xa, trường THPT Lê Hồng Phong xuất hiện, vẫn những gánh hàng rong trước cổng trường. Học sinh trường thì tùm nập tùm bầy ngồi ăn hàng cười nói hồn nhiên vui tươi. Rồi đến những tiệm photocopy, internet, cd. Tôi lại nhớ cái thời vác xe đạp đến đây để học thêm vào các buổi chiều tối. Hồi ấy tôi rất thích khám phá phố phường Sài Gòn, thích đi đến một điểm đó những bằng nhiều con đường khác nhau. Rồi lạc biết bao nhiêu lần, phải nhờ các chú xe ôm chỉ đường về.

Nhớ lại mùa tựu trường năm ấy, sau khi chi tay bạn bè cũ vì không tiếp tục học cấp 3 tại huyện nữa. Thằng hai lúa mang trong mình hoài bão quyết tâm chuyển về Sài Gòn học. Nhưng tôi không ngờ chuyển đi ấy lại ảnh hưởng lớn đến cuộc sống về sau của tôi như vậy. Tôi sống cùng gia đình cậu ruột, là anh của mẹ tôi. Cuộc sống mới ở đất thành thì thật sự không hề dễ dàng chút nào. Không còn được sự chăm sóc tận tình của dì. Không còn nhiều cơ hội để đi chơi với bạn bè cũ. Đường phố thì lạ lẫm, xe cộ đông đúc. Học sinh trong trường thì học lực rất cao.

Tôi từng là học sinh lớp chọn của trường ở huyện nhưng khi học ở đây, cố gắng lắm mới chạy theo kịp những đứa khác. Học được vài tháng ở môi trường mới, tôi cũng dần thích nghi với mọi thứ. Trong lớp, tôi chơi thân nhất với thằng Tuấn thiếu gia và thằng Nam mọt sách. Cái tên có thể nói lên tất cả đặc điểm của hai thằng này. Thằng Tuấn đích thị là một thiếu gia con nhà giàu, tuy nhiên lại là một thằng chơi được và nghĩa khí. Nó giúp tôi hiểu ra nhiều điều về học sinh chốn thành thị, cứ không phải ai giàu thì cũng đều bố đời coi thường người khác. Tôi quen thằng Nam từ những ngày đầu, vì nhìn nó tri thức, cũng hơi quê quê và dễ chơi. Nó đến bắt chuyện làm quen tôi trước. Năm lớp 10 qua nhanh một cách nhanh chóng, vừa phải lo học để theo kịp trình độ tại học sinh thành thị, vừa phải lo nhiều thứ khác trong cuộc sống mà tôi hoàn tất năm học lúc nào không hay với học lực khá. Vậy là kỉ lục học sinh giỏi 9 năm liền bị ngắt đứt từ đây. Thời gian đầu bị sốc khá nhiều về việc này nhưng rồi cũng quen và tự nhủ sẽ cố gắng hơn trong những năm học tới.

Rồi mùa tựu trường của năm 11 cũng đến. Lớp học đa số vẫn giữ nguyên, chỉ có một vài đứa mới chuyển trường đến và một vài đứa khác chuyển đi. Năm ấy, cô Hiền dạy hóa là cô giáo chủ nhiệm của lớp tôi. Đây là lần đầu tiên tôi học cô nên cũng chẳng biết tính cách của cô thế nào. Một điều đặc biệt mà tôi được biết về cô thông qua thằng Tuấn là cô có một cô con gái cực kì xinh xắn và dễ thương vừa nhập học khối lớp 10. Thằng Tuấn này thì thuộc dạng mê gái có tiếng trong lớp tôi, hầu như nó biết tên tất cả những đứa con gái trong trường.

- Ê Khanh lúa, đi với tao qua khối 10 địa con gái của cô chủ nhiệm. – Thằng Tuấn thiếu gia khêu tôi nói với giọng nham nhở. Nó luôn kêu tôi là lúa vì biết tôi ở quê lên, tôi cũng chả bao giờ chấp nó vì hiểu nó chỉ đùa vui chứ không ác ý.

- Mày rảnh quá, rủ thằng Nam một sách đi đi. – Tôi chả hứng thú lắm với gái thành phố, vì quan niệm cũ là chỉ yêu gái quê tôi.

- Thằng đó chỉ thích địa trai thôi, đi với tao đi mà!

- Ok, vậy chiều ăn sáng này mày trả đó nhé. – Có cơ hội bào tiền của nó thì bào thôi, thằng này tuy giàu nhưng đôi lúc cũng keo kiệt lắm.

- Khè khè. – Thằng Tuấn cười nham nhở.

Hai đứa bước vội vào lớp học sau khi ăn sáng xong. Trong tiết hóa hôm đó, tôi cứ ngắc cò Hiền rồi suy nghĩ không biết con gái cô có giống cô không nhỉ?

- Khanh...ê Khanh...cô gọi mày kìa. – Thằng Nam một sách khêu tay tôi thì tôi chợt bừng tỉnh và đứng dậy với vẻ mặt ngu ngơ.

- Em trả lời câu cô vừa hỏi. – Cô nhìn tôi nghiêm nghị và nói.

- Dạ...dạ em không nghe cô hỏi gì hết ạ. – Tôi ấp úng đáp.

Một viên phấn bay vèo vào đầu một cái cốc từ tay cô.

- Em đứng đó hết tiết học cho tôi. – Trời! tôi bắt đầu có ác cảm với môn Hóa rồi. Sao cô Hiền đối lúc lại dữ thế.

Bất chợt ngừng dòng ký ức năm lớp 11. Nhỏ Miu đang vỗ vào vai tôi.

- Nè, đang nghĩ gì vậy? Em kêu này giờ không nghe?

- Không có gì, có việc gì vậy em?

- Em nói là anh chạy lố rồi, cho em xuống ở cái khách sạn gần ngã tư vừa chạy qua.

Tôi quanh xe lại và em bước xuống, tháo nón và áo khoác đưa cho tôi.

- Sao em không giữ nón đi, nón em vừa mua mà?

- Mỗi lần ra đường thì mang theo, để khi tui cần thì có cái mà đội. – Em nói giọng chanh chua.

- Cơ mà nhà đâu không về, lại vào khách sạn giờ này?

Em bỏ đi không thèm quay lại trả lời câu hỏi của tôi. Lúc này đã 5 giờ chiều, tôi quyết định quay về căn nhà nhỏ của anh Đen. Vừa về thì đã thấy anh Đen bày sẵn rượu thịt ngồi đợi.

- Gì nữa đây ông, nhậu nữa hả?

- Mày ngồi xuống đây, tâm sự với anh một chút.- Nhìn ông có vẻ buồn, tôi đành xả thân thêm một đêm nữa.

Cả buổi tối, anh Đen chỉ tâm sự về Nhung, người bạn gái trước kia sống chung nhà. Tôi cũng từng nói chuyện với chị khi đến đây ở. Thì ra anh Đen có vợ rồi nhưng ở một góc khuất nào đó trong tâm hồn, vẫn còn hình bóng của chị Nhung. Anh Đen rất hối hận vì ngày xưa đã đối xử tệ với chị. Đến một ngày chị bỏ đi, anh không bao giờ tìm thấy chị nữa. Nốc từng ly rượu cay đắng của cuộc đời, mặt anh trầm ngâm và nhìn về một hướng vô định nào đó.

Trời về khuya, rượu thịt cũng cạn dần. Chị vợ anh Đen đến đưa anh về nhà. Vậy là một bãi chiến trường lại hiện diện cùng với những cơn đau đầu, chóng mặt ủa đến. Lại lết từng bước loạng choạng đến giường và nằm xuống. Bóng dáng người con gái hôm qua lại xuất hiện một cách mờ ảo...

9. Chương 9

Lại bóng dáng người con gái ấy bước vào, lom khom thu dọn đồ ăn thức uống bữa bãi trên sàn nhà. Cô ấy lại tiến lại ngồi cạnh tôi, lại đặt bàn tay mịn màng khẽ chạm môi tôi. Bất chợt, cô ấy đặt lên môi tôi một nụ hôn nhẹ nhàng. Một giọt nước rơi xuống má tôi từ khuôn mặt của cô ấy. Cổ ấy đang khóc sao? Tôi không cảm thấy được vị ngọt của đôi môi vì dư âm của rượu chát nhưng nó lại rất ấm. Một mùi hương thơm dễ chịu lan tỏa từ mái tóc và đôi môi ấy. Tôi chìm sâu vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm nay trời khá đẹp, tôi pha một tách cà phê nóng và ngồi vào laptop đọc tin tức bóng đá như mọi ngày. Khi online yahoo thì thấy một vài tin nhắn offline.

- Anh Khanh! Khỏe không? – Tôi ngồi suy nghĩ một hồi lâu thì nhớ ra đây là nick của Trinh béo. Đã lâu rồi không thấy cái nick này liên lạc, cứ nghĩ em đã đổi nick từ lâu rồi.

- Trinh hả em? Anh khỏe...Sao lâu rồi không nhắn tin cho anh? – Tôi vội vàng trả lời ngay.

- Anh có online hả?

- Ủ, anh vừa online và thấy tin nhắn của em đây.

- Hi hi, Ly nói anh vừa về Việt Nam được vài hôm hả?

- Ủ, anh vừa về. Anh cũng nghe nói em sẽ vào đây thăm anh hả?

- Dạ! Em thu xếp mọi việc xong sẽ vào chơi với anh và Ly ngay.

- À...ừ...uhm...vậy...?

- Chuyện gì vậy anh?

- Ủ...em còn giận anh chuyện ngày xưa không?

- Chuyện gì anh?

- À...ừ...

- Chuyện xưa em không nhớ gì hết, thôi bỏ qua đi anh.

- Thiệt không? Tôi hỏi, và đợi một hồi lâu thì không thấy Trinh trả lời...

- Em bây giờ sao rồi, anh muôn thấy em bây giờ có được không? – Tôi đành lái qua một chuyện khác, không biết có thật sự con bé đã quên chuyện ngày xưa hay chưa. Nhưng thôi, khi nào gặp nó rồi tính tiếp.

- Em thì vẫn ứ nu dễ thương như xưa thôi, hi hi.

- Em mở webcam cho anh xem ứ cỡ nào được không, anh nhớ em gái của anh quá.

- Thôi, vài hôm nữa gặp luôn cũng được mà.

- Thôi ma! Mở đi! Em ngại anh hả?

- Thôi em send anh vài tấm hình em đi chơi này. Con nhỏ ứ nu đứng bìa phải đó, hi hi.

- Đâu có ứ lăm đâu, cũng mi nhon mà. – Thật sự rất ứ, nhưng tôi không muốn nói sự thật để nó buồn.

- Thôi, em đi có tí việc. Chat sau nhe anh.

Ngồi tiếp tục nhấm nháp ly cà phê, tôi cảm thấy cũng an tâm được phần nào. Ít ra bây giờ anh em cũng đã nói chuyện được với nhau. Nhìn qua ô cửa sổ và bắt đầu những dòng suy nghĩ.

...Những mảnh vỡ ký ức thời trung học...

- Đẹp, tao không đi đâu. Mẹ nó dữ vậy thì nó cũng không hiền gì đâu. – Tôi quất vào mặt thẳng Tuấn trong giờ nghỉ.

- Thôi mà, đi đi.

- Không.

- Bỏ mày bao mày ăn sáng rồi bây giờ chúng hả con. – Nó đập bàn vào lời đầu tôi đi cho bằng được.

Cứ xô đẩy một hồi thì cũng đến lớp của con cô chủ nhiệm.

- Ê nhóc, ra đây anh bảo. – Thằng tuần gọi một thằng trong lớp ra cứ như anh hai của nó.

- Đứa nào là con cô Hiền, chỉ anh mày cái. – Nó nói dọng bố láo.

- Dạ, con nhỏ đó tên Linh. Là hot girl của lớp...à không...là hot girl của trường mới đúng. Nhưng nó xuống sân trường rồi anh à. Trước khi anh đến cũng cả chục thằng ngu ngu toi đây tâm tía rồi.

- Nay thì ngu này. – Thằng nhỏ chạy vào lớp sau khi bị thằng Tuấn sút vào mông.

- Ê kia, nó về rồi kia anh. – Thằng nhỏ chỉ với ra ngoài.

Hai thằng tôi nhìn về hướng tay nó chỉ. Từ xa một cô bé buột tóc đuôi gà có gắn một chiếc nơ nhỏ màu hồng. Xinh xắn trẻ trung với chiếc váy đồng phục của trường và đôi giày búp bê. Má hồng hào và môi đỏ tự nhiên, lại có một nốt rùi son nhỏ trên gò má phải. Đôi mắt long lanh và miệng tươi cười với những đứa con gái khác. Hai thằng tôi thì mồm chữ O, chữ U đứng như trời trồng nhìn em không chớp mắt. Quả không hổ danh như lời đồn đại của trường. Lòng tôi tự nhiên cảm thấy xao xuyến với nét đẹp ấy kì lạ. Một nét đẹp rất trong sáng và hồn nhiên chả khác gì con gái quê tôi. Phải chăng quan niệm chỉ yêu con gái quê tôi là sai rồi.

- Giới thiệu với em, anh là Tuấn lớp 11, con nhà giàu, đẹp trai, học giỏi, viết chữ bự. – Thằng Tuấn sỗ sàng chạy đến bắt chuyện với con nhỏ trong khi tôi vẫn còn đang mơ màng.

- Thằng kia là Khanh, con nhà nghèo, xấu trai, học dở, viết chữ nhỏ. – Tôi nghe mà như lộn ruột gan với thằng khốn này. Bất cứ thằng con trai nào đứng trước em, cũng muốn khoe những ưu điểm của mình. Vậy mà nó kể một tràng chả có điểm gì hay ho hết. Lại còn thêm vụ viết chữ bự chữ nhỏ chả ăn nhập gì cả.

Em ấy mặt lạnh như tiền, đi phớt qua hai thằng không thèm nhìn rồi bước vào lớp. Thằng nhóc trong lớp khi này nhìn chúng tôi và cười đều.

- Được, càng chảnh thì anh càng khoái. Em nhất định là của anh. Về thôi nông dân. – Thằng Tuấn lại tỏ vẻ tự tin và đi về lớp.

Tôi cũng bước theo nó, nhưng cố quay vào nhìn em một lần cuối. Bỗng nhiên tôi phát hiện em ấy cũng đang nhìn tôi rồi cười mỉm một cái. Thôi chết rồi, tim tôi lại đập liên hồi, tôi vội vã quay mặt đi về. Vậy là giờ tan học cũng đến, vác chiếc xe đạp ra về như mọi ngày. Trên đường về cứ nhớ đến nụ cười mỉm của em ấy, như là một chấy gây nghiện, không thể dứt ra khỏi đầu. Thở phào một cái và nghĩ lại thân phận của mình. Một thằng hai lúa bình thường như tôi làm sao có được trái tim của em ấy. Thằng Tuấn có điều kiện như vậy thì còn may ra. Sực nhớ chiều này phải đi học guitar, mà dây đàn đã bị đứt mấy hôm trước. Tôi chạy về phố guitar ở Nguyễn Thiện Thuật để mua dây đàn. Tôi học guitar cũng được vài năm rồi, ba tôi bảo rằng nên tập chơi một thứ nhạc cụ nào đó, tâm hồn sẽ thoải mái hơn. Nó cũng sẽ là một ưu điểm giúp ích nhiều về sau này.

Mấy hôm nay, thằng Tuấn ngày nào cũng tâm tía qua lớp em Linh. Nhưng chỉ một kết quả duy nhất là mặt chủ ụ đi về. Cũng gần được một tuần hơn rồi mà em ấy vẫn chưa nói một lời nào với nó. Phần tôi thì vẫn thầm trộm nhớ Linh, nhưng lại không dám tiếp cận vì tự ti. Chỉ dám nhìn em từ xa, nuôi một mối tình đơn phương hồn nhiên tuổi học trò. Nhưng càng thích em ấy bao nhiêu, tôi lại càng ghét cô Hiền bấy nhiêu. Tinh luôn cả bài kiểm tra miệng hôm này thì tôi đã sưu tập được 3 con dưới trung bình. Thật khó hiểu tại sao tôi lại ngu Hóa đến vậy, để lại ấn tượng xấu trong mắt mẹ Linh thì cái ước mơ làm quen em lại càng trở nên viễn vông.

Như mọi buổi tối sau khi học guitar xong, tôi cùng một vài người bạn chạy ra công viên 30/4 để hóng gió. Sai Gòn về đêm đẹp lắm, nhìn về phía bên kia là một nhà thờ Đức Bà cổ kính. Trong công viên thì có đủ mọi lứa tuổi đang tập thể dục. Các đôi trai gái yêu nhau đang ngồi tâm sự. Đôi lúc có những thằng bé bán sin-gum, kẹo ngọt đến mời mọc. Những gánh hàng rong được các học sinh tùm lại ăn hàng. Tôi và mấy đứa bạn rất thích không khí nơi này, thường ra ngồi bệt xuống đất rồi đàn hát rất vui vẻ.

Hát ca thỏa thích một hồi thì chúng tôi chia tay nhau ra về. Đang chuẩn bị cất đàn vào thì tôi nghe có tiếng thút thít ở ghế đá bên góc tối bên kia. Tôi thử tiến lại gần nhìn thì giật mình, đó là Linh. Người con gái tôi thầm thương trộm nhớ suốt một tuần nay đang ngồi khóc. Đứng sững sờ không biết phải làm gì, vội chạy đi mua bịch khăn giấy rồi quay lại. Cầm bịch khăn giấy trên tay rồi nhưng không dám chạy lại đưa em. Tôi đi từ từ lại gần ghế đá của em, cách đó tầm vài mét. Ngồi xuống bực thêm, tôi rút cây đàn ra và bắt đầu hát.

“Mưa về trên khúc hát lắng u buồn đợi bóng hình ai

Như tìm về thoáng hương xa, con đường giờ là kỉ niệm.

Giọt sương lạnh lẽu bên em đọng trên đôi mắt vô tư

Để buồn cho con phố nhỏ để một người đến vấn vương.

Đi bên em chiều trên lối vắng

Phố xa phố xa ngỡ như thật gần.

Đôi vai em gầy trong chiếc lá

Giờ là đợi chờ nhớ mong mùa xuân...”

Đang hát say xưa thì tôi không còn nghe tiếng khóc nữa, nhìn qua ghế đá thì em đã không còn ở đó nữa. Tôi lại giật bắn người một lần nữa, em Linh đang đứng miếu máo trước mặt tôi.

- Anh hát bài khác vui hơn có được không? – Em thúc thít và nói.

- Ồ...à...ờ. – Tôi lớ ngớ trả lời.

Tôi vội suy nghĩ xem nên hát bài gì vui nhỉ? Tôi thì chỉ thường nghe nhạc buồn thôi. Bài Phố Xa vừa hát cũng lâu đời rồi, nhưng vừa tập hôm này nên hứng hát luôn. Lúc này em đã ngồi xuống cạnh tôi và chờ đợi. Tiếp tục chơi thêm một bài cũng khá cũ, Góc Phố Dịu Dàng. Một bài khá vui, khả dĩ nhất mà tôi biết.

“Hồi chiếc lá me xanh rơi trên đường xưa nắng hoa.

Còn nhớ góc phố thân quen băng khuâng chờ nhau thiết tha.

Hồi góc phố dịu dàng và hàng me anh đưa em đi ăn kem mỗi chiều.

Hồi góc phố dịu dàng và nụ hôn tan êm rất mau trong ly chè kem.

Phố có nhớ đôi mèo con năm xưa

Vẫn hay nô đùa mỗi ngày và hay hái me cho nhau.

Phố có biết câu chuyện yêu vu vơ

Như thể con mèo dịu hiền thường hay cắn đôi tay tôi.

Hồi góc phố dịu dàng,

Mà giờ đây sao con miu ơi đi hoang nơi nào?

Hồi góc phố dịu dàng,

Và tình yêu ngây thơ vẫn thơm hương ly chè kem.”

Tôi nhìn sang em thì thấy đã hết khóc. Đã dần có những nụ cười trên môi. Người thì nhịp theo từng tiếng đập nhả của guitar. Khi tiếng đàn vừa dứt thì em cười rất tươi và vỗ tay.

- Anh hát và chơi đàn hay quá. – Tôi nghe mà cảm thấy sướng lân lân, tôi biết mình đàn và hát cũng bình thường thôi. Nhưng mỗi lần chơi là tôi lại đặt hết cảm xúc vào bài hát.

- Sao dạo này em chỉ gặp bạn anh mà không gặp anh nữa. – Em tròn mắt hỏi tôi. Chắc là em đang nhắc đến thằng Tuấn trời đánh qua lớp em tắm tia mỗi ngày.

- Em vẫn còn nhớ anh hả? – Tôi ngạc nhiên hỏi em.

- Tất nhiên rồi. Anh là người con trai...

10. Chương 10

- Anh là thằng con trai nhà nghèo, học dở, xấu trai, viết chữ nhỏ chứ gì. – Em vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ và ấn sâu vào má tôi.

Tôi trở mắt nhìn em và em cũng vậy. Bất giác em vội rút tay lại như vừa làm một việc gì hơi quá lố. Tôi không buồn vì những lời em nói, nhưng cảm thấy bối rối vì lần đầu tiên có một ngón tay con gái để lên mặt tôi như vậy.

- Anh buồn em hả? – Em nhìn tôi hỏi như hối hận vì vừa nói những lời hơi quá.

- Đâu có, tại lần đầu có người con gái chạm vào mặt anh. À à...không...người con gái trừ mẹ anh, dì anh...à à...không họ có phải con gái không nhỉ?. – Tôi nói cứ ấp úng như gà mắc tóc, một thằng hai lúa ngồi kể một cô tiểu thư thành thị xinh đẹp, vô cùng bối rối. Em nhìn tôi cười tít mắt.

- Em nói giỡn thôi, anh đâu có xấu trai đâu, còn những thứ khác em sẽ tìm hiểu sau. – Em sẽ tìm hiểu tôi sao? Nghe xong tôi lại đập liên hồi.

- Nhưng hồi này tại sao em khóc? Lấy lại bình tĩnh và tiếp tục trò chuyện với em.

Em chìa điện thoại ra, tin nhắn của một người nào đó. Nội dung đại loại là muốn chia tay em. Chợt cảm thấy buồn và thất vọng, thì ra em đã có bạn trai rồi. Chợt nghĩ thằng nào lại ngu dại đòi chia tay một cô gái xinh xắn như thế này nhỉ? Tôi thật sự cảm thấy ghen tị với nó. Tôi cũng chẳng biết phải khuyên em điều gì, vì tôi không có kinh nghiệm nhiều trong mấy chuyện tình cảm trai gái cho lắm.

- Thôi tối rồi, em phải về nhà đây. – Em vội vàng đứng dậy và nói.

- Nhà em ở đâu, có cần anh...anh chở về không? – Tôi hơi ấp úng.

- Em cảm ơn, nhà em sát đây thôi, đi bộ một tí là tới à.

- À...ờ...anh tên Khanh, rất vui được gặp em.

- Em tên Linh, gặp anh sau trong trường nhe. Em chào tôi và bước đi.

Tự nhiên lòng cảm thấy vui, vì em nói sẽ gặp lại tôi trong trường. Nhìn gương mặt em, tôi biết vẫn còn buồn nhiều lắm. Tôi chẳng biết làm gì cho em vui và tôi cũng chẳng là gì của em mà. Vẫn bộ váy đồng phục trường, kẹp tóc màu hồng nhạt. Gương mặt trắng hồng và đôi môi đỏ. Em bước đi xa dần và xa dần. Lòng thấy hận thằng nào lại bỏ rơi em, cô gái xinh xắn như em phải được yêu thương và chăm sóc mới đúng chứ. Tôi cất đàn vào, đạp xe về nhà lúc trời đã tối. Đường thành phố về đêm thật lung linh huyền ảo, bắt đầu cảm thấy yêu hơn cuộc sống ở đất thành thì này. Có phải vì có em?

...Ngày hôm sau

Hôm nay mừng quá, không có tiết Hóa. Không biết từ khi nào mà tôi cực ghét môn hóa dù yêu con gái cô dạy Hóa. Ông trời sao trở trêu thế. Đang ngồi ăn sáng với hai thằng Tuấn và Nam trước giờ học.

- Tao quyết định rồi, chắc tao bỏ cuộc quá. – Thằng Tuấn nói với tôi, nghe là biết em Linh vẫn bơ nó.

- Coi vậy mà thích con trai như thằng Nam lại hay. – Nó quay qua thằng Nam cười đêu. Thằng Nam nóng máu, tẩn vào đầu thằng Tuấn.

- Bố láo, hôm nay mày ngon.- Thằng Tuấn điên lên định nhào vào xử thằng Nam.

- Anh Khanh, cho anh này. – Từ xa em Linh chạy về hướng tôi, chìa ra một chai nước cam.

- Hôm nay anh có ra công viên nữa không? Em tròn xoe mắt hỏi.

- À...ờ...chiều này anh không có lớp guitar. – Vẫn còn đang bắt ngờ vì chai nước cam.
 - Tiếc quá, em thích nghe anh hát nữa.
 - Thôi gặp anh sau nhe, em về lớp trước đây, à...số điện thoại em này. Em chìa một mảnh giấy cho tôi, rồi đi về lớp.
- Cầm chai nước cam ép mà vẫn còn bất ngờ vì mọi chuyện vừa diễn ra. Bỗng quay mặt qua nhìn 2 thằng kia thì lại giật mình một lần nữa. Hai ông tướng như đứng hình, miệng thì u o nhìn tôi.
- Thì ra mày phổng tay trên của ông. – Thằng Tuấn tán đầu tôi và nói.
 - Thôi đi ba, con người ta có bạn trai rồi. Làm gì đến lượt tao.
 - Nhưng sao mày quen được nó hay thế.
 - Thôi lên lớp học đi rồi tao kể sau. – Giờ học cũng sắp đến, lại thấy tiếc vì sao lúc này không bảo em là chiều này sẽ ra công viên.
- Thằng Tuấn vừa đi về lớp vừa lườm tôi. Nó giật mảnh giấy số điện thoại của em từ tay tôi rồi bỏ vào túi. Tôi cũng không dành lại nữa, vì tôi cũng có điện thoại đâu mà cần số làm gì. Tự nhiên bây giờ lại ước có điện thoại dùng. Và một ngày lại diễn ra bình thường như bao ngày.
- Những ngày tiếp theo, không hiểu sao không còn thấy em xuất hiện nữa. Đạo này nhiều bài vở quá chẳng? Tôi đang gửi xe chuẩn bị vào lớp thì từ xa, em xuất hiện, đi cùng với một vài người bạn. Vẫn khuôn mặt xinh xắn ấy, nốt ruồi trên má là một thương hiệu. Từng nụ cười của em làm bao thằng con trai trong sân trường phải điêu đứng. Em nhìn thấy tôi thì nụ cười tắt vội, quay đi như người không quen biết. Tôi đang cười với em thì mặt cũng xụ lại. Khó hiểu vì sao em lại như vậy, mới vài hôm trước vẫn rất thân thiện với tôi mà. Chợt nghĩ lại bản thân, cũng đúng thôi, tiểu thư và hai lúa ở hai tầng lớp khác nhau mà. Tôi buồn bã lê bước về lớp học.
- Tiết Hóa hôm này khá căng thẳng, bài kiểm tra 1 tiết mấy hôm trước đang được phát ra. Ngồi thấp thỏm lo âu chờ nhận bài. Đời người bất cứ ai cũng trải qua cảm giác như vậy, suốt thời cấp sách đến trường. Vậy mà lần nào cũng cảm thấy lo. Có lẽ vì tôi sợ môn Hóa hay có thể vì tôi làm bài không được.
- Bài của mày này. – Thằng Nam quăng bài qua cho tôi.
- Đúng là tôi đoán không sai, lại dưới trung bình nữa rồi. Cài đả này thì chắc cuối năm này tiêu môn này quá. Hôm nay không biết ngày gì, đủ thứ chuyện buồn. Lúc hết tiết, cô Hiền còn bảo phụ huynh của tôi gọi điện nói chuyện với cô nữa. Vậy là chết chắc rồi.
- Trưa tan học, tôi không chạy về nhà mà lại chạy ra công viên 30-4. Bình thường giờ này là cảm thấy rất đói bụng rồi, nhưng sao hôm nay chả muốn ăn gì cả. Ngồi thừ người ra một góc, ngắm dòng xe qua lại. Nhiều lúc tôi ước gì có một con kênh ngay đây, tôi sẽ nhảy xuống tắm một trận át. Giải tỏa hết buồn phiền vướng víu của cái lứa tuổi học trò này.
- Ê...– Đằng sau lưng tôi có một ngón tay ai đang chọt chọt.
 - Linh...– Tôi quay lại thì ngỡ ngàng nhìn thấy Linh đang đứng phía sau.
 - Anh ngồi đây làm gì vậy? – Em ngồi xuống cạnh tôi và hỏi.
 - Anh hóng mát thôi. – Tôi trả lời đại.
 - Hóng mát gì giờ này? Sao không về nhà ăn cơm đi?
 - Sao...sao ở trường em khác khác, giận anh gì hả?
 - Anh xấu lắm, sao không nhắn tin cho em, lại còn đưa số cho anh Tuấn nữa? – Em khoanh tay lại, biểu môi giận dỗi.
 - Anh không có điện thoại, nhắn bằng niềm tin à. – Tôi cười và nói.
 - Thiệt hả? – Em tròn xoe mắt, tôi nghĩ bộ học sinh tuổi này không có dùng điện thoại là hiếm lắm sao?

- Thiệt mà. – Tôi hơi quê quê, chắc tụi học sinh thành phố nào cũng có một hai cái nhỉ?
- Sao không nói sớm, làm em giận anh mấy hôm này? – Em cười và nói, nụ cười rất đáng yêu.
- Thôi em khao anh ăn trưa nè. – Em đứng lên và cầm tay tôi kéo đi.
- À...Ờ...– Một tia điện chạy từ tay rồi lan ra khắp người, cảm giác nắm đôi bàn tay ấy thật bồi hồi khó tả.

11. Chương 11

Chiều hôm đó, Linh và tôi không có tiết học. Vậy là 2 đứa đèo nhau trên chiếc xe đạp rong ruổi khắp phố phường Sài Gòn. Sau khi ăn trưa xong, chúng tôi ghé vào một tiệm kem gần vòng xoay hồ con rùa. Tôi nghĩ đây là thời gian lý tưởng nhất để tìm hiểu về người con gái mà tôi thâm thương trọng nhớ bấy lâu nay, tôi muốn hiểu rõ thêm về gia đình em, tính cách con người của em.

- Nhà Linh có anh chị em gì không?
- Hi, ước gì em có một thằng em trai để ẵm thì sướng biết mấy, nhưng em chỉ có một mình thôi.
- Vậy ba mẹ Linh thì thế nào?
- Thế nào là thế nào? Ờ thì, mẹ em là cô Hiền chủ nhiệm lớp anh, chắc anh cũng biết rồi đó. Còn ba em...– Giọng nói bắt đầu nhỏ lại, một chút nghẹn ngào, rồi em thở dài một cái.
- Sao vậy em? Anh hỏi những gì không nên hỏi hả?
- Không đâu anh à? Ba em có người đàn bà khác, và đã ly dị với mẹ Hiền nhiều năm trước rồi. Bây giờ em có đến hai nhà, nhà mẹ và nhà ba. Hai nhà đều to, nhưng sao chả bao giờ em cảm thấy ấm áp khi ở một trong hai nhà hết.
- Anh xin lỗi vì hỏi những chuyện không hay. – Tôi cảm thấy thương em nhiều lắm, người con gái thế này nên có một gia đình hạnh phúc trọn vẹn mới phải.
- Không sao đâu anh! Em cũng quen rồi.

Rồi cứ thế, hai đứa ngồi lằng la nói chuyện này chuyện kia. Tôi hiểu thêm rất nhiều về cuộc sống của em. Cô Hiền là một giáo viên ở một vùng quê nhỏ về Sài Gòn làm việc rồi gặp ba của Linh. Về sau này, ba Linh có người đàn bà khác cùng với nhiều mâu thuẫn khiến gia đình không còn yên vui nữa, họ đã quyết định ở riêng. Linh lúc thì sống ở nhà ba, lúc thì ở nhà mẹ. Cô Hiền là một người mẹ tuyệt vời, luôn thương yêu và quan tâm chăm sóc Linh nhưng cũng khó mà bù đắp được sự thiếu vắng của người cha.

Tất cả tình

thình thương mà ba giành cho Linh chỉ là tiền bạc, vật chất vì ông luôn bù đầu vào công việc. Tôi không hiểu hết được sự thiếu thốn tình cảm đó là như thế nào, nhưng chắc hẳn sẽ rất buồn. Linh là một người con gái ngoan hiền và lễ phép nhưng cũng không thiếu tính cách tiểu thư, nhà giàu. Có lẽ đó là kết quả của cuộc sống vật chất luôn đầy đủ từ nhỏ từ ba Linh. Cũng may mắn vì Linh còn có cô Hiền dạy dỗ, dù sao em vẫn là một cô gái hiểu chuyện và không chơi bời như những đứa bạn nhà giàu khác.

- Chết rồi! Mẹ gọi. Anh chở em về nhà nhanh nhanh nhe. – Hai đứa luống cuống, thu dọn đồ đạc ra quầy tính tiền.
- Em ơi! Chút nữa anh đậu xa xa nhà tí, em chịu khó đi bộ về được không?
- Sao vậy anh?
- Anh sợ gặp cô Hiền lắm. – Tôi kể sơ tình hình học tập trong lớp của tôi cho Linh biết.
- Đừng lo mà! Lúc ở nhà, mẹ em hiền lắm.

- Ủ...- Nghe em nói xong, tôi chẳng hết sợ được tí nào.

Queo vào hẻm, chỉ còn vài chục mét nữa là tới nhà. Từ xa tôi đã thấy một người phụ nữ đứng đợi. Cái dáng người ấy quá quen thuộc đối với tôi, không ai khác đó chính là cô Hiền. Tay chân tôi bắt đầu run và toát mồ hôi.

- Em chào cô. – Tôi nói hơi run, không dám nhìn vào mặt cô. Vì cô lúc này trông rất bức tức.

- Hai đứa đẩy xe vào nhà đi. – Cô mở cửa và đi vào trong.

- Không sao đâu anh, vào nhà em chơi đi. – Linh khều khều tôi và cười.

- Linh lên lầu đi, chút mẹ sẽ tính chuyện với con sau. – Linh im lặng lên lầu, nhưng khi chuẩn bị lên thì còn quay lại nhìn tôi và ra hiệu như “cố lên, cố lên”, trong rất đáng yêu.

- Khanh ngồi chơi đi em. – Cô vào bếp, lấy nước và một ít bánh ra.

- Dạ! – Lúc này thì tôi đã bớt căng thẳng được phần nào.

- Sau này, tan học là phải về nhà liền, để nhà khỏi trông nghe chưa Khanh!

- Dạ!

- Cô đã nói chuyện điện thoại với dì em rồi.

- Sao cô biết số điện thoại dì em? – Tôi nhìn cô với chút ngạc nhiên, nhưng vẫn ngại và sợ.

- Cô có được từ hồ sơ của em. – Cô nhìn tôi và vuốt đầu tôi như một người con.

- Từ nay khi rảnh thì qua nha cô ăn cơm và cô sẽ kèm môn Hóa cho em.

Tôi ngược lên nhìn cô với ánh mắt rưng rưng, lúc này tôi thấy cô thật dịu hiền như một người mẹ.

- Dạ...nhưng...em thấy hơi phiền đến cô quá.

- Không phiền gì đâu em! Nhà cô có hai mẹ con thôi, đôi lúc có thêm một người cũng vui mà.

- Nhưng...

- Không nhưng gì hết! Em mất căn bản môn Hóa khá nhiều, nên luyện tập lại bây giờ. Năm sau là cuối cấp rồi, lo mà học hành cho đang hoàng. – Lúc này thì cô lại trở lại vẻ nghiêm nghị của một cô giáo.

- Dạ. – Lòng tôi vui sướng khó tả, được sự quan tâm của cô, và đặc biệt là sẽ được thường xuyên gặp Linh.

Linh thì xuống đây từ lúc nào, có lẽ nãy giờ đứng trong bếp cũng nghe được tất cả. Em lại nhìn tôi và cười tươi như rất thích quyết định của cô Hiền.

BING BONG! BING BONG!...

Ngắt vội dòng kí ức cũ, hình như ai đó đang bấm chuông cửa nhà bên ngoài. Đặt tách cà phê xuống, tôi bước nhanh ra cửa. Mở cửa ra thì thấy Linh đang đứng với một bịch trái cây.

- Linh...sao em biết anh đang ở đây? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Em hỏi anh Đen, em có thể vào nhà được không? – Mắt em lại bắt đầu đỏ hoe.

- Em vào đi! – Tôi xách bịch trái cây vào nhà.

- Em ngồi đi! Anh đi lấy nước cho!

Tôi quay lưng đi được vài bước thì từ đằng sau, một đôi tay bé nhỏ ôm choàng lấy người tôi.

- Em nhớ anh...nhớ anh nhiều lắm Khanh à! – Em như vỡ òa, nước mắt trực chờ từ lần gặp trước đến giờ tuông ra như chưa bao giờ được khóc.

- Anh ghét em đến vậy sao? Anh hận em đến vậy sao?

- Tại sao ra đi mà không nói gì hết, không cho em một cơ hội được nhìn thấy anh dù chỉ một lần. – Em ôm tôi rất chặt, như sợ tôi lại đi một lần nữa.

- Em hối hận lắm Khanh à, em hối hận lắm, đừng đi nữa nhe anh! Ngày đó anh không biết em đã đau đau khổ thế nào đâu. – Em ngày càng khóc to hơn, nước mắt đã ướt cả vai áo tôi. Vầng và những giọt nước mắt của tôi cũng đã phản bội tôi, chúng cũng từ từ lãnh dài từ khóe mắt.

Lần cuối cùng tôi khóc vì em là khi nào nhỉ? Có lẽ từ rất lâu rồi, từ những ngày mà tôi chỉ là một thằng học sinh khờ khạo ở quê lên thành phố học. Vậy mà bây giờ, sau bao nhiêu năm, cái thằng nhà quê đã chết từ lâu, thay vào đó là một con người giá lạnh, nếm trải những sự đời cay đắng ở xứ người lại có thể rơi lệ vì em một lần nữa. Tại sao vậy em? Tại sao em đã lựa chọn con đường riêng của mình nhưng em vẫn không hạnh phúc? Suốt thời gian qua, tôi đã hy vọng em hạnh phúc, và tôi đã thật sự nghĩ rằng em phải hạnh phúc. Tại sao bây giờ, trước mặt tôi, người con gái vẫn xinh đẹp như ngày nào nhưng lại có một đôi mắt đượm buồn thiếu sức sống đến vậy. Tôi không biết tôi lại có tình cảm với em một lần nữa hay không? Không biết có thể bỏ qua quá khứ và lại yêu em như ngày xưa nữa hay không? Nhưng lúc này tôi đang đau lắm, đang đau vì biết người mà tôi từng giành trọn tình cảm yêu thương vẫn sống không hạnh phúc như bây giờ.

Đứng bất động một hồi lâu, tôi lau đi những giọt nước mắt của mình, hít một hơi thật dài. Khẽ kéo tay em ra, tôi quay lại nhìn em. Tôi nhẹ vén mái tóc em sang bên, rồi lau nước mắt cho em. Lúc này em cũng lặng hơn và nhìn vào mắt tôi như chờ đợi một câu trả lời nào đó.

- Em ngồi đợi chút nhe! Anh đi lấy nước cho em! – Có lẽ đó không phải là những gì em muốn nghe lúc này, nhưng đó là những gì mà tôi có thể nói bây giờ.

Chúng tôi nói chuyện với nhau cả buổi sáng, về những gì đã xảy ra suốt nhiều năm qua. Tôi biết nhiều hơn về cuộc sống của Linh khi tôi ra đi, nó không hạnh phúc như em nghĩ và tôi hy vọng.

- Anh Khanh! – Em tiến lại ngồi cạnh tôi và nhìn tôi.

- Anh có thể tha lỗi cho em được không?

- Em có còn cơ hội nào không anh? – Em nói và ôm lấy cánh tay tôi.

- Từ ngày anh ra đi, anh đã bỏ lại mọi thứ sau lưng. Anh đã tha lỗi cho em từ lâu lắm rồi, từ lúc mà anh buông xuôi tất cả. – Thời gian qua là một thời gian dài đủ để xoa dịu vết thương của tôi.

- Nhưng mình có thể quay lại được hay không thì anh không biết em à, bây giờ anh chỉ có thể xem em như một người bạn thôi! – Tôi xoa đầu em như tôi đã từng làm và cười.

Có tiếng kéo cửa, một ai đó đang bước vào nhà. Đó là nhỏ Miu...

12. Chương 12

Miu bước vào nhà, cả ba người nhìn nhau như đứng hình vài giây. Tôi ngạc nhiên không biết vì sao Miu biết nhà này mà tìm đến. Linh thì nhìn tôi như muốn hỏi người con gái ấy là ai. Nhỏ Miu lúc này tỏ ra tức giận và quay đầu bỏ đi, tôi định đứng dậy đuổi theo nhưng cảm thấy hơi khựng lại. Vì sao phải đuổi theo? Lúc này tôi cũng không biết phải làm gì, không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Tôi ngồi xuống lại và nhìn Miu đi khỏi.

- Ai vậy anh? – Linh ngạc nhiên hỏi tôi.

- Ừ! Bạn của nhỏ em dưới quê anh.

- Đến tìm anh có việc gì hả?

- Anh cũng không biết nữa.

Việc Miu đến đã làm cho câu chuyện giữa tôi và Linh gián đoạn, lúc này thì cũng khó mà tiếp tục câu chuyện đó. Vì vậy tôi đã lãnh qua chuyện khác.

- Chắc em chưa ăn gì phải không? Mình đi ăn trưa luôn nhe.
- Không cần đi đâu anh, để em qua mua đồ ăn ở cửa hàng gần đây rồi nấu luôn ở đây.
- Em biết nấu ăn rồi hả? – Ngày xưa quen nhau, có bao giờ tôi ăn được gì do em nấu đâu.
- Anh coi thường em quá đó, đợi em chút nhe! – Em chạy đi mua đồ ăn, tâm trạng em lúc này có vẻ vui hơn lúc sáng.
- Em có cần anh chờ đi không?
- Không cần đâu anh, gần đây thôi, em về ngay.

Cuộc đời nhiều lúc cũng thú vị thật, tôi không ngờ lại có ngày được ăn cơm do em nấu. Ngày xưa quen nhau, hai đứa chỉ đi ăn bên ngoài. Thực chất em có bao giờ để tâm đến việc nấu cho tôi một món ăn nào đó đâu. Cảm xúc bây giờ là sao nhỉ? Không lẽ con tim tôi lại muốn tha thứ cho em một lần? Quan hệ giữa tôi và em lúc này là gì? Liệu tình yêu có đến một lần nữa? Quá nhiều câu hỏi không lời giải đáp. Điện thoại của tôi báo có tin nhắn.

- Chắc anh vui lắm hả? – Tin nhắn từ nhỏ Miu.
- Sao em nói vậy?
- Có bạn gái tới chăm sóc mà.
- Bạn cũ thôi, không phải bạn gái.
- Bạn cũ mà nắm tay nắm chân vậy hả?
- Sao em biết mà tìm anh? Có việc gì? – Tôi lảng qua chuyện khác.

Và đến lúc Linh quay lại thì Miu không còn nhắn thêm tin nào nữa.

- Anh đợi em chút nhe! Em nấu nhanh lắm. – Linh cười và mang đồ ăn vào bếp.
 - Em có cần anh phụ gì không?
 - Thôi! Anh chỉ có bốn phận là ăn thôi.
- Một lúc sau thì cơm canh dọn lên, một món canh, một món mặn, một món xào.
- Thơm quá! Em cũng giỏi quá chứ.
 - Hình như đây là lần đầu tiên em nấu cho anh ăn. – Em bắt đầu cúi mặt xuống, lại thút thít.
 - Thôi ăn đi em, nghĩ nhiều quá! Anh đói lắm rồi!
 - Em đã từng tới đây bao giờ chưa? – Tôi dò hỏi để biết người con gái từng xuất hiện những đêm trước ở đây có phải là em không.
 - Có, một lần vào nhiều năm trước. Có sao không anh?
 - Không có gì! Em nấu ngon lắm.

Suốt thời gian sống ở đất khách, việc nấu cơm đã trở thành thói quen của tôi. Tôi nghĩ khả năng nấu ăn của tôi cũng không thua một đứa con gái nào. Chính vì vậy khi ăn đồ ăn do em nấu, tôi biết được em không phải là người con gái trong đêm đó. Người con gái đó nấu toàn những món tôi thích ăn và phải công nhận là ngon hơn Linh nấu.

- Anh có nhớ áo này không? – Linh chỉ vào chiếc áo xanh da trời em đang mặc.
- Nhớ chứ, áo cặp của tụi mình ngày xưa mà. – Ngày xưa không có điều kiện, tôi mua được cho có bao nhiêu cái áo đâu mà không nhớ.
- Em vẫn còn giữ nó à?
- Dạ! Anh còn giữ không?

- Chắc là không rồi. – Em nói với giọng buồn, tôi chỉ biết cười trừ. Quả thật những thứ thuộc về em, tôi không còn giữ gì cả. Từ ngày ra đi, mọi thứ đã được xóa sạch hoàn toàn.

- Ngày đó vui quá anh nhỉ? Em nhớ lần đầu mình đi ăn về trễ, anh chở em về nhưng sợ mẹ không dám vào nhà...

Những dòng ký ức cũ ủa về...

Kể từ cái ngày cô đề nghị tôi tới nhà cô học thêm, cứ 1 tuần thì tôi lại đến vài hôm để học và ăn cơm. Và còn một mục đích vô cùng quan trọng nữa là được gặp Linh. Linh cũng thường xuyên ở nhà cô hơn thay vì ở nhà ba Linh. Tình cảm chúng tôi cũng dần dần phát triển. Đó không phải là tình yêu, tôi nghĩ đó chỉ dừng lại ở mức bạn thân của nhau. Nhưng có lẽ như vậy cũng quá đủ với tôi rồi, tôi thật sự không dám nghĩ Linh có thể yêu một thằng như tôi. Một buổi chiều như bao buổi chiều, sau khi học với cô xong.

- Mẹ! Cho con đi chơi với anh Khanh chút nhe.

- Ừ, hai đứa đi đi! Nhớ về sớm đó! – Thời gian qua ở nhà cô, có lẽ tôi đã có một sự tin tưởng tuyệt đối với cô. Cô biết được tôi là con người thế nào, nên cô không lo ngại khi cho Linh đi chơi với tôi. Một phần vì cô cũng quý tôi như con trai cô.

- Đi đâu vậy Linh, sao em không nói trước cho anh? – Lúc này hai đứa đùa nhau trên chiếc xe đạp chạy ra ngoài đường lớn.

- Anh giúp em nhe! Chở em đi gặp bạn em!

- Anh cho em xuống ở gốc bên kia của Diamond Plaza nhe! – Em có vẻ rất phấn khởi, nhưng còn tôi thì không. Hóa ra tôi chỉ là thằng xe ôm cho em lúc này.

- Tối này anh rảnh không?

- Có chi không em?

- Tầm 8 giờ tối đến đây rước em nhe!

- Anh...anh...- Tôi chưa kịp trả lời thì em đã xuống xe và chạy đi mất. Đằng xa, em chạy đến với một đám bạn, em leo lên xe của một người thanh niên và ôm eo người đó. Và họ đi mất hút, chỉ còn lại một thằng không hiểu chuyện gì xen lẫn nỗi buồn nhìn theo. Người thanh niên đó là ai? Nhìn có vẻ lớn tuổi hơn cả tôi, có lẽ là tầm sinh viên đại học. Sao em lại ôm eo người đó, tôi cảm thấy vô cùng khó chịu trong người. Muốn nói chuyện với em ngay tức khắc. Bấy giờ tôi mới biết cảm giác ghen là như thế nào, thấy người mình thương ôm một người khác, thật sự rất khó chịu. Mà tôi có là cái gì của em mà ghen chứ? Tôi buồn bã đạp xe về nhà.

Trên đường về tôi quyết định ghé qua nhà anh Đen ăn cơm ké rồi chiều quay lại rước em luôn. Anh Đen về thành phố làm ăn cũng được vài năm, đang sống chung với một người bạn gái ở một ngôi nhà nhỏ trong con hẻm đường Đặng Thế Phong. Ông này thì học vẫn không có, chỉ được cái quan hệ rộng rãi. Ngày xưa cứ đòi sống chết cãi lại gia đình, bỏ quê lên thành phố làm ăn. Đến giờ cũng được một thời gian mà vẫn còn lặn lội lắm. Được một cái ống rất quý tôi, cứ mỗi lần có đồ ăn ngon là kêu tôi qua ăn cùng. Anh đen may mắn khi quen được chị Nhung, chị ấy chỉ là một người con gái tính lễ lên thành phố kiếm sống, cũng không học hành đến nơi đến chốn, chỉ làm những công việc lật vật kiếm sống qua ngày. Chuyện bếp núc, nhà cửa do một tay chị quán xuyến, vì vậy nhà cửa lúc nào cũng thơm mát. Tôi chỉ ước gì sau này có được một người vợ đảm đang như chị thì hạnh phúc biết bao.

Hôm nay có một món xào, một mặn, một canh như mỗi lần tôi đến đây. Ba người ăn uống rất vui vẻ, tôi cũng vui đi được một chút buồn. Cứ mỗi lần buồn chuyện gì, tôi thường qua đây nói chuyện với anh Đen, chị Nhung để giải tỏa. Ở đất Sài Gòn này, tôi không quen biết nhiều nên rất quý trọng những mối quan hệ này. Hai người họ dù sao cũng lớn tuổi hơn tôi, có nhiều vốn sống hơn tôi, nói chuyện với họ cũng học được nhiều thứ.

Gần đến giờ hẹn thì tôi chạy lại địa điểm cũ đón Linh, tôi chờ em với một tâm trạng bồn chồn, muốn gặp em nói chuyện càng nhanh càng tốt. Cuối cùng họ cũng quay lại, Linh và đám bạn của em. Em bước xuống

xe của người thanh niên đó, với hôn anh nhẹ anh ta một cái vào mà rồi chào tạm biệt. Tâm trạng của tôi lúc này là vô cùng khó chịu, cảm thấy mình chỉ là một thằng xe ôm đưa rước không thua không kém.

- Anh Khanh! Về thôi anh! – Em chạy đến đây từ lúc nào, khuôn mặt vẫn còn rạng rỡ và không biết tôi đang cảm thấy khó chịu trong người.

Trên đường về, tôi không nói gì cả. Em thì cứ vô tâm hát líu lo đằng sau.

- Anh Khanh! Sao không nói gì hết vậy? – Em khều khều lưng tôi.

- Có gì để nói đâu.

- Chiều này anh đã đi đâu?

- Em đi chơi vui quá mà! Quan tâm anh làm gì.

- Hi hi! Thôi mà! Hôm khác em bao anh ăn chè nhé! – Em cười nói và đấm lưng tôi.

- Người đó là ai vậy em?

- Là người yêu cũ của em, cái người mà lần trước nhắn tin điện thoại muốn chia tay đó.

- Sao bây giờ em còn đi với anh ta?

- Thật sự em vẫn còn yêu anh ấy lắm, tụi em quyết định quay lại rồi.

- À...ừ...- Một nỗi buồn mang mác trong tôi. Em có biết là tôi cũng dành tình cảm cho em không nhỉ.

- Anh ta là ai? Có phải người tốt không Linh?

- Anh ấy tên Hưng, sinh viên năm nhất Đại Học Mở. Hoàn cảnh gia đình anh ấy khá giống em, nên tụi em cũng đồng cảm với nhau.

- Vậy à? Tại sao em phải nhờ anh chở ra gặp anh ta?

- Vì mẹ em không thích anh ấy, mẹ nghĩ anh ấy ăn chơi. Nhưng anh ấy không có vậy đâu.

- Em có vẻ tin anh ta nhỉ? – Em còn quá nhỏ để hiểu hết lòng người em à, tôi không tin anh ta là người tốt.

Nhưng biết nói sao với em đây, em sẽ tin tôi hay tin anh ta? Chắc chắn không phải là tôi rồi.

- Vậy chắc từ này anh sẽ làm thằng xe ôm dài dài rồi. – Tôi thở dài và nói, em thì chỉ có cười rồi đấm lưng cho tôi. Kiểu như trả công cho thằng xe ôm này.

...

- Anh Khanh! Anh Khanh! – Tôi chợt tỉnh quay lại khung cảnh buổi ăn cơm với Linh khi nghe tiếng em gọi.

- Anh nghĩ gì mà trầm tư vậy? Đồ ăn nguội hết rồi kìa.

- Ủ, anh chợt nhớ đến vài kỷ niệm hồi trước thôi.

Ăn uống xong thì cũng qua giờ nghỉ trưa, Linh phải về công ty làm việc. Tôi thì không có chương trình gì hôm này, chắc là ở nhà ngủ vậy. Tôi lướt web một chút và kiểm tra yahoo.

- Trinh, đang làm gì đó. – Tôi vào chat khi thấy nick của Trinh sáng.

- Em vừa ăn cơm trưa xong nè, còn anh?

- Anh cũng vậy.

- Hôm nay anh không đi chơi ở đâu à?

- Hài...không có tâm trạng em à.

- Có chuyện gì, kể em nghe đi!

- Em là trẻ con, không hiểu gì đâu. – Trong tâm trí tôi, Trinh vẫn luôn là một đứa em béo ú tằm kênh ngày nào.

- Anh đáng ghét thật! Em lớn rồi nhe! Có kể hay không? Không kể thì em không thềm vào thăm anh luôn.

Thế là tôi kể với Trinh về Linh, chẳng biết con bé có hiểu không. Nhưng tôi chỉ muốn được nói ra để giải tỏa. Con bé này cũng thú vị thật, nay nói chuyện rất người lớn và sâu sắc. Nói chuyện với nó, cũng thoải mái được phần nào. Nói đến lúc chiều tối thì anh Đen lại qua chơi, lại tiếp tục nhậu.

- Thôi! Chắc anh phải out đây, anh Đen qua chơi, khi khác nói chuyện tiếp nhe cưng. – Tôi chào tạm biệt và tắt máy.

- Gì nữa đây ông? – Tôi sợ hãi khi thấy anh Đen tay rượu tay thịt bước vào nhà.

- Mà biết tao quá mà. – Ông cười nói nham nhỡ.

Tôi có một thói quen khá ngộ, khi có tâm trạng buồn thì càng uống càng tỉnh và không thể say. Hôm nay có một số chuyện gợi nhớ đến ký ức buồn, tôi cụng ly lia lịa với ông nhưng vẫn tỉnh queo. Uống đến lúc khuya và ông về với vợ như mọi lần. Tôi tắt đèn và đi lại chiếc sofa, ngã lưng ra và tiếp tục nghĩ về chuyện của Linh.

Thình lình bất ngờ nghe tiếng kéo cửa, trong đêm tối chỉ có chút ánh sáng mờ ảo do đèn đường rọi vào. Bóng dáng người con gái đó lại xuất hiện. “Được, đến đúng lúc lắm, hôm nay xem có thoát khỏi tay tôi không.” Tôi thầm nghĩ trong bụng. Tôi vẫn giả vờ say và nhắm mắt, cô ấy thì lại dọn đồ ăn thức uống trên nền nhà. Tôi cố gắng quan sát thật kỹ xem cô ta là ai nhưng không thể nhận ra vì ánh sáng đèn đường khá mờ. Lúc này tôi từ từ ngồi dậy, với tay bật đèn lên...

- Em...

13. Chương 13

- Em...Miu...

- Em làm gì ở đây vậy?

- Anh...anh vẫn còn tỉnh à? – Nhỏ hỏi tôi một cách bối rối.

- Ủ, còn em? Sao em lại đến giờ này?

- À...ờ...thì dọn dẹp, không thấy hay sao mà còn hỏi?

- Nhưng...- Tôi gãi đầu ngạc nhiên.

- Còn không xuống đây dọn phụ người ta. – Bắt đầu chanh chua trở lại.

- Có phải mấy hôm trước em đến đây dọn dẹp và nấu cơm phải không? Còn ngồi khóc, chạm vào mặt anh nữa phải không?

- À...ờ...không có, thật ra là có. Con Ly nhờ tôi qua lo cho anh thôi, tôi chỉ dọn dẹp nấu cơm, không có hôn anh à nhe. – Nhỏ lại bối rối.

- Anh có nói em hôn hồi nào đâu? – Tôi cười vì nhìn mặt nhỏ bối rối rất đáng yêu.

- Mệt quá...- Nhỏ bực tức trả lời rồi quơ lấy chai ken còn lỗ dờ rồi ngồi im lặng, nhìn xa xăm ra ngoài khung cửa sổ.

- Uống lon mới nè! – Tôi vào lấy lon ken mới cho nhỏ, rồi ngồi xuống bên cạnh nhỏ.

- Có chuyện gì vậy em? Hôm nay có vẻ tâm trạng vậy?

- Anh không hiểu đâu. – Nói một câu thì nhỏ lại nốc một ngụm.
- Ê...ê...uống say rồi không ai chở về đâu đó.
- Ngủ ở đây luôn không được hả? – Nhỏ lườm tôi và nhoẻn miệng cười một cái.
- Làm gì nhìn kỹ vậy? Nhỏ hỏi khi thấy tôi nhìn nhỏ.
- Em giống người quen cũ của anh lắm.
- Vớ vẩn ghê! Người hồi sáng là người cũ hả?
- Ủ.
- Anh còn yêu người ta à?
- Haizzz. Tôi thử dài và quơ lấy chai ken uống cùng nhỏ.
- Anh cũng không biết sao nữa, không còn yêu nhưng cảm xúc chắc vẫn còn, khó nói lắm.
- Thiệt là không còn yêu không? Tình cũ không rủ cũng tới mà.

Luyên thuyên một hồi thì cũng uống được vài lon rồi.Tự nhiên hôm nay nói chuyện với nhỏ rất thoải mái tự nhiên, có phải nhờ có men trong người.Khuôn mặt của nhỏ lúc này đã ửng đỏ, mắt thì lim dim, người ngồi không vững, chắc là sắp gục rồi.

- Say rồi hả? Nhà ở đâu để anh chở về. – Tôi lay lay tay của nhỏ.
- ...- Nhỏ thì thầm cái gì đó tôi không nghe được, nhỏ ngoắc tôi ngồi sát lại như muốn nói nhỏ chuyện gì.

Tôi kê sát tai gần lại thì bất ngờ nhỏ hôn lên má tôi một cái. Tôi ngạc nhiên quay sang nhìn nhỏ, rồi định hỏi thì nhỏ đã đổ gục ra đất.Dưới ánh đèn mờ, nhìn nhỏ hôm nay xinh lắm.Váy ngắn khoe đôi chân thon thả trắng nuột nà. Đúng là mùi thơm nhẹ dịu mà những lần trước tôi cảm nhận được.Tôi cũng chỉ là một thằng đàn ông thôi, cộng với một chút men trong người thì những ý nghĩ đen tối cứ chạy qua trong đầu.Nhưng cuối cùng thì tôi cũng làm chủ được những suy nghĩ không tốt đó, tôi bế nhỏ vào phòng tôi, đắp chăn cho nhỏ và ra ngoài phòng khách tiếp tục dọn dẹp mọi thứ.Cuối cùng tôi cũng lăn đùng ra ghế sofa ngủ vì quá mệt mỏi và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

...Những dòng ký ức cũ...

Từ ngày làm xe ôm bắt đầu dĩ cho Linh, tần suất làm việc càng dày đặc hơn. Cô Hiền luôn nghĩ Linh đi chơi với tôi, nên cô cũng không hỏi nhiều.Tôi không biết mình làm vậy là đúng hay sai?Tạo điều kiện cho người mình thương đi gặp người khác, tại sao vậy?Có phải vì anh đã yêu em mất rồi, và anh chấp nhận chịu đau một mình anh chỉ để được thấy em hạnh phúc.Linh à, có bao giờ em dành ra một ít thời gian để nhìn lại phía sau lưng em, có một người con trai vẫn luôn chờ đợi?

Quan hệ của tôi và Linh ngày càng gần hơn, nhưng đó không phải là tình yêu của em dành cho tôi.Có lẽ đó chỉ là tình bạn thân hoặc em chỉ xem tôi như một người anh.Em tìm tôi lúc em gặp khó khăn, gọi điện tâm sự lúc em buồn chuyện tình cảm.Tôi là nơi cho em trút bỏ những chuyện buồn trong cuộc sống, nhưng tôi chưa bao giờ là nơi em muốn chia sẻ những chuyện vui của em.Có phải lúc em vui, em đều chia sẻ với người ấy?

Rồi thời gian trôi qua, tôi cũng hoàn tất năm học 11 của mình với điểm số môn Hóa không thể tốt hơn.Tôi thầm cảm ơn cô.Đã từ lâu, tôi đã xem cô như mẹ của mình.Còn về Linh, học lực của em thì càng ngày càng yếu đi.Em dành quá nhiều thời gian cho anh ta, em còn bỏ học rất nhiều.Tôi cảm thấy có lỗi với cô, vì tôi cũng góp một phần đưa Linh đến với anh ấy.

Vào một buổi chiều, trên đường đi học về tôi bắt gặp bạn trai Linh đang dẫn một người con gái nào đó vào một quán café.Trong đầu tôi bắt đầu có những suy nghĩ không hay, cảm thấy lo cho Linh.Thật ra trước giờ tôi không nghĩ hẳn ta là người đáng hoàng.Tôi cũng từng nghe phong phanh đâu đó, hẳn là một thằng đểu, cặp hết người này đến người khác.Hôm nay tận mắt chứng kiến, tôi phải làm cho ra lẽ việc này.

Tôi gửi xe và vào quán café chọn một góc khuất ngồi và quan sát. Quả nhiên không sai, hẳn bọn lộ bản chất là một thằng đểu.Hắn ôm hôn người con gái đó, có những cử chỉ rất thân mật. Lúc này tôi đã không

còn giữ được bình tĩnh, tôi buồn cho Linh, người tôi yêu lại thương một thằng đểu như thế này. Nghĩ lại thì ngày xưa trẻ trâu lắm, thấy gì khó chịu là phản ứng ngay, không suy nghĩ trước sau. Tôi cầm ly café lên tiến lại bàn của hắn, tạt hết ly café vào mặt hắn rồi túm lấy cổ áo hắn.

- Thằng chó! Mày là thằng đểu, mày có biết Linh yêu mày lắm không? Sao còn cặp kè với người khác. – Tôi quát vào mặt hắn.

- Tao làm gì thì kệ tao, mày quan tâm làm gì hả thằng nhà quê? – Hắn sô tôi ra xa.

Hắn vừa nói hết câu, thì đã ăn nguyên một đấm của tôi vào mặt. Hắn ngã sòng xoài ra đất, mấy cái ly nước thì rơi vỡ tung tóe. Lúc này bảo vệ của quán mới chạy lại ngăn tôi ra, nếu không tôi đã ăn thua đủ với hắn. Trên đường về, lúc nào tôi cũng nghĩ đến khuôn mặt đểu cán của hắn mà bức không chịu được. Tôi phải nói với Linh tất cả, để Linh tránh xa con người đó ra càng xa càng tốt. Lúc về đến nhà thì tôi đã thấy tin nhắn của Linh.

- Chiều nay anh có học không?

- Không, à anh có chuyện muốn nói với em.

- Vậy 5 giờ chiều nay anh qua nhà em đi, em cũng có chuyện muốn nói với anh. Giờ em phải vào lớp đây.

5 giờ chiều, tôi đến con hẻm nhà Linh như đã hẹn. Từ xa đã thấy em đứng đợi với vẻ mặt cau có.

- Linh. – Tôi gọi em.

- Tại sao anh lại đánh anh Hưng? – Thì ra hắn là tên mách lẻo.

- Nó đáng bị đánh lắm, em có biết nó là thằng đểu không?

- Anh nói vậy là sao?

- Là nó là thằng đểu, anh thấy nó cặp kè với đứa khác.

- Anh Hưng nói đó chị họ của anh ấy thôi.

- Chị họ mà ôm hôn sao? – Tôi bắt đầu to tiếng.

- Em không tin anh Hưng phải bội em đâu.

- Phải rồi, anh đâu có là cái gì của em. Em chỉ tin những gì nó nói thôi. Nó là thằng khôn, thằng đểu.

- Anh im đi! Không được nói anh Hưng như vậy! – Em quát lại tôi.

- Từ này em muốn đi chơi với nó thì kêu nó tới đây mà đón đi, đừng có nhờ anh nữa. Làm thằng xe ôm cho em anh mệt lắm rồi, anh không muốn tạo điều kiện để em quen thằng đểu đó nữa đâu.

- Anh im đi! Tôi không cần anh nữa, anh về đi! Đừng đến đây nữa! – Em mắt đỏ hoe, tức giận quát lớn và tạt tôi một cái.

Tôi nhìn thẳng vào em, nhìn thẳng vào con người mà tôi yêu thương. Em đánh tôi vì người ta, em đánh tôi vì một thằng đểu. Gần một năm qua, tôi đã quan tâm, lo lắng cho em đến mức nào. Chỉ một cái tát, nó chẳng đau đớn xác thịt gì đối với một thằng như tôi, nhưng sao mắt tôi vẫn đỏ, một thứ nước gì đó trực chờ tuôn ra từ khóe mắt. Một nỗi đau thật sự khó tả, phải chi nó là một vết thương xác thịt, để tôi còn biết chỗ để cầm máu. Nhưng sao cái đau này nó lại khác với những gì tôi từng phải chịu đựng, một nỗi đau mà lần đầu tiên tôi biết.

Tôi cúi mặt xuống, quay xe đi. Tôi không muốn cho em thấy những giọt nước mắt đã bắt đầu rơi. Đó là những giọt nước mắt tình cảm đầu đời của tuổi trẻ. Đã từng chảy máu với bọn côn đồ mà không một giọt nước mắt, vậy mà nó lại rơi chỉ với một cái tát của em. Có phải tôi quá yếu đuối?

...

Tôi thức dậy thì đã 9h sáng, trên người được đắp một chiếc chăn. Ngồi dậy vươn vai để đón ánh nắng mặt trời của ngày mới. Trên bàn có một mảnh giấy nhỏ, đó là nét chữ của Miu. Tôi vẫn còn nhớ nét chữ đó.

- Chuyện tối hôm qua, quên đi! “Tui” có nấu đồ ăn sáng dưới bếp đó. Hôm nay không được đi đâu hết, “tui” sẽ qua nấu cơm. – Chuyện tối hôm qua là chuyện gì? Chuyện cái hôn à?

Hôm nay cũng không có việc gì, nên tôi cũng ở nhà như lời Miu. Khoảng 12 giờ trưa thì có tiếng kéo cửa, tôi biết là Miu chứ không ai hết. Mà sao nhỏ không bấm chuông, vào nhà người ta như nhà của mình vậy. Rồi nhỏ lấy chìa khóa ở đâu ra?

- Anh Khanh! – Một giọng nói quen thuộc phát ra, con Ly chạy lại từ ngoài vào nhảy xỏ lên người tôi. Có cả thằng Huy cũng đến nữa.

- Lên hồi nào vậy nhóc? Lên đây chi vậy?

- Anh xấu lắm nhe, lên đây chơi rồi trốn luôn ở đây hả? Không về dẫn em đi chơi. – Con nhóc Ly lườm tôi.

- Hài...anh có việc, chơi gì đâu mà chơi.

- Phải rồi, việc gặp người yêu cũ quan trọng lắm! – Nhỏ Miu liếc vừa nói vừa liếc tôi rồi nhỏ mang đồ ăn vào bếp.

- Anh Khanh, em mới lên. – Thằng Huy lễ phép chào tôi.

- Hôm nay vui quá, có đông đủ mọi người, ở đây ăn cơm trưa nhe, anh sẽ nấu. – Cũng đến lúc trở tay nấu ăn rồi.

- Yeah!!!! – Hai đứa nhóc đồng thanh vui mừng.

Hai đứa nó ngồi ở phòng khách xem tivi, tôi vào bếp thì thấy Miu đang rửa rau, củ quả.

- Quên chuyện tối qua là chuyện gì vậy em? – Tôi cười và hỏi nhỏ. Nhỏ vẫn im lặng nhưng mặt bắt đầu ửng đỏ. Hôm nay nhỏ không mặc váy như mọi lần nữa. Nhỏ mặc quần sort áo thun, không trang điểm gì cả. Nhìn rất xinh tươi trẻ trung, đúng với lứa tuổi của nhỏ.

- Cảm ơn em vì mấy bữa cơm hôm trước nhe, em nấu đồ ăn ngon lắm.

- Tất nhiên. – Nhỏ trả lời, chà cũng tự tin ghê nhỉ.

- Hôm nay tới phiên anh nấu lại cho em ăn nhe!

- Tùy anh, nấu dở thì biết tay tôi.

Tôi lấy cà rốt được nhỏ rửa sạch rồi cắt khúc nhỏ. Đang suy nghĩ nên nấu món gì thì.

- Á...- Tôi lỡ cắt trúng tay mình. Suốt nhiều năm qua tôi nấu ăn, chưa bao giờ gặp chuyện này. Vậy mà lần đầu tiên nấu ăn ở quê nhà, lại cắt trúng tay. Hơi nhức trước mặt nhỏ Miu.

Nhỏ thấy và hối hả chạy lại, kéo tôi lại vò nước rửa sơ vết máu. Rồi chạy đi lấy dụng cụ y tế lại, rửa lại bằng oxy già rồi băng lại cho tôi.

- Anh có đau không? – Mặt nhỏ lộ sự lo lắng.

- À...ờ. – Tôi trở mắt nhìn nhỏ ngạc nhiên vì sự lo lắng này.

14. Chương 14

- Ồ...chỉ đứt tay có xịu thôi em, chẳng thấm thía gì với anh đâu. – Tôi vẫn nhìn nhỏ ngạc nhiên không rời mắt về sự quan tâm đó.

Bất giác nhỏ nhận ra một điều gì đó và hất tay tôi ra xa.

- Thấy chưa? Anh mà nấu được cái gì chứ? Thôi đi ra ngoài chơi với tụi kia dùm đi ông tướng. – Nhỏ mắng tôi.

- Nhìn hoài, đi ra đi. Chỉ thích làm người khác khó chịu thôi. – Nhỏ vừa nói vừa đẩy tôi ra ngoài. Nhìn lại tấm thớt, dao, cà rốt đầy máu của tôi mà cảm thấy cụt hứng nên cũng đi ra luôn.

Lúc đi ra ngoài có ngoài lại nhìn nhỏ đang rửa những vệt máu đỏ, mắt nhỏ thì đỏ hoe. Nhỏ quan tâm tôi đến thế sao?

- Anh Khanh, sao không nấu cơm tiếp hả anh? – Thăng Huy hỏi tôi.

- Ủ, liệt sỹ rồi. – Tôi giơ ngón tay lên cho nó xem. Nó cười phá lên.

- Ui da! – Nhóc Ly cóc đầu nó.

- Có gì vui mà cười. – Nhóc Ly mắng nó.

- Có sao không anh? Lại đây em xem.

- Không sao đâu em, đứt tí thôi.

Một hồi sau thì cơm canh cũng đã xong, nhỏ Miu bắt đầu dọn đồ ăn lên. Nhìn tóc tai nhỏ bù xù, trên mặt thì lấm tấm những giọt mồ hôi, nhìn thương lắm. Tại vì đứt tay mà không phụ được nhỏ, tôi cảm thấy tội lỗi lắm. Hôm nay tuy không son phấn xinh đẹp sắc nét như mọi ngày, nhưng cái nét đẹp giản dị này lại cuốn hút hơn bao giờ hết.

Đồ ăn hôm nay nhìn ngon quá, toàn những món tôi thích. Không biết là vô tình hay biết trước mà nhỏ nấu những món này, sao cũng được cứ ăn thôi, đói bụng quá rồi.

- Em giỏi quá, đồ ăn thơm phức. – Tôi khen Miu.

- Xí! Thường thôi! Em nấu ngon gấp mấy lần nó. – Nhóc Ly chen vào.

- Có ngon thì lần sau nấu đi! Cô chỉ giỏi cái miệng. – Nhỏ Miu phản bác lại.

-Ồn ào quá nhe! Để cho người lớn ăn cơm! – Thăng Huy ho ho vài cái rồi nói có vẻ nghiêm túc.

- Ui da! Ui da!. – 2 con nhỏ cóc đầu nó lia lịa.

- Anh Khanh! – Thăng Huy nhìn tôi như muốn tôi bênh vực nó.

Tôi lắc đầu không biết làm gì rồi cầm đĩa lên ăn. Ăn được một chút thì anh Đen từ ngoài bước vào, lại nhậu nữa à?

- Ha ha! Đúng lúc quá, đủ tay rồi nhe. – Ông bước vào, nhìn thấy chúng tôi đang ăn và nói.

- Các tiểu đệ, tiểu muội cho đại huynh góp chút rượu thịt này, chúng ta cùng cạn chén hôm nay. – Ông nói giọng cải lương.

- Cái ông này, không có việc làm sao mà qua đây rủ rê người ta nhậu hoài. – Nhỏ Miu trách móc.

- Hôm nay không nhậu gì hết. – Miu dẹp chai rượu ra sau lưng nhỏ.

- Lâu lâu mới đông đủ như thế này mà tiểu muội. – Ông Đen nói.

- Thôi không sao đâu em, uống ít thôi mà. – Tôi nói với Miu. Thăng Huy chạy ra đằng sau lấy thêm chén và ly cho anh Đen.

Vậy là 5 người cũng vui vẻ nhập tiệc. Chúng tôi vừa ăn vừa cười nói rôm rả rất vui.

- À! Hôm bữa anh có chat với Trinh béo, nhỏ nói chắc vài tuần nữa sẽ vào đây chơi.

- Haizzz...nhắc tới con đó mà anh lại sợ, ngày xưa con Trinh với con Ly mà hợp lại thì quậy ai bằng. – Anh Đen vừa nói vừa lắc đầu.

- Nhớ có lần trên đường đi làm về, anh thấy 3 anh em tụi nó đèo nhau trên chiếc xe đạp đi học về. Anh thấy tội định chở 2 con nhỏ về giúp mà một hai tụi nó không chịu. – Anh Đen kể lại cho Thăng Huy và nhỏ Miu nghe.

Tôi chợt nhớ lại kỷ niệm trẻ con lúc nhỏ. Hôm đó tôi có trách nhiệm đón Ly đi học về, thấy con Trinh đứng trước cổng.

- Sao vậy em? Ba mẹ không đón hả?

- Dạ! Hôm nay chắc em phải đi bộ về. – Nó nói với giọng buồn, nhìn tội nghiệp lắm.

- Vậy anh chở em về nhe.

- Dạ! Hi hi. – Con nhỏ vui ra mặt.

Nhưng vấn đề nan giải lại đến. Con nhỏ hơi béo ú, không thể tống 3 trên chiếc xe đạp. Cứ đạp được được vài cái thì xe lại dừng, lưng khựng khó chạy. Lúc này anh Đen chạy đến.

- Gì vậy mấy đứa?

- Dạ! Em phải chở 2 con mấm này về, nhưng nặng quá anh ơi.

- Vậy 1 đứa qua đây anh chở về, hoặc cả 2 qua luôn để thằng Khanh đi về một mình cho khỏe.

- Ly hay Trinh qua anh Đen? – Tôi quay lại hỏi.

- Em đi với anh thôi, Trinh qua với anh Đen đi.

- Không! Em đi với anh Khanh, hồi nãy anh hứa chở em về rồi, Ly qua đó đi. – Trinh nói mếu.

Hai đứa cứ cãi nhau một hồi cũng chả có đứa nào nhường đứa nào.

- Vậy thôi! Cảm ơn anh Đen! Anh cứ về trước, để em tự lo được.

- Haizz...2 con mấm to xác tụi bây cứ thích làm khổ anh tụi bay. – Anh Đen lắc đầu ngao ngán bỏ đi.

Vậy là 3 đứa quyết định dắt xe đạp đi bộ về, trên đường về 2 con nhỏ còn ghé ăn hàng chỗ này chỗ kia, đúng là phiền phức và tốn kém.

...

Đang hồi tưởng thì điện thoại tôi reo lên, một số lạ gọi đến.

- Alo.

- Alo, có phải anh Khanh không?

- Vâng! Ai vậy?

- Em là Tú, bạn của Linh nè.

- Có việc gì không em?

- Anh chạy qua khu Trung Sơn ngay nhe, con Linh nó gặp tai nạn bên này nè.

- Ủ, anh qua ngay. Anh gọi cho em sau. – Tôi nghe mà lòng lo như lửa đốt.

- Thôi mọi người ăn vui vẻ nhe, anh đi có việc tí, bạn anh gặp chuyện. – Tôi quơ vội cái áo khoác, lấy chìa khóa và đi.

- Linh hả? – Miu nhìn tôi và hỏi.

- Khi nào về anh kể sau. – Tôi kéo cửa và đẩy xe ra ngoài, ngồi lên xe rồi máy vội vã.

- Đừng đi anh! – Miu chạy ra kéo tôi lại.

- Anh đang có rượu trong người mà, đừng đi được không?

- Có gì nói chuyện sau nhe. – Tôi rồ ga và chạy đi.

Mặc dù không còn quan hệ gì, nhưng không hiểu tại sao tôi lại lo cho Linh đến vậy. Tôi không muốn em gặp phải chuyện gì không hay. Tôi chạy đến địa chỉ nhỏ Tú đưa qua tin nhắn. Chạy đến nơi thì thấy Linh đang ngồi ăn một mình trong quán.

- Linh! Em không sáo chút.

- Anh Khanh! Sao anh đến đây? – Linh ngạc nhiên hỏi tôi.

- Tú nói em gặp tai nạn.

- Chà! Đến nhanh nhỉ. Con Tú bên trong bước ra, vậy là tôi đã hiểu vấn đề. Con nhỏ này gạt tôi đến đây.

- Thôi! Hai người nói chuyện đi nhe! Em về trước! – Nó cười ma mãnh rồi chạy xe về.

- Xin lỗi! Chắc anh đang bận hả?

- Xinh lỗi anh! Em phiền anh quá, nếu anh có việc gì thì anh cứ đi đi, chút nữa em về sau cũng được.

- Thôi không sao, anh cũng không bận gì. – Tôi không thể trách em được, chỉ khó chịu con nhỏ Tú đáng ghét. Tôi ngồi xuống cùng em.

- Em không nghĩ anh vẫn lo cho em đến vậy.

- Em khờ quá! Không phải người yêu thì cũng là bạn, sao anh lại không lo cho em.

- Thực ra em cũng muốn cảm ơn Tú, nhờ vậy mà em biết anh còn quan tâm em. Em vui lắm!

- Ủ, sau này nói nó đừng chơi trò này nữa nhe. Vì khi anh nghe em gặp chuyện thì chắc chắn anh sẽ chạy đến thôi.

- Anh...- Mất em bắt đầu đổ hoe khi nghe tôi nói.

- Thôi! Mít ướt hoài, khóc xấu lắm! Không phải là Linh xinh nữa đâu. – Tôi trêu em.

- Dạ! – Em cười rất tươi, nụ cười xinh xắn hớp hồn tôi những ngày đầu gặp mặt.

- Anh chở em đi dạo được không anh?

- Ủ, vậy mình đi thôi. – Tôi vào tính tiền rồi đi.

Đã thời gian dài trôi qua, lại một lần nữa tôi chở em dạo phố. Ngày xưa có thể nói tôi và em đã đi qua mọi góc ngách của cái thành phố này. Nhưng lần này thì cảm giác khác quá, cũng phải thôi, bây giờ có còn là gì của nhau. Tôi đang cố tìm một con phố nào đó mà tôi và em chưa từng đi qua, để những dòng ký ức cũ thôi hiện về làm phiền tôi. Bỗng, vòng tay của em lại ôm tôi một lần nữa.

- Em sao vậy? – Tôi hỏi Linh.

- Chỉ một lần này thôi anh à, cho em được ôm anh như ngày xưa nhe. – Em tựa đầu vào vai tôi, nép sát vào người tôi và ôm thật chặt.

Có cảm giác những hạt nước nhỏ li ti đang rơi trên vai áo. Và con tim tôi lại thổn thức, không hiểu là cảm giác gì nữa. Có phải nó đã chịu lạnh quá lâu, những giọt nước mắt của em đang làm tan chảy nó. Nhưng sự thay đổi quá nhanh về nhiệt độ, nó vẫn chưa thích ứng kịp, và nó lại nhói đau...

Em muốn tôi ghé qua công viên 30/4 để đi dạo. Tôi gửi xe và cùng em đi bộ qua từng hàng cây, ghé đá xư.

- Anh còn nhớ không? – Em hỏi tôi.

- Tất nhiên rồi, chỗ này ngày xưa có một cô bé khóc nhè nè. – Tôi cười nói.

- Anh...anh hát cho em nghe đi! – Em đề nghị khi 2 đứa ngồi xuống nơi mà ngày xưa lần đầu gặp nhau.

- Mưa...về trên khúc hát, lắng u buồn...ui da! – Em nhéo tôi.

- Không phải bài này, bài này buồn lắm! Hát bài thứ hai mà.

- Đợi anh chút! – Tôi chạy lại phía xa và mượn cây guitar của một nhóm bạn trẻ kia. Tôi ngồi xuống cạnh em và tiếng đàn lại ngân lên. Em cười và nhịp theo từng tiếng đập nhả của guitar.

“Hỡi chiếc lá me xanh rơi trên đường xưa nắng hoa.

Còn nhớ góc phố thân quen băng khuâng chờ nhau thiết tha.

Hồi góc phố dịu dàng và hàng me anh đưa em đi ăn kem mỗi chiều.

Hồi góc phố dịu dàng và nụ hôn tan êm rất mau trong ly chè kem.

Phố có nhớ đôi mèo con năm xưa

Vẫn hay nô đùa mỗi ngày và hay hái me cho nhau.

Phố có biết câu chuyện yêu vu vơ

Như thể con mèo dịu hiền thường hay cắn đôi tay tôi.

Hồi góc phố dịu dàng,

Mà giờ đây sao con miu ơi đi hoang nơi nào?

Hồi góc phố dịu dàng,

Và tình yêu ngây thơ vẫn thơm hương ly chè kem.”

Khi vừa hết bài thì tôi quay sang nhìn em, nụ cười của em đã tắt từ lâu, thay vào đó là những dòng nước mắt đang rơi. Em ngồi co lại, gục đầu xuống như muốn che đi cảm xúc của mình.

- Sao vậy em?

- Xin lỗi! Không có gì đâu anh! Em lại xấu xí nữa rồi phải không anh? Em không muốn xấu xí trước mặt anh đâu, nhưng không hiểu sao em lại vậy nữa. Anh cứ hát tiếp đi, không cần để ý đến em đâu.

Lúc này tôi cũng không còn tâm trạng để hát nữa, tôi muốn ôm em vào lòng để dỗ dành như tôi đã từng. Nhưng không hiểu sao lại khó làm đến vậy, có một khoảng cách vô hình nào đó rất lớn. Người con gái tôi từng yêu thương đang ngồi co ro khóc, và tôi chỉ có thể nhìn em mà không làm gì được...

Đếm chiếc lá rơi ngoài hiên vắng

Có biết đâu em đã quá muộn màng

Một nửa thương nhớ anh mang trao người

Giờ mất nhau tim có nhói đau

Sẽ mãi mãi chỉ là cơn gió

Gió khẽ lay tim anh khẽ bồi hồi

Một nửa thương nhớ anh mang trao người

Để mất nhau tim nghe nhói đau

Quay về đi quay về đi cho anh hết đợi chờ

Bao lời yêu trong lòng anh vẫn chưa nói thành lời

Vì sao ngày xưa khi ên nhau anh đâu có hiểu rằng

Một ngày rất nhau sẽ rất đau

Quay về đi quay về đi bao yêu dấu ngày đầu

Mưa còn rơi hay lòng em vẫn cứ mãi nguyện cầu

Dù cho ngày sau không bên nhau xin mưa hãy một lần

Mưa ơi mang anh quay về đi.

15. Chương 15

Tôi tiến sát lại gần Linh hơn, nhẹ nhàng vuốt tóc em. Tôi dùng khăn giấy lau nước mắt cho em.

- Thôi nè, không khóc nữa! Mặt như mèo rồi. Ngày xưa anh hát xong bài này là em cười rất vui mà.
- Dạ! – Em lấy khăn giấy từ tay tôi và tự lau đi những giọt nước mắt đó.
- Hì hì, hix...em cười thế này là đẹp hơn phải không anh?
- Ừ, vậy đó. – Vẫn nốt ruồi son đó, vẫn má hồng đó. Em luôn xinh xắn trong mắt tôi dù khóc hay cười.
- Anh...anh còn nhớ cái ghế đá bên kia không? – Linh chỉ tay về cái ghế đá phía xa.
- ...Làm sao tôi quên được, tôi nhìn xa xăm và hồi tưởng...

Kể từ ngày tôi nhận cái tát của Linh, tôi ít khi gặp em hơn. Tôi cũng không còn qua nhà cô Hiền học thêm nữa, vì môn Hóa của tôi lúc này tương đối ổn. Một phần cũng là năm cuối cấp, bài vở nhiều không kể hết. Đôi lúc tôi gặp Linh ở trường, cũng chào hỏi, cũng nói chuyện, nhưng không còn chỗ em đi ăn uống, dạo phố như trước. Thỉnh thoảng hiếm lắm thì tôi mới qua nhà cô ăn đám, tôi thường qua thăm cô lúc Linh không có nhà. Dù sao tôi cũng không là gì của em, gặp nhiều cũng chẳng làm gì. Thật ra tôi không để yên cho chuyện thằng khốn kia lăng nhăng như vậy, tôi đã nhờ anh Đen đi tìm nó cảnh cáo để cho nó chừa.

Tôi đã hạn chế gặp Linh hết mức có thể, chỉ để quên em. Áp lực học tập cũng khiến tôi vui đi nỗi buồn phần nào, nhiều lúc cứ tưởng là quên em, nhưng cứ gặp lại những kỷ niệm cũ thì lại càng nhớ em nhiều hơn. Dường như khi ta lẩn tránh một điều gì đó, thì ta lại càng không thể quên nó.

Trong cuộc đời học sinh, có lẽ những ngày tháng học cấp 3 là khoảng thời gian đáng nhớ nhất phải không? Tôi cũng vậy, rồi cũng đến lúc chia tay bạn bè, thầy cô, mái trường mà tôi gắn bó suốt thời gian qua. Cái lớp học quỷ quái đó sao mà nhớ quá! Đôi lúc muốn lại một lần nữa được quay lại cái thời gian đó để được gặp lại mọi người, những người bạn tốt mà đã giúp đỡ tôi rất nhiều từ những ngày đầu bỡ ngỡ vào trường, để được gặp lại các thầy, các cô, những người mà tôi luôn luôn biết ơn và nghĩ về khi cầm trên tay tấm bằng tốt nghiệp THPT.

Tôi, Tuấn, Nam, 3 thằng bạn thân luôn có nhau ngày nào giờ mỗi đứa một nơi. Ba đứa chúng tôi rời trường đều có những hoài bão và ước mơ khác nhau. Kỳ thi Đại Học năm đó, tôi may mắn vừa đủ điểm đậu vào một trường Đại Học để theo đuổi ước mơ của mình. Thời gian thấm thoát qua đi, ấy vậy mà cái thằng hai lúa ngày nào giờ đã sống 3 năm ở cái thành phố đông đúc này. Cái đất Sài Gòn này không phải là một thiên đường, không phải là một nơi dễ sống. Tuy nhiên cái gì rồi cũng trở thành thói quen, học Sài Gòn, ăn cơm Sài Gòn...v...v...và còn nhiều cái Sài Gòn nữa. Ngày qua ngày, cái thành phố này lại thân quen trong tôi hơn. Có nhiều lúc đi chơi đâu đó xa, lại nhớ nó ấỵ chứ.

wapsite www.giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

www.giaitri321.pro – Wapsite giải trí miễn phí đích thực trên di động...!

Vào một buổi chiều ở quê nhà, lúc này cũng chưa phải nhập học nên tôi cũng không thường ở Sài Gòn. Mặc dù cuộc sống ở Sài Gòn đã trở nên thân quen, nhưng đôi lúc cũng phải về quê để hít thở không khí trong lành. Tôi đang nằm nghe nhạc trên giường thì điện thoại reo lên, số máy của Linh.

- Alo!
- -...
- Alo! Linh hả em? Sao không nói gì hết?
- Hix...hix...- Tiếng thút thít của Linh.
- Em khóc hả? Sao vậy em?

- Anh Khanh...em đau khổ lắm anh à. – Em khóc to hơn.
- Thôi nè Linh, nín đi! Nói cho anh nghe chuyện gì!
- Anh Hưng...ảnh chia tay em và quen người khác rồi. – Em khóc nức nở.
- Thằng khốn...thôi nè, giờ em cứ về nhà đi! Có gì mai anh lên đó mình nói chuyện nhe!
- Không! Em không muốn về đâu! Em mệt mỏi lắm!
- Được rồi, em đang ở đâu?
- Em đang ở công viên.
- Ừ, ở yên đó! Anh đến ngay.

Tôi không thừa gửi gì với gia đình, đẩy xe ra và chạy thẳng luôn về Sài Gòn. Lòng thì như lửa đốt, cầm thù thằng chó đó và lo cho em vô cùng. Tôi chạy thật nhanh có thể, chỉ muốn bên cạnh em ngay tức khắc, để ôm em vào lòng, để lau những giọt nước mắt cho em. Những lần trước chạy 30 km về Sài Gòn thường mất 1 tiếng, nhưng hôm nay chỉ mất khoảng 45 phút là tôi đã có mặt ở quận 3. Tôi gửi xe rồi chạy ngay đến chỗ mà chúng tôi hay gặp. Từ xa, tôi đã thấy em đang ngồi khóc. Cũng một thời gian tôi không gặp em, vẫn cái dáng người, khuôn mặt xinh ấy, nhưng nhìn em hốc hác và gầy quá. Thời gian qua, thằng khốn đó đối xử tệ với em lắm sao. Tôi bước lại và ngồi xuống cạnh em, em ngược lên nhìn tôi.

- Anh Khanh. – Khuôn mặt em giờ đã tèm nhem nước mắt, mắt em sưng húp có lẽ vì khóc quá nhiều.
- Linh...- Tôi không biết nói gì, chỉ biết ôm em vào lòng. Tôi ôm em chặt lắm, như muốn cho em biết rằng em vẫn còn có tôi, luôn chờ đợi để được lo lắng, quan tâm chăm sóc em.
- Tại sao vậy anh? Em có gì không tốt? Em đã làm gì sai? Sao anh ấy đối xử với em như vậy. – Tôi nghe mà nhói lòng, tại sao em lại yêu nó đến vậy chứ, nó sống tệ bạc như vậy nhưng sao vẫn có được tình cảm của em.
- Tại sao vậy? Tại sao? – Linh vừa gào lên vừa đâm thành thịch vào ngực tôi.
- Nó là thằng khốn, tại sao em phải đau buồn vì nó. Không có tại sao tại trắng gì hết, em quên nó đi. – Tôi chụp tay em lại rồi quất lớn vào mặt em. Em nhìn tôi ngạc nhiên trước thái độ của tôi.
- Em có biết anh yêu em không? Em có biết suốt thời gian qua anh vẫn luôn chờ em không? – Vừa nói dứt lời, tôi đã ôm em, siết em thật chặt, đặt lên môi em một nụ hôn, có thể cho là một nụ hôn đầu đời của tôi, với bao xúc cảm, bờ ngõ, chệch choạc.

Và cuối cùng tôi đã làm được điều tôi muốn bấy lâu nay, nói câu yêu em và hôn em. Gần 2 năm qua, là thời gian quá đủ để tôi làm bạn của em. Tôi không muốn che giấu cảm xúc nữa, tôi thật sự yêu em, tôi thật sự không thể sống thiếu em.

Quá bất ngờ, em cũng không kịp phản ứng gì, chỉ biết đứng như trời trồng. Một lúc thì em đẩy tôi ra xa, rồi quay đầu bỏ đi. Tôi chạy theo nắm tay em lại.

- Linh, anh sẽ yêu thương em. Anh không để em khóc nữa đâu.
- Không được đâu! Không được đâu. – Em lại bắt đầu khóc, hất tay tôi ra và bỏ đi.
- Tại sao không được? – Tôi chạy lại và ôm em từ đằng sau.
- Em không đáng được anh yêu thương đâu. – Em cố kéo tay tôi ra nhưng không được.
- Tại sao không đáng? Anh không quan tâm gì hết, chỉ biết anh yêu em thôi.
- Buông em ra đi! – Em gào lên và kéo tay tôi thật mạnh, tôi cũng buông em ra.
- Em không phải đứa con gái tốt, em không còn trinh trắng nữa đâu! Em xin anh! Quên em đi! Làm ơn đừng yêu em! Tìm một cô gái nào đó xứng đáng hơn em đi! – Em bỏ chạy thật nhanh, dáng em ngày càng khuất dần.

Khi nghe xong em nói, tôi đã thất thần. Không thể đuổi theo em được nữa. Vậy là em đã trao cả đời em ột thằng khốn nạn. Đó là thật sao? Không phải chỉ khi cưới nhau người ta mới trao cho nhau sao? Hay vì tôi quá ngu ngơ trong chuyện tình cảm? Tôi không những là một thằng hai lúa ở cái đất này mà còn hai lúa cả về mặt tình cảm nữa. Những giọt nước mắt bắt đầu rơi, không hiểu vì sao nó rơi. Vì thương em? Vì ghen tức với thằng khốn đó? Hay vì bất cứ cái gì khác? Tim bắt đầu nhói đau, không biết phải làm sao đây? Với lý do em không còn là con gái nữa, tôi có thể quên em được không? Tôi sẽ hết yêu em chứ? Tâm trạng rối bời với bao nhiêu câu hỏi xuất hiện. Tôi đổ gục xuống trong đêm tối...

Kể từ lần gặp em hôm đó, 1 ngày, 2 ngày rồi lại 1 tuần trôi qua. Không lúc nào tôi không nghĩ về những lời em nói. Nêu tôi quen em, tôi không phải là người đầu tiên của em? Rồi tôi có thể yêu thương em như không có gì? Tôi có thể bỏ qua mọi quá khứ không tốt đó và sống vui vẻ? Nếu nói rằng tôi không buồn và thất vọng, thì đó chỉ là lời nói dối. Nếu nói rằng tôi không phát điên lên khi nghĩ đến những cảnh tượng của em và nó bên nhau thì chỉ là dối lòng mà thôi. Tôi cũng chỉ là một thằng học sinh chấp chững vừa bước ra khỏi mái trường THPT, không một chút kinh nghiệm trải đời, thì làm sao dễ dàng chấp nhận chuyện đó. Ngày xưa tôi cũng hay mơ mộng, mơ đến một gia đình hạnh phúc, vợ hiền, con ngoan. Tôi muốn tôi phải là người đầu tiên của vợ tôi. Đó là suy nghĩ của một thằng học sinh ở lứa tuổi 18,19. Suy nghĩ đó có gì sai chứ?

Vậy là đã 1 tuần tôi không liên lạc với em, tôi không hiểu vì sao tôi lại tránh mặt em. Có phải tôi đang cố quên em, nhưng sao khó quá. Không một lúc nào không nghĩ đến em, trong đầu tôi lúc nào cũng xuất hiện hình ảnh người con gái ấy đang cô đơn đau khổ một mình. Tôi muốn chạy đến để che chở em, nhưng có thứ gì đó cứ ngăn lại.

Chiều Sài Gòn hôm đó, tôi đã uống một chút bia với đám bạn và định ghé qua nhà anh Đen ăn tối như chị Nhung rủ vài hôm trước. Khi chạy đến gần nhà tôi đã nghe tiếng chén đĩa vỡ, tiếng đập phá đồ. Tôi cảm thấy chắc có chuyện không lành đang diễn ra, vội chạy thật nhanh vào thì thấy anh Đen say xỉn, đập phá đồ đạc.

- Mày là con đàn bà vô tích sự, chẳng giúp được gì cho tao. – Ông ấy vừa quát nạt vừa dậm đá túi bụi vào người chị Nhung đang co mình chịu trận. Chị khóc rất nhiều và van xin anh Đen ngừng đánh.

- Chuyện gì vậy anh, bình tĩnh lại đi! – Tôi chạy lại, xô ổng ra rồi dìu chị Nhung đứng dậy.

- Mày tránh ra! Tao đang dạy vợ tao! Lén phén tao giết luôn mày bây giờ! – Ông túm lấy tóc chị Nhung lôi về phía ổng.

- Thôi đủ rồi đó, ông xin quá rồi đó! Đi ngủ đi. – Tôi hất tay ông ra xa, ổng uống chắc cũng khá nhiều rồi nên chệch choạc té xuống.

- Đ...m mày thằng ch...biến chỗ khác để tao dạy vợ tao. – Ông dậm một cái rất mạnh vào mặt tôi, máu mũi tôi bắt đầu chảy ra.

- Hay là mày yêu nó rồi hả? __ Vừa nói dứt câu tôi đá bay vào đám ổng một cái ngã ra đất.

- Yêu này...Yêu này. – Ngồi đề lên người ổng, vừa nói tôi vừa dọng vào mặt ổng liên tục. Vì cũng đang có một chút men nên tôi không giữ được bình tĩnh.

- Ông là anh em tốt, nhưng trong chuyện tình cảm, ông khốn nạn lắm Đen à.

- Dừng đánh anh Khanh ơi! Dừng tay lại đi em! – Chị Nhung chạy lại, chụp lấy tay tôi. Quý xuống vừa nói vừa lắc đầu khóc.

Nhìn chị khóc, tôi cũng dần tỉnh lại, tôi buông anh ra rồi ngồi bệt xuống ghế sofa. Chị Nhung lấy khăn giấy, lau máu cho anh Đen rồi dìu ổng vào phòng nghỉ. Lâu lâu ổng lại chửi thề vài tiếng rồi lại quay ra ngái ngủ. Đầu tóc bù xù, mặt mày sưng húp, vừa khóc chị vừa dọn dẹp những thứ đồ ăn, thức uống trên sàn nhà. Có lẽ ổng và đám bạn vừa nhậu xong đây mà. Tôi thấy vậy nên lại dọn phụ chị, một hồi thì nhà cửa lại gọn gàng ngăn nắp. Xong việc, tôi đi ra cửa rồi ngồi xuống nghỉ mệt, nhìn băng quơ.

- Để chị coi, em bị chảy máu kìa. – Chị nhưng mang bông băng, dầu đến ngồi cạnh tôi.

- Thôi được rồi! Để em tự làm! Chi lo cho chị kìa! – Tôi thấy chỉ cũng không khá hơn gì tôi.

- Để chị làm cho, ngồi yên đi!
- Ui da...ui da. – Chị tỉ mỉ lau máu cho tôi, sức thuốc rồi dán băng keo cho tôi. Nhìn chị đáng thương lắm, một người phụ nữ ngoan hiền, tần tảo như vậy, tại sao lại yêu anh tôi chứ. Anh tôi cũng chẳng phải đẹp trai, cũng chỉ hai bàn tay trắng, có gì tốt chứ?
- Ông hay đánh chị thế này lắm hả?
- Không đâu em, đôi lúc anh áp lực trong công việc, nhậu xỉn rồi quậy lên như vậy thôi. – Chỉ nói giọng buồn bã rồi nhìn xa xăm ra đường.
- Em còn nhỏ, không hiểu chuyện tình cảm cho lắm, chị có thể tìm một người đàn ông tốt hơn anh của em nhiều mà. – Tôi ngạc nhiên hỏi chị.
- Hì hì...chị cũng không biết nữa, chắc vì chị yêu anh. – Chị cười hiền hòa và nói, tôi thật sự tiếc cho người như chị.
- Tình yêu là phải chịu đựng như vậy sao?
- Khi yêu em sẽ hiểu thôi. – Chị xoa đầu tôi và cười.
- Haizzzz...- Tôi thở dài và nhìn ra đường.
- Gì vậy ông cụ non? Bộ thất tình rồi hả?
- Chị nè! Cho em hỏi vấn đề tế nhị chút được không?
- Trời! Hỏi đi, bày đặt hoài.
- Khi quen anh Đen, chị có còn là con gái không?
- Không! – Chỉ nhìn tôi ngạc nhiên, nhưng rồi cũng trả lời.
- Anh Đen biết điều đó không?
- Biết chứ, chị đã nói cho anh biết mà.
- Ông không để ý đến chuyện chị còn hay không hả?
- Thực ra đôi lúc nhậu xỉn, anh cũng hay mang chuyện đó ra chửi chị. Nhưng chị biết anh cũng yêu chị, anh cũng không quan trọng cái quá khứ đó đâu.
- Vậy nếu người yêu em cũng không còn, không biết sau này cưới về em có cảm thấy khó chịu, hết yêu, có trách móc cô ấy không nhỉ?
- Cái thằng này, bắt đầu lớn rồi đó. – Chị cốc đầu tôi một cái và nói.
- Nhưng sao em lại hỏi chị như vậy? Quan trọng là bản thân em nghĩ thế nào thôi, em có yêu thương người đó thật lòng không?
- Em yêu người đó lắm, nhưng em vẫn cảm thấy khó chịu chị à.
- Chị không có ăn học nhiều, cũng không biết dùng lời nào để nói cho em hiểu. Chỉ là nói lên suy nghĩ của chị thế này thôi.Đàn ông khi yêu thì luôn muốn quan hệ với người yêu mình trước hôn nhân nhưng sao cứ muốn vợ mình phải còn trinh trắng. Em hiểu chị nói không?
- À...ờ...cũng hơi hơi.
- Người ấy nói là do một lần say mà bị ép làm chuyện đó, kể từ đó cô ấy không làm nữa. Em có nên tin lời nói đó không chị?
- Sao lại hỏi chị, tin hay không là do em hiểu người đó đến mức nào thôi. Mà dù là do bị ép hay chủ động gì đi nữa, thì chuyện đó quan trọng với em lắm hả Khanh?
- Quan trọng chứ, nếu cô ấy không bị ép mà nói ra như vậy, có nghĩa là cô ấy lừa dối, che giấu em.
- Haizzzzzz...- Chỉ thờ dài một cái rồi nhìn về một hướng vô định.

- Khanh à! Trong cuộc sống này, ai mà không một lần nói dối nhau. Ai cũng có một nỗi niềm riêng của mình mà em. Khi yêu nhau, đầu phải nhất thiết là phải nói ra tất cả mọi thứ. Người con gái nào cũng có một góc tối quá khứ đau khổ mà họ muốn quên đi, họ nói dối em những điều đó có gây tổn hại cho em không?

- Dạ!...À...ờ...không.

- Không lẽ những người con gái không còn trinh trắng như chị, không thể yêu thương thêm một ai nữa hả Khanh? Chị cũng khao khát một gia đình hạnh phúc như bao người, nhưng chỉ vì không còn trinh trắng, nên không có quyền đòi hỏi điều đó hả Khanh?

- À...ơ...ơ...- Tôi bắt đầu bối rối. Chị thì xoa đầu tôi và cười.

- Khanh nè! Bỏ qua quá khứ của người ta đi, có thể trước kia người ấy không tốt, nhưng quan trọng là hiện tại người ta thế nào? Trong lúc người ta quen em, người ta sống như thế nào mới là điều quan trọng hơn. Cô ấy có lừa dối em trong thời gian quen nhau không?

- Dạ! Thật ra thì em và cô ấy cũng chưa chính thức quen nhau. Nhưng em hiểu những gì chị nói rồi, cảm ơn chị, em đi đây. – Tôi lật đặt đứng dậy, đẩy xe ra.

- Trời chuyển mưa rồi, ở lại ăn cơm đi rồi về.

- Dạ thôi! Em có chuyện gấp lắm. – Tôi phóng ra hẻm như tên bắn.

Những hạt mưa li ti đã bắt đầu rơi, mọi người thì hối hả chạy về nhà, hàng quán thì được dọn vào. Còn tôi thì lại phi như tên bắn đến nhà Linh, tôi muốn gặp em ngay lúc này. Tôi đã chịu đựng suốt một tuần nay không gặp em, đã đến giới hạn của nó rồi. Nghe những lời của chị Nhung, như giọt nước làm tràn ly cảm xúc, nó cứ tuông ra không ngừng. Thoáng chốc mà tôi đã đứng ở đầu hẻm nhà em, mưa lúc này đã tầm tã như trút nước. Người tôi ướt như chuột lột, lạnh run lên.

- Alo. – Tôi lấy máy gọi cho Linh.

- Alo, anh Khanh hả. – Vẫn giọng nói quen thuộc của em pha lẫn chút bờ ngỡ.

- Em ra đầu hẻm gặp anh chút nhe, ra liền nhe. – Tôi vội vàng tắt máy rồi cất điện thoại vào cốp xe để khỏi ướt.

Phía xa, từ trong nhà bước ra, em vẫn xinh xắn nhưng gầy hơn nhiều rồi. Cầm chiếc ô và từ từ tiến về phía tôi, vẻ mặt em khá ngạc nhiên khi nhận ra bộ dạng ướt như chuột lột của tôi. Thấy tôi, em chạy thật nhanh lại...

16. Chương 16

- Anh làm gì mà đứng dầm mưa ở đây? – Linh chạy lại lấy dù che cho tôi.

- Sao không trả lời? – Tôi vẫn đứng đó nhìn em mà không nói một lời nào.

- Anh nói gì đi chứ, đừng làm em sợ!

- Anh nhớ em! – Em nhìn tôi không chớp mắt.

Thình lình em quay mặt đi thì tôi níu lấy tay em, kéo em lại và ôm em vào lòng, tôi ôm thật chặt. Lần này tôi sẽ không cho em cơ hội bỏ chạy nữa, chắc chắn là như vậy.

- Hix...hix...em sợ lắm! Em sợ lắm Khanh ơi! – Những giọt nước mắt của em từ từ hòa vào những hạt mưa đang rơi. Em cũng đã buông dù và ôm tôi thật chặt.

- Em cứ nghĩ...cả anh cũng bỏ em. Thời gian qua, em rất sợ anh nhìn em với ánh mắt khác và không đến tìm em nữa. – Em lạnh run người lên và nép sát vào tôi để tìm một chỗ dựa.

- Khờ lắm! Anh chỉ đi khi nào em không cần anh nữa thôi.

- Từ nay, để anh chăm sóc em, được không?

- Nhưng...- Em ngược lên nhìn tôi bối rối. Tôi ép chặt đầu em vào ngực mình, không để cho em nói thêm một lời nào.

- Em không cần nói gì hết, qua hết rồi. Anh không quan tâm đâu. Anh biết...em vẫn còn yêu nó, anh sẽ ở cạnh em cho đến lúc em yêu anh. Được không? – Em nấc lên từng tiếng nghẹn ngào và gật đầu đồng ý.

Mưa càng ngày càng to, hai con người vẫn đứng đó trong đêm. Tôi không còn cảm thấy lạnh nữa vì bây giờ tôi đã có em. Có thể là chưa hoàn toàn có được em, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi. Tôi cảm thấy hối hận lắm, tại sao đến ngày hôm nay mới nói ra những điều này. Nếu trước kia, tôi quyết tâm giành lấy em, dẫn em ra khỏi con người dơ bẩn đó, thì bây giờ em sẽ không đau khổ như thế này. Như chị Nhung nói, em bị ép làm chuyện đó hay tự nguyện thì không còn quan trọng nữa, nhưng thực chất tôi vẫn luôn tin tưởng em. Người con gái tôi quen hai năm qua, không phải một người dễ dãi và tùy tiện. Hy vọng cơn mưa này sẽ rửa trôi tất cả, ngày mai trời lại sáng.

Tối hôm đó tôi vui lắm, vì đã nói hết được những gì mình muốn. Lúc về nhà là nhắn tin cho em ngay.

- Em có bị ướt nhiều không?

- Dạ có! Nhưng không sao đâu anh.

- Nhớ lau khô tóc trước khi ngủ đó, không thì sáng mai lại bệnh.

- Dạ! Anh cũng coi chừng bệnh đó. Hôm nay anh dầm mưa nhiều hơn em mà.

- Thôi em ngủ sớm đi, mai anh qua chỗ đi ăn sáng rồi đi học.

- Dạ! Vậy anh ngủ ngon nhe!

- Ừ! Em ngủ ngon! Em nè!

- Sao anh?

- Hôm nay là ngày đầu tiên mình quen nhau, em có yêu anh chưa? Em không cần trả lời đâu, anh biết câu trả lời rồi, ngày nào anh cũng sẽ hỏi đến lúc em trả lời. G9

- Em xin lỗi...G9. – Tôi biết để ngừng yêu một người không phải một sớm, một chiều. Có gì đâu mà xin lỗi, em khờ quá!

Sáng hôm sau, tôi chạy qua nhà em để đưa em đi học.

- Em chào cô, cô khỏe không cô? – Tôi đến thì thấy cô Hiền đang làm công chuyện ngoài sân.

- Ủa, Khanh đó hả? Giờ mới chịu ghé thăm cô đó?

- Dạ! Tháng nay em ở dưới quê, vừa lên được vài hôm. Linh có nhà không cô, Linh nhờ em qua chỗ đi học.

- Hôm qua nó dầm mưa nên giờ bệnh rồi Khanh ơi! Nó đang nằm trên phòng đó.

Tôi vội vàng đẩy xe vào nhà và chạy lên thăm em. Sức khỏe em khá yếu từ xưa giờ, tôi còn lạ gì nữa. Hôm qua tự nhiên hứng lên lại bắt em dầm mưa chung. Lên đến phòng thì thấy em đang đắp chăn và được chườm khăn. Tôi tiến lại ngồi cạnh em, nhẹ nhàng chạm vào má em, nốt rùi son của em. Đã lâu rồi tôi không còn thấy một nụ cười hạnh phúc thật sự trên môi em, người con gái đáng thương này đã thiếu thốn tình cảm của cha rồi, giờ lại còn gặp những chuyện này.

- Anh...anh qua lúc nào vậy? – Em tỉnh dậy khi tôi chạm vào.

- Xin lỗi! Anh làm em bệnh rồi.

- Không sao đâu. – Dù đang mệt nhưng em vẫn cố gắng cười thật tươi.

- Để anh đi mua cháo cho em ăn nhe?

- Ổi lại với em đi anh. – Tôi vừa quay đi thì em nắm lấy tay tôi kéo lại. Nắm lấy đôi bàn tay tôi thật chặt rồi em từ từ thiếp đi.

Mọi chuyện cứ diễn ra một cách nhẹ nhàng và bình yên như thế đó. Ngày qua ngày, tâm trạng của em đã tốt hơn trước. Ngày nào tôi cũng làm công việc đưa rước em đi học. Chiều chiều, hai đứa cứ lán la hàng quán trước khi về nhà. Em thường ngồi sau xe của tôi hát lếu lo như chim sáo, dường như tất cả mọi ngõ đường của cái thành phố này đều in dấu xe của tôi. Tôi đã cố quan tâm và yêu thương em đến hết mức có thể, để em cảm nhận được tình yêu của tôi. Và mỗi ngày tôi đều hỏi em chỉ một câu hỏi quen thuộc. “Em à! Em đã yêu anh chưa?”. Và tôi hy vọng một ngày nào đó sẽ có câu trả lời của em.

Một buổi tối tháng 2 ở quê nhà, tôi đang ngồi xem tivi thì dì tôi, nhóc Ly cùng một vài chú bác khác trong gia đình qua thăm.

- Khanh, có ba ở nhà không con?

- Dạ! Để con vào kêu ba. – Tôi đi vào trong gọi ba tôi với một chút lo lắng, không biết có chuyện gì mà hôm nay mọi người đều tới đông đủ như vậy.

Tôi ngồi kể nhóc Ly và nghe mọi người nói chuyện. Đó là chuyện về thủ tục di dân của dòng họ, bà nội tôi đã định cư ở Mỹ từ khá lâu. Nhiều năm trước có ý định bảo lãnh gia đình bên này sang Mỹ định cư, làm hồ sơ thì cũng được một thời gian và đã được duyệt. Có lẽ sẽ được đi trong năm nay khi hoàn tất những giấy tờ, thủ tục cuối cùng. Tôi khá bàng hoàng về chuyện này, vì trước giờ ba tôi chưa bao giờ nhắc đến. Lòng thì lo sợ vô cùng, tôi không muốn đi, còn Linh thì sẽ như thế nào.

- Khanh! Lại đây ba nói chuyện. – Ba tôi ngoắc tôi vào ngồi cùng bàn với mọi người.

- Nãy giờ chắc con cũng nghe rồi đó, con muốn đi không?

- Dạ...dạ...- Tôi ấp úng

- Anh Khanh, đừng đi! – Con nhóc Ly khóc nhe, chạy lại ôm tôi. Dì tôi mắt cũng đỏ hoe, ngồi cạnh và xoa đầu tôi.

- Con không muốn đi ba à! Vậy ba có đi không? – Tôi lấy hết can đảm, nói chuyện như một đứa con đã trưởng thành trong gia đình.

- Thằng khỉ! Mày không đi thì ba qua đó ở với ai. Tùy con lựa chọn thôi, con ở đâu thì ba ở đó.

- Ủ! Tôi qua đây chỉ nói sơ mọi chuyện trước là như vậy, hai cha con cứ ở nhà suy nghĩ đi. – Bác tôi nói xong thì đứng dậy cùng mọi người ra về.

Từ ngày hôm đó tôi cũng không còn bận tâm quá nhiều về việc này. Ba tôi rất thương tôi và tôn trọng quyết định của tôi. Một buổi chiều tháng 3 Sài Gòn, tôi có cơ hội gặp lại 2 thằng bạn thân, Tuấn và Nam. Ba thằng chọn một cái quán nhậu nhỏ ở quận 5 để tâm sự chuyện đời. Hết chuyện học hành, việc làm rồi qua đến chuyện tình cảm. Đang ngồi lai rai thì tôi nhận được một tin nhắn từ số lạ.

- Mày tưởng Linh yêu mày sao? Linh đã là người của tao rồi. – Vừa thấy tin nhắn, tôi đã phát điên lên, gọi ngay đến số điện thoại đó nhưng không liên lạc được. Tôi đập ly bia xuống bàn một tiếng thật to, mọi người trong quán đều nhìn về phía tôi.

- Khùng hả mày? Làm đi đập phá đồ thế? – Thằng Tuấn hỏi tôi. Tôi cho nó xem tin nhắn.

- Haizzz...quan tâm làm gì, người yêu mày là hot girl mà, bị chọc phá như vậy là chuyện bình thường.

- Mà tao hỏi thiệt, mày với nó làm chuyện đó chưa?

- Là chuyện gì?

- Chuyện đàn ông với phụ nữ thì là còn chuyện gì nữa thằng hai lúa. – Thằng Nam nói, công nhận từ ngày nó vào đại học, nó thay đổi nhiều quá. Không còn bộ dạng thư sinh ngày xưa nữa.

- À...ờ...chưa...- Hai thằng tụi nó mới cười phá lên.

- Mày nhìn thằng Nam thư sinh kìa, bây giờ nó còn ngon hơn mày rồi. – Thằng Nam đang cười đều.

- Bộ mày định để dành cho thằng khác hả? – Vừa nghe xong, tôi điên người đập bàn. Dẫn xe ra thật nhanh rồi bỏ đi. Men trong người khiến tôi càng phát điên hơn, khi nghĩ về tin nhắn đó và những lời hai thằng bạn nói.

- Ê...ê...giận hả? Tao nói giỡn thôi mà! – Tôi nghe tiếng gọi với của 2 thằng từ trong quán ra.

Người tôi thì nóng bừng bừng như lửa đốt, chạy như tên bắn đến nhà Linh. Đến nhà em, tôi bước vào phòng, lúc này em đang ngồi học bài và quay ra thấy tôi.

- Anh Khanh, sao anh tới mà không báo em biết? Em tỏ ra ngạc nhiên.

Tôi tiến lại ôm em, rồi hôn lên môi em. Tôi kéo em lại giường và đè em xuống. Men bia trong người cộng với những gì đã nghe thấy, tâm trạng của tôi như một con thú hoang cần phải làm gì đó để được giải tỏa.

- Anh sao vậy? Anh say rồi phải không? – Em hỏi với giọng hơi run sợ.

Tôi không nói gì hết, tôi lại tiếp

tục đè em ra, hôn em, tay tôi thì đang cởi từng chiếc cúc áo của em. Người em co lại, run lên. Nước mắt em bắt đầu chảy dài...

17. Chương 17

Nhìn thấy những giọt nước mắt ấy, phần con trong con người tôi đã bị rửa trôi đi. Tôi đang làm gì thế này? Tôi bước lùi lại, dựa vào tường và ngồi bệt xuống nền nhà. Cuối gằm mặt xuống và suy nghĩ bản thân tôi cũng khổ nạn không kém gì thằng Hưng.

- Em xin lỗi! – Em òa khóc và ôm lấy tôi.

- Em sợ lắm! Em không biết gì hết, chỉ một lần duy nhất em bị người ta chuốc say. Em sợ lắm! Em không làm được gì cho anh hết. – Em khóc nức nở và nói. Tôi càng cảm thấy bản thân khổ nạn hơn khi nghe em nói những lời này.

- Em không có lỗi, anh mới là thằng khổ, anh sai rồi. – Tôi lau nước mắt cho em, ghì chặt đầu em vào ngực tôi.

- Hôm nay anh khác lắm! Em sợ lắm!

- Ừ, anh say rồi. Anh xin lỗi! Đừng giận anh nhé!

- Dạ! – Em nói nhỏ và vẫn còn hơi run.

- Cười cái đi! Khóc như vậy không phải là Linh xinh nữa đâu. – Tôi xoa đầu em. Nụ cười tươi đã trở lại trên môi em.

- Hôm nay ở nhà làm gì rồi?

- Dạ! Em học bài, bài càng ngày càng nhiều anh à!

- Uh! Năm nay là cuối cấp rồi, cố lên nhe em!

- Ngày mai là Chủ Nhật, có chương trình gì không?

- Dạ! Mai là sinh nhật của Tú, trưa mình đi mua quà cho nó rồi chiều cả đám đi ăn nhe anh!

- Đám bạn đại gia của em đó hả? – Tôi hơi ngần ngại, tôi không ưa cái đám này cho lắm.

- Đại gia gì, anh đừng nghĩ lung tung!

- Mình quen nhau 5 tháng rồi, em đã yêu anh chưa? – Tôi nhìn và hỏi em với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Thôi không có gì đâu! Anh đùa đó. – Sau một hồi lâu em im lặng, tôi cười phá lên và véo má em. Có lẽ là chưa đủ, nhưng không sao, tôi vẫn sẽ ở cạnh em.

Sáng hôm sau tôi cùng thằng Tuấn đi ăn sáng tại một tiệm ăn ở quận 3 gần nhà em. Sau khi ăn xong, tôi sẽ ghé rước em đi luôn.

- Hôm qua sao vậy ba? – Thằng Tuấn vỗ vai tôi hỏi.

- Sao là sao?

- Tự nhiên bỏ chạy như thằng khùng vậy? Hay không có tiền trả nên bỏ chạy?

- Mày khùng quá! Quên đi! – Tôi quát nó.

- Anh em với nhau, tao hiểu mà. – Nó nói và cười đều.

- Chút nữa tao chở Linh đi ăn sinh nhật với đám bạn đại gia của em. Tao không khoái đám này lắm! Tụi nó ăn chơi và coi thường người khác lắm!

- Ai dám coi thường anh em của tao? – Thằng Tuấn lên giọng.

- Nè, cầm chìa khóa của tao! – Nó chỉ tay ra chiếc SH bóng loáng của nó và quăng chìa khóa về phía tôi.

- Chìa khóa mày đâu? Đưa tao! Tao với mày đổi xe hôm nay luôn và ngay.

- Chi vậy? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Tao không chấp nhận được đứa nào dám coi thường anh em của tao.

- Thôi! Không cần đâu.

- Luôn và ngay! Nó quát to, nên tôi chấp nhận vậy. Thằng khùng này, nhiều khi điên lắm, nhưng lại tốt với bạn bè vô cùng.

- Ê! Mà ý mày bảo xe tao là cùi bắp? – Tôi hỏi lại nó.

- Xe của mày là cùi mía luôn chứ cùi bắp gì! – Tôi hơi chạnh lòng về lời nhận xét này. Nhưng sự thật thì phải chấp nhận thôi.

- Có cần quần áo mới gì không? Tao đang điên, nói luôn đi tao dẫn đi mua một thể.

- Thôi được rồi, cảm ơn mày! Tao cũng không phải bần đến nỗi không có một bộ quần áo ra hồn.

Ăn sáng xong, ngồi trên chiếc SH bóng loáng tôi chạy qua nhà Linh. Tôi gọi điện em ra mở cổng, em bước ra nhìn tôi với vẻ mặt ngạc nhiên.

- Xe của ai vậy anh?

- Xe của thằng Tuấn.

- Xe anh đâu?

- Nó bảo đổi xe với anh, anh sợ em đi xe cũ với anh rồi em lại ngại với bạn em. – Em nghe tôi nói xong thì nhăn mặt, đóng cổng cái rầm rồi bỏ đi vào nhà. Tôi gọi em, nhưng em làm ngơ.

- Sao vậy em? – Tôi lấy điện thoại ra gọi cho em và hỏi.

- Anh nghĩ em như vậy hả?

- À...ờ...- Tôi ngập ngừng.

- Anh về đổi xe lại đi, em đời! Còn không thì em ở nhà luôn.

- Ủ, anh quay lại ngay.

Tôi gọi cho thằng Tuấn và đi đổi xe lại. Trong lòng cảm thấy vui lắm, đây là một trong những lý do tôi yêu Linh. Mặc dù xung quanh em có nhiều đứa bạn xấu, nhưng em không bị ảnh hưởng bởi chúng nó.

- Giờ mình mua quà gì cho Tú đây em? – Tôi đang chở em đi vòng vòng các shop.

- Em tặng quà nó trước rồi, giờ anh mua đại món gì rẻ rẻ tiền tặng nó thôi, không quan trọng đâu. – Em nói chuyện rất đáng yêu. Mà thực ra tôi làm gì có điều kiện mà mua quà nhiều tiền.

- Hôm qua nó nói em là kêu anh mua cho nó cái vòng tay, thường thường thôi.

Tôi và em ghé vào một tiệm trang sức, linh kiện con gái. Em chọn giúp tôi một chiếc vòng bằng da khá rẻ tiền, em đúng là một người chu đáo. Đến chiều, hai đứa đến nhà hàng mà con Tú đã đặt bàn ở Quận 1. Khi hai đứa tôi vừa bước vào thì mấy đứa bạn của nó đã ngồi đông đủ. Em và tôi đang tiến vào thì em hơi khựng lại, tôi nhìn quanh thì thấy thằng Hưng đang ngồi kế con Tú. Em hơi run lên và níu tay tôi thật chặt. Tôi khoác vai em như trấn an và dẫn em vào. Trên đường đi vào thì mấy đứa bạn con Tú cứ nhìn chằm chằm vào tôi với vẻ mặt bối rối coi thường người khác.

- Linh! Lại đây ngồi né! – Con Tú kêu Linh.

- Thôi nhập tiệc nhe mọi người! – Nó đứng lên tuyên bố và đồ ăn được mang lên.

Trong lúc ăn thì tôi cũng chỉ lo ăn và nói chuyện với Linh. Cũng vì những câu chuyện khoe mẽ, ăn chơi bất tận của cái đám thiếu gia, tiểu thư này mà tôi chẳng biết phải chen vào đâu để nói. Lâu lâu thì bồ con Tú và mấy đứa khác lại quay sang hỏi tôi vài câu với mục đích chính là dìm hàng của tôi. Những tình huống này thì tôi cũng đã chuẩn bị từ trước, nên cũng không quá bất ngờ. Nhưng đôi lúc chúng cũng làm máu điên của tôi lên tới não. Có một điều lạ là thằng Hưng cũng chỉ ăn và không nói lời nào, lâu lâu lại nhìn về phía Linh. Một lúc sau thì Linh đi vệ sinh, khoảng 1 phút sau thì thằng Hưng cũng đi vệ sinh. Tôi nhận thấy điều không lành, nên cũng xin phép đi vào trong theo nó. Đứng ở mép cửa thì thấy nó đang đứng trước cửa nhà vệ sinh chờ Linh.

- Linh! – Nó kêu em khi em vừa bước ra. Em không quan tâm và quay mặt bỏ đi.

- Linh! Anh nhớ em lắm! Tha lỗi cho anh, cho anh một cơ hội nhe em! – Nó nắm lấy tay của Linh. Tôi định xông vào nói chuyện với nó thì chợt nghĩ lại và vẫn đứng đó xem Linh sẽ phản ứng ra sao.

- Anh bỏ tôi ra đi! Em hất mạnh tay nó ra, và bỏ ra ngoài.

- Anh Khanh! Ra ngoài thì em thấy tôi đang đứng đợi.

- Ủ, anh thấy em đi lâu quá nên vào xem coi có chuyện gì không. – Tôi nói và dẫn em ra ngoài.

Khi ăn uống xong thì tụi nó quyết định đi bar làm tăng hai. Tôi đã dự phòng nhiều chuyện có thể xảy ra nhưng có một thứ mà tôi không thể ngờ, con Tú chưa chịu đi ngay mà đòi ở lại mở quà sinh nhật.

- Nhiều quà quá, chắc mở không hết. Chắc Tú sẽ mở quà của hai anh đẹp trai nhất ở đây, anh Khanh và anh Hưng nhe. – Nghe giọng điệu của nó là tôi biết sắp có trò gì rồi.

Khi nó mở hai hộp quà của tôi và thằng Hưng ra thì là 2 chiếc vòng tay. Chiếc của tôi là vòng da, còn cái của thằng Hưng là một chiếc vòng bạc có vẻ đắt tiền.

- Trời ơi! Quà của anh Khanh đẹp quá, rất giản dị, mộc mạc, đơn sơ như con người của anh. – Cả đám bạn của nó thì cười phá lên. Và đó là mức giới hạn chịu đựng cuối cùng mà tôi có thể. Hóa ra nó kêu và thằng Hưng đều mua vòng tay cho nó để có cơ hội so sánh tôi và thằng Hưng. Dạo trước, tôi cũng nhiều lúc vô tình nghe nó và Linh trò chuyện, nó nói rằng tôi không xứng với Linh, khuyên Linh nên tha thứ và quay lại với thằng Hưng.

Tôi hết chịu nổi trò đùa của nó, không nói không rằng, đứng dậy và bỏ đi. Linh thì chờ con Tú và cũng chạy theo tôi ra ngoài. Tôi muốn về ngay nên ra lấy xe và chờ Linh ra. Từ đằng xa, tôi thấy thằng Hưng chạy ra theo Linh, nắm tay Linh và nói cái gì đó.

- Mày tránh xa Linh ra! – Tôi quát và xô nó ra. Vẻ mặt nó thất vọng và chỉ biết đứng nhìn.

Em vội leo lên xe tôi, và tôi chạy thật nhanh khỏi cái đám bạn chết tiệt của em. Đang chạy thì tôi giảm tốc độ lại vì nghe em thút thút sau lưng.

- Gì vậy Linh? Em khóc hả?

- Không có gì đâu anh! – Em hít mũi vài cái rồi trả lời.

- Tại sao em khóc? Vì nó mà em khóc sao? – Tôi hỏi trong sự bức tức.

Tiếng còi xe thì in ỏi giữa những làn xe đông đúc, nhưng hai chúng tôi thì lặng thinh. Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

- Anh! – Em kéo áo tôi và gọi.

- Anh còn bức con Tú hả? – Tôi vẫn im lặng, thực ra tôi bức vì tại sao em khóc nhiều hơn là vì chuyện con Tú.

- Thôi mà! Đừng giận mà! Em hát cho anh nghe nghe! – Em ôm chặt lấy tôi rồi hát líu lo như thường ngày. Lòng tôi cũng dịu bớt, và không hỏi em về chuyện em khóc nữa.

- Linh nè! Hôm nay là 151 ngày mình quen nhau rồi, em đã yêu anh chưa? – Và sau đó tôi lại tiếp tục cười trừ và cho qua câu hỏi và không cần câu trả lời. Nhưng sao hôm này, lại cảm thấy lo lắng hơn bao giờ hết. Câu hỏi này hình như càng ngày càng khó trả lời hơn đối với em thì phải.

Vào đầu tháng 4, một buổi chiều yên lành của Sài Gòn. Tôi đang ngồi ăn kem cùng em trong quán thì em có điện thoại. Em bắt máy nói chuyện vài câu với ai đó thì kéo tôi đứng dậy tính tiền.

- Anh! Đi nhanh tới bệnh viện Chợ Rẫy. – Em nói vội vàng.

- Sao vậy em?

- Anh Hưng gặp tai nạn nặng lắm, đi nhanh thôi anh! – Mặt em tỏ vẻ lo lắng.

- Ủ. – Lại có trò gì nữa đây, tự nhiên lại bị tai nạn.

18. Chương 18

Bệnh viện Chợ Rẫy, một trong những bệnh viện lớn nhất thành phố nằm ở quận 5. Lúc trước tôi thường đi ngang qua mỗi khi đón xe buýt Chợ Lớn về quê, tuy đi ngang qua nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên tôi vào bệnh viện này. Cũng giống như bất cứ ai, tôi không thích vào bệnh viện cho lắm. Bệnh nhân, mùi thuốc...v...v...nó làm cho con người ta cảm thấy ớn lạnh. Bước dọc theo hành lang, người nhà của bệnh nhân rất đông, họ ngồi ăn cơm, trải chiếu ra ngủ, túc trực bên cạnh người thân của mình. Nhìn vào cửa sổ các phòng bệnh, tôi thấy người thì đang được truyền nước biển, người thì băng bó tay chân, người thì nằm đau kêu rên rĩ, đúng là nơi hạn chế đến càng ít càng tốt. Linh gọi điện cho ai đó hỏi số phòng và em vội vàng kéo tôi vào thang máy.

- Mấy con ơi! Qua bên thang máy kia đi giúp cô nhe, thang máy này chỉ giành cho bệnh nhân và bác sĩ thôi!
- Cửa thang máy chưa đóng thì một vài người phụ nữ trong những bộ áo blouse trắng đẩy một bệnh nhân vào và nói với hai đứa tôi.

- Dạ! Tụi con không biết. – Tôi nói và dẫn em đi qua thang máy bên kia.

Dù hai đứa tôi có thể đi thang máy đó thì tôi cũng sẽ quyết định kéo em ra để qua thang máy khác đi. Cái thằng bệnh nhân mà những người phụ nữ đó đẩy vào thật đáng sợ, mình mẩy của cậu ta cứ như bị bóng rất nặng, da thịt thì bị biến dạng. Vậy mới thấy làm trong ngành y không phải chuyện đơn giản, phải chai lì với những vết thương như vậy. Trong lúc thang máy đưa chúng tôi đi lên, tôi thấy mặt Linh lộ rõ sự lo lắng. Tôi cũng bắt đầu lo lắng, tất nhiên là không phải lo cho thằng Hưng. Tôi nắm chặt tay em như trấn an.

Dọc theo hành lang để đi đến phòng của thằng Hưng, từ xa tôi đã thấy bóng dáng của con Tú đang đứng ngoài hành lang.

- Anh Hưng sao rồi Tú! – Em vừa chạy đến là hỏi ngay.

- Bác sĩ đang kiểm tra cái gì đó bên trong, ông được đưa vào đây hôm qua. Tao mới biết chuyện hồi trưa, người nhà ông nhờ vào trông giúp.

- Nhưng sao lại bị tai nạn, có nặng lắm không?
- Ông va quệt xe với người ta thế nào đó tao cũng không rõ, bị gãy chân với trầy khắp người.
- May quá! Anh Khanh đây rồi, anh chở em về nhà giúp được không? Em có công chuyện nhà nên chắc nhờ Linh ở lại trông chừng anh Hưng.
- Ờ...nhưng...- Tôi ngập ngừng.
- Anh chở Tú về đi, tối nay anh ghé đón em cũng được. – Linh nói với tôi.
- Ừ! Vậy cũng được. – Tôi trả lời hơi bối rối.
- Vậy là tôi cùng con Tú ra về, tôi với nó ra đến cổng thì nó kéo tôi lại.
- Ủa sao vậy? Không về à? – Tôi hỏi nó.
- Em có xe rồi, thực ra em chỉ muốn nói chuyện riêng với anh chút thôi. Minh ra ghé đá kia đi.
- Ừ! – Nó lại có trò gì nữa đây.
- Anh Khanh ne! Anh yêu Linh lắm hả? – Nó hỏi tôi.
- Ừ!
- Những anh biết là Linh không yêu anh đúng không? – Tôi im lặng không trả lời.
- Linh đã tâm sự với em rồi, nó nói nó vẫn còn tình cảm với Hưng.
- Nói xong chưa? Xong rồi thì anh đi đây. – Tôi bắt đầu cảm thấy bực mình.
- Anh nghe em nói hết đi, nó không yêu anh đâu, ở cạnh anh nó sẽ không hạnh phúc đâu. – Tôi vẫn im lặng.
- Linh quen với Hưng, thì sau này cuộc sống sống của nó sẽ đầy đủ hơn.
- Thôi đủ rồi! – Tôi đứng dậy bỏ đi, tôi không muốn nghe nữa.
- Bước thật nhanh về tìm Linh, trong đầu thì những câu nói của con Tú cứ lượn lờ trong suy nghĩ. Tôi có gắng trấn an bản thân là không sao đâu. Khi tôi quay lại phòng của thằng Hưng thì em đã vào phòng, chắc có lẽ bác sĩ đã làm việc xong.
- Tôi nhìn qua cửa sổ phòng bệnh thì thấy một cảnh tượng mà có lẽ tôi không nên thấy. Thằng Hưng thì hình như đang ngủ, còn em thì đang ngồi cạnh giường nó. Tay em nắm tay nó và nước mắt em đang rơi vì nó. Nỗi sợ hãi mất em lại bắt đầu ủa đến lớn hơn bao giờ hết, nhưng tôi vẫn cố bình tâm lại và gõ cửa phòng. Tôi tiến lại gần giường của thằng Hưng, nhìn khắp người nó thì cũng không phải quá nặng, chỉ bó bột chân phải và trầy nhiều chỗ. Linh kéo tôi ra ngoài như muốn nói gì đó.
- Anh về nhà mang ít quần áo vào cho em nhe, đêm nay em ở lại trông chừng anh.
- Cái gì? Tại sao lại là em? – Tôi bực tức hỏi.
- Nhà của anh không có ai hết, ba của anh ở xa chưa về kịp. – Em từng kể cho tôi về gia đình của thằng Hưng, lý do hai người đến với nhau và đồng cảm là do đều thiếu thốn tình cảm gia đình. Mẹ thằng Hưng đã bỏ nó đi từ lúc nhỏ.
- Nhưng ngày mai em còn phải đi học nữa mà.
- Ừ, vậy anh mang giúp em tập vở vào đây luôn nhe, ngày mai sẽ có người khác vào thay em.
- Nhưng mà em à...- Tôi nắm tay em, nhìn vào mắt em với sự lo lắng.
- Anh không tin em hả?
- Anh tin, nhưng...
- Thôi không có gì đâu, anh đừng suy nghĩ lung tung.

Chiều hôm đó tôi ở lại với em một chút, mua đồ ăn tối cho em đến lúc hết giờ thăm bệnh thì tôi quay về. Tôi không nghĩ cái ngày đó lại là ngày định mệnh, kể từ lúc đó, mọi thứ đã thay đổi rất nhiều. Kể từ hôm đó, ngày nào tôi cũng phải chở người yêu của mình vào bệnh viện thăm người yêu cũ của người ta. Thời gian của em giành cho tôi ngày càng ít lại.

wapsite www.giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

www.giaitri321.pro – Wapsite giải trí miễn phí đích thực trên di động...!

Đến lúc thằng Hưng được xuất viện, thì em lại tiếp tục nhờ tôi chở em đến nhà nó để chăm sóc. Có phải tôi đang làm một việc ngu ngốc? Tôi đang tạo điều kiện cho người yêu tôi quay lại với người cũ? Nhiều lúc tôi muốn em dừng lại nhưng em cứ trách tôi là không tin em, tôi đành chấp nhận làm việc mà tôi không muốn làm. Cho đến một hôm, như những lần tôi chở em qua nhà nó, tôi đã chịu đựng hết nổi và phải nói ra.

- Tại sao em phải làm công việc này, em chăm sóc cho nó đến khi nào chứ? – Em tròn xoe mắt nhìn tôi.
- Em nói với anh bao nhiêu lần rồi, tụi em chỉ là bạn thôi. Nhà anh không có ai, em phải giúp chứ.
- Tại sao anh phải chở người yêu mình đến chăm sóc cho người con trai khác, em biết anh khó chịu lắm không?
- Anh ích kỷ quá rồi đó Khanh! Bạn bè thì phải giúp nhau chứ.
- Anh không ích kỷ, anh chỉ sợ mất em thôi.
- Anh vẫn không tin em sao? – Tôi không biết phải trả lời thế nào mỗi lần em hỏi câu này.
- Anh tin em rồi sao?
- Anh tin em thì anh đừng nghĩ lung tung.
- Anh không nghĩ lung tung, anh tin em, nhưng anh không tin nó.
- Nhà anh Hưng không có ai hết, em phải giúp đỡ anh chứ. Anh đừng ghen bậy mà!
- Nhưng em phải hứa với anh, là xong chuyện này, không gặp nó nữa, được không?
- Ủ! Thôi đừng suy nghĩ nữa.
- À, một chuyện nữa, phải hỏi ý anh trước khi qua nhà nó, không được tự đi quá đó nếu không có anh chở.
- Dạ! Em biết rồi mà.

Từ lần nói chuyện đó, tôi không thấy an tâm hơn được chút nào. Dường như thời gian em ở cạnh nó còn nhiều hơn tôi. Những cái ôm, cái hôn của hai người thì nhạt dần. Tôi nhìn thấy sự thay đổi trong đôi mắt của em, có một thứ gì đó xa cách, không còn gần gũi như trước nữa. Những lần tôi chở em đi ăn, em không còn háo hức nữa. Em không còn ôm tôi trọn vòng tay khi ngồi sau xe nữa.

Có một câu hỏi mà từ lâu tôi không còn hỏi em nữa, tôi chỉ dám nghĩ nó trong đầu. “Linh à! Gần nửa năm từ ngày mình chính thức quen nhau rồi, em đã yêu anh chưa?”

Một buổi chiều ở quê nhà, khi tôi qua nhà dì ăn cơm tối.

- Hú! – Tôi vừa bước vào thì một con nhỏ béo ú hù tôi.
- Em là ai vậy? – Tôi ngạc nhiên hỏi nó.
- Cái gì? Em là Trinh nè, không gặp có bao lâu mà quên rồi hả? – Nó chổng nạnh hỏi tôi.
- Anh đùa thôi, dạo này béo tốt quá hé, cân kg bán được rồi. – Tôi xoa đầu nó và cười, nhà nó chuyển ra Hải Phòng cũng khá lâu, lâu lâu nó về chơi, mỗi lần về thì lại càng phì nhiêu hơn trước.
- Anh Khanh, chút nữa chở tụi em qua quán chè của bạn em ăn nhe! – Nhóc Ly đề nghị.

Sau khi ăn cơm xong thì ba đứa tôi đèo nhau đi ăn chè. Bây giờ thì khá hơn hồi xưa rồi, có xe máy nên không cần lăm vào tình cảnh 3 đứa dẫn xe đạp đi bộ như trước kia nữa. Chợt nhớ đến em, tôi lấy điện thoại ra nhắn.

- Linh xinh ơi! Đang làm gì đó?

Nhắn xong thì tôi chở hai đứa nhóc một mạch đến tiệm chè của bạn nó. Ngồi vào quán thì có một con nhóc dễ thương ở trong chạy tới hỏi.

- Em chào anh! – Nó lễ phép chào tôi.

- Ủa, Trinh về hồi nào vậy, lâu quá không gặp. – Nó ngạc nhiên khi gặp lại con Trinh.

- Trinh mới về à, thôi cho Ly với Trinh 2 ly bầy màu nhe...hí hí. – Nói đến chuyện ăn là mặt mày nó sáng rực.

- Anh Khanh ăn gì? – Nhóc Ly hỏi tôi.

- Thôi hai đứa ăn đi, anh không ăn đâu.

Vậy là 3 đứa nhóc ngồi ăn chè cùng nhau cười giỡn, nói chuyện trẻ con, tôi cũng không quan tâm lắm về những câu chuyện thần tiên không có kết cục của tụi nó. Tôi chợt nhớ đến tin nhắn điện thoại nên lấy ra xem, em vẫn chưa trả lời. Tôi thấy lạ nên mới gọi thử, nhưng vẫn không gọi được. Tôi bắt đầu sốt ruột và gọi máy bàn về nhà em, gặp cô Hiền.

- Alo.

- Alo, mẹ hả? Dạ con là Khanh, Linh đâu rồi mẹ, con gọi hoài không được. – Từ lâu tôi đã chuyển cách xưng hô với cô, chính xác là kể từ ngày quen em.

- Nó nói đi chơi với bạn mà, nó không nói con sao?

Tôi cúp điện thoại với tâm trạng tức giận và sốt ruột, em đi chơi tối như vậy thì ít ra cũng nhắn tin tôi biết chứ. Rồi tối rồi còn đi chơi với ai nữa? Gọi điện thì máy đang tắt. Như ngồi trên đồng lửa, suy nghĩ đến những chuyện không hay, tôi quyết định chạy về Sài Gòn luôn. Và tôi chỉ nhắm đúng một hướng mà chạy, chắc chắn đó là hướng về nhà của thằng Hưng.

Chạy đến trước cổng nhà thằng Hưng, tôi định bấm chuông thì khựng lại. Nếu như em không có trong đó thì sao? Vậy tôi sẽ nói với nó lý do tôi đến đây là gì? Nghĩ vậy tôi vào một quán nước gần đó ngồi và chờ em. Vừa chờ tôi vừa liên tục nhắn tin, gọi điện cho em, hy vọng em đang đi đâu đó chơi với bạn và tôi có thể đến đó gặp em. Nhìn chăm chăm về cửa nhà thằng Hưng, cứ hy vọng em sẽ không bước ra từ nơi đó. Mười phút, hai mươi phút, bốn mươi lăm phút, một tiếng, thời gian cứ trôi qua mà lòng tôi vẫn cứ như lửa đốt.

Và cuối cùng tôi cũng chờ được, cửa nhà thằng Hưng bắt đầu mở ra và những gì không nên thấy cũng đã thấy. Hai người tay trong tay bước ra, thằng Hưng thì vẫn phải chóng mặt. Tôi tính tiền rồi đi lại gần hơn, có lẽ 2 con người đó đang vui vẻ nên không để ý đến sự hiện diện của tôi. Lúc em chào nó ra về thì thằng Hưng kéo tay em lại và ôm em, hai người họ nhìn nhau một lúc rồi hôn nhau say đắm. Đó là Linh của tôi đó sao, tôi không thể tin vào mắt của mình. Tôi cố nhìn kỹ hơn và hy vọng không phải em, nhưng rồi lại càng thất vọng hơn vì không ai khác ngoài em. Em không một chút kháng cự, em vẫn vui vẻ chấp nhận.

Em vẫy tay chào nó ra về. Khi cửa nhà đóng kín, em quay ra đi về thì em đứng như chết trân khi thấy tôi đang nhìn em, em bắt đầu run lên khi thấy được khuôn mặt đang đỏ bừng và 2 con mắt hình viên đạn của tôi. Em đi về phía tôi một cách e sợ.

- Anh...anh đến lúc nào vậy?

- Anh vừa đến thôi.

- Anh đến đây để làm gì vậy? – Em hỏi ngập ngừng.

- Ủ! Thì thằng xe ôm mà, đến giờ thì phải đến rước chủ nhân của nó về chứ. – Tôi kìm nén hết cảm xúc, phì cười để nói ra một câu nói phũ phàng...

19. Chương 19

- Ủ! Thì thằng xe ôm mà, đến giờ thì phải đến rước chủ nhân của nó về chứ. – Tôi kìm nén hết cảm xúc tức giận, phì cười để nói ra một câu nói phũ phàng...

- Anh...- Về mặt em bối rối.

- Lên xe đi, tối rồi. Không đi thì biết khi nào mới về đến nhà.

Trên đường về, hai chúng tôi không nói câu nào, tôi chạy xe như một thằng vô hồn. Tôi đậu xe cách nhà em một khoảng để xem em còn lời gì để nói với tôi nữa.

- Sao? Cô còn gì để nói với tôi nữa không?

- Hix...hix...anh đừng làm em sợ! Đừng gọi em như vậy mà! – Hơn 2 năm quá, có lẽ đây là lần đầu tôi xưng hô với em như thế.

- Cô không còn gì để nói phải không? Vậy tôi đi đây. – Tôi quay lưng chuẩn bị đi thì em níu tay tôi.

- Em xin lỗi! Em không thể dối lòng mình, em vẫn còn tình cảm với anh Hưng.

- Anh tha thứ cho em được không anh? Mình sẽ lại làm bạn như ngày xưa, được không anh?

- Làm ơn! Tránh xa tôi ra! Tôi không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa, tôi ghê sợ con người của cô. – Tôi quát lớn, hất tay em ra thật mạnh. Rồi chạy thật nhanh khỏi con người phản bội đó.

Chạy trên đường phố Sài Gòn, nuốt từng giọt đắng vào tim. Tôi vô hồn và không biết phải đi về đâu nữa, đột nhiên cái thành phố này lại xa lạ một cách đáng sợ. Mọi con đường đều trở nên dài vô tận và không có bến bờ, bến bờ của hạnh phúc. Tôi cảm thấy lạ, vì sao tôi lại không thể khóc dù rất muốn. Nếu có thể khóc, có lẽ tôi sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Hay là tôi đang sợ mọi người xung quanh xem thường mình, thằng đàn ông thì không được khóc, phải không?

Gió uà về, mây đen kéo đến. Đường phố thưa dần, mọi người đều tìm một nơi nào đó để tránh mưa. Chỉ có một con người vô hồn cứ chạy mãi chạy mãi. Rồi từng hạt mưa rơi xuống, ngày càng nặng trĩu, chúng không biết chúng đang phủ đè lên một con người đã chịu đựng đủ sức nặng của sự đau thương. Bỗng nhiên, từng tiếng nấc nghẹn bắt đầu phát ra, nó liên tục và to dần. Có lẽ cũng đã đến giới hạn của nó, nước mắt không thể chứa quá nhiều trong cơ thể, khi những hạt mưa đã xuyên qua lớp vỏ bọc thì nước mắt đã trào ra như tìm được một lối thoát. Và tôi đã thật sự khóc như một đứa trẻ, một thằng con trai mười chín đôi mươi lần đầu tiên nếm trải cái gọi là sự phản bội và mất lòng tin. Tôi chạy thẳng một mạch 30 cây số trong đêm mưa Sài Gòn để về quê, tôi cần tìm một người nào đó để tựa vào, hoặc đơn giản một thứ gì đó để tôi bám vào. Tôi muốn chạy xa khỏi con người đó, càng xa càng tốt. Muốn được nằm xuống ngủ một giấc, thức dậy sẽ quên hết tất cả, và hy vọng trời lại sáng.

Tôi đang ngồi dưới mái hiên của nhà dì và lắng nghe tiếng mưa rơi. Một giấc ngủ ngon bây giờ là một điều quá xa xỉ đối với tôi. Trong nhà phát ra tiếng kéo cửa, tôi thấy nhóc Trinh đang đi từ từ về phía tôi.

- Anh Khanh! Sao ngồi đây? Chưa ngủ nữa?

- Anh khóc hả? – Nó hỏi tiếp.

- Không! Mưa làm cay mắt thôi em à!

- Anh đang buồn hả? – Tôi không trả lời nó.

- Có chuyện gì đáng để buồn. Nhìn em nè! Bạn bè chê em mập như heo mà em có buồn đâu. __Tôi nhìn sang nó và cười, con nhóc này cũng biết chọc cười người khác quá chứ.

- Thôi! Em vào ngủ sớm đi, mai còn về nữa. Anh cũng ngủ đây.

Điện thoại thì rất nhiều cuộc gọi nhỡ từ em, tin nhắn thì đều là muốn gặp tôi để nói chuyện. Còn gì để mà nói nữa chứ.

Kể từ hôm đó, tôi đã thay đổi số điện thoại. Tôi cũng dọn ra ở cùng với anh Đen một thời gian để em không thể tìm được, tôi không thể gặp em lúc này. Tôi chán nản cái cuộc sống hiện tại, suốt ngày chỉ biết trốn chui trốn nhủi trong phòng. Tôi sợ mọi con đường ở cái đất Sài Gòn này, vì hình như chúng đều in dấu kỷ niệm của em và tôi. Rồi việc học thì bê bối hơn, bắt đầu nghỉ học, thiếu nợ môn, mọi thứ đều trở nên tồi tệ. Một buổi sáng ảm đạm và lạnh lẽo như bao ngày, anh Đen đập cửa phòng tôi rầm rầm.

- Cái thằng c...hó này! – Vừa mở cửa ra thì ăn nguyên một bạt tay của ổng.

- Ông khủng hả? – Tôi quát lớn ngạc nhiên.

- Mà mới là thằng khủng đó, bạn mà vừa nói với tao mà bỏ học, bỏ thi phải không? Vì chuyện tình cảm mà mà như vậy hả? – Ông xô tôi ngã ra giường.

- Chuyện của tôi, ông biết cái gì mà nói. – Tôi nóng giận quát tháo.

- Phải! Tao không biết cái c...hó gì hết, tao ngu, tao bỏ học từ nhỏ nên bây giờ cuộc đời tao mới như thế này nè. Mà cũng muốn sống cuộc sống khốn nạn này như tao phải không? – Ông chửi thẳng vào mặt tôi và bỏ đi ra ngoài. Ông ngồi xuống ghế với vẻ mặt đỏ bừng tức giận.

- Thôi cho em xin lỗi! – Tôi tiến lại gần, khìu khìu ổng.

- Ông già mà nhờ tao lo à, coi chừng mà ăn học ở cái đất thành phố này. Mà bây giờ mà như vậy thì tao biết ăn nói với ông thế nào?

- Em...- Tôi ngập ngừng.

- Mà ngồi xuống đi! Rồi kể cho tao nghe mọi chuyện! – Và tôi cũng kể mọi thứ cho anh Đen nghe.

Ông nghe xong, uống một ngụm bia và mặt trầm ngâm. Rồi ông tâm sự về chuyện tình cảm với tôi, ông dùng những kinh nghiệm sống của ông để giải thích cho tôi nhiều như.

- Rồi mà nghĩ con Linh quen mà để lợi dụng mà trong thời gian qua hả?

- Dạ!...- Tôi trả lời nhưng cũng không thật sự chắc chắn.

- Mà có cái dek gì để con gái người ta lợi dụng? Mà có tiền không? Mà mua được cho nó những thứ gì rồi?

- Em...

- Nồi nào thì đắp vun nấy mà à! Từ đầu mà không trào cao thì đầu có té đau. Rồi mà định buồn vậy hoài hả? Không lo học hành thì sau này ai lo cho ba mà? Rồi sau này, nghèo như tao thì bị người ta khinh thường hơn thôi. Ngồi đây mà suy nghĩ đi! Tao đi làm.

Cả ngày hôm đó, tôi nghĩ nhiều về cuộc nói chuyện của anh Đen. Tôi không muốn bị xem thường, tôi phải có một cuộc sống khác và phải rời xa cái đất Sài Gòn nhiều kỷ niệm buồn này. Một tia sáng cuối đường hầm chợt lóe sáng, tôi nhớ đến việc di dân sang Mỹ vài tháng trước của gia đình tôi. Phải, đó là cơ hội duy nhất của tôi. Dành suốt mấy ngày để suy nghĩ về chuyện này, và tôi quyết định sẽ đi, chỉ có đi mới có thể thay đổi cuộc sống hiện tại, quên đi những thứ đáng quên. Tôi chạy về quê để có một cuộc nói chuyện với ba, cho ba biết tôi không còn muốn ở lại đây nữa. Mọi thủ tục, giấy tờ thì được các bác trong nhà làm giúp, tôi cũng không cần phải lo nhiều.

Chiều hôm sau, quay lại Sài Gòn với nhiều dự định để làm hơn, tâm trạng cũng đỡ dần khi có một thứ gì đó để làm, con người ta chỉ có bận bịu thì mới có thể quên đi những chuyện buồn hiện tại. Tôi sẽ đăng ký học thêm anh văn để chuẩn bị hành trang tốt nhất cho bản thân, còn phải tìm hiểu việc chuyển trường, tìm trường mới ở Mỹ và chuyển tín chỉ. Tôi quay trở về nhà anh Đen khi trời đã sập tối. Bước vào nhà, tôi thấy chị Nhung đang ngồi khóc.

- Chị sao vậy? Ông nhậu lên lại đánh chị nữa hả? – Tôi tiến lại gần chị hỏi thăm.

- Không có gì đâu Khanh. – Tôi định chạy vào tìm ông để tính cho ra lẽ thì chị kéo tôi lại.

- Tại sao chị phải chịu đựng hoài như vậy? – Tôi ngồi xuống cạnh chị và hỏi.

- Rồi em sẽ hiểu thôi Khanh à, một ngày nào đó.
 - Uh, em cũng muốn mình trải thật nhiều, để hiểu được tình cảm nó như thế nào đây. – Tôi thở dài.
 - Sao vậy? Em có chuyện buồn hả?
 - Dạ! Bạn gái em...mọi chuyện chấm dứt rồi chị à!
 - Tại sao vậy?
 - Người ta nói là không có cảm giác với em, còn yêu người cũ, và họ đã quay lại với nhau rồi. – Mỗi lần kể lại chuyện này tôi lại cảm thấy nhói đau.
 - Phải chi em quen được một người tốt như chị! – Tôi quay sang nhìn chị.
 - Chị không tốt như em nghĩ đâu. – Chị cười và xoa đầu tôi.
 - Thực ra chị cũng đã từng phụ một người con trai để theo người khác em à! – Tôi ngạc nhiên nhìn chị.
 - Chuyện tình cảm khó nói lắm, không phải ai cũng đủ kinh nghiệm và lý trí để làm tốt mọi việc đâu. Khi yêu, người ta thường yêu bằng cảm xúc con tim nhiều hơn mà. Nhất là với bé Linh, chỉ mới 18 tuổi, sao nó nghĩ thấu đáo mọi chuyện được. – Tôi vẫn lặng im và nghe chị nói.
 - Ngày xưa còn trẻ chị cũng vậy, còn ham chơi và thiếu chính chắn lắm nên mới làm cho người con trai đó đau buồn. Có lẽ chị nên dứt khoát hơn, không nên để cho người ta hy vọng quá nhiều rồi cuối cùng lại phụ bạc người ta, chạy theo tiếng gọi của con tim mình.
 - Nghe vậy rồi, em có nghĩ chị là người xấu không? – Chị hỏi tôi.
 - Dạ không! Bây giờ chị là người phụ nữ tốt mọi thứ mà. – Tôi trả lời ngay.
 - Vậy em có nghĩ bé Linh là người xấu không?
 - Dạ...em...em...- Chị lại cười và xoa đầu tôi.
 - Không ai có lỗi hết em à, Linh cũng chưa từng nói yêu em phải không? Linh cũng không lợi dụng gì em, có thể cô bé thích được đi chơi với em, tìm thấy được ở em sự che chở như một người anh trai.
 - Khanh nè! Chị biết em vẫn còn yêu Linh nhiều lắm. Nhưng rồi sẽ đến lúc em tìm được tình yêu thật sự cho bản thân mình thôi. Đứng cố trốn tránh những kỷ niệm, nó chỉ làm em buồn và nhớ nó hơn. Cứ thử đối diện với nó, có thể là đau, nhưng ngày qua ngày, em sẽ quên nó lúc nào không hay đó. Buông tay không có nghĩa là bỏ cuộc, mà để nắm lấy một bàn tay khác nhưng chắc chắn và vững bền hơn.
 - Dạ...! – Đó là lý do vì sao tôi về lại đây mỗi lúc buồn, được nói chuyện với chị, nó làm tâm trạng tôi thoải mái hơn rất nhiều.
- Rồi thời gian trôi qua, tình yêu với em thì tất nhiên vẫn còn, nhưng không còn cảm thấy nhói đau nhiều như những ngày đầu nữa. Một phần cũng bắt đầu có nhiều việc phải làm, phải lo nghĩ. Cũng một tháng trôi qua, tôi nghĩ chắc em cũng bắt lực khi tìm tôi. Một hôm, một số điện thoại quen thuộc gọi vào máy tôi. Đó là mẹ Hiền.
- Alo, dạ con nghe mẹ à!
 - Mẹ tìm con suốt Khanh à, mẹ biết mọi chuyện rồi. – Mẹ nói và bắt đầu khóc.
 - Mẹ sao vậy?
 - Mẹ tặc lăm, không biết dạy con, con đừng giận nó nhe Khanh.
 - Mẹ đừng nói vậy...- Đây là lần đầu tiên tôi thấy mẹ khóc.
 - Mẹ khổ lắm Khanh à! Suốt thời gian qua, nó dần vật chuyện của con mà ăn uống thất thường, học hành sa sút. Mẹ không biết phải làm sao hết, tính nó trẻ con và cứng đầu lắm.
 - Dạ...- Tôi cảm thấy thương ẹ lắm.

- Gần thi tốt nghiệp và đại học rồi, mà nó cứ như vậy. Mẹ khổ quá Khanh à, con giúp mẹ khuyên em nó một tiếng được không con?
- Dạ...nhưng...dạ thôi được rồi, mai con sẽ qua đó.

20. Chương 20

Ngày hôm sau, tôi chạy qua nhà em. Cảm giác hồi hộp, đã lâu rồi không gặp em. Tôi không biết gặp lại, thì tôi có thể nói gì, khuyên gì nữa đây. Tôi không muốn làm chuyện này đâu, nhưng chỉ

vì thương mẹ thôi. Thấy tôi đến, mẹ vui lắm. Tôi bước lên phòng của em, gõ cửa.

- Mẹ vào đi, cửa không khóa. – Em từ trong nói ra.
 - Làm gì mà ngồi thờ người ra đó? – Tôi vào phòng và đi về phía em, nhiều lúc lại muốn ôm lấy em, nhưng lại cố giữ một khoảng cách nhất định.
 - Anh...Khanh...- Em quay lại nhìn tôi ngạc nhiên và mắt bắt đầu đỏ.
 - Mẹ nói em dạo này học hành sa sút lắm đúng không?
 - Dạ...- Em trả lời nhỏ nhẹ.
 - Rồi không định thi tốt nghiệp sao? Không thi đại học sao?
 - ...- Em cúi mặt xuống và im lặng.
 - Xuống nhà ăn cơm, rửa mặt xong rồi lên đây anh truy bài. – Tôi vẫn giữ vẻ lạnh lùng không cảm xúc của mình.
 - Dạ...nhưng...- Em còn hơi bối rối.
 - Nhanh đi, anh không muốn đợi lâu đâu.
 - Dạ! Em biết rồi! – Em có vẻ tươi tỉnh hơn, chạy nhanh xuống nhà.
- Tôi cười nhạt một cái rồi đi ra ngoài ban công, ngồi xuống ngắm nhìn phố phường Sài Gòn. Tôi đang làm gì thế này nhỉ? Ít ra bây giờ không phải là thằng xe ôm nữa, bây giờ là một gia sư rồi đây. Tôi không biết tôi làm những việc này là vì cái gì nữa, vì mẹ Hiền hay vẫn còn quan tâm Linh. Nhưng sao cũng được, nên nghĩ đơn giản hơn, giúp được gì thì cứ cố gắng thôi. Học với Linh đến tối thì tôi về, em thông minh nên học lại cũng nhanh, cũng không quá lo về kỳ thi sắp tới.
- Thôi anh về đây, ngày nào anh cũng qua truy bài hết. Em đi chơi giờ nào tùy em, miễn sao khi anh đến, em thuộc bài và hoàn tất bài tập. – Tôi nói xong lạnh lùng bước đi.
 - Anh...- Em định nói với tôi gì đó.
 - Thôi được rồi, ngủ sớm đi, mai còn đi học nữa.

Tôi ra về và đến một nơi, một nơi cũng quan trọng không kém mà tôi đã lên lịch đi từ ngày hôm qua. Đó là nhà của Hưng. Chạy đến trước cổng nhà thì tôi bấm chuông, nó đang chống nạng và đi khập khiễng ra mở cửa.

- Tôi cần nói chuyện với anh chút. – Nó mở cửa thì ngạc nhiên khi thấy tôi.
- Ừ! Cậu vào đi.

Nó đi được một quãng thì té lẳng ra đất. Tôi đến đỡ nó dậy, rồi dìu nó vào nhà ngồi xuống.

- Nhà lớn vậy mà không có người giúp việc à, anh phải ra mở cửa?

- Bà giúp việc bệnh cả tháng nay rồi, tôi cũng không có thời gian tìm người khác. Với lại Linh cũng thường qua giúp...- Nó nọ đến đoạn đó thì ngộp ngừng.

- Anh không cần ngại, tôi không quan tâm nữa đâu. Tôi cũng không có chuyện gì nhiều để nói với anh, chỉ muốn hỏi anh vài câu thôi. Anh yêu Linh như thế nào? – Tôi nhìn nó với vẻ mặt nghiêm túc.

- Tôi yêu Linh nhiều lắm, ngày trước tôi ham chơi nên làm em buồn. Qua sự việc lần này, tôi mới cảm thấy tình cảm của mình cho em lớn thế nào. Cũng đến lúc phải lập gia đình rồi, đâu có ăn chơi hoài được nữa.

- Tôi thua anh rồi, tôi và Linh không còn gì nữa. Tôi biết người Linh yêu là anh chứ không phải tôi. Bây giờ tôi chỉ muốn nói ngắn gọn cho anh một điều, chỉ cần ngày nào đó tôi biết Linh khóc vì anh, thì có mất cái mạng này tôi cũng sẽ tìm được anh để tính sổ. Anh rõ chưa?

Nói xong, tôi đứng dậy ra về và không nói một lời nào nữa. Thăng Hưng thì ngơ ngác nhìn tôi như chưa rõ lắm mọi chuyện. Tối hôm đó, tôi lang thang khắp quận 3, lựa một quán café yên tĩnh để ngồi thả hồn vào tiếng đàn guitar. Cũng lâu rồi tôi không chơi guitar nữa, bây giờ nghe lại thì âm thanh nó vẫn êm dịu như ngày nào. Chọn một ban công để có thể ngắm nhìn Sài Gòn về đêm, nó đẹp và yên bình lắm.

Tôi ngộ ra được nhiều thứ sau những chuyện này. Càng lớn, con người ta càng phải sống có trách nhiệm hơn. Không phải muốn làm gì thì làm như lúc nhỏ nữa. Giận một ai đó thì nghĩ chơi, không thích cái gì thì không làm, bỏ đi. Không phải cứ không có tình yêu, thì quay qua thù ghét nhau. Khi làm một việc gì đó, phải biết nghĩ sâu hơn, phải có trách nhiệm với việc mình làm hơn. Làm một việc gì không phải chỉ để cho bản thân, mà còn cho người khác nữa. Một thằng xe ôm trở thành một gia sư? Không, thực ra tôi không nghĩ vậy đâu. Cái ơn mà mẹ Hiền đối với tôi lớn biết chừng nào, không lẽ thấy Linh như vậy mà tôi lại mang những chuyện tình cảm ra để không giúp em, mẹ Hiền đã từng giúp tôi mà không cần nhận lại một thứ gì mà. Rồi những đêm về quê trẻ, ba tôi vẫn sáng đèn thức chờ tôi. Người đàn ông tóc bắt đầu ngả bạc đó đã chịu khổ vì tôi nhiều rồi, nhà còn có 2 cha con thôi. Cũng đến lúc tôi phải lo cho tương lai của mình, sau này còn phụng dưỡng được ông nữa chứ.

Những ngày tiếp đó, hôm nào tôi cũng qua truy bài em. Em có vẻ vui và thoải mái hơn trước, còn tôi thì sao nhỉ? Tôi cũng vui đi được phần nào nhưng vẫn giữ sự lạnh lùng cần có, không biết tôi đang muốn gì nữa. Chẳng lẽ tôi sợ khi bản thân không còn lạnh lùng nữa, thì sẽ yêu đuối và lụy tình? Tôi từ chối tất cả lời rủ rê đi ăn hàng như ngày xưa chúng tôi thường hay đi, tôi cũng không quan tâm đến việc em đi chơi với Hưng khi nào. Lý do duy nhất tôi đến gặp em là chuẩn bị cho em hành trang kiến thức thật tốt trong những kỳ thi sắp tới.

Rồi mùa thi cũng đến, em thi sớm khuya đèn sách, tôi và mẹ Hiền thì cố gắng hỗ trợ em hết sức có thể. Người đưa em đi thi không phải là tôi, nhưng tôi vẫn âm thầm chạy phía sau, để nhiều lúc có sự cố xảy ra như xe hư thì em vẫn không bị trễ thi. Rồi chờ em thi xong, đứng từ xa coi tâm trạng em thế nào, làm bài được không thì mới an tâm ra về. Suốt nhiều tháng miệt mài vất vả, rồi em cũng thu được quả ngọt. Kết quả báo tin đại học đến, em đủ điểm cho nguyện vọng 1 của mình. Em vui mừng lắm, nhìn mẹ Hiền khóc trong sự hạnh phúc, tôi biết được những gì mình đã làm trong thời gian qua là không sai. Nhưng Có lẽ lúc này, em đang ăn mừng bên bạn bè và người yêu chứ đâu có thời gian cho tôi. Nhưng không sao, tôi thích làm một việc gì đó để người khác vui, dù không có phần tôi, có thể nó đã trở thành một thói quen?

Kết thúc cái sự nghiệp gia sư, tôi lại trở thành vú em của Linh. Tôi cũng bớt đi sự lạnh lùng, và không còn nghĩ nhiều đến chuyện ngày ấy nữa. Tôi thường tâm sự với em nhiều hơn, kể cho em nghe những gì mà tôi biết được từ anh Đen và chị Nhung. Em cũng thường tìm tôi mỗi khi gặp chuyện buồn. Quan hệ của hai đứa tôi thì cứ như những ngày đầu, chỉ đến một khoảng cách nào đó chứ không hơn. Thật sự, tôi đã cảm thấy vui khi em được hạnh phúc, vì đơn giản là tôi vẫn còn yêu em. Nhưng yêu theo một cách khác, không còn giống với ngày xưa nữa.

Thằng Tuấn, thằng Nam chửi tôi nhiều lắm. Chúng bảo không là gì của nhau thì việc gì tôi phải bỏ công ra như vậy. Tôi lo cho em làm gì khi em đã có người yêu rồi. Tụi nó nói tôi là một thằng osin không hơn không kém. Sao cũng được, vì không phải ai cũng hiểu được hoàn cảnh của tôi lúc này. Chỉ còn vài tháng nữa thôi là tôi đi rồi, đi rất xa rồi. Đến lúc đó, sống ở đất khách, không còn nhìn thấy người mình yêu, không còn nhìn thấy kỷ niệm nữa, rồi thời gian sẽ khiến tôi quên tất cả. Như một chiếc máy tính được format, và mọi thứ sẽ bắt đầu lại từ đầu. Không còn ghen tuông, giận hờn, ngoảnh lại nhìn cuộc đời như mộng ảo, thành

bại được mắt lại hóa hư không. Tôi là đàn ông, sang đó thì tương lai không biết tốt xấu thế nào, nhưng có lẽ sẽ tốt hơn bây giờ. Còn em là con gái, em còn trẻ, còn thiếu kinh nghiệm cuộc sống. Tôi chỉ muốn em sẽ đứng vững khi không còn tôi, tôi còn làm việc này vì mẹ Hiền nữa. Vì vậy tôi có phải là thằng osin không? Không, chỉ cố làm được những gì trong những ngày cuối cùng còn ở lại đây thì làm thôi. Cứ một lần sống hết mình cho tình cảm của mình, để sau này có ra đi rồi, vẫn không cảm thấy hối tiếc.

Thời gian trôi ngang càng nhanh hơn, ngày đi của tôi đã định là một ngày của tháng 12. Tôi thì vẫn như một người thợ xây, đang hăng say đặt nền móng vững chắc cho ngôi nhà tình yêu của mình. Có lẽ ngôi nhà ấy sẽ chẳng bao giờ biết được ý nghĩa của những việc tôi đang làm đâu nhỉ? Tôi mãi đứng sau ngôi nhà ấy, trồng thêm nhiều cây xanh và hoa tươi. Một ngày nào đó khi tôi đi rồi, những cơn bão lớn có kéo đến, thì ngôi nhà ấy vẫn sẽ vững vàng trong cuộc sống.

Một ngày của tháng 12, khi mà chỉ còn 2 ngày nữa là đến lúc tôi phải đi...

Và cuối cùng cái ngày đó cũng đến, lúc trước tôi cứ mong muốn nó đến thật nhanh, để tôi có thể bỏ chạy khỏi cuộc sống nơi đây. Nhưng càng đến gần thì tôi lại càng cảm thấy sợ, sợ nhiều thứ lắm. Sợ một cuộc sống mới nơi xứ người và sợ không còn được nhìn thấy ai đó nữa. Giấy tờ, thủ tục đã được chuẩn bị tất cả, chỉ còn đến ngày là xuất phát thôi. Cảm giác chia lỵ người thân trong những ngày này, tôi khó mà quên được. Dì và em Ly khóc nhiều lắm, từ lâu tôi đã là một thành viên thân quen trong nhà của dì rồi mà. Có ai ngờ một ngày nào đó, tôi lại phải rời xa dì và nhóc Ly. Người ở lại thì lúc nào cũng buồn hơn kẻ ra đi. Nhiều lúc tôi lại cảm thấy bản thân mình ích kỉ lắm, vì chuyện tình cảm mà ra đi, bỏ lại những người thân yêu quý nhất của mình.

Một ngày cuối cùng ở Sài Gòn, ngày hôm nay tôi sẽ dành trọn thời gian cho cái đất Sài Gòn xô bồ xô bộn này. Còn một vài việc quan trọng cần làm. Tôi đến nhà của thằng nhóc X, nhờ nó vài hôm sau mang lá thư tôi viết đến cho Linh. Dù sao cũng phải có một lá thư từ biệt em. Tôi lấy điện thoại ra gọi em.

- Linh hả? Em có ở nhà không?

- Dạ không, em đang ăn trưa với anh Hưng. Có gì không anh?

- Ủ! Không có gì! Anh định ghé thăm mẹ hiền chút thôi.

- Dạ! Có gì anh ở lại chơi, chắc vài tiếng nữa em về tới nhà rồi.

- Ủ! Thôi em đi chơi vui vẻ đi!

Tôi chạy ra một hàng hoa và mua một bó hoa tươi thắm. Bước vào nhà, mẹ vẫn niềm nở như mọi lần. Nhưng mẹ không biết ngày gì mà tôi lại mua hoa. Nói chuyện với mẹ, nhiều lúc tôi đã không kìm được cảm xúc của mình.

- Hôm nay ngày gì mà mua hoa ẹ vậy? – Tôi và Linh đã không còn là gì nhưng mẹ vẫn không thay đổi cách xưng hô.

- Dạ! Lâu lâu con muốn tặng hoa e thôi mà. Mẹ ơi! Cho con ôm mẹ cái nhe! – Tôi ôm mẹ vào lòng, rồi nước mắt cũng rơi vì không kìm được cảm xúc sắp phải rời xa người cô, người mẹ này.

- Sao vậy con? – Mẹ thấy tôi khóc nên ngạc nhiên hỏi.

- Nếu sau này con đi xa, con sẽ nhớ mẹ lắm lắm!

- Cái thằng này. – Mẹ gõ đầu tôi và cười. Mẹ đi vào trong, mang đồ ăn, bánh trái ra cho tôi như mọi lần.

Tôi nhiều lần cố đứng dậy để chào mẹ, nhưng lại không đủ sức. Có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng tôi đến ngôi nhà này. Và khi đủ sức để bước ra khỏi cửa, tôi lại trở nên yếu mềm hơn. Từng bước từng bước rời ngôi nhà với bao kỷ niệm của những ngày học thi, ăn cơm, học thêm với mẹ. “Mẹ à! Cho con được lần cuối gọi mẹ. Cảm ơn mẹ vì tất cả mọi thứ”.

Chọn một góc khuất xa con hẻm, tôi đứng đó để một lần cuối cùng được thấy ai đó. Hưng chở em đi ăn về, người ta lo cho em, rồi em sẽ hạnh phúc phải không em? Em đang đi bộ trên con hẻm về nhà, vẫn vui tươi hát lêu lêu. Hãy cứ cười như vậy hoài em nhé. Từng bước một em xa dần tôi, tôi cũng cố bước theo em, nhưng được vài bước rồi khựng lại, chỉ muốn chạy thật nhanh đến ôm em một lần cuối cùng, nhưng sao lại

khó đến như vậy. Tôi chỉ sợ mình lại sẽ yếu lòng, rồi không thể dứt được. Và rồi em cũng mất hút khỏi tầm mắt của tôi...

Đêm Sài Gòn lung linh huyền ảo lại lên đèn, tôi khóa máy điện thoại và chạy khắp mọi nẻo đường mà chúng tôi đã từng đi qua. Quay lại cái ghế ngày xưa ở công viên 30/4, rồi lại chơi đàn, lại hát hết bài này đến bài khác, chỉ hy vọng em lại xuất hiện một lần nữa. Người còn gái mặc đồng phục học sinh ngồi khóc ngày nào nay còn đâu, nhìn lại xung quanh chỉ là sự cô đơn trống vắng. Nhiều lúc tôi tự hỏi lòng mình, nếu cho tôi quay lại thời gian ngày đó, tôi sẽ làm gì? Vâng, tôi vẫn sẽ là Khanh của thuở nào, vẫn mang lời ca tiếng hát để dỗ dành khi em khóc, vẫn quan tâm và yêu thương em như tôi đã từng.

Sài Gòn chợt nắng và chợt mưa ới! Ngày mai đây, có một người phải rời xa nơi này. Không biết mây có nhớ tao không, nhưng tao sẽ rất nhớ mây. Những cơn mưa đầu mùa bất chợt xin thôi rơi? Tao không muốn ai đó bị ướt mưa rồi lại bệnh, hy vọng mây hãy mang những tia nắng ấm áp che chở cho ai đó vững bước trên đường đời. Một năm, năm năm hay mười năm nữa, tao không chắc có thể trở lại đây. Rồi mây sẽ thay đổi rất nhiều, tao mong sự thay đổi đó sẽ theo chiều hướng tích cực và ai đó cũng như vậy nhé. Thành phố lớn với hàng triệu dân, dù có mất đi một người thì nó vẫn tiếp tục cái nhịp sống bận rộn hằng ngày, và mong ai đó cũng như vậy, cũng tiếp tục sống tốt và xem người ra đi này như một phần kỷ niệm đẹp hồn nhiên của tuổi học trò.

...Phi trường quốc tế Tân Sơn Nhất, một ngày lạnh lẽo không nắng ấm của tháng 12...

Ôm từ biệt những người thân yêu nhất của tôi một lần cuối, tôi quay mặt đi thật nhanh vào khu vực cách ly. Tôi không dám quay lại nhìn họ thêm một lần nào nữa, tôi rất sợ nhìn thấy những khuôn mặt thân thương ấy rời nước mắt vì mình.

Tôi mơ màng thiếp ngủ khi chờ máy bay cất cánh. Bỗng nhiên, giật mình tỉnh giấc, tôi tìm điện thoại di động của mình. Tôi chợt nhớ ra là hôm nay quên nhắc em uống thuốc, nhưng tìm mãi mà không thấy điện thoại đâu. Nhìn xung quanh thì tôi mới quay lại với thực tế, tôi đang ngồi trên máy bay chứ không phải đang ở nhà như mọi ngày. Điện thoại của tôi đã để lại cho dì rồi thì tìm làm gì nữa. Và kể từ hôm này tôi phải quên đi một thói quen, đó sự lo lắng và quan tâm em...Đôi dòng lệ lại rơi, có lẽ đó là những giọt nước mắt sau cuối tôi dành cho em.

Máy bay bắt đầu lăn bánh, tiếng động cơ ngày càng to dần như xé tan cõi lòng. Thoáng chốc mà cái đất nước hình chữ S ấy đã hoàn toàn ở lại sau lưng tôi, nó nhỏ dần và nhỏ dần. Đến một lúc thì nó hoàn toàn mất hút giữa những đám mây trắng xóa...

Và tôi đã ra đi như vậy đấy...

21. Chương 21

Mới đó mà đã 6 năm trôi qua, mọi chuyện cứ ngỡ như ngày hôm qua. Nghĩ lại cảnh máy bay cất cánh, đôi khi lại thấy ngẹn. Em chỉ tay về phía cái ghế đá và hỏi tôi.

- Nhớ chứ, nụ hôn đầu của mình ở đó mà. Tôi trả lời.
- Hi... Em cười títt mắt.
- Không biết bây giờ thằng X sao rồi anh nhỉ? Lâu rồi em không gặp nó.
- Thằng X nào em?
- Thằng nhóc mà đi đưa thư cho anh đó. (P/s: Thằng X là thằng đang ngày đêm viết lại tập hồi ký của anh Khanh thành truyện Về Em Bằng Màu Nối Nhớ cho các bạn đọc đây ^^)
- À, lâu rồi anh không gặp nó. Tính ra bây giờ nó cũng 17-18 rồi nhỉ?

- Nhớ ngày xưa, em hành thằng nhỏ thấy thương. Đọc xong thư là em kêu nó dẫn em đi tìm anh liền, mà nó cũng ú ớ không biết gì.
 - Vậy hả? Hồi đó nó cứ bám lấy anh, bắt anh dạy nó chơi guitar. Mà nó cũng lười lắm, học được hai ba hôm lại nghỉ. Vài hôm nữa mình đi thăm nó nhe.
 - Dạ!
 - Hưng bây giờ sao rồi em?
 - Lâu rồi em không gặp. Từ ngày anh đi, em cũng ngừng mối quan hệ với anh. Em nhận ra người mình yêu thật sự là ai. Tình yêu nó khó hiểu thật anh à! Em yêu anh lúc nào mà em cũng không nhận ra. Đến lúc mất anh rồi thì em mới biết. Cuộc sống em thay đổi nhiều lắm khi không có anh. Nó như một căn nhà sụp đổ vì mất hết nền móng vậy. Em nói trong ghen ngào. Thật sự tôi cũng hiểu được điều này, dù ngày xưa tôi có chuẩn bị nhiều thứ cho em cuộc sống không có tôi, nhưng sẽ khó mà đủ được.
 - Thôi mà! Chuyện qua lâu rồi, nói tới lại khóc nữa bây giờ Linh xinh. Khóc là không thương nữa nhe. Khi nghe tôi nói hết câu thì em nhìn tôi không chớp mắt. Tôi cũng cảm thấy kì kì, tự nhiên rớt từ miệng ra chữ thương.
 - Anh có thương em hả?
 - Không, ghét lắm! Tôi cười. Mặt em nụ một cục.
 - Sao vậy? Giận rồi hả? 24 tuổi rồi nhe cô nương, không phải cái thời bạn đồng phục Lê Quý Đôn ngày nào đâu mà nhõng nhẽo.
 - Anh chê em già hả?
 - Không, ý anh là em lớn rồi, không còn con nít nữa đâu. Tôi thấy em đẹp hơn xưa nhiều, nhưng cái nét đẹp học trò ngày xưa mới là cái để lại ấn tượng của em trong tôi nhiều nhất. Con người thay đổi qua từng ngày, có lẽ sẽ không bao giờ được thấy em của ngày nào nữa, nó sẽ là kỷ niệm đẹp nhất về em.
 - Anh anh! Chút mình đi ăn kem ở hồ Con Rùa nhe, ăn lẩu dê nữa, ăn ốc nữa...!
 - Bộ nhịn đói nhiều ngày rồi hả? Tôi trở mắt nhìn em.
 - Em muốn ở gần anh lâu hơn. Em ôm lấy cánh tay tôi.
 - Em nhớ mãi câu hỏi mà anh hay hỏi em ngày xưa, nhớ đến tận bây giờ. Và em sẽ chờ cho đến khi nào anh hỏi em câu đó một lần nữa. Em đã có câu trả lời rồi, em muốn được trả lời nó ngay tức khắc chứ không im lặng như xưa nữa. Em nói và ôm chặt cánh tay tôi hơn.
 - Ăn vừa vừa thôi, dạo này trông cô cũng ú ú rồi đó. Tôi chọc em để không khí thoải mái hơn.
 - Anh chê em mập hả?
 - Lại nữa rồi, thôi đi ăn thôi cô. Đói bụng lắm rồi đó.
- Tôi chở em lượn bờ hồ, dạo sông Sài Gòn, la cà ăn vặt như hồi còn học sinh, em cười nhiều lắm. Cười như 6 năm qua chưa bao giờ được cười, lòng lại thấy vui và thoải mái hơn. Đi cho đến gần 11 giờ thì tôi chở em về nhà mẹ. Tôi vào chào mẹ rồi về.
- Chào cô, con mới đưa em nó đi ăn về. Mẹ đang ngồi trong nhà xem tivi.
 - Cái thằng này, gọi mẹ đi! Gọi cô mẹ không quen tí nào. Mẹ cười và nói.
 - Dạ...vậy con gọi mẹ... Thật sự tôi cũng thấy cứng miệng, dù không còn là gì của em. Nhưng tôi vẫn luôn xem cô là mẹ của mình.
 - Mẹ có nấu mấy món con thích nè, mang về ăn nhe!
 - Dạ! Con cảm ơn. Mẹ chu đáo quá, vẫn như ngày nào.
 - Ngày mai qua đây chơi nhe Khanh! Mẹ làm thêm nhiều món nữa cho con ăn. Nhìn vẻ mặt Linh rất vui khi nghe mẹ nói vậy.

- Dạ để còn xem coi mai có làm việc gì không. Tôi không chắc là ngày mai sẽ rảnh.
- Thôi qua đi mà! Con không qua có đứa buồn suốt ngày đó. Mẹ vừa nói vừa nhìn Linh cười.
- Dạ! Vậy mai con qua sớm.

Tôi xin phép mẹ ra về, cũng trễ quá rồi. Đường Sài Gòn bắt đầu vắng xe, khí trời hơi se lạnh. Không biết bây giờ tiệc ở nhà đã tàn chưa. Chắc về là phải dọn nữa đây. Về đến nhà, tôi dẫn xe vào thì không như những gì mình nghĩ, nhà cửa đã được dọn ngăn nắp. Vào phòng thì đã nghe tiếng ngáy của ông Đen vang dội, thằng Huy thì cũng chẳng thua kém. Hai anh em đang ôm nhau ngủ như chết, lâu lâu ông Đen lại nói mơ chữ thề như ngày nào.

Tôi vào phòng tôi thì thấy nhóc Ly đang nằm có rút trong chăn. Con nhóc nằm sát mép giường, lăn nhẹ qua một cái nữa là rớt đất ngay. Tôi vội vàng lại đẩy con nhóc vào giữa, rồi kéo chăn đắp cho nó. “Anh về rồi hả?” Nó mơ màng hỏi mấy câu rồi lại ngủ tiếp, con nhóc buồn cười thật.

Có tiếng nước chảy sau bếp, và tôi biết chắc là ai đang ở sau đó rồi. Tôi nhẹ nhàng bước vào bếp để xem nhỏ Miu đang làm gì, nhỏ đang rửa chén ly cho cái bãi chiến trường trước đó đây mà. Đi nhẹ nhàng lại sau lưng của nhỏ, định hù nhỏ một cái cho vui.

- Về rồi đó hả? Chưa kịp hù thì nhỏ đã hỏi tôi trong tình trạng không quay lưng lại, cuối cùng thì tôi mới là người bị giật mình.
 - Uh.
 - Bạn anh bị thế nào?
 - Uh, cũng không sao. Tụi nó giỡn thôi chứ không bị gì hết.
 - Vui quá hé, đi đến bây giờ mới chịu về? Nhỏ quay lưng lại nhìn tôi và hỏi.
 - À...ừ... Tôi cười trừ.
 - Vậy ăn uống gì chưa? Nhỏ hỏi.
 - Anh ăn rồi.
 - Tồn công tui nấu cơm ấy người. Nhỏ có vẻ giận, rửa chén bác phát ra tiếng động to hơn như đang bực dọc.
 - Đồ ăn thơm quá. Tôi chạy lại bàn, ngồi vào ăn lấy ăn để, ráng ăn để nhỏ khỏi buồn.
 - Khỏi cần, đi chơi với người yêu vui vẻ, ăn uống no say rồi giờ còn bày đặt. Đừng có ráng ăn, một hồi bể bụng bây giờ. Nhỏ nói
 - Đâu có, anh ăn được nhiều lắm. Với lại em nấu ăn ngon mà, nấu toàn món anh thích ăn.
 - Xí...khỏi nịn.
 - Em để đó tí anh rửa cho, qua đây ngồi ăn chung cho vui.
 - Dụ tui ăn khuya ập ú hả? Đừng hòng... Em nói rồi cũng chùi tay và lại ngồi vào bàn.
 - Ăn tí có sao đâu, em phải lên thêm 5 kg nữa mới chuẩn.
 - Chuẩn gì? Chuẩn heo á? Nhỏ lè lưỡi, nhưng cũng bắt đầu gấp thức ăn.
 - Mà đồ em cũng mạnh quá hé! Mọi người say như chết, em còn ngồi ở đây dọn dẹp, nấu cơm, rửa chén.
 - Tui có uống đâu mà đồ cao đồ thấp. Tui không biết nhậu, với lại không tốt cho sức khỏe.
 - Ủa, bảo không ăn mà sao này giờ gấp đồ ăn liên tục vậy gái? Nó hơi ngượng và rút đũa lại.
 - Chiều giờ có ăn gì đâu, toàn ngồi nhìn người ta nhậu thôi. Nhỏ giải thích.
- Ăn một lúc thì đến công đoạn rửa chén, hồi này có hứa là rửa những giờ thấy lười thật. Nhỏ đứng dậy rồi đi ra ngoài phòng khách.
- Ủa vậy là để anh rửa đóng chén này thật hả? Tôi hỏi nhỏ.

- Chứ sao? Hồi này ai mạnh miệng? Tôi đành đi rửa chén thôi.
- Thôi đi ra ngoài đi, tui rửa cho. Tay mấy người còn chưa lành mà, đừng có bày đặt hứa này hứa nọ nữa nhe.
- Đến giờ nhỏ vẫn còn nhớ đến việc tôi bị đứt tay lúc trưa. Được thể tôi chạy ra ngay để nhỏ rửa.
- Ra phòng khách, ngồi vào bàn, tôi lấy cuốn hồi ký ra và viết vài dòng...
- Ngày...Tháng...Năm...
- ...
- ...
- ...
- Viết một lúc thì ngừng, quay lưng lại thì thấy nhỏ vẫn chưa ngủ. Đang ngồi ăn snack và xem phim.
- Sao thức khuya vậy? Tôi hỏi.
- Anh cũng vậy mà.
- Chút nữa em cứ vào phòng anh ngủ với Ly, anh qua phòng anh Đen ngủ được rồi.
- Bây giờ anh viết viết cái gì đó?
- Ủ, viết một dạng như nhật ký thôi em.
- Thiệt hả? Tui không nghĩ người như anh cũng viết ba cái thứ đó.
- Là sao? Sến lắm hả em?
- Không biết, chỉ ít thấy con trai viết mấy loại đó lắm.
- Uhm.
- Miu nè...! Tôi gọi và nhìn thẳng vào mắt em.
- Cả ngày hôm nay anh quan sát em kỹ lắm, anh cảm thấy ngôi nhà này rất quen thuộc với em. Em biết mọi thứ đồ dùng nằm ở đâu mà không cần phải hỏi anh. Cho anh biết lý do được không? Tôi vẫn nhìn em không rời.
- Em...em... Nhỏ bắt đầu ấp a ấp úng...

22. Chương 22

- Em...em... Nhỏ bắt đầu ấp úng nhìn vào mắt tôi. Tôi được nước lấn tới, càng tỏ ra nghiêm trọng hơn.
- À...ừ...thì tui từng ở đây trước khi anh đến. Nhỏ quay mặt sang hướng khác và nói.
- Là sao?
- Là lúc trước có vài lần tui phải đến đây ở tạm, chỉ vậy thôi... Đôi mắt nhỏ lại nói cho tôi biết còn nhiều thứ uẩn khúc khác nữa.
- Em là gì của anh Đen mà được ở nhờ?
- Anh đang điều tra tui hả? Có thể hình sự không? Lúc này mặt nhỏ lại trở nên lạnh lùng đến đáng sợ. Tôi lại trở thành người bối rối, quơ đại bịch snack của nhỏ ăn cho qua chuyện. Ăn được vài miếng thì phun ra vì lạt bách mà rất khó ăn. Tôi đứng dậy đi vào trong.
- Uh, thế thôi! Anh vào ngủ trước đây. Em nhớ tí nữa vào phòng anh ngủ với Ly nhe.

Bước vào phòng anh Đen, hai anh em ổng nằm mà tay chân đâm chột loạn cả lên, không còn chỗ nào tôi có thể chui vào nên đành nằm đất. Ngã lưng ra một cái thật thoải mái, ngày hôm nay dài thật, có nhiều thứ phải lo nghĩ quá, thế là tôi chìm sâu vào giấc ngủ.

Tờ mờ sáng tôi đã giật mình thức dậy vì âm thanh của tivi ngoài phòng khách. Vệ sinh cá nhân xong tôi đi ra ngoài xem tại sao tivi vẫn mở. Nhỏ Miu đang nằm ngủ trên ghế sofa, tay vẫn cầm remote. Chắc là con nhỏ nằm ngủ quên cả đêm ở đây rồi. Cửa sổ nhà thì không đóng, nửa đêm gió lùa vào chắc lạnh lắm. Nhỏ nằm co rút thật tội nghiệp. Tôi vào phòng lấy ra một cái chăn để đắp cho nhỏ. Tôi phủ chăn rồi khẽ kéo nhẹ lên qua vai của nhỏ.

Cái nét lạnh lùng mọi ngày đã tan biến đâu mất. Con người nhỏ dễ gần nhất có lẽ là khi nhỏ ngủ, thấy nhỏ rất là ngoan và hiền. Ở cùng lứa tuổi của Ly, nhưng nhỏ giỏi hơn con em tôi nhiều. Biết nấu nướng, chịu khó làm việc nhà lại quan tâm người khác dù bề ngoài luôn tỏ ra lạnh nhạt khó gần. Tôi ngồi xuống cạnh nhỏ, chạm nhẹ vào gò má trắng hồng phúng phính của nhỏ. Không hiểu sao lại làm vậy, không thể điều khiển được hành động của mình.

Bất giác nhỏ cựa quậy và lơ mơ mở mắt.

- Anh Khanh...sao anh thức sớm vậy? Mắt nhỏ vẫn lơ mơ như đang nói mớ, không biết nhỏ hoàn toàn tỉnh chưa mà giọng nói sao nhẹ nhàng quá.

- À..ừ...còn sớm lắm, em ngủ tiếp đi! Tôi trả lời hơi bối rối.

- Dạ! Nhỏ dạ nhỏ nhẹ rồi cười mỉm rất đáng yêu, nhỏ nắm lấy tay tôi đang để trên mặt nhỏ và kéo lại nằm lên tiếp tục rút đầu vào giấc ngủ.

Chuyện gì thế này, hôm nay còn dạ lễ phép nữa. Hành động lạ thường khác với mọi ngày, có lẽ chỉ xảy ra khi mơ ngủ.

Được một lúc khi nhỏ đã quay trở lại giấc ngủ thì tôi từ từ rút tay tôi ra, kéo chăn lại cho nhỏ rồi tôi đi bộ ra đầu hẻm mua đồ ăn sáng ọi người. Khi quay lại thì cả nhà vẫn chưa ai thức dậy, tôi để đồ ăn trên bàn rồi đẩy xe chạy qua nhà Linh như đã hứa với mẹ.

Trên đường đi tôi cứ nghĩ đến những hành động khó hiểu của nhỏ Miu. Ở nhỏ hình như là hiện diện của 2 con người khác nhau. Đầu đó trong con người nhỏ tồn tại một hình ảnh thân quen với tôi. Hình ảnh thân quen ấy xuất hiện chỉ thoáng qua trong những lần nhỏ lo lắng khi tôi bị đứt tay, nhỏ áp a áp ứng đem qua và lúc vừa nãy nữa. Cứ như nhỏ đang tự dựng lên một bức màn che giấu con người thật của mình, và khi vô tình hay vô thức lúc ngủ mà lớp vỏ bọc ấy lại được kéo xuống trở về đúng bản chất con người nhỏ.Em có phải là...không? Nếu thật sự là em thì tại sao em phải như vậy? Em vẫn chưa quên được ngày đó sao? Có lẽ không phải, tôi suy nghĩ quá nhiều rồi.

Dòng suy nghĩ cứ loạn xạ lên và khi quay lại với thực tại, tôi phát hiện mình đã vượt đèn đỏ. Vội vàng bóp thắng hết lực để dừng lại thì cũng chạy qua vạch đi bộ được một khoảng. Tôi dùng chân để đẩy xe lùi lại bằng với hàng xe đang dừng đèn đỏ. Hú hồn vì bên phía bên kia 2 chiếc bò câu trắng đang đậu nhưng có lẽ không nhìn thấy tôi. Khi lùi xe lại đúng vạch dừng với mọi người thì bên cạnh có một em gái đi xe đạp điện cứ lấy tay che miệng cười, có cảm giác như em đang cười tôi, xấu hổ thật! Đèn giao thông đã chuyển sang xanh thì tôi cũng chạy theo mọi người qua ngã tư, đang chạy thì nghe tiếng huýt còi, đồng chí ấy đang chỉ tay thẳng về phía tôi, lại phiền phức đây.

- Cho tôi xem giấy tờ bằng lái xe! Anh ta đi lại chào tôi rồi nói. Phiền rồi, bằng lái xe tôi vẫn còn để trong vali ở dưới quê, lúc đi vội quá nên quên mang theo. Giờ không biết tính sao, chắc phải gọi anh Đen, hy vọng ổng quen địa bàn này.

- Ủa? Khanh phải không? Tôi nghe một tiếng nói khá quen phát ra từ một hướng khác. Quay sang nhìn thì thấy thằng Phước, thằng bạn thân cùng quê thuở nhỏ. Nó đang mặc quần áo cảnh sát hình sự.

- Người quen, em dẫn xe lên lề giúp anh! Nó nói với người đồng nghiệp rồi dẫn tôi vào quán café lề đường gần đó.

- Mà thiệt đó hả Phước?

- Tao nè chứ ai, nhìn khác lắm hả?
- Uh, nhìn mày ra đáng hơn xưa nhiều đó.
- Vậy là cũng 10 năm rồi không gặp nhau, kể từ ngày mày chuyển về thành phố học, rồi sau đó gia đình mày di dân luôn.
- Hi...Uh!..không ngờ cũng có ngày gặp mày trong tình huống này! Không có mày tao cũng không biết làm sao!
- Không có tao thì còn anh Đen, ổng quen rộng lắm.
- Mày vẫn còn liên lạc với ổng hả?
- Tất nhiên rồi, không có ổng thì tao không có vị trí này đâu.
- Nghĩ cũng buồn cười, ngày xưa cũng còn đồ đánh lộn suốt mà giờ làm hình sự.
- Ờ...thời trẻ trâu qua rồi mà... Nó cười và vỗ vai tôi.
- Thôi giờ tao phải đi làm việc rồi, hôm nào rảnh thì anh em mình lai rai sau. Có khó khăn gì thì cứ gọi cho tao.
- Uh! Vậy mày đi làm đi.

Tôi tạm biệt nó và tiếp tục chạy về quận 3. Chạy mãi mà vẫn chưa đến, đường bây giờ sao dài thật. Ngày xưa dù có mưa bão, tối trời, chạy tích tắc là đến. Trên đường tôi ghé vào một tiệm hoành thánh ngày xưa hay mua ẹ và Linh ăn, mua 2 tô mang đi. Quán nhìn khàng trang hơn xưa nhiều, nhưng bác gái già nấu ngày xưa đã mất, giờ truyền lại cho người con trai.

Chạy đến nhà thì thấy mẹ đang tưới cây, tôi đẩy xe vào rồi ra làm phụ mẹ.

- Con có mua hoành thánh mà 2 mẹ con thích ăn nè.
- Uh, mẹ cảm ơn!
- Có gì đâu mẹ, Linh ngủ chưa dậy hả mẹ?
- Uh, hôm nay nó được nghỉ làm nên chắc đang ngủ nướng đó. Con lên kêu nó dậy rồi xuống ăn sáng nhe!
- Dạ!

Bước lên phòng em, từng bậc cầu thang một. Mỗi một bước lại gợi nhớ cho tôi biết bao nhiêu là kỷ niệm ngày xưa. Không biết cứ chạy lên chạy xuống cái cầu thang này bao nhiêu lần, đến nỗi thuộc luôn số bậc. Tôi gõ cửa phòng em.

- Mẹ vào đi, cửa không khóa. Vẫn câu trả lời ngày nào.

Từ từ bước vào căn phòng ngày xưa, hồi hợp vì không biết nó thay đổi như thế nào rồi. Cửa từ từ mở ra, căn phòng vẫn như ngày nào, cách bày trí vẫn trẻ con dù em đã lớn. Vẫn chiếc bàn học đó, vẫn tủ sách đó. Trên kệ vẫn còn để hình 2 đứa tôi chụp chung khi cầm 2 cây kem ngồi ăn ở hồ Con Rùa. Trên bàn của em thì đặt đứng một tấm hình tôi đang ngồi đàn hát gần nhà thờ Đức Bà.

Thở dài một cái khi nghĩ đến quá khứ, tôi bước ra ban công để ngắm nhìn thành phố Sài Gòn. Đây là góc nhìn Sài Gòn mà tôi ưa thích nhất, ngày xưa mỗi lần qua đây chơi, tôi đều ra đây đứng.

- Anh... qua hồi nào mà không kêu em. Một đôi tay ôm lấy tôi từ đằng sau.
- Mới dậy đó hả? Vẫn ngủ nướng như xưa nhỉ?
- Không có...em dậy rồi nè. Em cười tí mắt.
- Chưa súc miệng phải không? Tôi chọc em. Em nhéo tôi một cái rồi chạy vào trong.

Điện thoại báo anh Đen gọi.

- Đi đâu sớm vậy may?

- Em đi qua nhà bạn chút? Có gì không anh?
 - Uh, tranh thủ về sớm dọn vali. Mai cả bọn đi Vũng Tàu nhậu...ui da...à ừ...đi Vũng Tàu tắm biển. Bên đầu dây bên kia hình như ổng bị ai đánh khi nói đến từ nhậu.
 - Sao gấp vậy anh? Nói là đi liền vậy hả?
 - Uh, tụi này toàn dân chơi, nói là làm liền. Không nói nhiều, tao cúp máy đây.
- Tôi đi vào nhắc Linh làm vệ sinh nhanh nhanh rồi xuống ăn sáng, tôi đi xuống nhà trước.
- Mẹ nghỉ dạy ở trường lâu chưa? Tôi ngồi vào bàn ăn nói chuyện với mẹ.
 - Cũng gần đây thôi con, lâu lâu dạy thêm cho đỡ nhớ nghề. Linh nó cũng đi làm nên giờ ở nhà dưỡng già nè. Mẹ cười nói.
 - Linh giờ giỏi quá mẹ nhỉ? Có công ăn việc làm ổn định rồi.
 - Giỏi gì con ơi, nó cũng tiểu thư lắm. Đi làm mà bị sếp chửi tí là không nhịn được, nuông chiều rồi riết quen. Nói chung thời gian đầu cũng trầy trật lắm.
 - Thì ai lần đầu đi làm cũng vậy mà mẹ.
 - Khanh nè...Linh nó còn yêu con lắm, có bao giờ con nghĩ đến cho nó cơ hội không con? Mẹ nhìn tôi nghiêm túc.
 - Dạ...dạ... Tôi hơi ấp úng.
 - Từ ngày con đi đến giờ, nó sống khép kín lắm. Đây là thời gian mà mẹ thấy nó cười nhiều như vậy đó. Mẹ khổ tâm lắm, cha mẹ sinh con trời sinh tánh. Nhìn con mình lúc trước thấy nó buồn bã, thui thủi một mình mẹ đau lắm. Tôi vẫn im lặng lắng nghe.
 - Mẹ hy vọng thời gian sau, con cho nó cơ hội, mẹ quý con lắm. Mẹ cầm lấy tay tôi và nói.
 - Hai người đang nói xấu gì con đó. Em hí hửng từ trên lầu chạy xuống.
 - Thôi lại ăn sáng nhe mẹ. Tôi trả lời lảng qua vấn đề khác.
- Cả ngày hôm đó tôi ở nhà Linh chơi, nói chuyện với mẹ và Linh rất nhiều. Buổi trưa thì phụ mẹ nấu cơm và làm món ăn Âu mà tôi học được thời gian sống ở nước ngoài ẹ và Linh ăn.
- Đến chiều thì tôi xin phép ra về để chuẩn bị đồ đi Vũng Tàu chơi với đám lâu la cộng với một ông già rồi mà còn xì teen. Trên đường về có chạy ngang qua nhà ông Hưng, không biết có khi nào chạy đến đó thì gặp ổng không nhỉ?
- Khanh...phải Khanh không? Một tiếng gọi từ trong quán café phát ra. Tôi nhìn lại thì y như rằng mình nghĩ. Đúng là ông Hưng, nhìn bộ dạng bây giờ thấy hết hồn...

23. Chương 23

Tôi quay lại nhìn thì thấy ông Hưng, nhìn bộ dạng của ổng mà thấy hết hồn. Mặc quần đùi đang ngồi trong quán café, một tay thì bế một đứa nhóc, tay thì cầm bình sữa cho nó bú.

- Lâu quá không gặp. Ổng nói khi tôi bước vào quán và ngồi vào bàn.
- Ủ! Con ông đó hả?
- Ủ! Thằng nhóc thứ 2 đó. Vừa nói vừa cho thằng nhỏ bú sữa.
- Ông cưới vợ hồi nào vậy? Vợ đâu mà để ông làm việc này.

- Từ ngày cậu đi, Linh đã chia tay tôi. Vài năm sau thì tôi cũng lập gia đình luôn. Hôm nay bà xã bạn nên giúp bà cho con bú thôi. Mà Linh chia tay tôi chứ tôi không có bỏ Linh nhe, đừng tìm tôi tính sổ. Ông nói và cười.
 - Biết rồi, chuyện đó qua lâu rồi nhắc lại làm gì. Tôi cũng cười lại xã giao.
 - Nghĩ lại hồi xưa còn trẻ, ăn chơi quá. Rồi làm nhiều điều không phải, ảnh hưởng đến tình cảm của cậu và Linh. Ông bắt đầu trầm tư.
 - Được cái này thì mất cái kia thôi. Nếu không có ông xen vào thì chắc gì tôi có được cái bằng kỹ sư của Mỹ như bây giờ.
 - À...ờ. Ông hơi bối rối, chắc đang thắc mắc không biết tôi đang nói thiệt hay trách ông.
 - Thôi chuyện cũng đã rồi, giờ mọi người có cuộc sống yên ổn là tốt rồi.
- Nói chuyện một hồi thì tôi chào ông ra về, cơ bản thì giữa hai người cũng không có chuyện gì nhiều để nói. Tôi chạy một mạch về tới nhà thì cũng vào giờ chiều. Về tới nhà thì trước cửa có thêm một đôi giày lạ của ai đó. Tôi đẩy xe vào thì thấy một thằng nhóc đang ngồi phè phỡn gác chân lên bàn xem tivi, tay thì cầm remote bấm bấm, tay thì bóc snack ăn. Tôi vừa dẫn xe vào vừa nhìn nó, thấy quen quen.
- Nhìn gì dữ vậy cha. Nó thấy tôi nhìn nó và nói.
 - Chú mày là ai vậy? Nhìn quen quen.
 - Em là X nè, mới đi có mấy năm mà quên rồi hả?
 - Ủa, mày đó hả? Giờ nó lớn quá, nhìn khác xưa nhiều lắm.
 - Mày bao nhiêu tuổi rồi? Tôi lại ngồi gần nó, khoác vai nó.
 - Em 18 tuổi, nhỏ hơn thằng Huy với con Ly 1 tuổi.
 - Khỏe không mày?
 - Ừ, từ ngày thoát khỏi bà Linh thì cuộc sống của em tốt hơn trước nhiều. Nó nói giọng trách móc.
 - Là sao nhóc?
 - Nghĩ sao vậy cha? Kêu một thằng nhóc 12 tuổi đi đưa thư từ biết cho bồ, mà không kể cho nó biết cái gì hết.
- Rồi đi đâu mất tích luôn, bà Linh cứ tìm em riết, bắt em phải nói cho bà biết anh ở đâu. Nó bắt đầu kể lể.
- Thôi anh xin lỗi! Tội nghiệp chú em quá! Tôi xoa đầu nó và nói.
 - Mà anh ngu lắm, có bồ đẹp không biết hưởng, bày đặt giận bỏ đi làm gì không biết. Nếu ngày xưa em lớn lớn tí là em cua bà rồi. Nó nói và cười gian.
 - Nó làm gì liếc em ghê vậy anh? Thằng X hỏi tôi. Hai anh em ngồi nói chuyện, không để ý đến nhỏ Miu đang tìm đồ gì đó. Nhỏ đi vào bếp, vừa đi vừa liếc thằng X như khó chịu về những gì thằng X vừa nói.
 - Anh đâu có biết, thôi chuyện qua lâu rồi, bỏ qua cho anh đi. Sao hôm nay qua đây chơi vậy?
 - Đại ca Đen rủ mai đi Vũng Tàu chơi, nên em gói gém đồ qua đây nè.
 - Mai mới đi mà qua chi sớm vậy?
 - Em nôn.
- Để nó xem tivi tôi vào bếp xem nhỏ Miu làm gì. Ly với Huy thì đi học hết, ông Đen cũng đi làm, nhà còn có 3 đứa. Bước vào bếp đã nghe mùi thơm của cánh gà chiên nước mắm.
- Quà...thơm qua, hôm nay tiểu thư Miu cho cả nhà ăn món gì đây? Cánh gà, chắc là ngon lắm.
 - Có ngu không? Nhỏ hỏi tôi.

- Ngu gì em? Chột dạ, tự nhiên nhỏ hỏi vậy?
 - Ngu như thằng X nói ấy? À, thì ra là chuyện với Linh.
 - Không, sao hết đứa này đến đứa khác nói anh ngu vậy? Nhìn mặt nhỏ hơi buồn.
 - Đi cả ngày về, được ăn cơm Miu nấu thì còn gì bằng. Nín nhỏ chút cho nhỏ vui.
 - Đúng rồi, đi chơi với gái cả ngày, xong về có cơm ăn thì sướng quá rồi. Tôi cũng hòng luôn.
- Lúc này thằng Huy chở nhóc Ly đi học về, hai đứa nghe mùi là xông ngay vào bếp.
- Thơm quá, thơm quá. Nhóc Ly hít hà.
 - Ngon quá, ngon quá. Thằng Huy chùi nước miếng.
 - Hai đứa bây xê ra, chờ anh Đen về rồi cả nhà ăn luôn. Miu mắng 2 đứa nó.
 - Cho Ly một miếng thôi, trưa giờ chưa ăn gì hết, hu hu. Nhóc Ly không nhèo.
 - Đừng thèm của nó cưng, ra ngoài anh lấy snack của thằng X cho em ăn. Thằng Huy nói với nhóc Ly.
 - Cưng cái đầu Huy á! Nhóc Ly ký đầu nó một cái cốc.
- Tôi chịu thua cái đám lâu la này, già hết rồi mà như con nít. Đành đi ra ngoài ngồi với thằng X, Huy và nhóc Ly cũng đi theo.
- Mà làm gì vậy X? Thằng Huy hỏi thằng X. Khi ba người vừa ra thì thấy nó ăn ngón ăn nghiêng bịt snack của nó.
 - Tao đang ăn ngon lành, tự nhiên nghe thằng nào nói lấy snack của tao ăn như sét đánh ngang tai, tao phải giải quyết lẹ bịt snack này. Thằng X vừa kể vừa ăn không ngừng. Thằng này xưa giờ nổi tiếng háo ăn.
 - Thằng háo ăn, thằng ít kỷ. Nhóc Ly với thằng Huy bu lại đề nó xuống đánh.
- Lúc này thì tiếng xe anh Đen đã về, cả nhà chờ ông đói rã ruột. Cuối cùng thì mọi người người cũng được ngồi vào bàn ăn. Ông đứng lên tuyên bố.
- Lâu rồi chúng ta mới có dịp ăn cơm chung đông đủ như vậy, các đệ ở nhà chờ huynh về ăn làm huynh đây cảm kích vô cùng. Không biết cái nghĩa này phải trả sao cho hết. Ông bắt đầu sến rồi đây. Thằng X ngồi bụm miệng cười, thằng Huy thì chăm chú nghe anh Đen nói mà mặt đờ ra.
 - Thôi thì anh đây xin mang một chai rượu quý ông cố anh để lại cũng có tuổi thọ gần 100 năm ra tiếp đãi mọi người. Ông lấy trong cái bịt vừa mang về ra chai rượu.
 - Hai... Cả bàn ăn thở dài như hiểu chuyện, nhậu thì nói đại nhậu đi, còn lảm lời.
 - Đại Huynh đã có lòng thì bọn đệ phải nhận thôi, mà huynh điều quá cỡ, rượu này chuối hột mùa của bà tư đầu hẻm, 10k một xị thôi huynh ơi. Thằng X lên tiếng.
 - Mày láo, mày láo... Ông vừa chửi vừa ký đầu nó.
 - Thôi ông ơi, ngày mai ông lái xe mà uống gì. Tôi nói rồi cất chai rượu vào. Vậy là mọi người bắt đầu ăn cơm, ai cũng tấm tắc khen ngon.
 - Chà, có con em như con Miu chắc nuôi cực lắm đây! Anh Đen lắc đầu nói.
 - Sao anh? Tôi hỏi ông.
 - Nãy giờ thì nó toàn ăn cánh gà, không ăn cơm. Ông nói tôi mới để ý, hôm trước ngồi ăn chung cũng vậy, nhỏ toàn ăn thịt gà, thịt bò.
 - Ê nhỏ, đang bắt chước sống kiểu tây, không ăn cơm hả? Ông Đen hỏi.
 - Kệ em. Nhỏ Miu trả lời và tiếp tục ăn.

Sáng hôm sau thì chúng tôi quyết định đi buổi chiều, ra đó đi dạo thành phố Vũng Tàu rồi ngủ một đêm. Ban đầu định đi đường phà Cát Lái nhưng nghe mọi người nói đường đó tuy nhanh nhưng nguy hiểm do có nhiều xe container chạy ẩu. Chúng tôi chọn đi theo Quốc Lộ 51 chạy thẳng về ngã ba Vũng Tàu luôn.

Trên đường đi thì mọi người cười nói rôm rả, cả đám ngồi trên xe đánh bài.

- Anh Đen, em mất ái quá. Thằng X ngồi ghé trước với anh Đen, khều khều ổng.
- Ái ái cái đầu mày, hồi nãy dừng xe sao không đi, giờ đòi. Ông Đen la.
- Kiểm bụi nào lẹ lẹ đi anh, chịu hết nổi rồi. Nó nhăn mặt.

Ông Đen chạy một hồi thì tấp vào một bãi đất trống, có mấy cái bụi rậm. Vậy là ổng với thằng Huy, thằng X xả vào bụi. Tôi và 2 đứa kia thì ngồi đợi. Có 2 thím kia chạy xe từ trong hẻm nhỏ ra, nhìn thấy anh Đen, 2 thím ấy ngược đởm mặt. Thằng Huy với thằng X thấy vậy cũng quay đi chỗ khác, nép sát vào bụi. Còn ông Đen thì vẫn thoải mái, huýt sáo như không có gì.

- Nhìn gì vậy 2 thím? Ông hỏi với vẻ mặt vô cùng đều. 2 bà ấy nghe và quay mặt đi chỗ khác, chạy thật nhanh qua.

Tiếp tục hành trình, lúc này thì mọi người cũng bắt đầu thấy đói. Ông Đen lấy mấy ổ bánh mì thịt mua dọc đường phát ra cho từng người ăn.

- Nè, thằng Huy một ổ, Ly một ổ, Khanh một ổ...v...v... Ông Đen chia bánh mì, mọi người ăn ngon lành vì quá đói.
- Thôi anh đưa thằng X đi, em không đói. Tôi đưa lại bánh cho anh Đen.
- Thằng X một ổ.
- Thôi em cảm ơn. Thằng X không ăn, chuyện lạ vô cùng.
- Sao vậy X? Một hả? Tôi hỏi nó.

Nó mới quay đầu ra sau nhìn mọi người ăn rồi nói.

- Hồi trưa em ăn cơm... Vừa nói nó vừa nhìn mọi người ăn. Nói chuyện chậm rãi.
- Có gì mà nói nhanh đi. Thằng Huy dục nó.
- Ăn cơm ngon lắm... rồi chiều có ăn thêm ly chè. Nó lại nói chậm rãi và nhìn mọi người ăn.
- Nhưng giờ em vẫn thấy đói mà không thể ăn bánh mì này được. Nó nói với tôi.
- Sao vậy? Tôi hỏi.
- Tại đại ca Đen vừa cầm bánh mì phát ọi người, mà hồi nãy ổng làm cái gì đó trong bụi, rồi tay ổng cầm cái gì đó mà em nghĩ là ổng chưa rửa tay đâu. Nó cười lớn khoái chí.
- Hai con nhỏ vừa nghe nó nói hết câu, mở kính xe phung bánh mì xối xả ra đường. Uống nước súc miệng liên tục rồi chửi thằng X quá trời.
- Mấy người làm quá, ra đường ăn còn bắn hơn nhiều. Thằng Huy nói và ăn nốt phần bánh mì còn lại.
- Chỉ có Huy là hiểu cho anh thôi, tốt lắm em. Ông Đen nói.
- Thế mà biết ổng cầm cái gì hồi nãy không? Thằng X mới quay xuống hỏi?
- Thì cầm tiền, cầm vô lăng thôi chứ gì đâu. Thằng Huy trả lời tỉnh bơ.
- Đúng rồi, cộng với cái mà trong bụi mà với tao cũng cầm đó con.

Một vài giây sau, như hiểu vấn đề, nước mắt nước mũi thằng Huy bắt đầu chảy. Bắt đầu buồn nôn, rồi nó trúng gió luôn hết dọc đường đi. Thằng X và anh Đen thì cười khoái chí bên trên.

Đến thành phố Vũng Tàu thì trời cũng tối. Sau khi tìm được phòng thì chúng tôi đi dạo phố ăn uống, ghé vào một quán café khá đẹp với tiếng nhạc du dương. Chọn một góc lý tưởng và ngồi xuống lắng nghe tiếng

đàn hát êm dịu. Tôi để ý thấy nhỏ Miu lấy từ trong túi xách nhỏ ra một bịch gì đó rồi cho vào đồ uống, cũng chẳng biết đó là gì. Chắc một loại thuốc bổ, tôi cũng chẳng hỏi nữa.

Nói chuyện một hồi thì nghe tiếng nhỏ Miu phát ra từ sân khấu nhỏ của quán. Nhỏ đang đứng đó cầm mic và nói.

- Bài hát này xin tặng ột người...một người đã lâu không gặp.

Nhỏ bắt đầu ngân nga tiếng hát, nhỏ hát rất hay. Mấy gã khác thì nhìn nhỏ không rời mắt, có lẽ vì nhỏ quá rạng ngời với chiếc váy trắng và giọng hát truyền cảm của nhỏ.

Dứt bài hát thì mọi người vỗ tay rất nhiều, yêu cầu hát tiếp nhưng n

nhỏ xin phép quay lại bàn. Mọi ánh mắt đều đổ về bàn của tôi. Lúc này con Ly hơi buồn.

- Sao vậy nhóc? Tôi hỏi Ly.

- Em nhớ đến cuộc thi hát ở trường em, tuần tới là em phải hát rồi.

- Thì sao? Chuyện nhóc Ly hay đi thi văn nghệ thì tôi quá rõ, ngày xưa nó thích hát lắm.

- Con nhỏ đối thủ của em, em ghét nó lắm! Bây giờ nó có người đánh guitar cho tiết mục của nó, thế nào nó cũng thắng em. Em không muốn thua nó, thế nào nó cũng lên mặt cho xem.

- Thì em cũng tìm người đánh guitar cho em.

- Em có quen ai chơi guitar đâu?

- Ha ha ha... Thăng X mới bật cười.

- Cười gì thằng kia? Con Ly hỏi.

- Guitar một cây chà bá ngồi đây mà bảo không quen ai. Thăng X ám chỉ tôi, cũng phải thôi, ngày xưa có bao giờ chơi guitar khi ở dưới quê đâu. Nhóc Ly không biết là phải.

- Cây guitar nào thằng kia? Đang nói anh Khanh đó hả? Con Ly tròn xoe mắt nhìn tôi.

- Ông này mà đánh được cái gì. Nhỏ Miu tỏ vẻ không tin.

- Cũng chơi được vài bài mèo thôi. Nghe nhỏ Miu nói hơi tự ái, nhưng vẫn giữ thái độ bình thường.

- Còn không lên làm một bài cho tụi nó xem đi sư phụ. Thăng X kéo tôi dậy.

24. Chương 24

Tôi đứng dậy và tiến về sân khấu, phải nói là cây đàn guitar không phải vấn đề e ngại đối với tôi, mà cái quan trọng là đám đông. Dù chỉ là một sân khấu nhỏ, nhưng tôi chưa bao giờ chơi đàn trước nhiều người như vậy.

- Hát bài gì đây chú em? Một ông nhạc công hỏi tôi khi tôi vừa đến.

- Anh cho em mượn đàn được không?

- Tất nhiên. Ông nói xong thì kéo ghế ra gần mic, đưa đàn cho tôi ngồi xuống. Ông hạ mic thấp xuống ngang tầm với miệng tôi.

Lên lại dây đàn, hít một hơi thật sâu và tôi bắt đầu bài hát.

Trong lúc hát tôi có liếc về phía bàn của tôi, nhóc Ly với nhỏ Miu ngồi nhìn tròn xoe mắt ngạc nhiên. Kết thúc bài hát, mọi người vỗ tay ủng hộ khá nhiều nhưng không bằng nhỏ Miu lúc này. Cũng phải thôi, hot girl thì làm gì cũng khiến người ta thích mà. Tôi quay trở lại bàn.

- Hay quá! Không hổ danh là anh của em. Nhóc Ly ôm lấy tay tôi nịnh bợ.
- Được không mọi người? Tôi hỏi và nhìn nhỏ Miu, nhỏ hơi bối rối và cuối đầu xuống.
- Hay lắm anh! Thăng X với thăng Huy khen.

Trên đường về khách sạn, cả đám có ghé một quán nhậu để mua chút đồ ăn về ăn khuya và lai rai. Về tới cửa khách sạn, ông đen kéo tôi lại.

- Ê, đi chơi với tao chút rồi về. Ông xì xầm to nhỏ với tôi.
- Tụi bây về phòng trước đi, tao với thăng Khanh đi công chuyện tí. Ông nói với mọi người.
- Cho tụi em đi với. Thăng X và thăng Huy đòi theo.
- Không! Chuyện người lớn, tụi bây ở nhà. Ông mắng.
- Làm gì mà người lớn? Nhóc Ly hỏi, nhỏ Miu thì lườm ông Đen.
- Tụi bây lộn xộn quá! Về phòng chuẩn bị đồ nhậu trước đi.

Ông kéo tôi ra khỏi khách sạn. Dẫn tôi đi bộ thêm vài chục mét nữa thì dừng trước một tiệm massage.

- Ông nói đi cái này đó hả? Tôi hỏi.
- Ủ, hồi nãy chạy ngang tao để ý thấy chỗ này cũng được. Vào thôi. Ông kéo tôi vào.
- Vào đó làm gì?
- Thăng ngu, vào đi, vui lắm!

Ngày xưa tôi rời Việt Nam khi còn khá trẻ, lúc mới lên thành phố thì hai lúá lăm, chả bao giờ biết mấy chỗ này. Rồi đến khi qua Mỹ thì lại càng mù tịt. Đây là lần đầu tiên vô đây, hơi hồi hộp vì không biết vào đây sẽ làm gì.

- Đào đâu rồi? Kêu ra anh lựa được không? Ông đen nói với nhỏ quản lý.
- Chỗ em không có lựa anh ơi, có phòng thường với phòng vip. Anh đi phòng vip đảm bảo các em trẻ đẹp, không cần phải lo.
- Vậy là ông mua 2 vé vip rồi chúng tôi được một thăng nhân viên dẫn lên lầu. Tiệm khá to với hai hay ba lầu, chúng tôi được dẫn lên lầu hai và ở hai phòng kế nhau.
- Kiểm cho thăng em của anh con nhỏ hot nhất chỗ này, làm tốt thì chút nữa anh cho thêm. Ông Đen nhét tiền vào túi thăng nhân viên và nói, thăng nhân viên khoái chí cười ríu rít.
- Giờ sao nữa đây? Tôi hỏi ông.
- Thì mày về phòng mày, mạnh ai nấy lo đi.
- Nhưng em không rành.
- Vào đi, mày sẽ tự biết phải làm gì thôi. Ông cười đều.
- Thôi để tao vào chơi với mày tí, xông hơi chung cũng được. Ông nói thêm.

Chúng tôi vào phòng thì phòng xông hơi đã sẵn sàng, tôi và ông vào phòng xông hơi chung. Bây giờ trên người chỉ quấn mỗi cái khăn trắng. Lúc đang xông hơi thì cửa mở, bóng dáng một đứa con gái bước vào, nhìn cô ấy qua những làn khói có thể nhận thấy là khá xinh.

- Hai người gay quá nhe. Cô ấy ở ngoài nói vào, phòng xông hơi chắn bằng kính trong suốt. Ở ngoài có thể nhìn thấy bên trong.
- Gay hay không thì tí nữa em biết. Ông Đen đáp.

- Thôi, tao về phòng, ở lại vui vẻ nhe. Ông nói với tôi. Tự nhiên giờ ở lại một mình với cô ấy, cảm thấy hơi ngại ngại.

Xông hơi được một tí thì tôi bước ra ngoài, lúc này có thể nhìn rõ cô ấy hơn, cô ấy trang điểm hơi đậm nhưng nhìn chung là còn trẻ và khá xinh, có thể nhỏ tuổi hơn tôi.

- Anh vào bồn em tắm cho nhe. Cô ấy nói và cười tươi với tôi.

- Em tắm cho anh hả?

- Chứ ai nữa?

- Ý ý...sao không tháo khăn ra? Tôi bước vào bồn tắm thì cô ấy hỏi.

- Không mặc gì luôn đó hả? Tôi hơi ngượng và hỏi.

- Anh muốn mặc cũng được, có quần ở đằng tủ kia. Tôi đi lại tủ và lấy quần thay.

- Em quay chỗ khác anh thay quần được không? Làm gì mà nhìn hoài vậy? Con nhỏ bật cười.

- Dạ! Nó quay đi chỗ khác. Tôi vội vàng thay quần rồi đi lại bồn tắm.

- Làm cứ như trai tơ, mới lần đầu vào đây vậy. Cô ấy tán vào mông tôi một cái và nói.

- Anh lần đầu vào đây mà.

- Xạo quá đi ông ơi, em không tin đâu.

Tắm xong thì bắt đầu nằm ra cho cô ấy massage. Trong lúc đó có tâm sự vài câu, cô ấy tên Hương, 20 tuổi, quê ở miền Tây.

- Anh có muốn thư giãn không? Xoa bóp được một hồi thì cô ấy hỏi.

- Thư giãn là gì vậy em? Tôi chả hiểu cô ấy nói gì.

- Anh mới đi lần đầu thiệt đó hả? Cô ấy ngạc nhiên hỏi tôi.

- Thiệt mà!

- Em bắt đầu thấy yêu anh rồi đó. Là chuyện người lớn đó cưng. Tôi cũng bắt đầu hiểu vấn đề.

- Thôi được rồi em, hôm nay vậy là được rồi. Tôi hơi bối rối.

- Thiệt không đó? Không làm nhưng cũng bo em nhe!

- Ủ!

Tôi tắm lại lần nữa rồi ra đại sảnh ngồi đợi ông Đen, 15 phút sau thì ông ra với gương mặt thỏa mãn.

- Sao? Vui không? Ông hỏi tôi.

- Cũng được. Tôi trả lời đại.

Hai anh em đi bộ về khách sạn thì thấy tụi nhỏ đã chuẩn bị đồ ăn thức uống sẵn sàng. Thăng X với thăng Huy thì ngồi xem tivi, nhóc Ly và nhóc Miu thì nằm chơi game trên giường.

- Nhập tiệc thôi các đệ. Ông đen nói.

Cả đám chụm đầu vào ăn và uống, tán dóc được một hồi thì bìa cũng bắt đầu thấm. Mặt của 2 con nhỏ bắt đầu ửng đỏ, thăng Huy thì mắt lim dim. Thăng X thì này giờ phá mồi hơi nhiều, uống không bao nhiêu mà gấp đồ ăn liên tục.

- Miu lại bàn lấy dùm anh gói thuốc 3 số. Ông đen kêu nhóc Miu. Nhóc dưng dậy lại bàn tìm tìm một hồi thì hình như nhóc thấy cái gì đó rơi ra từ bóp tiền của tôi để trên bàn.

Mặt nhóc bắt đầu nóng giận, hằm hằm cầm cái gì đó đi về phía chúng tôi.

- Cái phiếu massage này của ai? Nhỏ tức giận quăng xuống đất và hỏi. Tiêu rồi, tự nhiên tôi giữ lại cái đó chỉ không biết nữa.

- Cái phiếu massage chứ gì em gái? Ông Đen hơi ngà ngà say và nói.

- Hồi nãy ông rủ rê anh Khanh đi cái này đó hả? Nhỏ vừa nói vừa đánh chát chát ông Đen.

- Khanh, ăn sao không chùi mép mậy? Ông nói bốn cọt.

Nhỏ Miu nhìn tôi với vẻ tức giận, đứng dậy đi ra ngoài, đập cửa một cái rầm. Mọi người cũng đã gật gù hết rồi, chỉ còn tôi hơi tỉnh nên chạy theo xem nhỏ thể nào. Nhỏ cũng đang có men, ra đường giờ này không tốt.

(Website chính thức của truyện: facebook /veembangmaunoinho, đọc truyện tại website chính thức để cùng kết bạn và trò chuyện cùng tác giả.)

Tôi chạy ra khỏi khách sạn nhưng không thấy nhỏ đâu, lòng bắt đầu thấy lo lắng vô cùng. Chạy một đoạn hết đường Lý Tự Trọng ra đến Khu Tam Giác bãi trước thì thấy nhỏ đang ngồi dưới gốc cây.

- Sao vậy Miu? Tôi tiến lại gần hỏi.

- Ghét ông Đen quá! Toàn dạy hư anh. Mặt nhỏ giận cũng xinh xắn nữa.

- Có gì hư đâu em, vào đó xoa bóp thôi mà. Tôi giải bày.

- Anh còn nói nữa? Nhỏ khoanh tay bực tức nhìn tôi.

- Thiệt mà em, massage cũng là một nghề mà, đâu phải ai làm massage cũng làm những chuyện bậy bạ đâu. Tôi ngồi xuống cạnh em và nói.

- Anh vào đó làm gì rồi? Nhỏ nhìn thẳng vào mắt tôi, như dò xét xem có bất cứ lời nói dối nào không.

- Anh nói rồi mà, chỉ vào cho người ta xoa bóp...những chỗ nhức mỗi, vậy thôi.

- Thiệt không?

- Thiệt mà. Nhưng thật sự nếu có cái gì khác thì làm gì em khó chịu dữ vậy? Tôi cười và nói.

Nhỏ nghe xong, nụ mặt đứng dậy bỏ đi. Tôi lại đuổi theo nhỏ, tới nắm lấy tay nhỏ và kéo lại.

- Thôi em, khuya rồi, về thôi!

- Anh về trước đi, quan tâm tui làm gì? Nhỏ hất tay tôi ra và tiếp tục đi dọc đường Lê Lợi.

Tôi cũng mon men đi theo sau lưng nhỏ, sẵn dịp hóng gió luôn. Khu vực bãi trước này khá đẹp, đèn nhiều màu sắc. Rồi có thể ngắm nhìn biển đêm nữa, đi một chút lại thấy các cặp ngồi ở các hàng cây ghế đá tâm sự, đúng là một nơi thơ mộng cho tình yêu.

Con nhỏ xinh xắn, đi đến đâu thì trai liếc đến ấy. Nhưng có lẽ thấy tôi đi phía sau nên tụi nó cũng không dám hó hé gì. Biển đêm nổi gió, trời cũng bắt đầu se lạnh. Nhỏ mặc váy mỏng te, đi một hồi thấy có vẻ bắt đầu run vì lạnh. Tôi cởi áo khoác ra rồi tiến lại gần khoác cho nhỏ. Nhỏ quay lại nhìn tôi ngạc nhiên.

- Nãy giờ anh vẫn đi theo tui hả?

- Tất nhiên rồi cô bé, làm sao anh an tâm để em đi một mình lúc này được. Bao nhiêu gã đàn ông quanh đây đang tầm tía em kìa.

- Kệ tui, anh quan tâm làm gì.

- Anh đói bụng quá, mình ăn khô mực đi. Tôi kéo nhỏ lại một cái xe đẩy của một cô lớn tuổi để ủng hộ. Tôi nghĩ con gái thường cho ăn là rất dễ dụ.

- Cô ơi nướng cho con mấy con khô này đi. Tôi nói với cô bán khô.

- Hai đứa con là khách du lịch hả? Cô vừa làm vừa nói chuyện.

- Dạ! Tụi còn từ Sài Gòn mới ra hôm này. Tôi trả lời.

- Hai đứa nhìn đẹp đôi quá, con nhỏ xinh quá trời! Ước gì cô có đứa con gái như vậy! Cô cười và khen Miu. Nhỏ tỏ ra ngượng ngùng.
 - Bạn gái con đang giận nên hết xinh rồi cô ơi, cô năn nỉ giúp con nhe. Tôi chọc Miu.
 - Xí...ai làm bạn gái anh. Nhỏ bủi môi.
 - Thôi đừng giận nó tội nghiệp con ơi, hai đứa vui vẻ ăn uống hộ cô nhiều nhiều nhe.
 - Dạ! Cuối cùng nhỏ Miu cũng cười với cô, nhưng khi quay sang nhìn tôi thì lại nụm miệng.
 - Cho con nhiều nhiều tương đen tương đỏ nhe cô! Tôi xin cô.
- Hai đứa mua xong thì tiếp tục đi một đoạn và ngồi xuống một chỗ đất trống, ngắm nhìn biển đêm.
- Nè, ăn khô thì cho thêm tương vào mới ngon. Tôi góp ý với nhỏ.
 - Không ăn đâu, không thích. Nhỏ nói.
 - Nghe lời đi, ăn không chán lắm. Tôi định đổ tương lên con khô nhỏ đang cầm.
 - Không ăn mà... Nhỏ đẩy ra, vô tình tóe đổ một ít tương nhằm lên cổ tay của nhỏ.
 - Á... Nhỏ la lên một tiếng.
 - Thấy chưa, tại anh không đó...chùi mau. Nhỏ nhăn mặt nói.
 - Có khăn giấy đâu mà chùi.
 - Chùi cho tui mau lên, tui lấy áo anh chùi bây giờ.
- Nghe xong tôi hết hồn, vội vàng chụp lấy tay nhỏ kề sát vào miệng tôi, lúm nhẹ một cái cho sạch phần tương đi. Môi tôi vẫn in lên cổ tay nhỏ chưa rời, 4 mắt nhìn nhau.

25. Chương 25

Bốn mắt nhìn nhau được một lúc thì nhỏ vội vàng rút tay lại, mặt tôi cũng đơ luôn vì không hiểu sao lại làm như vậy. Có lẽ vì tình thế cấp bách do nhỏ dọa rằng sẽ chùi tương vào áo tôi.

- Anh dơ quá à! Nhỏ nhăn mặt bật lên một tiếng phá tan không khí bối rối này giờ của 2 đứa.
- Hì hì. Tôi không thể nhịn cười, nhìn mặt nhỏ dễ thương, buồn cười lắm.
- Công nhận ăn tương kiểu này thấy ngon hơn bình thường. Tôi chọc nhỏ.
- Dơ quá đi!

Nhỏ chùi lại vết tương đó thật kỹ một lần nữa, hình như có một ít dính trên chiếc lắc bạc nhỏ đang đeo. Để ý kỹ thì thấy nhỏ có đôi tay đẹp lắm, làn da mịn màng và thơm phức mùi nước hoa mà tôi ngửi được lúc này. Con gái đúng là con gái, lúc nào cũng có một mùi thơm phảng phất dù ở bất cứ đâu, làm việc gì. Ngồi được chút bỗng trời đổ mưa, tôi với nhỏ chạy thật nhanh vào một mái che gần đó trú.

- Hài...phiền rồi! Không biết mưa bao giờ mới dứt? Tại em mà mình không về khách sạn được đó!
- Sao tại tui? Ai mượn anh đi theo làm gì?
- Vậy trả áo anh về! Tôi chọc nhỏ.
- Nè, không thèm. Nhỏ quăng áo khoác vào người tôi.
- Anh đùa mà, thôi mặc vào đi cho đỡ lạnh! Tôi khoác lại cho nhỏ.
- Không! Nhỏ hất áo ra.

Hài... Tôi thờ dài. Tôi nghĩ nhỏ người lớn hơn nhóc Ly nhiều nhưng đôi lúc nhỏ cũng bướng bỉnh, trẻ con không kém. Cũng phải thôi, ở độ tuổi của nhỏ thì cũng chỉ mới chập chững vào đời thôi.

- Miu nè! Em thích mưa hay thích tuyết? Tôi nhìn những hạt mưa đang rơi tí tách ngoài hiên và hỏi nhỏ.
- Tui thích tuyết, ghét mưa lắm.
- Sao lại ghét mưa?
- Ủ, thích ghét thì ghét thôi.
- Vậy sao em lại thích tuyết?
- Tuyết đẹp! Tui muốn một lần được chạm lấy nó. Nhỏ xoa xoa bàn tay của mình vì lạnh.
- Tuyết đẹp thật! Nhưng khung cảnh mà nó mang lại thì rất buồn. Nó cũng rất lạnh nữa!
- Lạnh lắm hả anh? Nhỏ quay sang nhìn tôi tròn xoe mắt.
- Ủ, lạnh lắm và cũng buồn nữa! Vì cơ bản từ ngày tôi đi đến vùng đất giá lạnh ấy, tôi chưa tìm thấy được một niềm vui thật sự. Cái lạnh nứt cả da thịt khi mùa đông về. Tôi thường chỉ đi một mình dưới tuyết, không biết đó là cái lạnh của thời tiết hay cái lạnh của sự cô đơn bao năm qua nữa.
- Anh thích mưa hơn, nó mang lại cho anh nhiều kỷ niệm vui buồn. Tôi nói với nhỏ.
- Tốt nhất anh chỉ nên nhớ về những kỷ niệm vui. Mặt nhỏ có vẻ trầm lắng lại.
- Đã là kỷ niệm thì dù vui hay buồn anh đều nhớ cả.
- Kỷ niệm buồn có gì hay đâu mà anh phải nhớ? Nhỏ hỏi.
- Kỷ niệm buồn chỉ là buồn trong quá khứ, thời gian lâu dài sau này nó lại trở thành một trải nghiệm, một bài học ỏi con người. Phải nhớ nó thì con người ta mới trưởng thành được chứ. Tôi nói thì quay sang đã thấy mắt nhỏ lơ đãng.

Nhỏ từ từ nghiêng đầu và tựa vào vai tôi ngủ ngon lành. Những cơn gió lại lùa qua mái hiên làm nhỏ run người và co lại vì lạnh. Tôi khẽ kéo nhỏ sát lại gần hơn, đặt đầu nhỏ lên đùi tôi và cho nhỏ nằm ra ghế. Đôi chân nhỏ co rút lại vì mặc váy ngắn. Tôi lấy áo khoác của tôi đắp lên phần thân dưới của nhỏ, cố phủ hết đôi chân nhưng không thể vì nó khá dài. Khổ thật! Mặc váy chỉ không biết. Giờ thì cho nhỏ biết mùi lạnh. Phần thân trên thì tôi kéo sát nhỏ vào gần tôi, hy vọng cho nhỏ một chút ấm áp.

Nhỏ không phải thuộc dạng nhỏ con gì, nhưng khi nằm trong lòng tôi, nhỏ chỉ là một con mèo bé nhỏ. Hình như tôi có đôi chút thích thích nhỏ, cũng không rõ là cảm giác gì nữa, tự nhiên lại muốn làm một mái nhà để che chở cho con mèo nhỏ này qua cái lạnh đêm nay. Có lẽ tôi nghĩ nhiều rồi, chắc chỉ là cảm giác của đêm này thôi, ngày mai thì đầu lại vào đó. Nhìn về biển đêm, tôi lại thấy tương lai của mình đầu đó, rất tối tăm và mờ mịt, đang cố gắng kiếm tìm những tia nắng của buổi sớm bình minh. Dặn lòng rằng còn nhiều thứ phải lo, không nên nảy sinh tình cảm lúc này. Thôi thì chỉ một đêm này thôi, tôi sẽ sống với cảm xúc thật của mình đêm này. Tôi ôm lấy nhỏ thật chặt mỗi khi nhỏ run lên vì những cơn gió vô tình thổi ngang qua.

Những hạt mưa đã dần tạnh, nhưng sóng biển thì vẫn vỗ về không ngừng. Biển đêm mặng lại cho con người ta một cảm giác lạ thường, nó không mang nhiều hy vọng như ánh bình minh, càng không bình yên như những buổi chiều hoàng hôn. Nó mang lại cho tôi sự cô đơn quen thuộc của nhiều năm nay. Ai lại thích sự cô đơn? Nhưng không hiểu sao tôi lại thích sự cô đơn của biển đêm hôm này, có lẽ nó đã trở thành một thói quen.

Âm thanh phát ra của tiếng sóng vỗ vào ghềnh đá vẫn không thể xóa tan được màn đêm tĩnh lặng. Mùi của muối biển không thể lẫn vào đâu được, tôi như cảm thấy vị mặn của nó đọng ngay trên môi. Một tiếng trôi qua, liếc nhìn xuống thì nhỏ vẫn ngủ ngon như không có chuyện gì. Đùi tôi đã bắt đầu ê, lưng bắt đầu mỏi vì không có gì để tựa vào. Không dám động đậy mạnh sợ nhỏ thức, lâu lâu nhỏ lại bậm môi một cái. Bỗng điện thoại tôi rung lên, thằng X đang gọi.

- Hai người đi đâu khuya vậy? Cò về ngủ không?

- Có chứ, sắp về rồi nhóc.
 - Người ta đóng cửa rồi nè, khi nào anh về tới thì gọi em xuống mở cho.
- Cuộc nói chuyện cũng đã đánh thức nhỏ Miu, nhỏ lơ mờ mở mắt ra.
- Anh Khanh... Nhỏ gọi tôi nhỏ nhẹ.
 - Sao em?
 - Em ngủ lâu chưa? Giọng nhỏ nhẽo nhẹo say ngủ.
 - Cũng được hơn 1 tiếng rồi đó, mình về nhà nhe.
 - Cho em nằm tí nữa Nhỏ không nhẽo rồi nép sát vào người tôi hơn.
- Bất giác nhỏ nhận ra điều gì, lật đặt ngồi dậy, đẩy tôi ra một cách phũ phàng như nãy giờ chưa có chuyện gì xảy ra.
- Sao vậy em?
 - Không có gì, mình về thôi. Nhỏ kẹp lại tóc, kéo lại váy, phũ một ít cát rồi đứng dậy.
 - Sao nữa? Đi vài bước thấy nhỏ vẫn đứng trong mái che tìm tìm cái gì đó.
 - Không thấy dép đâu hết. Nhỏ nói.
 - Dép em như thế nào?
 - Không biết, không phải dép tui. Hồi nãy đi vội quá, xột luôn đôi dép lò màu trắng của ai trước cửa phòng ấy.
 - À, hay là hồi nãy mưa, chạy vào đây trú không mang theo rồi. Tôi nói rồi chạy ra lại chỗ cũ để tìm nhưng vẫn không có. Tôi quay lại mái che.
- (Website chính thức của truyện Vẽ Em Bằng Màu Nổi Nhớ: [www.facebook /veembangmaunoinho](http://www.facebook/veembangmaunoinho), đọc truyện tại website chính thức để luôn có đầy đủ thông tin và được cập nhật sớm nhất.)
- Vậy là nhỏ đành đi chân không về, đường hơi nhiều sỏi đá, đi được một chút nhỏ lại dừng lại nhăn nhó vì đau. Nhìn đôi chân tiểu thư không nứt gót, trắng không tì vết ấy mà thấy xót. Nhiều lần tôi bảo nhỏ mang giày của tôi thì nhỏ không chịu, mặc dù hơi rộng nhưng ít ra không đau như thế này.
- Thôi leo lên anh công về! Đi kiểu này có mà tới sáng. Tôi chạy ra phía trước nhỏ, rồi cúi thấp người xuống nói.
 - Không cần đâu.
 - Ngại gì nữa? Lẹ đi em.
 - Nặng lắm đó.
 - Gần đến khách sạn rồi, anh công nổi mà. Em nặng cỡ Ly thôi chứ gì?
 - Anh hay công nó lắm hả?
 - Ủ! Anh mới về nước nó cứ bắt anh công mỗi ngày mà. Vừa nói dứt câu thì nhỏ phi cái vèo lên người tôi luôn.
 - Lấy cái tay ra. Nhỏ đánh vào tay tôi, nhỏ nhảy quá bất ngờ nên tay tôi chụp luôn vào hông nhỏ.
 - Hài...ai biểu em lên lẹ quá, anh sợ em rớt nên chụp đại mà. Tôi nói và cười.
 - Lấy ra mau lên.
 - Thì từ từ anh kéo ra rồi nè, làm thấy ghê. Tôi chọc nhỏ.
 - Ui da! Ui da! Nhỏ cắn thật mạnh vào vai tôi.

Đi được 100 mét thì mồ hôi bắt đầu đổ, con nhỏ này cũng nặng không kém con heo Ly ở nhà là bao. Nhiều lúc muốn đứng lại cho nhỏ xuống nghỉ mệt mà không dám, vì cũng hơi sĩ diện đàn ông. Ráng hết sức bình sinh thì cũng lê lét được về tới cổng khách sạn, thấy thằng X đang đứng ngáp gật gù đợi cổng mà tội nghiệp.

- Hai anh chị cũng quốn quá nhỉ? Vừa thấy tôi nó đã hỏi, rồi mở cổng cho chúng tôi.

- Xin lỗi nhóc, phiền chú mày quá. Thấy tội lỗi với nó quá.

- Thôi em lên ngủ đây, mà giờ khuya rồi, không hiểu sao phim Hàn Xèng vẫn chiếu? Nó nói xong thở dài, lắc đầu rồi quay đi.

Nhỏ Miu cũng nhận ra được ý nghĩa câu nói của thằng X, nhỏ nhảy tót xuống khỏi người tôi, rồi bước vội về phòng.

- Ngủ ngon nhe em.

- Anh cũng vậy. Nhỏ đi một mạch về phòng luôn.

Về đến phòng thì thằng X đã trùm chăn ngủ lúc nào, tôi lấy quyển nhật ký trong ba lô ra. Ngồi xuống và ghi.

Ngày...Tháng...Năm...

...

...

Sáng hôm sau, mọi người đều thức dậy thì cũng 8 giờ sáng. Bọn tôi thuê 3 chiếc xe máy để tiện đi chơi. Chúng tôi ghé vào một quán ăn sáng và uống café sáng.

- Sao nhìn mặt mày táo bón vậy X? Thằng Huy vừa ăn vừa hỏi thằng X.

- Huy nói chuyện vô duyên quá nhe! Mọi người đang ăn mà. Nhóc Ly mắng.

- Buồn hết sức, khách sạn nhìn sang vậy mà không biết thằng nhân viên nào tía mắt đôi dép lao mới mua để đi biển của tao. Thằng X nói với thằng Huy với khuôn mặt sầu đời.

- Mày nhỏ hơn nó mà cứ xưng mày tao vậy X? Đôi dép mày bao nhiêu tiền? Tao mua cho đôi khác, có gì mà tiếc? Anh Đen mắng thằng X.

- 16 nghìn rưỡi một đôi. Vấn đề không phải tiền đại ca à! Vấn đề là em lựa lâu lắm mới được đôi thích hợp như vậy. Hài...bọn “chà đồ nhôm” chết tiệt!

Lúc này tôi với con Miu chỉ biết nhìn nhau rồi cười không thành tiếng, nhưng lòng cũng thấy tội lỗi với nó. Bắt nó thức khuya rồi lại làm mất đôi dép lao trắng 16 nghìn rưỡi của nó nữa. Mặt nó lúc này sẫm đỏ vô cùng, như cuộc đời của nó vừa trải qua một cơn sóng gió gì ghê gớm lắm ấy.

Ăn xong thì bọn tôi lấy xe ra

khỏi bãi đậu. Tôi, Miu, ông Đen và thằng X lấy xe ra trước và đứng đợi bên ngoài chờ thằng Huy với nhóc Ly. Lúc này thằng Huy gửi xe khá sâu phía trong nên khó lấy ra hơn. Chúng tôi đứng nhìn từ xa thì thấy thằng Huy đang lờ lờ qua tiếng lại với một đám bụi đời náo đó khoảng 6-7 thằng. Nhìn từ phía xa có thể hiểu được vấn đề là gì, chắc cái đám này lại chọc ghẹo con Ly gì đây. Mà tính thằng Huy thì tôi còn lạ gì nữa, ai đụng tới con Ly là nó đòi sống đòi chết ngay. Tôi và anh Đen vội vàng để xe lại cho nhỏ Miu với thằng X giữ và chạy về phía tụi nó.

Thằng Huy bây giờ đã đứng lên, bước ra khỏi xe và xô một thằng trong nhóm té nhào. Cơ bản thì tướng thằng Huy khá to xác, nhìn phía xa đã thấy cái đầu nó nhú lên trong đám. Tôi và anh Đen thấy có biến vội vàng chạy nhanh hơn lại.

26. Chương 26

Tôi với ông Đen chạy nhanh hơn lại đám đông. Ông tính bay tới đập mấy thằng đó nhưng tôi kéo ông lại. Tôi đẩy thằng Huy ra phía sau lưng tôi.

- Chuyện gì vậy Huy? Tôi hỏi nó.
- Mấy thằng này dám chọc ghẹo Ly. Nó nói rồi chỉ trỏ vào túi nó.
- Beep mẹ mày, túi tạo giỡn có tí mà làm ghê vậy. Một thằng trong đám quát. Thằng Huy nghe xong chửi lại và muốn nhào vào nhưng tôi vẫn ngăn nó lại.
- Huy, để anh nói chuyện...Huy... Tôi nói với nó mấy lần mà nó không nghe, cứ cãi với mấy thằng kia.
- Mày cảm ốm, để tao nói chuyện với người ta. Tôi xô thằng Huy té ra đất và trừng mắt nhìn nó. Nó bắt đầu sợ và không nói gì nữa. Những thằng côn đồ kia cũng hơi e dè.
- Thôi các chú em bỏ qua cho thằng em của anh đi, có gì anh về sẽ dạy lại nó sau. Cầm ít tiền này coi như anh đãi mấy chú một chén café sáng hôm này. Tôi cười nói và nhét tiền vào túi một thằng trong đám.
- Ha ha ha... ông anh này biết điều đó, đi tui bây. Chúng cười phá lên và bỏ đi vào quán.
- Còn mày, dẫn xe ra ngoài mau lên. Tôi nói với thằng Huy.

Chúng tôi quyết định đi lên tượng Chúa giang tay nổi tiếng của Vũng Tàu. Gửi xe ở dưới và cả đám bắt đầu leo lên núi theo con đường bậc thang. Đi được một chút thì cả đám ngồi nghỉ, nhóc Ly và nhóc Miu thì thỏa thích chụp hình.

- Mày sao vậy? Nhìn mặt thằng Huy có vẻ khó chịu nên tôi hỏi nó.
 - Em tức vụ hồi nãy lắm. Túi nó có 7 thằng chứ nhiều, anh làm gì mà phải nhịn như vậy. Anh không muốn chơi thì để em với anh Đen giải quyết túi nó. Nó nói trong bực tức.
 - Ngày xưa mày lì bao nhiêu, đi nước ngoài có mấy năm thì nhát như thỏ vậy mày, máu quân tử của mày đâu hết rồi? Ông Đen nói vào.
 - Hai anh em ông nói đủ chưa? Xong thì bây giờ tới tôi.
 - Mày không nhớ cái vụ thả diều ngày xưa hả Huy? Mày nhớ tao với thằng Phước thành như thế nào không? Đây là đất Vũng Tàu, là địa bàn của người ta. Mày nghĩ mày dám hết 7 thằng đó là mày ở yên ở cái đất này hả?
 - Còn ông nữa ông Đen, già rồi mà không chịu suy nghĩ, không quan sát. Ông có biết 20 thằng khác đang ngồi trong quán lăm le không? Túi với ông mà cũng nhào vào đánh là cả băng kéo hàng ra cho 3 thằng mình sọc caro đầy mình đó. Rồi lúc đó Ly với Miu sẽ thế nào? Rồi ông có bị gì tui không biết nói sao với chị ở nhà đâu.
 - Ra đây đi du lịch vui vẻ, cái gì nhịn được thì cứ nhịn. Đàn ông thì phải quân tử, nhưng thằng ngu thì không phải là thằng quân tử đâu. Thằng Huy nghe xong cũng hiểu vấn đề, rồi nó cũng không khó chịu nữa.
 - Thôi mọi người đi lẹ thôi! Nhanh còn đi tắm biển nữa. Nhóc Ly giục cả đám.
- Cả đám lại tiếp tục leo núi, đi một hồi cũng khá mệt. Tôi từng leo lên núi này một lần duy nhất trước kia. Ngày đó còn rất nhỏ nên ký ức khá mơ hồ, ngày đó gia đình đi đâu thì đi theo đó thôi chứ không biết mục đích lên đây làm gì. Nghe mọi người nói khi lên đó, có thể đứng trên vai của tượng Chúa và nhìn xuống toàn cảnh thành phố Vũng Tàu rất đẹp.
- Anh Khanh, em mỏi chân quá. Nhóc Ly cầm tay tôi lắc lắc.
 - Thì sao? Ráng đi tí nữa tới rồi.
 - Không! Mỏi chân lắm, em không đi nữa. Con nhóc bắt đầu nhõng nhẽo.
 - Vậy giờ sao? Đi xuống nhe?

- Không! Muốn công cơ! Con nhóc lại bắt đầu.
 - Hàì...anh cũng mệt lắm rồi, sao công nổi, kêu thằng Huy đi.
 - Lên Huy công né! Thằng Huy chạy lại nói.
 - Không thích! Muốn anh Khanh thôi.
 - Thôi được rồi, lên đi. Khi nào về anh méc mẹ em không nhẽo cho coi.
 - Hí hí... Nó cười và nhảy tót lên lưng tôi. Thằng Huy khó chịu ra mặt nhưng cũng đành chịu thôi.
 - Ui da! Nhóc Ly la lên một tiếng.
 - Con quỷ kia, sao đánh tao? Hình như nhỏ Miu tán vào mông nhóc Ly. Nhóc Ly trề môi lêu lêu nhỏ Miu. Không nói không rằng, mặt nhỏ Miu chù ụ bỏ đi, nhỏ đi thật nhanh lên đỉnh núi trước.
 - Phim Hàng Xềng chiếu miết cả ngày anh Đen à! Thằng X đang đi cùng ông Đen lên, khoác vai ổng rồi cũng lắc đầu bỏ đi nhanh lên núi.
 - Hàng cái gì...Xềng cái gì vậy? Tao không hiểu? Ông Đen ngu ngơ hỏi nó.
 - Kệ họ đi anh, mình đi thôi! Nhóc Ly ôm tôi chặt hơn và nói.
 - Chuyện thi hát ở trường em là như thế nào?
 - Em thi chung kết rồi, tuần sau là đêm gala trao giải. Khán giả sẽ viết tên tiết mục hay nhất lên vé rồi nộp lại cho ban tổ chức. Tiết mục nào có nhiều phiếu thì thắng.
 - Sao em cần anh đệm đàn cho em hát?
 - Em chỉ nhắm con nhỏ kia làm đối thủ chính thôi, giờ tiết mục của nó có người đàn guitar cho hát, thế nào cũng đặc biệt và được khán giả ủng hộ hơn. Em không thể thua nó được.
 - Anh không dám chắc có thể giúp em thắng đâu nhe.
 - Không biết! Nhất định phải thắng. Tôi chỉ biết lắc đầu cười trừ rồi tiếp tục lết lên núi.
- Một hồi thì cũng tới đỉnh núi, tôi mừng như gặp dòng nước lạnh giữa sa mạc.Cuối cùng cũng có thể thả con heo trên lưng xuống. Leo lên tới đỉnh rồi thì tiếp tục leo lên vai của tượng Chúa. Đứng trên cao nhìn xuống thành phố Vũng Tàu đẹp lắm, con đường uốn lượn dọc theo bờ biển. Phía sau thì có những dãy núi trải dài, nhìn rất hùng vĩ.
- Đứng vào đây anh chụp lấy cảnh này đẹp lắm nè Miu! Tôi lấy điện thoại nhỏ Miu đang cầm.
 - Không cần! Nhỏ giựt điện thoại lại rồi đưa cho thằng X chụp. Mặt nhỏ bí xị ra mặt.
 - Tui chụp xấu thì đừng có trách nhe bà chị. Thằng X nhìn tôi lắc đầu rồi quay sang nói với nhỏ Miu.
- Chơi một hồi thì cả đám trở lại xuống núi, nhóc Ly với nhỏ Miu lại đòi đi xe đạp đôi. “Hàì...không biết chừng nào mới được tắm biển đây?”. Khởi nói thì thằng Huy phải chờ nhóc Ly nó mới chịu, thằng X với ông Đen làm biếng nên ngồi uống café chờ. Giao trách nhiệm chở nhỏ Miu lại cho tôi.
- Lên xe đi chứ cô nương? Nhỏ Miu đứng cả buổi không chịu lên, cứ đi bộ từ từ dọc bãi tắm phía sau. Đường này có hàng cây và bờ biển trải dài rất đẹp.
 - Không! Nhỏ khoanh tay, và đi bộ từ từ.
 - Chứ sao hồi nãy đòi đi?
 - Giờ không thích nữa!
 - Vậy anh đi trước nhe. Tôi quay đi, đạp được vài cái.
 - Ê ê... Tiếng nhỏ gọi lại, rồi nhỏ cũng leo tót lên xe ngồi.
 - Đáng ghét! Đáng ghét! Nhỏ vừa nói vừa vỗ chát chát vào lưng tôi.

- Ui da! Đau anh mà!
- Cho mấy người chừa.
- Anh có làm gì đâu?
- Ừ, không làm gì hết. Tui thích đánh được không? Mặt nhỏ lúc này đang yêu lắm và cũng buồn cười nữa.
- Mệt quá! Sao mà nặng đập quá vậy? Chạy một lúc thì tôi quay ra phía sau hỏi nhỏ.
- Cho đáng... Nhỏ quay mặt đi hướng khác cười khúc khích.
- Trời, nãy giờ em không đập phụ anh hả? Hèn chi sao thấy nặng quá! Tôi nhìn xuống phía dưới thấy chân nhỏ đang gác, không đập gì cả.

Chạy một lúc thì 4 đứa tôi quay về quán café thằng X và ông Đen đang chờ. Ông Đen thì ngồi phì phèo thuốc lá nãy giờ, còn thằng X thì đang ăn phở hay mì gì đó.

- Về rồi đó hả? Ông Đen hỏi.
- Đi tắm thôi anh Đen. Thằng Huy nói.

Bọn tôi quyết định tắm ở bãi sau, tuy không đẹp như bãi trước nhưng được cái đông vui hơn. Cả bọn thuê một cái lều và ghế bố để ngồi. Tôi với ông Đen thì ngồi ngắm biển, kêu hải sản ăn và uống bia mang theo. Bốn đứa còn lại thì đi tắm. Hai con nhỏ từ nhà thay đồ đi về lều của bọn tôi mà khiến bao nhiêu trái tim đàn ông quanh đó tan chảy. Chính tôi còn thấy ngỡ ngàng khi hai con nhỏ mặc bikini nữa là hướng chỉ những thằng khác. Về tới lều thì 2 nhỏ thay nhau thoa kem chống nắng, ôi thôi ông nào đi ngang qua lều tôi cũng nhìn chằm chằm vào thật khó chịu.

Ngay cả tôi lâu lâu cũng liếc nhìn Miu nữa mà, không có ý đồ gì xấu, chỉ là nhỏ rất cuốn hút. Nhỏ quay lại thấy tôi đang nhìn nhỏ, nhỏ cười mỉm như chọc quê tôi cái gì đó. Nằm một hồi thì hai nhỏ bắt đầu tung tăng ra biển, khu vực hai nhỏ tắm lúc trước vắng hoe. Tự nhiên bây giờ đông người nhanh chóng, mà toàn chủ yếu là đàn ông.

Khỏi nói cũng biết, bản chất đàn ông mà. Thấy gái đẹp là bu lại thể hiện. Có mấy thằng cứ lờn vờn chỗ hai nhỏ đang xây lâu đài cát hoài. Thằng con trai nào đi ngang qua cũng nhìn không rời mắt, hai con nhỏ thì cứ hồn nhiên cười đùa không để ý gì. Có mấy thằng mạnh dạng thì lại gần nói chuyện, cưa cẩm.

- Ủa? Sao mà con ngồi đây Huy? Tụi nó đang cưa em mà kìa. Thằng X hỏi, tôi cũng quay lại và thấy thằng Huy đang ngồi cạnh, chuyện lạ thật.
 - Sao vậy Huy? Tôi hỏi.
 - Hôm qua đi vội quá, em quên mang quần tắm rồi. Nó xì xầm bên tai tôi.
 - Cho em mượn quần anh được không? Nó hỏi.
 - Sao không hỏi thằng X đó?
 - Thôi! Thằng đó ít kỷ lắm, nó không cho đâu. Tôi quay sang nhìn thằng X, nó vẫn cười tươi, chắc nó không nghe thằng Huy nói gì.
 - Vậy còn anh Đen? Tôi hỏi.
 - Thôi! Mặc chung với ông bị ghê chết! Nghe nó nói mà tôi không nhịn được cười.
 - Sao không đi mua quần bơi đi?
 - Quần bơi bó lắm! Em mặc không quen.
 - Hai...được rồi, lấy quần anh trong balo kìa. Tôi cũng làm biếng tắm nên đưa cho nó, ngồi nhậu với thằng X và ông Đen luôn.
- Tắm một hồi thì hai con nhỏ chạy vào lều, con nhóc Ly nhảy lên đùi tôi ngồi rồi khoác cổ tôi.
- Ê ê...ướt quần của anh. Qua ghế kia ngồi đi, anh không có tắm đâu.

- Sao anh không tắm cho vui? Nó vừa nói vừa bóc mực ăn.
- Anh quên mang đồ tắm rồi. Tôi trả lời, nhìn bên ghê bên kia có một cô nàng ngồi hằm hằm mặt nãy giờ.
- Anh cho em tiền đi mô tô nước! Nhóc Ly xin.
- Đi cẩn thận đó. Tôi móc tiền trong ví ra đưa nó.
- Dạ! Nó kéo nhỏ Miu chạy ra ngoài biển.

Hai con nhỏ thuê chung một chiếc mô tô nước, mặc áo phao xong được một thằng chở phóng vun vút trên biển. Nhìn hai đứa có vẻ thích thú lắm, cười tươi như hoa. Tôi quay lại với bàn nhậu cùng với ông Đen, thằng X cũng chạy ra ngoài tắm từ lúc nào rồi. Lâu lâu lại liếc nhìn ra xem hai con nhỏ thế nào.

Bỗng nhiên, tôi thấy thằng lái mô tô nhảy xuống biển bỏ lại hai con nhỏ. Rồi hai con nhỏ không giữ được thăng bằng cũng té xuống nước, chiếc mô tô không người lái chạy được một đoạn rồi dừng lại. Tôi thấy có chuyện nên hốt hải chạy thật nhanh ra biển, ông Đen cũng chạy theo phía sau.

27. Chương 27

Tôi chạy thật nhanh từ lều ra ngoài biển, hai nhỏ có mặc áo phao nên vẫn nổi trên mặt nước. Nhỏ Miu có vẻ biết bơi chút ít, nhỏ kẹp lấy người nhóc Lý và quạt tay để trôi vào bờ. Cách bờ không quá xa, nên hai nhỏ cũng từ từ vào được khu vực nước cạn. Nhỏ Miu lúc này rơm rớm nước mắt vì sợ hãi, còn nhóc Ly thì đang khóc ào lên.

- Hu hu...anh Khanh. Nhóc Ly chạy lại ôm chầm lấy tôi.
- Nín nín...kể anh nghe có chuyện gì vậy? Lúc này ông Đen, thằng X, thằng Huy cũng chạy đến nơi.
- Cái anh đó thấy tờ tiền dưới nước, ảnh nhảy xuống lượm...hix..hix.. Con nhóc chỉ vào thằng lái mô tô cũng đang chạy từ từ vào bờ.
- Nghe con nhóc Ly nói xong, máu điên của tôi dồn lên tới não. Tôi chạy lại đâm thẳng vào mặt thằng ham tiền đó một cú đâm với tất cả sự lo lắng và tức giận của mình. Nó té lẳng mấy vòng, máu mũi chảy ra đầm đìa.
- Khanh...Khanh...bình tĩnh... Ông Đen chạy tới kéo tôi ra khi tôi định cho nó thêm vài đâm nữa.
- Mày biến con beep mày đi. Ông Đen quát thằng lái mô tô.
- Khanh...Khanh...bình tĩnh...không sao rồi, 2 con nhỏ không sao hết. Thằng X và thằng Huy chỉ biết ngạc nhiên khi thấy thái độ của tôi. Ông Đen hiểu tính tôi hiền lành, điềm tĩnh, nhưng một khi tôi đã điên lên rồi thì thằng đó chỉ có nước trọng thương đến chết nên ổng ngăn tôi lại.
- Hồi sáng mày vừa bảo đây là địa bàn người ta, sao giờ mày nóng dữ vậy? Ông Đen hỏi.
- Đó là chuyện tính mạng của em gái em, nếu nhóc Ly có bề gì là em giết nó. Tôi quát lên.
- Có sao không nhóc? Tôi nghe nhóc Ly khóc to hơn nên quay lại ôm con nhóc vào lòng. Tôi lau nước mắt cho Ly, nhìn khắp người xem coi có bị trầy xước hay bầm tím gì không. Nếu con nhóc có bề gì tôi sẽ ân hận lắm vì cho con nhóc chơi trò này.
- Không sao...nín nín...có anh đây rồi...không sao hết... Tôi dỗ dành nó. Tôi ôm con nhóc vào lòng và xoa đầu nó.

Lúc đó tôi thấy nhỏ Miu lặng lẽ đi về lều, lòng tôi cảm thấy có lỗi vì chỉ toàn hỏi thăm nhóc Ly, không quan tâm gì đến nhỏ. Xong chuyện đó, chúng tôi cũng không còn hứng thú chơi nữa. Cả đám quay trở lại khách sạn thì cũng xế chiều. Trong suốt buổi ăn tối, nhìn nhỏ Miu buồn bã im lặng không nói lời nào. Không biết có phải vì chuyện lúc trưa không. Nhiều lần muốn bắt chuyện nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Đến tối, tôi đang đứng ở ban công phòng tôi hóng gió thì thấy dưới sân, nhỏ Miu mở cổng và đi ra đường. Tôi cũng vội vã khoác thêm cái áo khoác rồi đi theo nhỏ. Đi theo sau lưng nhỏ dọc theo bờ biển để xem nhỏ ra đây làm gì. Nhỏ cứ đi và đi, ngắm nhìn cảnh biển đêm, lâu lâu lại hái những bông hoa dại ven đường. Tôi muốn chạy lại nói chuyện nhưng chưa biết sẽ nói gì. Bỗng thấy cô bán khô mực hôm nọ, tôi nảy ra ý tưởng là rủ nhỏ vào ăn khô tiếp.

- Miu...vào ăn cái này ngon lắm nè. Tôi đứng phía sau gọi nhỏ. Nhỏ quay lại ngạc nhiên khi thấy tôi.

- Đi, vào ăn ủng hộ cho cô hôm bữa nhe! Tôi nắm lấy cánh tay nhỏ kéo đi.

- Á... Nhỏ la lên một tiếng rồi ôm cánh tay của nhỏ, tôi nhận ra là hình như nhỏ bị thương ở tay thì phải. Vì nhỏ đang mặc áo khoác tay dài nên tôi không biết nó thế nào.

- Em sao vậy...? Cho anh xem tay em! Tôi nói. Nhỏ hất tay tôi ra, nước mắt rơm rớm rồi bỏ đi.

- Có cho anh xem hay không? Tôi kéo tay không bị thương của nhỏ lại, rồi trừng mắt nhìn nhỏ.

Nhỏ cũng sợ và không bước đi nữa, nước mắt nhỏ bắt đầu chảy nhiều hơn. Tôi cho nhỏ ngồi xuống ghế đá và kéo tay áo nhỏ lên. Một vết bầm khá to ở cánh tay, trên cánh tay nhỏ xinh xắn lại bị bầm thâm tím như vậy, lòng tôi tự nhiên lại thấy xót xa vô cùng.

- Em ngồi yên ở đây cho anh! Tôi vẫn tỏ ra nghiêm trọng và chạy đi tìm nhà thuốc.

Tìm hết xung quanh đó nhưng không thấy nhà thuốc nào, tôi chạy đến hỏi cô bán khô mực xem có giúp được gì không. Cô đưa cho tôi chai dầu xanh và kêu tôi sức cho nhỏ, tôi cũng chả biết sức cái này để làm gì nhưng thôi cứ làm theo người lớn vậy.

- Ui da! Ui da. Tôi thoa đến đâu thì nhỏ lại la đến đó. Tự nhiên lại thấy thương nhỏ quá, bị đau như vậy mà cố chịu đựng trưa giờ, tôi chỉ biết lo cho Ly mà để nhỏ một mình như vậy.

- Em đau lắm hả? Tôi hỏi nhỏ.

- Tui ghét anh lắm, anh quan tâm tui làm gì. Nhỏ nói và khóc, chưa bao giờ tôi thấy nhỏ yếu mềm như vậy. Trước giờ tôi vẫn luôn nghĩ rằng nhỏ rất cứng rắn và lạnh lùng lắm.

- Anh xin lỗi! Anh không biết là em bị như vậy.

- Anh về lo cho Ly đi, tui có là gì của anh đâu mà anh phải quan tâm. Nhỏ quay mặt về hướng khác, nước mắt thì cứ chảy đều.

- Anh quan tâm em lắm mà! Anh lo chứ sao không lo được. Tôi ngồi sát lại gần nhỏ, lấy khăn giấy lau nước mắt cho nhỏ.

- Anh chỉ biết có Ly thôi, lúc đó anh có ngó ngang gì đến tui đâu. Nhỏ nói đúng thật, lúc đó tôi chỉ lo đỡ nhóc Ly.

- Tại vì anh thấy em biết bơi, còn Ly thì bơi tệ lắm. Nó cũng khóc òa lên nên anh sợ nó bị gì. Anh lo cho cả hai người luôn mà. Tôi phân trần. Tiếp tục lau nước mắt cho nhỏ, nhỏ cũng nguôi ngoai dần.

- Còn đau không? Tôi hỏi nhỏ.

- Không biết, hỏi làm gì? Nhỏ vẫn xụ mặt giận.

- Hôm nay ra đây chắc không mang nhằm dép lười trắng của ai nữa chứ? Tôi chọc nhỏ.

- Đáng ghét! Đáng ghét! Nhỏ vừa giận vừa cười và đánh tôi, dễ thương lắm. Nhìn xuống thì thấy nhỏ mang giày búp bê, quần jean ngắn và áo thun trẻ trung, năng động.

- Vừa khóc vừa cười thì ăn mười cục...? Tôi ghẹo tiếp.

- Anh ngon quá he, hôm nay dám chọc tui. Nhỏ đánh mạnh hơn.

- Ay da..ay da.. Nhỏ đánh tôi làm động đến vết bầm của nhỏ rồi la lên.

- Ngồi yên đi, đánh anh mà lại rên đau...phù phù.. Tôi cầm tay nhỏ và thổi vào vết thương.

- Anh làm gì vậy? Nhỏ tròn xoe mắt hỏi.
- Thối cho hết đau.
- Có hết đau tí nào đâu, nhột muốn chết à! Nhỏ nhăn mặt nói.
- Sao kì vậy? Anh thấy người ta bị đau người ta thường thối vậy lắm mà!
- Thối cái đầu anh á! Nhỏ kéo tay lại và bắt đầu cười. Cuối cùng cũng cười rồi.

Tôi và nhỏ đứng dậy, đi dạo bờ biển hóng gió. Cứ đi một chút là gặp các đôi nam nữ đang âu yếm nhau, trên ghế có, trên xe có, dưới gốc cây có, thậm chí là bệt dưới cát biển.

- Hi hi... Mỗi lần đi qua các đôi ôm hôn nhau, nhìn khuôn mặt trắng hồng của nhỏ ửng đỏ, buồn cười lắm.
- Cười gì đó? Nhỏ hỏi tôi.
- Không có gì, thấy mặt của ai đó đỏ như ớt khỉ nên mắc cười thôi. Tôi nói xong là chạy lẹ để khỏi bị nhỏ đánh.
- Đáng ghét. Nhỏ đuổi theo tôi.

Chạy một tí nhỏ đứng lại vì động đến vết đau, tôi cũng dừng lại và mua 2 cây kẹo bông gòn mang đến tạ tội. Hai đứa ngồi ăn ngon lành và ngắm biển. Biển đêm vẫn đặc biệt như vậy nhưng hôm nay, lòng lại thấy ấm áp hơn bao giờ, một cảm giác bình yên cũ ngỡ như đã mất.

Và đó là đêm cuối cùng chúng tôi lưu lại Vũng Tàu. Sáng sớm hôm sau, chúng tôi khởi hành để quay lại Sài Gòn. Điều làm đầu tiên khi quay lại Sài Gòn là tìm mua ngay một cây guitar để chuẩn bị cho đêm gala ở trường của Ly. Ly và Miu cũng thường ghé qua nhà chơi và tập hát luôn.

Rồi ngày diễn cũng đến, hôm nay khán giả ngồi chật kín. Miu và Huy đi theo cổ vũ, tôi và Ly thì đang ở trong cánh gà đợi đến lượt. Qua tìm hiểu sơ bộ thì tôi cũng biết đối thủ của Ly cũng là một đứa hot girl của trường, tài sắc không kém gì con em tôi. Đây có thể là một cuộc đối đầu ngang tài ngang sức.

Cuộc thi này cũng tổ chức được nhiều vòng rồi, đêm này là những tiết mục xuất sắc nhất của đêm trước. Người chiến thắng sẽ là người có nhiều phiếu bầu chọn của khán giả nhất. Luật thi như vậy thì cũng khá công bằng, chỉ cần thể hiện tốt và được đám đông ủng hộ là cơ hội thắng cao.

Ngoài tiêu chí giọng hát, có lẽ khán giả còn cho phiếu theo ngoại hình ưa nhìn nữa. Loại trừ qua nhiều tiêu chí thì quả đúng đây là cuộc chiến song mã của nhóc Ly và nhỏ hot girl kia. Tiết mục của 2 nhỏ kế tiếp nhau, nhóc Ly sẽ diễn sau nhỏ đó. Diễn trước hay diễn sau gì thì cũng có cái lợi và cái hại riêng. Người hát sau có thể sẽ đỡ áp lực hơn nhưng nếu thấy người hát trước quá thành công thì áp lực lại càng lớn hơn. Vì vậy cứ làm tốt phần việc của mình đừng quan tâm đến ai.

Tôi và Ly đứng trong cánh gà nhìn ra xem tiết mục của nhỏ đó. Quả đúng như mọi người nói, con nhỏ đó xinh không thua gì Ly, được rất nhiều khán giả gọi tên và ủng hộ.

Thằng đánh đàn guitar cho nhỏ đó cũng không phải tay vừa, so với tôi thì cũng 8 lạng nữa cân. Vì vậy bây giờ chỉ còn trông chờ vào khả năng của nhóc Ly và sự may mắn để chiến thắng thôi. Kết thúc bài hát, khán giả vỗ tay rất nhiều, tôi nhìn thấy nhóc Ly hơi run sợ, một vài giọt mồ hôi đang chảy. Tôi cũng cảm thấy hơi lo lắng nhưng bình tĩnh lại tự trấn an mình và trấn an Ly. Biết là nhỏ đang mất tự tin, chỉ có một chỗ dựa là tôi lúc này nên tôi không thể mất tự tin luôn được.

Con nhỏ đó chào khán giả rồi bước vào cánh gà, đi ngang qua nhóc Ly nhìn với vẻ mặt đầy kêu ngạo và thách thức. Nhóc Ly cũng lặng im, tôi biết con nhóc đang lo sợ và mất tự tin rồi.

- Nè Ly, tự tin lên. Không có gì phải lo hết, cứ hát hết sức như khi đã tập. Anh sẽ hỗ trợ em hết mình. Thắng thua không quan trọng, làm hết sức mình đêm này là được rồi. Tôi xoay người con nhóc lại, nhìn thẳng vào mặt con nhóc và nói để truyền lửa cho nó.

- Da! Em biết rồi. Con nhóc gật đầu một cái, có vẻ nó đã bớt lo hơn và dần lấy lại bình tĩnh.

Tôi và nhóc Ly bước ra sân khấu, nhóc Ly cũng được khán giả gọi tên khá nhiều vì cơ bản nó cũng khá nổi tiếng trong trường. Và phần trình diễn bắt đầu...

28. Chương 28

Tim tôi bắt đầu đập loạn xạ lên, không khí hôm này còn hơn cả cái hôm hát ở quán café ngoài Vũng Tàu. Hít thở một hơi thật sâu, tôi ngồi xuống ghế, nhìn về phía nhóc Ly để ra hiệu chuẩn bị. Tôi bắt đầu đánh những nốt nhạc đầu tiên.

...Đêm hôm ấy, sau khi kết thúc gala...

- Chờ Ly về cẩn thận

nhe Huy! Nhìn con nhóc buồn lắm, không nói lời nào suốt từ nãy đến giờ. Có lẽ đây là lần đầu tiên nó thua cuộc. Tôi cảm thấy buồn vì không thể giúp con nhóc giành lấy chiến thắng. Thăng Huy đã chạy xa dần, con nhóc ngồi trên xe vẫn với khuôn mặt ủ rũ. Hy vọng hai đứa nó chạy về quê an toàn.

- Đi thôi! Nhìn hoài vậy? Nhỏ Miu ngồi sau xe và khều tôi.

- Ủ! Tụi anh diễn được không em?

- Hay lắm anh! Nhưng tiếc là không thắng.

- Ủ! Nhìn con nhóc buồn anh thấy thương quá!

- Con đó xưa giờ là vậy mà, luôn luôn muốn mình là nhất.

- Nhà em ở đâu? Anh đưa em về. Tôi hỏi nhỏ, nhưng nhỏ không trả lời. Vậy là tôi lại chạy vòng vòng ngắm phố phường.

- Sao em im lặng vậy? Nhà em ở đâu anh còn chờ về, đi vòng vòng hoài đến khi nào đây? Chạy được 10 phút thì tôi hỏi nhỏ một lần nữa.

Nhỏ vẫn không nói gì, ngón tay nhỏ cứ cọ cọ vào lưng tôi, cảm giác như nhỏ đang vẽ hoặc viết cái gì đó.

- Là sao? Em vẽ cái gì trên lưng anh đó?

...chưa muốn về. Tiếng nhỏ lí nhí.

- Vậy giờ em muốn đi đâu?

- Đi đâu cũng được, miễn sao đừng về thôi. Nhỏ lại lí nhí, không ngờ cũng có ngày nhỏ dỏ chứng thể này nhỉ.

Tôi chạy xe vòng vòng một lúc thì cũng quyết định ra đường Đồng Khởi, quận Nhất. Tôi dẫn nhỏ đến nhà hát Thành Phố đi dạo, và chúng tôi ngồi xuống các bậc thang trước nhà hát ngắm nhìn đường phố Sài Gòn về đêm. Nhà hát Thành Phố là một trong những biểu tượng của Sài Gòn, tuổi thọ của nó chắc cũng đã trên 100 năm, cảnh trí rất đẹp nên mọi người thường đến đây chụp hình.

- Anh cũng rành Sài Gòn quá nhỉ?

- Ủ! Ngày xưa anh thích đi dạo phố lắm! Cứ rảnh là chạy vòng vòng một mình về đêm.

- Một mình hay mấy mình?

- Haizzz...một mình chứ mấy mình. Chỉ có lúc đi một mình thì mới cảm nhận được hết không khí nơi đây. Anh rời xa cái đất Sài Gòn này cũng khá lâu, tên đường thì anh cũng dần quên hết rồi, chỉ biết đi theo quán tính thôi. Mà anh nghĩ em là dân Sài Gòn chứ?

- À...ờ... có nói dân Sài Gòn bao giờ đâu? Nhỏ ấp a ấp úng.

- Vậy ấy là dân ở đâu đây? Tôi nhìn nhỏ và cười.

- Thì cùng quê với anh chứ ở đâu.

- Thiệt hả? Sao trước giờ anh không thấy em?

- Quê mình đâu phải nhỏ, anh làm như ai anh cũng quen. Nhỏ lẽ lưỡi trên tôi.
 - Anh!...e..m...em muốn ăn kem. Hôm nay nhỏ lạ thật, không còn xưng tui như mọi hôm nữa. Mà chứ em phát ra cũng buồn cười ghê, cứ như lần đầu tiên tập nói vậy.
 - E..m...e..m...em muốn ăn kem gì? Tôi cũng bắt chước nói từ em ngượng ngạo để chọc nhỏ.
 - Ấy da! Ấy da! Nhỏ cười và đánh tôi.
 - Sao chọc em hoài vậy?
 - Thấy lạ thôi! Hôm này chữ tui biến đâu mất rồi nhỉ?
 - Bây giờ sao? Có đi mua kem không hả?
 - Dạ! Đợi em tí chị hai. Tôi đứng dậy chạy đi mua 2 cây kem que mang về.
 - Nè, kem của em đây.
 - Dạ! Em cảm ơn. Mặt nhỏ tươi rói lên, cứ như là lâu lắm rồi mới được ăn kem vậy.
 - Anh!
 - Sao em?
 - Mai em phải về quê nội rồi.
 - Vậy hả? Em đi bao lâu?
 - Chắc 1 tháng lận. Nhỏ nói với vẻ mặt khá buồn.
 - Ừ!
 - Ê để nó cho em! Tôi định quăng que kem đi thì nhỏ nói. Nhỏ lấy que kem của tôi và của nhỏ, dùng khăn giấy lau sạch rồi cất vào túi xách.
 - Em giữ làm gì vậy? Đừng nói là sưu tập đủ bộ để trúng thưởng nhe.
 - Kệ em, không được sao?
- Ngồi một chút thì tôi cũng chở nhỏ về, trên đường về nhỏ cứ viết viết cái gì đó lên lưng tôi hoài.
- Nhột quá! Em làm gì vậy?
 - ... Nhỏ thì thầm trong miệng, tôi chả nghe được gì.
 - Hả?
 - ... Nhỏ lại lí nhí trong miệng.
 - Là sao?
 - Em sẽ nhớ anh lắm! Nhỏ khẽ nói bên tai tôi bằng tiếng gió, ôm tôi thật chặt và tựa đầu lên vai tôi.
 - Xạo! Tôi cũng bắt chước nói khẽ bằng tiếng gió của nhỏ.
 - Ấy da! Nhỏ cắn vào vai tôi một cái thật mạnh.
 - Anh cho em xuống đây!
 - Đâu? Em ở đâu? Anh chở đến đó luôn.
 - Thôi ở đây được rồi, nhà cô em gần đây thôi, em đi bộ về được.
 - Chắc không đó?
 - Dạ! Anh về quê cẩn thận nhe!

Tôi chạy đi một chút lại ngoái lại nhìn nhỏ, nhỏ vẫn đứng đó nhìn tôi. Thấy tôi quay lại, nhỏ vẫy tay chào và cười. Nhưng nhìn trong đôi mắt ấy, dường như tâm trạng nhỏ không được vui.

Vừa chạy xe vừa suy nghĩ về nhỏ, vậy là sẽ không gặp nhỏ một tháng. Cảm thấy thiếu vắng một cái gì đó, tôi không biết mối quan hệ này là gì nữa. Có phải là một thứ tình yêu vừa chớm nở, tôi có nên ngừng nó lại khi đang còn trong trứng nước? Thở dài một hơi khi nghĩ đến những chuyện tương lai, tôi lại thấy buồn và mệt mỏi. Có lẽ tôi lại suy nghĩ nhiều rồi, 1 tháng nữa thì mọi thứ sẽ trở lại như cũ thôi. Hy vọng mọi chuyện sẽ ổn.

Khí trời về đêm dần buốt lạnh, đường quốc lộ trở nên rộng lớn vô cùng. Có những đoạn đường mà tưởng chừng chỉ có một mình tôi độc bước. Tuy vẫn là con đường cũ, cảnh vật cũ nhưng cảm giác lại khác khi chạy từ thành phố về lại quê. Cảm giác như được chạy về vòng tay của mẹ, một cảm giác dễ chịu và thân quen. Cũng gần đến ngày giỗ của mẹ rồi, đó cũng chính là một trong những nguyên nhân tôi quyết định trở lại Việt Nam lần này.

Về đến nhà đi thì đèn trong nhà vẫn sáng, chắc là đi đang đợi cửa tôi về. Dẫn xe vào nhà thấy gì đang ngồi gục ngủ trên ghế sofa.

- Dì! Dì! Tôi đánh thức dì.

- Về rồi hả con? Dì tôi lơ mơ mở mắt.

- Sao dì không vào phòng ngủ đi, con có chìa khóa mà.

- Không sao đâu con, đi chơi dữ quá ta! Hôm nay mới chịu về.

- Dạ! Con xin lỗi, Ly về nhà chưa dì?

- Nó về lâu rồi, chắc cũng ngủ rồi.

- Con muốn ăn gì không? Dì nấu cho!

- Dạ thôi! Đi vào phòng ngủ đi! Con cũng đi ngủ luôn đây.

Tôi bước về phòng mình, mở cửa ra thì thấy cái mền trên giường cuộn tròn một cục. Nhìn là biết ngay con heo đang nằm trong đó. Tôi tiến lại giường, nhẹ nhàng kéo mền ra thì thấy con nhóc vẫn chưa ngủ. Nó đang nằm khóc trong đó, mắt đã sưng húp.

- Sao vậy em? Tôi hốt hoảng hỏi nó.

- Nói anh nghe đi! Nó vẫn không trả lời, tôi ngồi xuống cạnh nó và lau nước mắt cho nó.

- Em tức lắm! Tức lắm! Tại sao em thua chứ? Nhỏ nắc nghẹn và nói.

- Ủ! Tại anh làm không tốt, anh xin lỗi!

- Không phải tại anh, tại một mình em thôi.

- Thôi mà! Hạng nhì cũng là giỏi rồi.

- Không chịu đâu, em không thể thua con đó. Nước mắt nó lại chảy, tay nó thì bấu vào nệm.

- Thôi em ngủ đi! Tôi cũng chịu thua, không biết nói sao với nó.

Tôi ngồi vào bàn, lấy quyển nhật ký ra và ghi...

Ngày...Tháng...Năm..

...

...

Viết được một lúc thì tôi quay lại và thấy con nhóc đã ngủ. Tôi tiến lại, kéo người con nhóc nằm thẳng ra, kéo mền đắp cho con nhóc. Tôi ngả lưng ra sàn nằm, nhìn mặt con nhóc sưng cả lên mà thấy thương vô cùng. Anh em với nhau từ nhỏ, con nhóc rất háu thắng từ xưa đến giờ. Lúc nào nó cũng muốn là người số 1, luôn luôn cố gắng làm tốt hơn người khác. Hôm nay có lẽ là lần đầu tiên nó thất bại, thật ra tôi cũng có chút vui vì sự thất bại này. Con nhóc cần thêm nhiều lần thất bại nữa để biết bản thân mình đang ở đâu mà phấn đấu hơn. Nó cần nhiều hơn những va chạm trong cuộc sống thì mới có thể trưởng thành được.

Chuyện thi hát hôm nay lại làm tôi nhớ đến những kỷ niệm lúc xưa khi đi xem con nhóc trình diễn ở trường tiểu học. Đó là một cuộc thi tổ chức thường niên ở trường, tiếng hát chim sơn ca hay cái gì đó. Ngôi trường tiểu học ấy cũng là nơi tôi từng học, ngày ấy tôi học lớp 9 nhưng cứ mỗi khi quay lại ngôi trường tiểu học này lại thấy bồi hồi khó tả. Đó là cái nơi mà tôi đã viết những nét chữ đầu tiên, vẫn là các thầy cô ngày nào nhưng trên khuôn mặt họ đã xuất hiện nhiều vết chân chim. Cứ mỗi nếp nhăn ấy lại tượng trưng cho sự hy sinh, tận tụy để nâng bước từng lớp trẻ nên người.

Ở trường hôm ấy vui như ngày hội, phụ huynh học sinh đến rất đông để cổ vũ cho con em họ. Tôi và dì cũng đi theo ủng hộ nhóc Ly. Con nhóc xinh xắn từ nhỏ nên thầy cô nào cũng biết và yêu quý nó. Nó thích ca hát từ nhỏ, nghe nó hát cũng thấy nó có năng khiếu.

- Ráng lên nhe nhóc. Làm cho anh nở mày nở mặt coi! Tôi động viên nó trước khi lên sân khấu.

- Dạ! Tất nhiên rồi. Con nhóc khá tự tin, môi son má hồng đã được dì tôi đánh, nhìn dễ thương lắm.

Khi nó bước lên sân khấu thì tôi đã có niềm tin là nó sẽ được giải cao, tôi rất tự tin về nó trong những lần thi văn nghệ này. Và y như rằng tôi đoán, nhóc Ly đã đoạt được giải nhất toàn trường. Xong chương trình thì mọi người ăn liên hoan, tôi không thích lắm vì nhiều con nít quá cũng thấy ồn ào khó chịu, tôi bỏ ra ngoài ngồi ghế đá ngắm nhìn trường xưa.

Ở phía xa, tôi thấy một cô bé đứng một mình đang trông ngóng cái gì đó. Nhìn kỹ thì nhận ra đây là con bé xinh xắn đoạt giải nhì lúc này. Tôi đi đến gần để xem con bé có cần giúp đỡ gì không.

- Em sao vậy? Sao không vào ăn liên hoan với các bạn?

- Dạ! Em chờ chị em.

- Hồi nãy em hát hay lắm.

- Cảm ơn anh! Những chỉ được giải nhì thôi.

- Em có buồn không?

- Dạ không! Con bé cười tí mắt.

- Không được lần này thì em sẽ cố gắng lần sau thôi. Con bé nói tiếp.

- Ủ! Em giỏi lắm. Thôi anh đi nhe, có cần anh giúp gì thì kêu anh.

Tôi lại tiếp tục đi dạo quanh trường cho đến khi tiệc tàn, mợ phải về trước nên tôi chở nhóc Ly về. Trời cũng bắt đầu chuyển mưa, tôi mua hai cái áo mưa nilong cho hai đứa rồi đạp xe về. Khi đạp được một đoạn thì thấy con bé lúc nãy đang đứng co ro trong mái hiên vì lạnh.

- Sao em còn ở đây? Ba mẹ em đâu?

- Dạ! Nhà em gần đây, ngày nào em cũng đi bộ về nhà. Hôm nay em không có mang theo áo mưa.

- Em đứng đợi anh chút! Anh chở em của anh về xong rồi sẽ quay lại rước em nhe!

- Dạ! Vậy em cảm ơn anh lắm ạ!

Tôi chở Ly về đến nhà thì thấy thằng Hải với thằng Hoàng đang đứng chờ trước cổng.

- Đi đâu đây mấy cha?

- Ba mày nói mày qua nhà dì, tụi tao qua đây chờ mày nãy giờ.

- Để làm gì?

- Cái thằng này, tụi mình hẹn đi chơi game tối nay không nhớ hả?

- À ờ, tao nhớ rồi. Đợi tụi tao ra liền, vô nhà trú mưa đi!

- Khỏi! Dân chơi không sợ mưa rơi.

Vậy là 3 thằng dầm mưa, ướt như chuột lột ra quán ngồi chơi game. Ngồi chơi mà ông chủ quán cứ liếc liếc, ông thấy cái bộ dạng ướt sũng của chúng tôi đã thấy khó chịu rồi. Có lẽ ông sợ nước mưa làm hư máy của

ổng. Chơi được một lúc thì tôi giật bắn người khi nhớ ra lời hứa với con bé lúc nãy.

29. Chương 29

Mặc ừa ngày càng nặng hạt, tôi chạy thật nhanh về trường tiểu học. Không ngờ tôi có thể quên bém đi một việc quan trọng như vậy. Xưa giờ tôi ít khi thất hứa với ai, vậy mà bây giờ lại thất hứa với một đứa bé. Trên đường đi, sấm sét cứ chop giạt dữ dội khiến tôi càng lo cho con bé hơn. Khi đi đến nơi thì con bé đã không còn ở đó nữa.

Tôi cố chạy vòng quanh trường tìm con bé nhưng không gặp. Có lẽ nào nó đã dầm mưa về rồi, lòng lại thấy hối hận vì sự đãng trí của mình vô cùng. Lặng lẽ dầm mưa về nhà luôn chứ không quay lại quán game nữa, hy vọng ngày mai vào trường sẽ gặp được con bé để xin lỗi.

Sáng hôm sau là lịch chở Trinh béo đi học, một tuần cứ phải thay phiên làm xe ôm cho hai đứa nhỏ. Tôi định trên đường đi hỏi Trinh béo xem có quen với bé gái đó không để còn tìm gặp xin lỗi. Chạy tới nhà con Trinh thì thấy nó đang ngồi uống sữa. Con nhóc tưởng đã như con voi rồi còn uống sữa, nhiều lúc muốn góp ý với mẹ nó để giảm khẩu phần ăn cho nó mà lại ngại.

- Xong chưa Trinh ơi? Ra nhanh còn đi ăn sáng nữa, trễ học bây giờ!
 - Dạ! Em ra liền nè. Con nhóc chạy ra và tót lên yên sau luôn, đằng sau phát ra tiếng rắc rắc.
 - Trời! Anh nói bao nhiêu lần rồi, lên xe từ từ thôi! Em còn vậy nữa hư xe là anh không chở em đi nữa đó!
 - Dạ! Em biết rồi mà, đi thôi anh! Cỗ nhóc đánh bóp lưng cho tôi như xoa dịu sự bức tức.
- Tôi chở con nhóc vào một quán hủ tiếu nhỏ gần trường để ăn và tiện cho con nhóc đi học luôn.
- Cho con 2 tô hủ tiếu, một người lớn, một em bé dì Hai ơi! Cũng nhờ ngày xưa ăn ở đây trường kỳ nên tôi quen với dì Hai luôn.
 - Cho 2 tô người lớn nhe dì Hai! Con nhóc Trinh gọi lại lần nữa.
 - Hay quá hé? Con nít mà ăn tô người lớn?
 - Ai bảo em con nít, em 9 tuổi rồi nhe. Tô nhỏ em ăn sao đủ? Con nhóc lè lưỡi.
 - Ăn ăn ăn hoài, giảm cân đi! Ú ù rồi kìa!
 - Kệ em, em thích mập được không?
 - Nhưng anh chỉ đủ tiền ột tô nhỏ, một tô lớn thôi!
 - Vậy anh ăn tô nhỏ, em ăn tô lớn hé! Ha ha! Con nhỏ cười khoái chí.
- Hủ tiếu vừa mang ra thì con nhóc đã nhanh tay gấp ngay cục thịt to nhất trong tô của tôi.
- Ế ê, trả đây!
 - Làm anh thì phải biết nhường nhịn em gái chứ!
 - Haizzz...sợ nhóc luôn, ăn nhanh còn đi học. Con nhóc ăn khí thế, húp nước lèo rột rột, mạnh đến nỗi nhiều lúc nước lèo dính cả lên chiếc kính cận của nó. Nó lại lấy kính xuống lau rồi vui vẻ ăn tiếp.
 - À Trinh nè! Em có quen con bé hôm qua đoạt giải nhì văn nghệ không?
 - Dạ không! Có chuyện gì không anh?
 - Cũng không có gì.
 - Hình như nó học lớp 3A2, kế lớp em đó.

Ăn xong thì tôi đi theo con nhóc vào trường, sẵn tiện ghé quá lớp 3A2 tìm con bé hôm qua. Nhìn dáo dác quanh lớp thì không thấy con bé đâu, chắc con bé chưa đến lớp. Tôi đành phải quay lại vào lúc tan học.

Vào giờ tan học tôi quay lại tìm thì vẫn không thấy đâu. Tôi hỏi cô giáo chủ nhiệm lớp thì biết được con bé hôm này bị ốm nên không đi học. Tôi lại cảm thấy buồn hơn vì chính tôi là một phần khiến con bé bệnh, tôi hỏi ngay địa chỉ nhà con bé để đến thăm.

Từ trường chạy qua vài dãy nhà thì cũng đến được nhà của con bé. Theo lời miêu tả của cô thì ngôi nhà có mái ngói đỏ và cổng nhà màu trắng. Tôi bước vào thì chó sủa in ỏi, không dám bước thêm bước nào.

- Con vào đi, không sao đâu! Một người cô trẻ đi ra xua đàn chó và gọi tôi vào.

- Con là ai vậy? Đến nhà cô có việc gì không?

Tôi kể mọi việc xảy ra hôm qua cho cô nghe, hy vọng cô tha lỗi cho tôi.

- Không sao đâu con, lỗi là do cô. Lo đi làm suốt mà quên quan tâm tới con bé. Nó đang nằm trong phòng đó, con vào thăm nó đi.

- Dạ!

- Ủa, mà con bé tên gì vậy cô?

- Nó tên Mai con à.

Tôi đi về phòng nó, đi ngang qua nhà bếp thì thấy con bé đang ngồi ăn và hát líu lo vang vọng căn bếp.

- Chào em!

- Dạ! Chào anh.

- Em ăn gì đó?

- Em ăn cháo.

- Hôm qua cho anh xin lỗi nhé! Anh quên búng đi mất, chắc em dầm mưa về hả?

- Là sao? Anh là ai vậy? Mặt con bé ngơ ngác.

- Hôm qua mình gặp nhau ở trường rồi mà?

- À! Anh đang nói đến con Mai đó hả? Nó là em gái của em, em là My.

- Hai chị em sinh đôi hả? Sao giống nhau vậy?

- Dạ! Nhưng em xinh hơn..hí hí. Con bé cười tíu tít.

- Anh ăn cháo không?

- Không cần đâu em! Anh cảm ơn!

- Cháo này là nấu cho nó ăn nè, nó bị sốt hôm qua tới giờ. Em chỉ ăn ké thôi..hì. Con bé này hay cười thật, nhìn cũng trắng trẻo xinh xắn như cô em.

- Phòng Mai ở đâu vậy My? Anh vào thăm chút được không?

- Dạ! Để em dẫn anh vào.

Bước vào phòng đã thấy bé Mai đắp mền, trán vẫn còn chuôm khăn. Thấy tôi đến con bé hơi bất ngờ, nhưng sau đó thì quay mặt đi chỗ khác.

- Chào Mai! Con bé vẫn im lặng quay mặt đi nơi khác.

- Anh xin lỗi vì thất hứa hôm qua, tự nhiên anh quên khuấy đi mất. Con bé vẫn lặng thinh không nói tiếng nào. Có lẽ nó đang giận tôi.

- Thôi kệ nó đi anh! Nó trẻ con lắm, anh ra ngoài chơi nhé! Con bé My nói với tôi.

- Ủ! Tôi cũng không biết phải nói thế nào, nên đành đi ra vậy. Trẻ con mà, cũng mau hết giận lắm, đành chờ thời gian thôi.

- Anh ăn cháo nhe, em lấy cho anh một tô! Con nhóc vừa nói vừa nhón chân chồm lấy tô trên một cái kệ nhỏ đựng chén bát.

- Thôi anh không ăn đâu em, chắc anh phải về đi học rồi. Con bé định lấy cháo cho tôi thì tôi bước tới và nói.

Nhưng vô tình chân tôi lại đá vào một cục gạch nhỏ kê ở dưới chân kệ, làm cho kệ mất thăng bằng và đổ nhào ra.

Chén bát trên kệ rơi vỡ loảng xoảng, con bé My sợ quá khóc òa lên. Mẹ con bé chạy ngay vào bếp.

- Mẹ nói con bao nhiêu lần rồi, muốn lấy gì thì gọi mẹ lấy, bây giờ đổ vỡ hết rồi thấy chưa? Cô ấy vừa nói vừa đánh con bé. Con bé nhìn tôi và khóc, trong ánh mắt nó tỏ ra ngơ ngác không biết chuyện gì. Có lẽ nó cũng không biết vì sao kệ chén bát lại ngã. Nó nhìn tôi như chờ đợi một sự giải thích với mẹ nó.

- Cô...ô...ô...dạ thưa cô con phải về đi học ạ! Tôi hơi bối rối. Nửa muốn nói ra hết sự thật, nửa lại cảm thấy lo sợ. Cuối cùng tôi quyết định chạy nhanh về nhà luôn.

Kể từ hôm đó tôi luôn suy nghĩ và hối hận về việc ấy, nhiều lần muốn qua xin lỗi nhưng lại sợ. Rồi thời gian trôi qua, tôi chuyển về Sài Gòn học, tôi cũng quên luôn việc ấy lúc nào không hay.

Giờ nằm đây nghĩ lại, thấy ngày xưa cũng làm nhiều chuyện khó ngờ thật! Nhưng đó là một phần tuổi thơ mà, tôi nhắm mắt và đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau thức dậy khi nghe những tiếng gà gáy rầm rang đằng sau nhà. Cũng gần 6 giờ sáng rồi. Nhìn con nhóc Ly thì vẫn ngủ ngon lành. Có lẽ hôm qua khóc nhiều quá nên hôm nay vẫn còn mệt. Lại giường kéo chắn lại cho con nhóc, nựng cái gò má phúng phính của nó một cái rồi tôi vào toilet đánh răng rửa mặt.

Xuống nhà giúp dì làm công chuyện lật vật trong nhà một chút rồi tôi ngồi vào bàn ăn sáng. Ăn được tí thì đã nghe tiếng dép chạy lạch bạch từ trên lầu chạy xuống. Không cần phải đoán cũng biết con nhóc Ly.

- Anh xấu nhe! Ăn sáng một mình. Sao không gọi em? Hôm nay trong vẻ mặt có vẻ tươi tỉnh hơn hôm qua rồi.

- Thấy nhóc ngủ ngon quá nên để nhóc ngủ mà.

- Xí...Chứ không phải sợ em giành đồ ăn của anh hả? Nó chạy lại xà vào bàn ăn luôn. Còn giành thức ăn với tôi nữa.

- Em quen nhỏ Miu lâu chưa? Tôi vừa ăn vừa hỏi nó.

- Cũng lâu rồi anh.

- Nhỏ Miu có vẻ rành tính cách của em nhỉ?

- Kệ nó đi! Em không quan tâm.

- Hình như hôm nay Miu về quê rồi.

- Sao cứ nhắc Miu hoài vậy? Bộ thích nó rồi hả? Nhóc Ly lườm tôi.

- Đâu có, thôi ăn đi. Tôi cười trừ.

- À, có lộc ăn rồi! Thăng Huy đi vào bếp và nói. Không biết nó đến từ lúc nào. Nó cũng xà vào bàn ăn luôn.

- Ế...người vô duyên, đồ ăn của Ly mà.

- Cho Huy ăn với.

- Không! Qua ăn chung với anh Khanh kia!

- Thôi! Huy thích ăn với Ly thôi.

Một với hai đứa này ghê, tôi tranh thủ ăn nhanh rồi ra phía sau vườn cây ăn trái nằm vông hóng gió. Chú tôi trồng nhiều cây ăn trái lắm, muốn ăn gì cũng có. Nằm vông há miệng ra là có trái rớt xuống để ăn, cứ như há miệng chờ sung vậy. Tuy vậy mà hồi nhỏ cứ thích rủ nhóc Lý với Trinh béo đi ăn trộm vườn nhà người ta. Nằm chơi một lúc thì nhận được tin nhắn của Miu.

- Anh đang làm gì đó?
 - Đang nằm há miệng chờ sung rụng nè em. Tôi đùa.
 - Là sao?
 - Anh đùa thôi! Đang nằm vông ở vườn cây sau nhà. Không có làm gì hết. Em về tới quê chưa?
 - Dạ rồi! Nhưng ở đây chán quá anh à! Không biết làm gì hết nên nhắn tin cho anh nè.
 - Thôi ráng lên em, ở một tháng lận đó. Mới chưa đầy một ngày đã than rồi.
 - Một tháng lâu thật, chắc sẽ nhớ người nào đó lắm!
 - Nhớ ai vậy em?
 - Đáng ghét..đáng ghét. Một tin nhắn ngập tràn chữ đáng ghét của nhỏ.
- Bống Linh gọi điện thoại cho tôi, em đang khóc, tiếng nói hốt hoảng.
- Anh Khanh! Đến bệnh viện gần nhà em ngay được không anh? Em sợ quá!

30. Chương 30

Có nhiều người không thích Linh nhỉ? Nhưng đối với tác giả, Linh là cô gái đáng thương, đáng được trân trọng. Quá khứ chỉ là những sai lầm của tuổi trẻ. Trong các độc giả, chắc không ít những người cũng từng phụ bạc một ai đó, những độc giả này sẽ hiểu và cảm thông cho Linh hơn.

- Em bị làm sao mà vào bệnh viện?
- Dạ không phải em. Là mẹ bệnh, anh vào liền được không?
- Ủ! Anh đang ở quê, nhưng anh sẽ chạy lên ngay.

Nghe tin mẹ phải nhập viện, lòng tôi như lửa đốt. Tôi chạy ngay về Sài Gòn mà quên luôn việc thưa gửi dì tôi. Mẹ Hiền là một trong những người phụ nữ tôi yêu quý nhất, trước giờ tôi thấy mẹ vẫn khỏe, đây là lần đầu tiên tôi nghe tin mẹ bệnh. Sau 1 giờ đồng hồ chạy miệt mài từ quê lên, tôi đã đến được bệnh viện. Linh đang đứng trước cửa phòng với vẻ mặt âu lo.

- Linh!
 - Anh Khanh! Em ôm lấy tôi và khóc.
 - Sao rồi em? Mẹ bị thế nào?
 - Em không rõ nữa, lúc nãy thình lình mẹ ngất xỉu. Em gọi cấp cứu đưa mẹ vào đây luôn. Giờ bác sỹ đang kiểm tra trong đó.
 - Nín đi em, mẹ sẽ không sao đâu. Tôi ôm em chặt hơn để chia sẻ sự âu lo cùng em, nhìn vào bên trong thì thấy mẹ đang được khám và truyền nước biển.
 - Không sao đâu, đừng lo nhe em! Mẹ sẽ khỏe mà! Tôi động viên em, dìu em ngồi xuống ghế. Em nắm chặt tay tôi, tay em lạnh lắm. Tôi biết rằng em đang rất lo, em chỉ còn mẹ là người thân duy nhất quan tâm em lúc này thôi.
- Ngồi đợi một hồi thì bác sỹ đi ra.

- Bác sỹ ơi! Mẹ em có sao không bác sỹ? Linh vừa thấy bác sỹ ra là chạy lại hỏi ngay.

- Bác ấy bị ngất do bị hạ canxi máu. Thời gian tới cho bác ấy tĩnh dưỡng, ăn uống đủ chất hơn. Chúng tôi đang truyền canxi cho bác, bác sẽ được theo dõi đến chiều, nếu không có gì nghiêm trọng thì có thể xuất viện rồi. Mọi người đừng quá lo!

- Dạ em cảm ơn bác sỹ! Tôi nói.

Hai đứa tôi đi vào phòng bệnh thì thấy sắc mặt mẹ đã khá hơn. Linh đến ngồi cạnh mẹ Hiền và khóc, nhìn cảnh tượng khiến tôi không khỏi xúc động. Trong căn nhà nhỏ ấy, suốt nhiều năm nay chỉ có hai mẹ con sống đùm bọc lẫn nhau. Không có lấy một bờ vai của người đàn ông làm điểm tựa. Nếu hôm nay tôi vẫn đang ở Mỹ, thật sự không biết Linh sẽ nương tựa vào ai.

Càng nghĩ tôi lại càng cảm thấy thương hai mẹ con hơn. Tôi tiến lại gần, ngồi xuống cạnh mẹ, nắm lấy bàn tay người phụ nữ đã từng quan tâm, dạy dỗ tôi suốt quãng thời cấp 3. Tôi hy vọng mẹ sẽ luôn khỏe mạnh và sống thật lâu hơn nữa.

- Mẹ! Mẹ cảm thấy khỏe hơn chưa? Tôi nắm lấy tay mẹ và hỏi.

- Mẹ không sao đâu con? Lúc mẹ bệnh mà có cả hai đứa ở đây chăm sóc, mẹ vui lắm! Mẹ rơm rớm nước mắt.

- Để con đi mua cháo ẹ ăn, hồi trưa mẹ vẫn chưa ăn gì hết. Linh nói xong bước thật nhanh đi mua thức ăn.

- Khanh! Nhiều lúc mẹ sợ lắm Khanh à! Mẹ sợ gặp phải chuyện gì, không biết con Linh nó sẽ thế nào? Ba nó đã có người đàn bà khác rồi, không có ai quan tâm nó hết. Lúc này nước mắt mẹ đã thành dòng, tôi biết đó là cả một đại dương tình thương của một người mẹ.

- Mẹ đừng nói vậy mà! Mẹ sẽ khỏe và sống trên 100 tuổi với tụi con mà. Tôi bắt đầu ghen ngào.

- Con Linh nó lớn đầu rồi mà vẫn còn khờ dại lắm! Mẹ cố gắng bù đắp cho nó nhiều lắm, nhưng ráng gấp mấy thì cũng không thể nào cho nó hơi ấm của một người cha được. Cuộc đời mẹ đã không được may mắn trong chuyện tình cảm rồi, mẹ chỉ mong nó tìm được một người con trai đáng hoàng tử tế để sau này mẹ mất đi, nó có một chỗ dựa vững chắc. Mẹ nói và khóc nhiều lắm, tôi có thể lau hết nước mắt ẹ nhưng chắc khó mà lau hết được sự âu lo của mẹ lúc này.

- Khanh! Mẹ hy vọng con tha lỗi cho Linh được không con? Cho nó một cơ hội nữa thôi được không con?

- Dạ...con...con sẽ cố gắng hết sức để quan tâm Linh. Mẹ đừng lo mà ảnh hưởng sức khỏe!

- Mẹ đừng khóc nữa! Mẹ nằm nghỉ tí đi nhe mẹ! Tôi dìu mẹ nằm xuống giường, dùng khăn lau mặt, lau tay ẹ.

Tôi đứng dậy và đi đến cửa sổ phòng, nhìn xa xăm ra ngoài và suy nghĩ về những gì mẹ nói. Tôi cảm thấy buồn vì không biết có thể quan tâm cho Linh suốt cuộc đời này không, vẫn còn đó bộn bề những thứ trước mắt mà tôi phải đối mặt. Nhìn ra phía ngoài, tôi thấy Linh đang mang thức ăn về, em bước những bước vội vã. Khuôn mặt em vẫn lộ rõ sự lo lắng, những giọt mồ hôi nhễ nhại.

Nghĩ lại thì không biết người con gái nhỏ nhắn ấy sống thế nào suốt 6 năm qua nhỉ. Tại sao em không thử tìm một người con trai nào đó để nương tựa, chờ đợi tôi để làm gì? Tuổi xuân quan trọng với người con gái biết bao, vậy mà em đã uống phí đi sáu năm qua chỉ vì sự dằn vặt, ân hận. Tôi qua đó, tôi vẫn sống tốt và có nhiều lúc tôi đã quên em luôn đó chứ, việc gì em phải tự làm khổ mình như vậy? Em xứng đáng được yêu thương, đùm bọc nhiều hơn Linh à!

Mẹ ăn cháo xong thì đã ngủ, tôi và em ra bên ngoài ngồi đợi, hy vọng mẹ có thể xuất viện sớm. Khuôn mặt em lúc này cũng bớt lo lắng hơn rồi.

- Anh! Mẹ sẽ không sao phải không anh?

- Tất nhiên rồi! Mẹ sẽ sống với em đến 100 tuổi. Đừng lo! Tôi ngất mũi em một cái.

- Hồi trưa em sợ thật đó Khanh à! Trước giờ mẹ đâu có bị như thế! Khuôn mặt em bất an và đôi bàn tay bấu chặt vào nhau.

- Thôi em đừng lo! Khi nào về nhà mình tắm bồ ẹ nhiều hơn là được mà. Tôi kéo em vào lòng, xoa bàn tay lạnh buốt của em.
- Dạ! Mấy hôm rồi anh đi Vũng Tàu có vui không?
- Ủ! Cũng vui em à! Lâu rồi không được đi chơi với mọi người mà.
- Đi chơi vui quá chắc quên em luôn phải không?
- Làm gì có! Anh có mua đồ ăn cho em và mẹ nhiều lắm, định vài hôm nữa ghé nhà đưa. Tôi véo cái gò má trắng hồng trên khuôn mặt đang bí xị của em.
- Mấy hôm này, em ở nhà có ngoan không?
- Xỉa...làm như em con nít vậy, em vẫn đi làm bình thường thôi. Còn anh đi chơi, chắc có nhiều con gái bên cạnh lắm, đâu có thèm nhắn tin hỏi thăm em.
- Lớn rồi nhe, không nhẽ là không phải Linh xinh đâu đó.
- Cho em hỏi thiệt nhe? Ngày xưa anh thích em chỉ vì em đẹp thôi hả?
- Trời! Tự tin quá nhỉ? Hôm nay tự khen mình đẹp nữa kìa.
- Thì cũng anh nói không chứ bộ. Em làm mặt giận quay đi hướng khác.
- Anh giỡn mà! Ủ thì ngày xưa lúc đầu thích em vì em xinh, nhưng sau đó thì phát hiện ra nhiều tính tốt của em nữa. Nhắc mà nhớ lại cái cảm giác tim đập loạn xạ ngày xưa khi lần đầu nhìn con bé này, suốt ngày cứ mơ mộng nghĩ về em.
- Nhưng bây giờ anh đâu còn thích em nữa đúng không? Em nhìn tôi buồn bã và hỏi.
 Tôi không nói gì, chỉ cười nhẹ một cái. Ôm lấy cô gái xinh xắn nhỏ bé vào lòng như muốn cho em một cảm giác được che chở, cái mà em xứng đáng có được suốt nhiều năm qua. Chiều hôm đó mẹ được ra viện sớm, tôi quyết định qua nhà Linh ở vài ngày để tiện việc chăm sóc mẹ khi Linh đi làm.
- Mỗi ngày tôi đều giành hết những công việc nặng nhọc trong nhà, tôi bắt mẹ phải tịnh dưỡng và ăn uống đầy đủ. Cho đến một buổi chiều, khi nghe có tiếng chuông cửa, tôi ra mở cửa thì giật mình vì thấy thằng Tuấn thiếu gia đứng tòng ngồng trước cửa và đang lườm tôi.
- À, cái thằng này láo lăm! Về đây lâu rồi mà không tìm tao, Linh không nói chắc mày cũng im re không gặp luôn hả?
- Tuấn! Khỏe không mậy? Tôi hớn hở vì được gặp lại thằng bạn thân lâu năm.
- Vào nhà nói chuyện! Tôi khoác tay nó, dẫn vào nhà.
- Em chào cô! Thằng Tuấn lễ phép chào mẹ.
- Tuấn đó hả em, hai đứa vào nhà nói chuyện đi!
- Mẹ vào nhà nghỉ đi, để tụi con tự nhiên được rồi!
- Ngồi xuống đây nói chuyện đi mày! Tôi và nó ngồi xuống bậc thềm trước cửa.
- Mày dạo này sao rồi? Nhìn ăn mặc bảnh bao, chắc công ăn việc làm ổn định hả?
- Tất nhiên rồi, Tuấn thiếu gia mà mậy! Nó vẫn nổ như ngày nào.
- Thực ra cũng không có gì đáng nói, tao chỉ hưởng lại cái thành quả của ông bà già thôi. Học hành cũng quãi lắm, trả nợ môn miệt mại. Ráng lết ra khỏi trường rồi về quản lý công ty cho ông già.
- Còn mày?
- Tao cũng mới tốt nghiệp gần đây, giờ đi thực tập thôi.
- Thằng Nam sao rồi mậy?
- Haizz... Nó thờ dài một cái rồi lấy điều thuốc ra hít một hơi.

- Sao vậy?
 - Tao cũng không biết nói sao, thôi thì tuần sau ba đưa mình hẹn gặp mặt rồi mày sẽ hiểu thôi. Tôi cảm thấy hơi bất an về câu nói của thằng Tuấn, nhưng thôi, nó nói vậy có nghĩa là thằng Nam vẫn khỏe.
 - Thôi vào nhà ăn uống gì đi!
 - Tao ghé gặp mày chút, tao phải đi công chuyện bây giờ, cho tao gửi lời hỏi thăm Linh luôn nhe. Nói rồi nó đứng dậy chào tạm biệt tôi.
- Tôi ra đóng cổng, nhìn nó đi từ từ ra khỏi con hẻm và lên xe đã có người chờ sẵn. Cái thằng bây giờ trông chừng chắc hơn xưa rồi, không còn loai choai ham chơi nữa. Tôi cảm thấy mừng cho nó, ngày xưa ba mẹ nó cứ rầu rĩ vì nó tối ngày. Cứ gọi điện hỏi thăm tôi về nó riết, nhìn thấy nó được như hôm nay, ba mẹ nó chắc vui mừng lắm.
- Nhưng tôi vẫn cứ cảm thấy lo lắng cho thằng Nam, không biết nó giờ thế nào. Nó là thằng hiền lành và học giỏi, thậm chí là luôn đứng nhất lớp, tôi nghĩ với khả năng của nó thì chắc chắn bây giờ cũng thành công lắm.
- Làm gì đứng thờ thẩn vậy chàng? Để ý thì thấy Linh đã đi làm về từ lúc nào.
 - Về rồi đó hả em? Vào nhà đi, anh dẫn xe vào cho.
 - Dạ! Cảm ơn anh!
 - Hôm nay chàng ẹ con em ăn món gì đây?
 - Vào xem đi rồi biết, bảo đảm là em và mẹ sẽ thích.
- Vào bàn dùng cơm tối với mẹ và Linh, nhìn em ăn rất ngon lành. Chắc em đi làm cả ngày vất vả lắm, rồi không biết có ăn uống đầy đủ không? Vừa ăn tôi vừa nhìn về cuốn lịch treo trên tường, vậy là cũng đến ngày rồi. Ngày mai tôi phải về lại quê...

31. Chương 31

Vậy là cũng 15 cái mùa mưa trôi qua, kể từ ngày phải rời xa người phụ nữ mà tôi yêu quý nhất cũng vào một buổi chiều mưa, mẹ của tôi. Tôi trở về quê để cùng đi tôi làm đám giỗ ẹ, buổi chiều hôm đó tôi đã đi viếng mộ mẹ. Tôi mang tất cả những loại trái cây mà mẹ thích ăn nhất. Lặng lẽ một mình bước trên những con đường làng, đi qua từng con kênh để về với mẹ. Vẫn là những con đường quanh co, khúc khuỷu ngày nào, cái ngày mà tôi chỉ là một thằng nhóc tuổi ăn, tuổi học đi đưa mẹ về nơi an nghỉ cuối cùng.

Cánh đồng mà tôi đang đi qua có biết bao kỷ niệm về mẹ. Hai mẹ con ngày xưa đùa nhau trên chiếc xe đạp cũ thường đi qua đây. Cứ mọi lần qua đây, mẹ con tôi lại ngồi dưới gốc cây hóng mát.

- Mẹ ơi! Mẹ thích gì? Sau này con lớn lên, con làm có tiền sẽ mua ẹ.
 - Mẹ không muốn gì hết Khanh à! Mẹ chỉ hy vọng con trưởng thành và nên người. Con có thể bay cao như những đàn chim kia. Mẹ tôi chỉ về đàn chim bay lượn trên bầu trời. Tôi vẫn không hiểu gì hết, tôi chui vào lòng và ôm mẹ.
- Mẹ tôi là một phụ nữ rất xinh đẹp, ngày xưa mẹ hay cười lắm. Mẹ bảo tôi cũng phải thường cười hơn, cười thật nhiều dù cuộc sống này có khó khăn, sóng gió đến đâu. Tôi thích đôi tay của mẹ, nó không được mịn màng nhưng nó rất ấm áp. Tôi vẫn còn nhớ như in cảm giác ấm áp từ đôi tay mẹ khi mẹ đặt nó lên gò má của tôi mỗi khi đi làm về.
- Có lần tôi ham chơi, tắm mưa với lũ bạn trong xóm và bị ngắt xiu. Mẹ tôi ngồi bên giường bệnh khóc nhiều lắm, lúc đó tôi thật vô tâm, có hiểu vì sao mẹ lại khóc. Ngày xưa gia đình tôi rất khó khăn, mẹ luôn cố

gắng tiết kiệm, chẳng bao giờ mua nhím được thứ gì cả. Chỉ toàn lo cho cha con tôi, cơm nhà lúc nào cũng đầy đủ thịt cá cho hai cha con, nhiều lúc mẹ phải nhịn ăn mà tôi nào biết.

Ngồi bên mộ mẹ, tôi khẽ chạm vào di ảnh của mẹ. Người đàn bà tảo tần nuôi nấng tôi ngày nào vẫn là người phụ nữ xinh đẹp nhất đối với tôi. Tôi bày hoa quả ra ẹ. Tôi nhớ ngày xưa mẹ thích ăn cam lắm, mẹ nói mẹ hy vọng một ngày nào đó, tôi có thể mang cam về ẹ. Tôi còn quá nhỏ, đâu có hiểu được những lời nói của mẹ. Vậy là vào một hôm, tôi đi đến vườn của người ta, hái trộm thật nhiều cam ẹ. Tôi bị người ta bắt, người ta dẫn tôi về và chửi mẹ tôi rằng mẹ không biết dạy con.

- Khanh! Tại sao con lại đi ăn trộm cam nhà người ta? Mẹ vừa nói vừa cầm roi đánh tôi đau lắm. Tôi chỉ biết lặng thinh mà khóc.

- Tại sao ha? Trả lời đi? Mẹ tôi đánh tôi nhưng nước mắt mẹ lại chảy, tôi cũng không hiểu vì sao nước mắt mẹ lại chảy? Người bị đau mới chính là tôi mà.

- Tại vì mẹ thích ăn cam, con chỉ muốn mang cam về ẹ ăn thôi mà! Tôi chịu hết nổi và nói thật to. Mẹ tôi khụy xuống, ôm lấy tôi khóc nức nở.

- Con khờ lắm! Con khờ lắm Khanh à! Mẹ tôi ôm tôi và khóc, tôi nào có hiểu được ý nghĩa của những câu nói ấy.

- Mẹ chỉ muốn một ngày con mang cam về ẹ bằng chính những đồng tiền con làm ra thôi Khanh à!

- Con biết rồi! Con sai rồi mẹ à! Mẹ đừng ghét con nhe mẹ! Mẹ đừng bỏ con nhe mẹ! Tôi nép vào lòng mẹ, ôm mẹ thật chặt.

- Làm sao mà mẹ bỏ con trai mẹ được? Mẹ phải sống với con trai để chờ ăn cam chứ! Mẹ xoa đầu tôi và nói.

Rồi đến cái thời khắc hấp hối bên giường bệnh, tôi chỉ là một thằng nhóc khờ khạo chẳng biết gì. Cứ nghĩ mẹ chỉ hơi mệt, mẹ chỉ nằm ngủ chút thôi. Nhưng nào ngờ, đó là một giấc ngủ mãi mãi. Tôi cố gọi mẹ hoài nhưng mẹ vẫn không mở mắt ra. Tôi chạy khắp phòng hỏi mọi người, tại sao mẹ tôi không thức dậy? Không ai nói một lời nào, họ chỉ đứng lặng thinh. Dì tôi ôm tôi và khóc.

- Tại sao dì lại khóc? Mẹ con chỉ ngủ một tí thôi phải không dì?

- Khanh ơi! Dì xin lỗi! Dì xin lỗi con! Dì tôi ôm tôi vào lòng, tôi vẫn không hiểu gì cả.

- Mẹ con mất rồi Khanh ơi! Ba tôi đổ quỵ ra đất. Người đàn ông trụ cột của gia đình ấy cũng không thể đứng vững trước mất mát này.

Thật tuyệt vời cho những ai vẫn còn mẹ bên cạnh, đó là niềm ao ước lớn lao của tôi suốt 15 năm qua. Tôi chỉ hy vọng có thể gặp lại mẹ tôi, dù chỉ là vài giây ít ỏi để ẹ biết, con trai mẹ đã trưởng thành. Tôi vẫn chưa quên được cái khoảnh khắc khi nhìn thấy mẹ tôi từ từ được hạ sâu xuống cái lòng đất tối tăm mờ mịt ấy. Có lẽ mẹ sẽ rất lạnh phải không? Tôi đã òa khóc nức nở, tôi đã cố gắng ngăn mọi người lại, tôi muốn giữ lấy mẹ tôi lâu hơn nữa. Nhưng một thằng nhóc thì có thể làm được gì chứ? Tôi chỉ biết ôm ba tôi mà khóc, tôi van xin ba hãy mang mẹ tôi trở lại.

Giờ đây, đứng trước mộ mẹ là một thằng con trai đã nên người, trên tay những trái cam nó mua được bằng chính những đồng tiền nó làm ra. Những có lẽ đã quá muộn, mẹ tôi bây giờ không còn cơ hội để ăn những quả cam này nữa rồi.

- Mẹ ơi! Khanh của mẹ đã về rồi đây.

- Mẹ biết không? Bây giờ con trai mẹ đã trưởng thành rồi, con trai mẹ đã là một kỹ sư rồi mẹ à!

- Đây là cam mẹ rất thích ăn, con mua nó bằng chính đồng tiền con làm ra. Tôi nói chuyện với mẹ tôi, tôi hy vọng mẹ vẫn ở quanh đây, có thể nhìn thấy và nghe được tôi nói.

- Con có lỗi với mẹ quá! Con đi biên biệt 6 năm trời, giờ mới về thăm mẹ được.

Nước mắt của tôi bắt đầu chảy dài, một cảm giác lo sợ ủa đến với tôi. Tôi sợ rằng sẽ không còn cơ hội quay lại viếng mộ mẹ nữa. Những hạt mưa bắt đầu rơi, như trời thấu hiểu được nỗi lòng của tôi. Hoặc đó là những giọt nước mắt của mẹ, những giọt nước mắt hạnh phúc khi thấy con trai mẹ đã khôn lớn. Mặc cho

trời mưa ngày càng to hơn, tôi vẫn ngồi đó bên cạnh mẹ. Nước mắt tôi bây giờ có lẽ đang hòa cùng nước mắt của mẹ.

Tôi nghe có tiếng bước chân từ phía sau, khi quay người lại thì thấy Miu đang cầm dù che cho tôi. Nước mắt của nhỏ cũng đang lăn dài trên má.

- Em ghét mưa lắm! Thật sự ghét lắm!

Nhỏ đã buông dù đi và ôm chầm lấy tôi. Nhỏ dùng thân người nhỏ để che mưa cho tôi, có lẽ nhỏ biết được lúc này tôi cần một bờ vai hơn bao giờ hết. Trời mưa vẫn không ngớt hạt, có hai con người vẫn ngồi đó khóc trong mưa...

32. Chương 32

Ngồi dưới mưa cũng được một lúc, tôi thấy người nhỏ run lên vì lạnh. Nhỏ vẫn ôm tôi thật chặt không rời.

- Em lạnh lắm hả? Nhỏ không nói gì.

- Người em lạnh run rồi kìa. Thôi mình về nhe! Kéo em lại bệnh đó.

Nhỏ gật đầu nhẹ một cái, tôi dịu nhỏ đứng dậy, chúng tôi đi đến chỗ mà tôi gửi xe lúc này.

- Bây giờ mình về nhà đi anh thay đồ nhe? Bận đồ ướt dễ bệnh lắm! Nhỏ lắc đầu.

- Vậy em muốn sao?

- Mình về Sài Gòn luôn anh nhe! Nhỏ ngồi lên xe, ôm và tựa đầu vào vai tôi nói.

- Vậy mặc áo mưa vào đi!

- Không cần đâu, em muốn tắm mưa một bữa! Nhỏ lắc lắc đầu và nói.

- Lỡ em bệnh rồi sao?

- Cũng ướt như chuột lột hết rồi, mặc áo mưa chi nữa? Nhỏ trề môi nói.

- Thôi được rồi, hôm nay em chứng lắm nhe! Tôi lắc đầu và chấp nhận đề nghị của nhỏ.

Vậy là hai đứa tôi dầm mưa chạy luôn về thành phố. Xe lướt đi trong mưa một cách êm ả. Đã từng đi dưới mưa không biết bao nhiêu lần, nhưng sao hôm nay lại có một cảm giác lạ. Mưa thì vẫn rơi không ngớt hạt, gió vẫn thổi từng cơn, nhưng lòng lại thấy ấm áp. Không phải là sự cô đơn như những lần dầm mưa trước, không có những giọt nước mắt đau khổ, không có sự giận hờn, ghen tuông. Một cảm giác bình yên mà tôi cứ muốn được như thế này mãi mãi.

- Ủa? Mà không phải em về quê rồi sao? Sao giờ lại ở đây? Chạy được nữa chặng đường thì tôi hỏi nhỏ.

- Em trốn về...hi hi.. Nhỏ cười và nói.

- Thiệt hả?

- Thiệt mà! Em tự ra đón xe bus về đó.

- Rồi em nói với gia đình thế nào?

- Em nói qua nhà con bạn thân ở quê nội chơi, có thể ngủ lại vài ngày.

- Mà sao lại trốn về? Không phải nói đi một tháng sao?

- Thì nhớ ai đó quá! Chịu không nổi thì phải trốn về chứ sao? Giọng nói em nhỏ lại, đầu em nép sát vào người tôi.

- Nhớ ai vậy?

- Ui da... Em nhéo hông tôi một cái.
 - Anh! Anh! Chạy vào cái vũng nước gần lề đường đó đi!
 - Chi vậy?
 - Làm đi mà, đừng hỏi!
 - Ủ! Tôi chạy vào đó theo lối nhỏ.
 - Á...á... Tiếng của một đám con nít đang tắm mưa trong lề đường la lên. Thì ra khi tôi chạy vào cái vũng nước lớn này, xe bắn nước tung tóe vào người của chúng.
 - Hai ông bà mất nét! Cả đám chửi với theo chúng tôi, có đứa còn lấy dép phang nữa.
 - Hí hí...! Con nhỏ ngồi phía sau cười khoái chí.
 - Haizzz... hôm nay mưa rửa trôi mọi thứ, lộ nguyên hình rồi hé. Tôi lắc đầu thở dài vì trò tinh nghịch của nhỏ.
 - Nguyên hình gì? Nhỏ lườm tôi.
 - Thì quậy quá đó chứ gì!
 - Kệ em, em thích! Nhỏ lè lưỡi nói.
- Mưa cũng dần tạnh, chúng tôi cũng sắp về đến Sài Gòn. Trời cũng đã về chiều, quần áo cũng được gió sấy khô một phần nhưng cũng còn hơi ẩm. Tôi chở nhỏ vào một shop quần áo gần nhà để mua vài bộ đồ cho nhỏ, cái kiểu trốn về của nhỏ là biết chắc không mang theo thứ gì đâu.
- Chị mua đồ hả? Em có vài mẫu mới hợp với chị lắm! Vừa bước vào shop thì con nhỏ bán đồ đã xà vào chào hàng. Nó dẫn nhỏ lại khu vực quần áo nữ để lựa đồ. Tôi thì tìm cái ghế ngồi xuống chờ, mấy chuyện shopping này tôi nghĩ chắc không mau đâu.
 - Em mua cho người yêu thôi hả? Không mua gì ỉn sao? Chị chủ quán hỏi tôi, nhỏ Miu thì đang cười mím không hiểu vì sao.
 - Không chị ơi! Chị cứ tư vấn cho bạn em nhe, em ngồi đây đợi được rồi!
- Ngồi đợi cả buổi vẫn chưa xong, nhỏ cứ chạy từ gian này qua gian hàng khác. Thử hết bộ này đến bộ khác, tôi bắt đầu thấy tê chân, mỏi gối.
- Anh! Anh! Bộ này đẹp không? Nhỏ mặc một cái váy suôn cotton xám, làm tôn lên nước da trắng hồng của nhỏ. Đứng xoay một vòng rồi hỏi tôi.
 - À...ừ...đẹp! Tôi như đứng hình vài giây vì nét đẹp trẻ trung, năng động của nhỏ.
 - Anh! Anh! Bộ này đẹp không? Một hồi sau nhỏ lại chạy đến hỏi.
 - Đẹp! Đẹp! Em mặc gì cũng đẹp hết! Nhanh nhanh đi cô nương. Không biết đây là bộ thứ mấy nhỏ thử rồi.
 - Xía...ngồi có tí mà than rồi... Mặt nhỏ vẫn hớn hỏ tiếp tục lựa quần áo.
 - Ê nhóc! Mày sướng ghê! Có con ghê bá cháy bồ chết chó quá! Ông chủ shop nói với tôi và cười gian.
 - Bồ chết chó này! Bồ chết chó này! Vợ ông đánh ông chát chát. Tôi chỉ biết cười khi nhìn cảnh tượng hài hước của hai vợ chồng.
 - Em! Em!... nhanh đi còn về, lần sau ra lựa tiếp. Anh đói quá! Tôi khều khều vai nhỏ khi nhỏ vẫn đang lựa quần áo.
 - Nhưng em chưa lựa xong mà! Mặt nhỏ nụ một cục, nhìn thật đáng yêu, không nỡ làm nhỏ buồn chút nào.
 - Lấy đại mấy bộ về mặc tạm thôi, tối rồi! Hôm khác anh chở đi mua nữa!
 - Dạ! Nhỏ lấy một hai bộ gì đó rồi tôi tính tiền luôn.

- Em muốn ăn tối món gì? Tôi dẫn xe ra khỏi shop quần áo và hỏi nhỏ.
- Mình về nhà nấu cơm đi anh! Vừa ngon vừa đỡ tốn!
- Uh! Vậy cũng được. Con nhỏ ngoan ghê.

Chạy về đến nhà, nhỏ bước vào bếp chuẩn bị thức ăn ngay. Tôi thì đi mua một số đồ dùng cá nhân cho nhỏ. Khi quay trở về thì đã nghe dậy mùi thơm của thức ăn dưới bếp. Bước vào bếp, tìm tôi ngừng đập vài giây khi thấy bộ dạng của nhỏ. Nhỏ đang mặc áo thun của tôi, size áo tôi khá to nên dài xuống tới đùi của nhỏ. Nhìn chiếc áo che phần dưới một cách hững hờ như không mặc quần vậy, lộ ra một cặp đùi trắng nõn nà.

- Nhìn gì vậy?
- À... ờ...không có gì! Tôi hơi ngượng khi nhìn thấy bộ dạng này của nhỏ, còn nhỏ thì chỉ cười mỉm như đang chọc quê tôi.
- Ê...mà sao lấy áo anh mặc? Tôi kiếm chuyện để phá tan không khí ngượng ngùng này giờ.
- Hồi này em lựa toàn váy, quên mua đồ bộ mặc ở nhà rồi. Mặt nhỏ tỏ ra tội nghiệp.
- À ờ...em làm gì làm đi! Tôi không biết nói gì nữa nên lên phòng khách.

Mang cuốn nhật ký ra và tiếp tục viết như mọi ngày...

Ngày...Tháng...Năm...

...

...

- Ngày nào anh cũng viết cái đó hết hả? Viết được một hồi thì nhỏ đã dọn thức ăn ra bàn xong xuôi.
- Ủ! Không có gì làm nên viết đỡ buồn thôi.
- Viết gì vậy, có viết gì về em không? Cho em xem với! Nhỏ tiến lại bàn và định lấy quyển nhật ký của tôi.
- Thôi ăn cơm đi! Anh đói quá! Tôi cất vội quyển nhật ký vào túi xách và kéo nhỏ lại bàn ăn.

Buổi cơm hôm này thật thịnh soạn, có một món mặn, một món xào và một món canh, lại thêm ít trái cây tráng miệng nữa. Đúng là có bàn tay con gái vào là có khác ngay. Mọi ngày tôi có ăn ngon như vậy đâu, chỉ duy nhất một món là cùng, lâu lâu làm biếng nấu thì cứ mì gói cho gọn lẹ.

Dọn đồ ăn xong, nhỏ chạy đến ngồi cạnh tôi. Vẫn cái bộ dạng áo che hững hờ đó, nhỏ vô tư ngồi từ kiểu này đến kiểu khác. Lúc kín lúc hở khiến tôi cảm thấy một chút ngại ngùng, một chút bối rối. Càng ngày tôi càng thấy nhỏ xinh đẹp và hiền dịu hơn, hơn rất nhiều cái đáng về tiểu thư kiêu sa lạnh lùng trong quán hủ tiếu nhỏ ngày nào. Đúng như người ta thường nói, đừng đánh giá con người ta khi chị gặp vài lần. Phải tìm hiểu, tiếp xúc nhiều thì mới biết được bản tính thật của người ấy.

Nhiều lúc tôi cũng muốn hỏi nhỏ về những chuyện khó hiểu mà nhỏ làm. Hỏi về gia đình của nhỏ nhưng lại thôi. Cứ xem như nhỏ là một người bạn mới quen, cứ tiếp xúc dần dần rồi sẽ hiểu được con người nhỏ. Biết được mọi sự thật. Không việc gì phải cố gắng điều tra, tìm tòi. Nếu thật sự có một chuyện gì đó không bình thường, thì sớm hay muộn, mọi thứ cũng sẽ được phơi bày.

- Ăn cơm đi! Nhìn hoài nhe. Nhỏ cóc đầu tôi một cái, nói và cười mỉm.
- Nhìn hồi nào? Ai thèm nhìn. Tôi cố nói vài câu để chữa ngượng.

Tôi bắt đầu cầm đũa lên, thử từng món thức ăn. Thật sự không muốn khen, nhưng phải nói tay nghề nấu ăn của nhỏ thuộc dạng có thể mở nhà hàng ăn chứ chẳng đùa. Đi khắp các nhà hàng ở tiểu bang của tôi ở chắc cũng chỉ tìm được một vài người đầu bếp nấu ăn ngon như nhỏ. Đồ ăn không quá mặn, cũng không quá nhạt, tóm lại rất vừa khẩu vị của tôi. Ăn cơm của nhỏ nấu mà cứ nhớ đến những món ăn của mẹ. Mẹ tôi ngày xưa cũng nấu ăn ngon lắm, có lẽ đó là một trong những điểm quyến rũ của mẹ trong mắt ba tôi.

- Anh ăn cơm hay suy nghĩ linh tinh lắm hả? Bây giờ em nói gì anh không nghe sao? Nhỏ kêu kêu tôi và hỏi.

- Sao? Em nói gì?
- Anh ăn thấy được không?
- Ủ! Ngon lắm em à! Em nấu ăn giỏi thật! Em bắt đầu nấu ăn từ khi nào vậy?
- Từ nhỏ rồi, em hay phụ mẹ nấu ăn mà. Nên cũng học được ít nhiều.

Ăn xong buổi cơm thì tôi kêu nhỏ nằm nghỉ để tôi rửa chén. Cũng đúng thôi, nhỏ đã quần quật trong bếp suốt rồi, chắc nhỏ cũng mệt lắm. Mỗi lần rửa chén là cứ như cực hình với tôi, rửa chén thì không có gì khó, nhưng không hiểu sao tôi lại không thích công việc này. Cứ mỗi lần có tiệc, tôi đều giành phần nấu để sau đó cho đám bạn rửa. Một điều thú vị mà tôi nhận ra rằng, thà cực trước, nấu đồ ăn, ăn no nê xong rồi lăn ra nằm nghỉ cho sướng cái thân. Chứ ăn no xong mà còn lết đi dọn dẹp, rửa chén thì mệt lắm.

Rửa chén xong, tôi quay trở lại phòng khách thì thấy nhỏ đã nằm ra ghế sofa. Mặt nhỏ hơi tái, thân người thì hơi run. Tôi thấy không được bình thường nên đến ngay xem có chuyện gì. Tôi đặt tay lên má nhỏ, nắm lấy tay nhỏ thì thấy da của nhỏ lạnh tái.

- Em ơi! Em sao vậy? Tôi nắm lấy tay nhỏ và hỏi.
- Em thấy lạnh quá! Em nói và run lên.
- Em lạnh thế nào? Tôi hốt hoảng không biết nhỏ bị gì.
- Em thấy hơi mệt! Giọng nhỏ líu nhíu.
- Không được rồi, để anh đưa em đi bác sỹ!
- Không cần đâu! Em nghỉ tí là hết mà, ở đây với em đi! Nhó nín tay tôi lại.

Tôi gọi ột đứa bạn làm trong bệnh viện và hỏi nó về tình hình của nhỏ. Nó bảo tôi đừng quá lo, chắc là do dầm mưa nhiều nên cảm lạnh thôi. Tôi cũng an tâm phần nào, tôi làm theo lời nó, lấy chăn đắp kín người nhỏ để ra mồ hôi. Vào bếp nấu cháo và một ít canh gừng cho nhỏ.

Nghĩ lại thì thấy tôi bậy thật, tôi là đàn ông khỏe mạnh, dầm một tí mưa thì không sao. Vậy mà lại để thân gái yếu đuối của nhỏ phải chịu ướt mưa như tôi. Lúc này tôi cảm thấy thương nhỏ vô cùng. Cái cô bé này thật là không biết lo cho sức khỏe của mình gì hết.

Tôi bế nhỏ vào giường trong để nằm, tay nhỏ thì cứ nắm chặt lấy tay tôi. Tôi đắp thêm chăn cho nhỏ, ngồi xuống cạnh nhỏ. Ôm nhỏ để giữ ấm và tôi cũng ngủ thếp đi...

33. Chương 33

Mặt trời dần ló dạng, những tia nắng ấm áp xuyên qua ổ cửa sổ đánh thức một giấc ngủ khá dài của tôi. Thân người trở nên uể oải vì có lẽ dầm mưa hôm qua. Tay tôi mò mẫm chiếc điện thoại để xem bây giờ là mấy giờ. Chỉ mới 6h30 thôi, đúng là đêm của những tháng này chưa nằm đã sáng. Thành linh tôi nhớ về nhỏ Miu và bật dậy, nhìn xung quanh không thấy nhỏ đâu. Mọi thứ trong phòng đã được dọn dẹp. Tôi nằm ngay ngắn trên giường, được đắp chăn cẩn thận. Lạ thật, không phải nhỏ bệnh sao? Mới sáng sớm mà đâu mất tiêu rồi.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, tôi vào bếp vì nghe có những tiếng động phát ra. Thì ra nhỏ ở trong đây từ nãy giờ, vẫn kiểu ăn mặc như tối qua, nhưng bây giờ lại chuyển qua một cái áo sơ mi khác của tôi. Nếu nhỏ ở đây luôn, chả lẽ hai đứa sẽ cùng chia sẻ áo cho nhau để mặc à? Một suy nghĩ buồn cười lướt qua trong đầu tôi. Nhỏ đang cặm cùi ở cái bếp ga để nấu những món gì đấy. Vừa làm vừa hát líu lo như chim sáo.

- Anh dậy rồi hả? Vừa thấy tôi vào bếp nhỏ đã hỏi, khuôn mặt tươi tỉnh, rạng ngời hơn rồi. Nhưng nhìn buồn cười thật, mặt nhỏ bị dính lọ, dính tương gì đó, như mặt mèo vậy.
- Anh cười gì đó?

- Không có gì...hì.! Mặt em dính lọ kia, để anh lau cho! Tôi dùng khăn giấy lau cho nhỏ, cái gò má hồng hào mọi ngày từ từ hiện ra.Mặt nhỏ hình như ửng đỏ lên vì ngại.

- Sao em dậy sớm vậy? Em còn mệt không?

- Em đâu có sao, em khỏe rồi nè!

- Hôm qua em làm anh lo quá, lạnh run cầm cập luôn đây!

- Phải rồi, lo cho tui quá! Lo đến nỗi ngủ ngon lành luôn mà...hi hi.! Nhỏ trề môi trêu tôi.

- Anh lại đây! Ngồi xuống ăn sáng nè! Nhỏ chạy lại kéo tôi vào bàn.

- Ăn sáng thôi mà, kiếm cái gì nhẹ nhẹ ăn đại cho rồi! Nấu chi mất công vậy em! Cơ bản là 6 năm qua tôi đã quen cái kiểu ăn sáng nhẹ ở phương tây, vài lát bánh mì, bơ, sữa, vậy là xong.

- Em thích nấu cho anh ăn! Nói nhiều quá, có ăn không? Em chóng nạnh, phùng má chu mỏ hỏi.

- Dạ! Ăn ạ!

- Giải...hi hi...! Nhỏ dọn chén đĩa, đồ ăn ra bàn.

Nhỏ xào nguyên một chảo hủ tiếu mì thơm phức, có cà rốt này, cải xanh, giá hẹ. Nhỏ còn pha nước mắm chanh đường để ăn nữa. Chẳng biết dậy lúc nào mà làm nhiều việc quá. Công nhận không có ăn thì thôi, chứ trước mặt đồ ăn thế này thì quên luôn kiểu ăn sáng nhẹ Tây phương. Chỉ muốn lao đầu vào mà chén cho sướng cái miệng.

- Ủa? Sao không có thịt gì hết vậy em? Tôi gấp được vài đĩa, thì phát hiện toàn rau và đậu hủ.

- Thịt hôm qua mình ăn hết rồi còn đâu, hôm nay cho anh ăn chay một bữa. Nhỏ cười tí mắt.

- Ủ! Mặt tôi có tí thất vọng.

- Chút nữa mình đi chợ nhe, mua thêm đồ ăn! Tủ lạnh trống trơn rồi.

- Ủ! Ăn xong anh chở em đi.

- Xuyt! Có tiếng điện thoại reo, nhỏ ra hiệu cho tôi im lặng.

- Alo! Con nghe nè ba. Ba của nhỏ gọi.

- Dạ! Con ở nhà bạn chơi vài bữa nữa con về.

- Dạ! Ba đừng lo. Nhỏ cúp máy điện thoại.

- Haizz..nói xạo không chớp mắt luôn! Tôi chọc nhỏ.

- Tại ai mà em phải nói xạo?

- Tại em chứ tại ai?

- Không dám đâu, tại anh đó.

- Biết rồi, ăn đi rồi đi chợ.

Ăn xong thì tôi tiếp tục công việc rửa chén đáng ghét, nhất định lần sau phải giành nấu để nhỏ rửa chén. Đang hì hục chà rửa thì cảm thấy ẩm ẩm phía sau lưng. Quay lại sau lưng thì hết hồn khi thấy nhỏ Miu đứng ở phía sau từ lúc nào, nhỏ đang đứng ép sát gò má vào lưng tôi.

- Làm gì vậy gái?

- Có làm gì đâu?

- Sao đứng đó, không lên phòng khách nghỉ đi!

- Buồn lắm! Ở đây xem anh rửa chén.

- Có gì hay đâu mà xem?

- Em thích xem! Ý kiến gì?
- Thích thì vào rửa đi nè!
- Dạ! Nhỏ xắn tay áo lên, chen vào rửa cùng tôi. Con nhỏ buồn cười và khó hiểu thật.
- Mặt em dính gì nè. Tôi giả vờ lau cho nhỏ rồi tray xà bông lên cái mặt đáng ghét ấy.
- Dính ở đây nữa nè. Ở đây nữa.
- Dính gì mà tùm lum vậy? Mặt nhỏ ngu ngơ và hỏi. Nhỏ lấy tay sờ thử trên mặt nhỏ.
- Anh đáng ghét quá! Ở dơ quá đi! Nhỏ phát hiện ra tôi đang trêu nhỏ, nhíu mày và cau xé tôi.

Hai đứa đứng đùa giỡn cả buổi mới rửa xong mớ chén ấy. Nhìn đồng hồ thì cũng gần 10 giờ, tôi chở nhỏ đi chợ mua đồ ăn. Nhìn cái bộ dạng lựa thịt, lựa cá của nhỏ là đúng chất gái quê tôi rồi. Không thể tin được sự thay đổi chóng mặt như vậy. Lúc trước gặp nhỏ cứ tưởng là tiểu thư chỉ biết ăn và ngủ. Tôi cứ đi lẻo đẻo sau lưng của nhỏ để xách đồ vì tôi cũng chẳng rành mấy vụ này. Mua gì nhỏ cũng kì kèo trả giá, mà thường là nhỏ đều thành công. Có lẽ mọi người thấy con nhỏ xinh xắn dễ thương quá nên họ quý. Đi một vòng hết cái chợ cũng mua xong những thứ cần thiết. Thấy nhỏ đứng chu mỏ ở một cửa hàng, tôi đi lại hỏi.

- Xong chưa? Về thôi em! Đứng đấy làm gì?
- Em muốn ăn kem! Giọng nhỏ nũng nịu như con nít.
- Thích thì mua ăn đi! Cái con bé này.
- Anh mua cho em cơ!
- Haizz...thì ừ!
- Chị ơi! Bán cho em hũ kem này! Tôi gọi chị chủ hàng kem.
- Em thích kem que!
- Chị ơi! Đổi em kem que này nhe!
- Anh không ăn hả?
- Không! Anh còn no lắm!
- Em muốn anh ăn kem với em! Chà, này giờ nhỏ đi nắng quá nên giờ chứng chẳng?
- Lấy em 2 que kem luôn chị ơi!
- Kem của em đây. Cho chị xin 20 nghìn nhe! Em chịu chuộng vợ vậy là tốt đó. Chị chủ quán nhìn tôi cười.
- Hi hi...đi về thôi chồng ơi! Con nhỏ ghẹo tôi.
- À ờ...về thôi!

Dẫn xe ra khỏi bãi đậu, hai đứa ngồi giải quyết gọn 2 que kem vừa mua. Để ý mỗi lần ăn kem, mặt nhỏ cười tươi đáng yêu lắm. Chắc đây là món khoái khẩu của nhỏ. Trời nóng nên ăn cái này cũng giải nhiệt được sự nóng nực của những buổi trưa hè Sài Gòn. Thoáng chốc tôi đã ăn hết que kem của mình và quăng que vào sọt rác. Nhỏ hốt hải ngăn tôi lại nhưng que kem đã bay vào sọt rác từ lâu. Nhỏ chạy lại mở nắp thùng ra và tìm kiếm. Tìm một hồi lâu vẫn không được, mặt nhỏ bì xị.

- Thôi em! Mất rồi thôi, chỉ là que kem thôi mà!
- Không chịu đâu! Em muốn cái que đó! Nhỏ nhăn mặt như sắp khóc vậy.
- Ừ ừ...để a tìm! Tôi đành xắn tay áo lên mò mẫm trong sọt rác, rất nhiều ánh mắt của những người xung quanh đang nhìn tôi, ngại chết được.
- Của em nè! Mò một hồi lâu cũng tìm ra, may quá.
- Yeah! Nhỏ cười tít mắt, cầm lấy que kem, rửa lại bằng nước suối, lau khô rồi cất vào túi xách của nhỏ.

- Em làm gì mà cần mấy cái que đó dữ vậy? Em thích trúng thưởng đến vậy sao? Trên đường về tôi hỏi nhỏ.
- Ủ! Em thích trúng thưởng đó được không? Sau này ăn xong phải đưa em!
- Hả? Tức là sau này anh phải ăn dài dài nữa hả?
- Ủ! Hí hí. Nhỏ cười khoái chí.
- Em vào nhà đi! Anh đi công chuyện chút anh về! Về đến nhà thì tôi để nhò vào nhà và đi công chuyện.
- Chuyện gì? Gặp gái ha? Nhỏ chóng nạnh lên hỏi.
- Gái gì đâu, anh đi gặp thằng bạn cũ hồi cấp 3 thôi.
- Biết rồi, em đùa thôi. Anh đi nhớ về sớm, em ở nhà chờ cơm đó!

Quay xe ra, tôi chạy về nhà Linh để đón em. Hôm nay có hẹn với thằng Tuấn và thằng Nam uống café. Hai ông tướng dạo này bận ghê thật, hên mà lịch cứ đổi liên tục. Đến tận hôm này mới có chút thời gian ít ỏi để uống café chung. Đến gần nhà Linh, chạy từ xa đã thấy cô gái yêu kiều đứng chờ không biết từ bao giờ. Dạo gần đây có lẽ tinh thần của em tốt, ăn uống đàng hoàng nên thấy đầy đặn có da thịt hơn rồi.

- Hay ghê hé! Hẹn người ta mấy giờ mà giờ mới đến? Em phơi nắng này giờ nè.
- Anh xin lỗi! Tôi nói và gãi đầu.
- Da em mà bị cháy đen là anh cho em tiền đi tắm trắng lại đó! Em cười và leo lên xe ôm lấy tôi.
- Vậy anh không lo! Nắng nào làm em đen nổi!
- Anh hay hé! Đi thôi anh! Em cười thật tươi, vẫn nụ cười quyến rũ với bờ môi hồng và nốt ruồi son làm điểm nhấn.

Tôi chở em ra một quán café ở quận Nhất như đã hẹn với thằng Tuấn. Đến nơi thì thấy thằng Tuấn đã ngồi đợi từ lúc nào, nhìn bao thuốc là thì chắc đốt cũng được vài điếu rồi.

- Thành thích, thành thích. Khi tụi tôi vừa đến, thì nó nói. Tay nó để lên ngực để diễn tả tim nó đang đập mạnh như những âm thanh mà vừa phát ra từ miệng nó.
- Mày bị khủng hả? Tôi hỏi thằng Tuấn.
- Linh! Em vẫn trẻ đẹp và hot như ngày nào! Ở em không có khái niệm tuổi tác sao? Em có thể cho anh một cơ hội không? Thằng Tuấn nhìn Linh và nói.
- Cái anh này đùa hoài! Linh đánh nó một cái và cười nói.
- Ha ha...đùa tí cho vui mà! Mà công nhận Linh bây giờ có khác gì Linh học lớp 10 ngày nào đâu!
- Haizz...thằng Nam đâu rồi mạy? Tôi ngồi vào bàn và hỏi.
- Nó nói nó tới liền.
- Ờ kia...nó tới kia. Thằng Tuấn chỉ tay xuống dưới đường.

Chúng tôi đang ngồi ở ban công của quán, nhìn theo hướng thằng Tuấn chỉ thì thấy hai người đi xe đến.

- Đâu? Tao không thấy?
- Cái thằng ngồi phía sau xe đó chứ ai.
- Hả? Thằng Nam đó hả?

Nó khác với những hình ảnh trong trí tưởng tượng của tôi quá. Tôi cứ nghĩ cái dáng thầy giáo thì phải lịch sự lắm chứ. Nó từ từ tiến về phía bàn của tôi, trong bộ dạng của nó không còn vẻ gì là thư sinh yếu đuối ngày xưa nữa. Nhìn phong trần và bụi bặm hơn nhiều dù vẫn mặc quần tây, áo sơ mi. Cổ áo hở không cái nút, để phanh ngực và thấy một công dây chuyền xích to đeo trên cổ. Đầu tóc chải bóng bẩy, nói tóm lại cứ như dân chơi, một tay anh chị nào đó.

- Hello! Khỏe không thằng Khanh lú? Nó đi đến bắt tay, ôm lấy tôi và hỏi.

- Ủ! Tao khỏe.
 - Chào Linh! Vẫn khỏe hả cưng? Nó quay sang Linh, nựng má Linh một cái.
 - Dạ! Linh trả lời, khẽ quay mặt đi để tránh cái tay của thằng Nam.
 - Mà uống gì?
 - Thôi khỏi! Tao bận lắm, gặp chút rồi tao đi ngay. Để hôm khác mình nhậu nhé.
 - Ủ! Tao biết mà bạn mà! Gặp chút thì mày ở nhà luôn đi, tối làm gì. Thằng Tuấn có vẽ hơi cáu.
 - Chà, anh Tuấn thiếu gia vẫn cứ nóng như ngày nào nhỉ? Thằng Nam nói. Về mặt thằng Tuấn càng khó coi hơn, không biết giữa hai thằng xảy ra chuyện gì nữa.
 - Cho mượn điếu thuốc mỗi cái coi! Nó rút một điếu thuốc từ bao thuốc của thằng Tuấn, rồi mời lửa từ điếu thuốc thằng Tuấn đang cầm trên tay.
 - Dạo này công việc mày thế nào Nam? Dạy học ở trường nào? Tôi hỏi. Nhìn qua thằng Tuấn thì thấy nó phì cười một cái rồi lắc đầu, tôi càng thấy tò mò hơn.
 - Dạy học? Giờ này mà tao dạy học thì chết đói lâu rồi, còn ngồi đây gặp 2 đứa bây sao? Nó hít một hơi thuốc thật sâu, ngẩng mặt lên trần nhà và phả những làn khói trắng mờ ảo. Mờ ảo như cuộc sống của nó hiện tại vậy.
 - Vậy mày học sư phạm rồi làm nghề gì? Nó lắc đầu và vẫn tiếp tục phì phèo điếu thuốc.
- Ở dưới lầu có một thằng đi lên, đầu tóc, quần áo trông khá bặm trợn. Tay thì đầy những hình xăm quái dị, nó hùng hổ tiến về phía bàn của chúng tôi.

34. Chương 34

- Thôi tao có việc rồi, có gì hôm khác anh em mình nói chuyện tiếp!
 - Chưa gì hết mà về rồi mày? Tôi hỏi nó khi nó vừa đứng dậy.
 - Ủ! Tao cáo lỗi đi, hôm khác tao bù. Chiều nay tao trả luôn cho!
 - Biến đi mày! Tụi tao không thích xài tiền của mày! Thằng Tuấn tỏ ra bực tức và quay mặt đi hướng khác. Thằng Nam cũng chẳng quan tâm gì tới thái độ của thằng Tuấn.
 - Thôi anh về nhe cưng, cưng vẫn xinh như ngày nào! Thằng Nam lại nựng má Linh lần nữa, mặt nó trông rất gian xảo, hành động thì lạ lùng. Khác xa với khuôn mặt hiền lành và nhất gái ngày nào.
- Rồi nó và thằng mặt mày bặm trợn đó rời khỏi quán. Nó leo lên một chiếc xe, đi cùng một đám xâm trở khác. Cả bọn nó lao đi thật nhanh giữa lòng Sài Gòn đông đúc.
- Chắc mày cũng thấy rồi đó, giờ mày hiểu ý tào rồi phải không. Thằng Tuấn nhìn tôi, lắc đầu và nói.
 - Tóm lại mọi chuyện là như thế nào? Tại sao một thằng sinh viên Sư Phạm lại trở thành như vậy? Tôi vẫn chưa khỏi bàng hoàng về những gì mình vừa thấy
 - Năm hai Đại Học, con bõ nó bỏ nó đi theo một thằng đại gia nào đó. Nó buồn bã rồi đâm ra cờ bạc, rượu chè. Bị trường đuổi học rồi còn mang nợ nữa. Cuối cùng thì nó sa ngã vào cái giới giang hồ, xã hội đen đó. Nghe đâu những năm gần đây, nó cũng có chút chiến tích rồi được giao quản lý nhà hàng, quán bar. Bây giờ cuộc sống của nó sung túc rồi nhưng tao không biết sẽ được bao lâu đây. Biết đâu ngày mai lại dính vào con đường tù tội. Gạt tàn thuốc một cái, thằng Tuấn kể mọi chuyện cho tôi nghe.
 - Lúc đó mày ở đâu? Sao mày không giúp nó?

- Lúc đó tao cũng đi Singapore rồi, mà mày biết tánh nó sĩ diện mà. Tao có ở đây cũng chưa chắc gì nó nhờ tao giúp. Những chuyện này tao cũng nghe được từ bạn học của nó thôi.

- Sao mày không khuyên nó trong suốt thời gian qua?

- Khuyên? Mấy năm qua tao đã nói chuyện với nó không biết bao nhiêu lần rồi mà nó không nghe. Tao hiểu tâm trạng của mày bây giờ, nó giống tao khi tao mới biết tin về thằng Nam. Còn bây giờ, tao cảm thấy bất lực thật sự rồi Khanh à! Ba anh em hội vườn đào hết thật rồi! Nó lắc đầu uống hết phần café đắng cuối cùng còn sót lại trong ly.

Tôi cũng chỉ biết lặng thinh, cảm thấy buồn mà không hiểu vì sao. Cảm giác như vừa mất đi một cái gì đó, một thằng chiến hữu, một thằng anh em. Tôi chờ Linh về mà cứ suy nghĩ về hình ảnh của thằng Nam suốt dọc đường đi.

- Anh!

- Hả?

- Anh nghĩ gì này giờ vậy? Em gọi hoài mà không lên tiếng.

- Ủ! Không có gì.

- Anh đang nghĩ về anh Nam phải không?

- Ủ! Anh thấy buồn quá, nó thay đổi quá nhiều rồi!

- Em thấy tội nghiệp anh quá! Khi nào anh thử khuyên anh lần nữa coi sao.

- Ủ! Anh cũng định vậy.

- Anh chở em về nhà anh nhe, hôm này em muốn nấu cơm cho anh ăn. Mấy ngày không gặp, nhớ anh chết đi được ấy! Em vòng tay, ôm tôi chặt hơn.

- À...ừ...chắc để hôm khác nhe em, hôm này anh có việc bận rồi. Tôi chợt nhớ đến nhỏ Miu đang ở nhà.

- Ủ! Vậy cũng được. Giọng em có vẻ hơi buồn, nhưng tôi cũng đành chịu thôi. Hai cô nàng mà gặp nhau lúc này thì chả biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Về đến nhà thì thấy nhỏ đang nằm ngủ trên ghế sofa, nhìn lại đồng hồ thì đã gần 2h chiều. Chắc nhỏ ôm bụng đói chờ tôi, tội nghiệp thật. Thức ăn, cơm canh đã được bày ra sẵn. Tôi mang vào bếp để hâm nóng lại một lần nữa, trưa giờ cũng chưa ăn gì, bụng đói meo rồi. Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi thì tôi lại ngồi cạnh nhỏ, khều khều nhỏ dậy.

- Khanh! Đừng đi! Đừng đi! Nhỏ nói mớ, người thì cứ ngo nguậy.

- Miu! Dậy ăn cơm em! Tôi lạy nhẹ người nhỏ.

- Anh! Đừng đi có được không? Nhỏ nói mớ to hơn.

- Miu! Miu! Tôi lạy người nhỏ mạnh hơn cho nhỏ tỉnh.

- Anh! Hix...hix.. Nhỏ mở mắt ra, bật dậy ôm tôi và khóc.

- Anh không thương em hả? Sao anh bỏ em? Nhỏ siết tôi chặt và khóc to hơn.

- Miu! Miu! Anh Khanh đây mà! Em bị sao vậy?

- Em xin lỗi! Nhỏ cũng từ từ tỉnh hẳn và nhận ra những hành động bất thường của nhỏ, nhỏ buông tôi ra.

- Em bị sao vậy?

- Em không sao đâu anh? Anh về lúc nào vậy?

- Anh vừa về thôi.

- Để em hâm đồ ăn nóng lại rồi ăn cơm nhe! Nhỏ lau vội những giọt nước mắt.

- Thôi được rồi cô nương, anh hâm nóng rồi. Em đi rửa mặt đi rồi ăn cơm.

- Dạ! Trên khuôn mặt nhỏ vẫn còn một chút buồn bã, âu lo. Không biết nhỏ mới thấy chuyện gì nữa. Nhưng sao tôi lại cảm thấy những lời nhỏ nói quen thuộc đến vậy.

Nhỏ rửa mặt xong thì mặt mày đã vui vẻ trở lại, nhỏ chạy lại ngồi cạnh, ôm ngang hông tôi và nhìn thẳng vào mặt tôi.

- Vụ gì nữa đây gái? Tôi sờ trán nhỏ xem có nóng không. Nhỏ không nói gì, chỉ lắc đầu.

- Có ăn cơm không? Tôi hỏi. Nhỏ gật đầu.

- Ôm xà nẹo vậy sao ăn?

- Sao không? Bớt cơm cho em đi! Nhỏ đỡ chứng gì đây.

- Nè, cơm của em đây.

- Gấp đồ ăn cho em! Nhỏ vẫn ôm tôi không nhúc nhích.

- Em muốn ăn gì? Sao anh biết mà gấp?

- Anh thích gấp gì thì gấp!

- Rồi nè, ăn chưa?

- Đút cho em ăn!

- Bị khùng hả? Tôi quay qua nhìn nhỏ, cười và nói.

- Ay da ay da. Nhỏ cắn tay tôi thật mạnh.

- Anh giỏi lắm, để em nằm ở nhà chờ đói rã ruột! Nhỏ đẩy tôi ra xa.

- Anh xin lỗi! Sao em không ăn trước?

- Em đã nói là sẽ ở nhà chờ cơm mà! Nhỏ mếu, cái môi đỏ trề ra như cục xúc xích. Nhìn buồn cười và yêu lắm.

- Thôi cho anh xin lỗi nhé! Tôi véo má nhỏ, rồi đẩy cái môi đang trề cả thước ra vào vị trí cũ của nó.

- Không chịu! Chiều nay phải chờ em đi ăn kem, đi chơi bù lại.

- Haizzz...được rồi! Ăn thôi, anh đói lắm rồi nè!

- Yeah...hì hì... Con gái là vậy đó.

- Vậy chiều đi mua vài bộ đồ mặc ở nhà luôn nhé! Tôi đề nghị.

- Xí...ích kỷ quá à, không cho người ta mượn áo mặc nói đại đi! Nhỏ khoanh tay giận lẫy.

- Ủ! Không cho đó, ăn cơm mau đi..hi..hi! Tôi cười và nói khi thấy cái mặt bí xị ấy.

Những ánh nắng của buổi chiều tà soi rọi khắp nẻo đường Sài Gòn, không khi trở nên mát mẻ hơn sau một buổi trưa hè nóng nực. Hai đứa tôi cùng nhau đi dạo chơi như đã hứa. Tôi chở nhỏ vào một shop nhỏ để chọn vài bộ quần áo mặc ở nhà. Thực ra tôi cũng chẳng phải ích kỷ về chuyện cho nhỏ mượn quần áo, chỉ muốn nhỏ ăn bận đàng hoàng hơn phòng khi có khách đến nhà. Họ mà thấy nhỏ ăn bận như vậy thì lại hiểu lầm linh tinh. Vậy mà mọi thứ lại đầu lại vào đây, nhỏ vẫn chọn những cái quần ngắn nhất có thể. Chọn mua những chiếc áo nam to để dẫn mặt tôi hay sao đó. Tôi

khuyên nhỏ nhưng cứ nhận được lý do là thời tiết nóng, mặc càng mát mẻ càng tốt. Tôi cũng đành chấp nhận cái lý lẽ của nhỏ.

Nhịp sống người dân Sài Gòn là thế, cứ tất bật, hối hả từ những sớm bình minh cho đến chiều hoàng hôn. Sau một ngày đi học, làm việc mệt nhọc, mỗi người lựa chọn riêng mình một nơi để vui chơi, giải trí. Có người thì quay quần bên mâm cơm gia đình, người thì la cà hàng quáncafé, quán cóc vỉa hè. Người thì tranh thủ đi mua sắm, ăn uống tại các khu chợ đêm náo nhiệt. Tôi đang chở nhỏ vào khu chợ đêm Kỳ Hòa, cái chợ khá to với hơn 300 gian hàng gồm đầy đủ tất cả các loại mặt hàng. Hình như nó bắt đầu hoạt động từ những năm 2003 kéo dài từ đường Cao Thắng đến Lê Hồng Phong.

Nhỏ vào đây thì mê tíu như lạc vào thế giới shopping của riêng nhỏ. Cứ nắm tay tôi kéo đi từ gian hàng này đến gian hàng khác thử đồ mà không biết mệt. Nhỏ đang đứng trước một gian hàng nữ trang, ngắm nghía những sợi dây chuyền một cách say mê. Nhưng bất chợt tôi nhận ra một điều, khi nhỏ cầm đến một sợi dây chuyền cũng khá đẹp thì nhỏ lặng người đi. Nụ cười đã tắt hẳn trên môi, mắt nhỏ hơi ứa lệ. Nhỏ đứng lặng yên và nhìn vào mặt dây chuyền.

- Miu! Miu!

- Miu! Sao vậy em? Tôi lay nhẹ vai nhỏ.

- Dạ! Nhỏ giật mình quay lại như vừa hoàn hồn, tay nhỏ cầm sợi dây chuyền nhét sâu vào đồng trang sức khác.

- Xem gì mà chăm chú suy tư vậy? Cho anh coi với!

- Không có gì đâu anh! Mình đi qua chỗ khác xem nhe! Nhỏ kéo tay tôi đi, lau vội vài giọt nước mắt lưng tròng.

Không hiểu sao nhỏ lại như vậy, rõ ràng đang rất vui vẻ mà. Sợi dây chuyền đó có ý nghĩa gì với nhỏ nhỉ? Nhiều lúc tôi cảm thấy thắc mắc, muốn hỏi nhỏ nhưng lại thôi. Có thể là một chuyện riêng tư nào đó, một phần ký ức buồn nào đó mà nhỏ vẫn chưa thể quên. Ở Miu vẫn còn nhiều điều bí ẩn, tôi vẫn chưa thể hiểu hết được con người của nhỏ. Đôi lúc rất trẻ con, hồn nhiên, lúc thì cứng chặc, sâu sắc và lạnh lùng.

Tôi chở nhỏ qua từng hàng cây, góc phố của Sài Gòn đêm đã lên đèn. Nhỏ vẫn lặng im suốt từ lúc thấy sợi dây chuyền đến giờ. Có lẽ nhỏ có tâm sự, cần được chia sẻ. Tôi chạy một hồi thì cũng đến cầu Thủ Thiêm, một cây cầu nối hai bờ sông Sài Gòn thuộc Quận 2 và Quận Bình Thạnh. Trên cầu có hai dãy hành lang dành cho người đi bộ. Về đêm thì khá nhiều các bạn trẻ tụ tập ở đây hóng gió, vui chơi. Quanh cảnh xung quanh cũng rất đẹp và lãng mạn, thích hợp cho những đôi tình nhân hẹn hò. Tôi quyết định dừng xe trên cầu để hóng gió, ngắm nhìn Sài Gòn về đêm.

- Không khí ở đây thích thật anh nhỉ! Nhỏ và tôi đang ngồi ngang trên yên xe, đầu nhỏ kê tựa lên vai tôi.

- Á...lạnh quá! Nhỏ la lên khi đôi tay tôi đặt lên gò má của nhỏ.

- Sao tay anh lạnh vậy?

- Anh cầm kem này giờ nè! Ăn kem nhe!

- Ủa, anh mua lúc nào vậy? Hi..hi! Mặt nhỏ tươi rói khi thấy món ăn khoái khẩu của mình.

- Em có tâm sự gì hả? Anh mua kem lúc nào mà em cũng không biết?

- Không có gì đâu anh!

Nhỏ vừa ăn kem vừa nhìn về thành phố, mặt đã vui tươi hơn nhưng trong đôi mắt ấy vẫn chất chứa nhiều phiền muộn.

- Thật ra hôm nay em thấy được vài thứ, và nhớ lại những kỷ niệm xưa! Nhỏ cất vội 2 que kem vào túi xách như mọi lần và nói.

- Kỷ niệm buồn hả em?

- Em cũng không biết là vui hay buồn nữa?

- À...ừ! Tôi cũng không nói gì thêm, thả mình vào những cơn gió vi vu.

- Anh không muốn biết là chuyện gì sao?

- Anh đâu phải bà tám! Tôi véo mũi nhỏ một cái và nói.

- Rồi sẽ đến lúc anh biết thôi! Nhỏ vòng tay ôm lấy tôi.

Ngồi lặng yên được một lúc thì tôi quay sang nhìn nhỏ, nhỏ đã ngủ từ lúc nào không biết. Cái con bé này sao mà dễ ngủ vậy nhỉ? Khuôn mặt lúc ngủ càng đáng yêu hơn, đôi môi đỏ nhỏ xinh mím chặt lại. Gò má trắng hồng phúng phính như em bé. Một vài sợi tóc phấp phới bay trong gió. Không hiểu sao mỗi khi bên

nhỏ lại có một cảm giác bình yên lạ thường. Nó khác với Linh, người con gái tôi từng yêu. Ngày xưa khi ở bên Linh, tôi luôn có cảm giác hơi bất an, lo sợ về chuyện tình cảm của cả hai đứa. Có thể Linh chưa từng mang lại cho tôi sự an tâm.

Mặc dù không phải là gì của nhau, nhưng ở cạnh nhỏ, tôi cảm thấy được sự quan tâm, lo lắng. Nhìn thấy nhỏ, có thể quên đi những phiền muộn trong cuộc sống. Một người con trai luôn là một bờ vai, điểm tựa ột người người con gái. Nhưng con gái có biết? Đôi lúc người con trai cũng có những phút giây yếu mềm, cần được quan tâm, chia sẻ. Cần một vòng tay của người con gái, không hẳn là điểm tựa, nhưng nó đủ tiếp thêm nghị lực cho người con trai bước tiếp. Tôi cảm thấy được cảm giác này khi ở bên nhỏ, một cảm giác một chút lạ và một chút quen thuộc, sự quen thuộc khi tôi cũng từng có được từ một người.

Mắt nhỏ vẫn nhắm nghiền, chắc do hậu quả của buổi chiều tung tăng đi bộ trong chợ đêm. Khuôn mặt nhỏ sáng ngời như những vì sao tỏa sáng lấp lánh trên bầu trời đêm. Nhỏ vẫn ôm tôi không rời, tôi cảm thấy một chút vui và một chút lo sợ. Vui vì không biết tại sao cô bé đáng yêu này lại bước vào cuộc sống của tôi một cách lạ lùng như vậy. Lo sợ vì không biết mối quan hệ này sẽ đi đến đâu, mục đích của tôi ngày từ đầu về lại Việt Nam là rất rõ ràng, nó không phải dành cho việc nảy sinh tình cảm với bất cứ ai.

- Miu à! Cứ như thế này hoài, anh sợ anh sẽ có tình cảm với em mất! Tôi khẽ thì thầm, vén những sợi tóc lòa xòa trước trán của nhỏ. Chạm nhẹ vào đôi mắt, cái mũi, đôi môi chúm chím.

Tôi chợt giật mình khi thấy nhỏ khẽ cười, nép sát đầu vào ngực tôi. Ôm tôi và tiếp tục giấc ngủ của nhỏ. Không biết này giờ nhỏ có thật sự ngủ không nữa. Tôi vòng tay ôm lấy nhỏ, cho nhỏ một ít hơi ấm khi trời dần se lạnh. Nhìn về cái thành phố thân thuộc mà tôi sống mỗi ngày. Ở góc nhìn này, tôi lại thấy được một thành phố khác, không còn quá tấp nập, hối hả. Xa xa, có những con thuyền lung linh ánh đèn chạy trên sông Sài Gòn. Cũng không hiểu cảnh vật thật sự bình yên, hay là cảm giác bình yên chỉ xuất hiện khi nhỏ ở cạnh. Mọi sự việc xung quanh đều diễn ra rất chậm rãi, như lắng đọng lại.

... Lại một ngày êm ả nữa trôi qua...

35. Chương 35

- Ê! Về nhà ngủ thôi em! Tôi lay nhẹ mũi nhỏ.

- Không! Đang ngủ ngon mà! Nhỏ lắc đầu.

- Ngủ ngon mà còn nói chuyện?

- Hi..hi! Nhỏ cười nhưng vẫn nhắm mắt.

- Anh về quê nội với em được không? Nhỏ hỏi và tròn xoe mắt nhìn tôi.

- Không được! Anh có nhiều việc phải làm lắm!

- Nhưng...! Mối nhỏ lại trề dài ra cả thước.

- Thôi ngoan đi, lần tới anh mua kem nữa cho ăn nhe! Không biết dụ nhỏ cách này có hiệu quả không.

Sài Gòn đã về khuya, đường xá vắng vẻ. Những ánh đèn đường hiu hắt, có lác đác những quán ăn đêm. Con đường vắng lặng chỉ còn tiếng động cơ phát ra từ chiếc xe. Nhỏ vẫn ngồi phía sau tựa đầu lên vai tôi, hai con người lướt đi qua từng hàng cây, con phố trong tiết trời trở lạnh về đêm.

Chúng tôi về nhà thì đã quá nửa khuya, lúc này thì tôi cũng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Có lẽ nằm xuống thì ngủ luôn một giấc đến trưa mai.

- Anh Khanh! Định ngã lưng ra thì thấy nhỏ đứng một đống ngoài cửa ôm hai cái gối to đùng.

- Sao chưa ngủ vậy em?

- Em sợ! Nhỏ chu mỏ tiến lại gần giường và nói.

- Sợ gì?
- Phòng bên đó có âm thanh gì đó thấy ghê quá à! Nhỏ nhăn mặt nói. Tôi chợt nhớ ra là do cái cửa sổ bị hỏng, có một vài khe hở tạo ra những âm thanh kì quái khi gió thổi vào.
- Ủ! Vậy em ngủ ở phòng này đi! Anh sẽ qua bên đó!
- Anh! Ở lại đi! Vừa bước xuống giường đi được vài bước thì nhỏ nắm tay tôi kéo lại.
- Hả? Sao được?
- Nhà này em ngủ không quen, một mình sợ lắm!
- Nhưng sao ngủ chung giường được?
- Xí... Ai cho anh ngủ chung giường? Anh nằm đất á!
- À...Ờ! Kiểu này không biết nằm đất bao lâu nữa đây.

Trải một tấm nệm ra đất, vừa ngả lưng ra nằm một chút thì tôi đã đi luôn vào giấc ngủ.

Một buổi sáng không ánh nắng mặt trời, đêm qua do về nhà khá trễ, tôi ngủ một giấc thật sâu thì cũng đã gần 8 giờ sáng. Trời hôm nay hơi âm u, mới sáng sớm mà đã mưa rồi. Mọi thứ trong nhà đều được dọn dẹp ngăn nắp như mọi ngày, tôi biết đó là nhờ bàn tay của nhỏ. Nhưng sao hôm nay yên lặng quá, không có âm thanh nào phát ra từ nhà bếp. Tôi bước vào bếp thì đã thấy có sẵn những món ăn sáng do nhỏ làm, tôi thử đến phòng của nhỏ xem nhỏ đang làm gì thì thấy cửa phòng mở. Bước vào phòng, không có ai cả, ra nệm thì đã được xếp lại ngăn nắp.

Không biết nhỏ đã đi đâu từ sáng sớm thế nhỉ? Tôi quay lại nhà bếp cùng những món ăn nhỏ nấu. Một mẫu giấy được kẹp dưới đáy của một ly cà phê đen.

“Chào buổi sáng!

Em có việc phải đi, thấy anh ngủ ngon nên không dám đánh thức anh dậy. Em đã chuẩn bị sẵn đồ ăn sáng cho anh rồi đó. Nhớ là phải ăn cho hết! Nếu không em nghỉ chơi đó!... (^ . ^)

... Nhớ anh nhiều...!!! (> . <>)

Đọc xong mẫu giấy mà cảm thấy buồn cười cái con bé này, có gì thì cứ nhắn tin, còn viết thư giấy nữa chứ. Nhìn những món ăn nhỏ nấu mà cảm thấy thương nhỏ hơn, chắc là dậy rất sớm để làm đây mà. Rồi đi đâu giờ này, không biết có bị mắc mưa không. Nhìn qua ô cửa sổ, những hạt mưa rơi tí tách trên mái hiên, lòng lại thấy buồn và thiếu thiếu cái gì đó. Chỉ có vài ngày thôi mà tôi đã quen với cái không khí có những tiếng động trong bếp, khi bước vào là thấy một cô bé đang hăng say công việc nấu nướng của mình. Trời bên ngoài thì mưa, càng làm tăng thêm sự cô đơn trống vắng trong ngôi nhà nhỏ.

Đến giữa trưa thì trời đã tạnh mưa, lúc này những tia nắng mới dần lộ dạng khi những đám mây đen tan đi. Tôi nghe có tiếng chuông ngoài cửa.

- Miu hả em? Cửa chưa mở hết thì tôi đã hỏi.
- Hả? Chị nè. Là vợ anh Đen đang đứng bên ngoài, tay cầm cái gà mệnh to.
- Dạ chào chị! Sao hôm nay chị đến vậy?
- Ủ! Con Miu con mèo gì đó nói với anh Đen nhờ chị mang đồ ăn trưa qua cho em.
- Dạ chị vào nhà đi! Phiền chị quá!
- Có gì đâu phiền em? Mà con nhỏ chu đáo ghê nhỉ? Nó thích em rồi phải không?
- Dạ!...hì...! Tôi cũng không biết trả lời thế nào.

Chị vào bếp, dọn các món ăn ra cho tôi xong cũng vội vã về nhà để lo cơm nước cho anh Đen. Tôi ăn cơm trưa xong thì cũng chỉ biết ngồi đọc báo mạng, viết một vài dòng vào quyển nhật ký. Thời gian cứ thế trôi đi về chiều một cách nhàm chán. Tôi lại nghe có tiếng chuông ngoài cửa. Mở cửa ra thì không khỏi bàng hoàng khi thấy Linh trong bộ dạng quần áo xốc xếch, tóc tai rối bù và gương mặt thất thần.

- Anh! Em chạy đến ôm tôi khóc nức nở.

- Sao vậy em? Từ sự bàng hoàng tôi chuyển qua lo lắng tột độ, tôi dìu em vào nhà ngồi.

- Hix..hix.. Em vẫn khóc và không nói gì, không biết em gặp chuyện gì.

- Có chuyện gì vậy em? Em bị làm sao vậy? Em chỉ lắc đầu và tiếp tục khóc.

Tôi dùng khăn lau mặt đã thấm lem nước mắt của em, em khóc một cách tức tưởi. Dỗ một hồi lâu thì em mới chịu nói.

- Anh Nam...anh Nam...

- Thành Nam thế nào?

- Anh Nam nói muốn nói chuyện với em về anh, nên kêu em đến nhà anh. Rồi anh giả trò đùa bại với em.

- Cái gì? Thành khôn đó dám làm vậy hả? Anh sẽ đi giết nó. Tôi điên cuồng lên, đâm xuống bàn kính một cái thật mạnh làm kính vỡ loảng xoảng. Máu từ từ rỉ ra từ những vết đứt nhưng tôi lại không có cảm giác gì. Bây giờ trong lòng chỉ thấy như lửa đốt, muốn tìm ngay thành chó Nam để tính sổ.

- Anh! Đừng đi mà! Anh Nam chưa làm gì hết, em đã dọa sẽ tự tử nếu anh làm vậy, rồi anh cũng buông em ra. Ở lại đây với em đi! Em sợ lắm! Em kể trong nấc nghẹn và kéo tay tôi khi tôi bước đi.

Tôi cũng dần lấy lại bình tĩnh và ngồi xuống, lúc này thì máu từ tay chảy ra khá nhiều. Cảm giác đau của da thịt mới dần dần cảm nhận được. Em chạy đi lấy bông băng và băng lại vết thương cho tôi, nhưng nước mắt em vẫn rơi không ngừng.

- Thôi vào phòng anh nằm nghỉ đi, nhìn em mệt mỏi lắm rồi đó! Tôi dìu em vào phòng, cho em nằm ra giường và ngồi cạnh nắm lấy tay em. Sao mọi chuyện lại trở nên như vậy? Tại sao thành Nam lại có thể làm như vậy với em.

- Hix..hix...em sợ lắm anh ơi! Em ngồi dậy, vùi đầu vào lòng tôi mà khóc. Tôi biết em sợ lắm chứ, vì em đã từng một lần bị như vậy mà. Tại sao hạnh phúc chưa thấy đâu mà chỉ toàn những chuyện không hay xảy đến với em.

- Nín đi em, đừng sợ, anh sẽ ở cạnh em mà! Tôi ôm lấy em, xoa đầu em.

- Anh có ghê sợ em không? Chắc em không còn cơ hội nào đến với anh nữa phải không?

- Em khờ quá! Đâu phải lỗi do em. Tôi ôm em chặt hơn, cho em một bờ vai để tựa vào. Bỗng tôi nghe có tiếng động lạ bên ngoài.

- Thôi em nằm xuống nghỉ một tí đi! Anh đi lấy nước cho em! Nhẹ nhàng đặt em nằm ra giường.

Khi tôi bước ra ngoài thì thấy cửa nhà mở toang hoang lúc nào, trên nền nhà thì những quả trái cây rơi lăn lóc khắp nơi. Hình như có ai vừa đến đây thì phải. Tôi bước vội ra cửa trước và nhìn xung quanh, mọi thứ đều bình thường. Tôi đóng cửa lại và quay vào trong, rót cho em một cốc nước lọc và quay về phòng. Bước vào thì em đã thiếp ngủ từ lúc nào. Tôi ngồi xuống cạnh em, dùng khăn ướt để lau mặt và lau tay cho em.

Tôi cảm thấy đau đớn vô cùng khi để cho người con gái này phải khổ sở đến vậy. Chợt nghĩ về những lời hứa với mẹ Hiền là sẽ quan tâm, lo lắng cho em. Vậy mà giờ đây em lại gặp phải chuyện này, cơn nóng giận của tôi lại bắt đầu dâng lên. Không suy nghĩ thêm một phút giây nào nữa, tôi phải đi tìm nó để nói chuyện.

Sau khi em vừa chợp mắt, tôi bước vội ra phòng khách. Tôi gọi ngay cho thành Tuấn để nhờ nó chỉ nhà thành Nam. Thành Tuấn biết có chuyện không hay xảy ra nên đề nghị sẽ qua chỗ tôi đi. Vừa tiếng đồng hồ sau thì chúng tôi đã có mặt trước cổng nhà nó, một căn nhà khá khang trang ở khu đô thị Phú Mỹ Hưng, quận 7.

- Mày ở lại xe đi, tao vào nói chuyện với nó tí rồi ra ngay. Tôi cố giữ bình tĩnh hết sức để không cho thành Tuấn biết chuyện về Linh, nếu không nó lại làm lớn chuyện hơn.

- Thật ra là có chuyện gì? Suốt dọc đường đi, nhìn sắc mặt của mày là tao thấy không ổn chút nào!

- Không có gì đâu, tao chỉ cần nói với nó vài chuyện thôi. Tôi vỗ vai nó trấn an.

Mở cửa bước xuống xe, tôi đi lại đứng trước cổng nhà thằng Nam và bấm chuông. Một thằng mặt mày bặm trợn, có đeo khuyên mũi đi ra.

- Tìm ai đó thằng kia? Nó nhìn tôi và hỏi.
- Đây có phải nhà của Nam không? Tôi là bạn nó, cần gặp nó nói chuyện.
- Đợi tao chút! Nó lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.
- Vào nhà đi! Nói được vài câu thì nó mở cửa.

Tôi đi từ từ vào nhà, trong sân thì có 2 chiếc mô tô đang dựng. Bước đến phòng khách thì thấy bốn thằng kể cả thằng vừa mở cửa đang ngồi cạ ly. Trên bàn toàn là mồi nhậu, sàn nhà thì lon bĩa lăn lóc.

- Mày ngồi chờ đại ca tao chút! Một thằng khác nói với tôi.
- Ủ!
- Ủa? Khanh lú. Đến có việc gì không mạy? Thằng Nam bước ra, nó gặp tôi và có chút bất ngờ, giọng nói hơi e dè. Tôi nghĩ nó cũng đoán được lý do tôi đến đây.

Nó đi từ từ lại phía tôi, khuôn mặt nó đã thay đổi quá nhiều. Không còn là thằng Nam thư sinh hiền lành bạn tôi nữa. Bây giờ tôi chỉ thấy trước mặt là một thằng đều cán, khôn nạn. Nhớ lại hình ảnh Linh khóc, máu nóng của tôi dâng trào lên. Tay tôi bóp thật chặt nắm đấm lại mặc do vết thương lúc nãy đang rỉ máu. Nó định mở miệng ra nói thì tôi đã đứng thật nhanh dậy, dùng hết lực vào tay phải dấm thẳng vào mặt nó một dấm như trời giáng. Nó bật ngửa ra sau lăn mấy vòng.

Tụi đàn em của nó thấy có biến liền lao về phía tôi. Thằng khuyên mũi lúc nãy tung chân lên đạp tôi, tôi lách người qua né và quơ lấy két bĩa nhựa ném thẳng vào mặt nó. Tôi định chạy về phía thằng Nam cho nó thêm vài đạp nữa thì cảm thấy tê tái cả lưng. Cảm giác như vừa bị một ống tuýp đập vào người. Tôi đổ khụy ra đất, lúc này cả vai và tay phải như tê liệt. Quay người lại thì thấy một thằng khác đang cầm ống tuýp định bổ từ trên xuống...

36. Chương 36

Khi quay người lại thì thấy một thằng đang cầm ống tuýp bổ từ trên xuống, tôi chỉ còn biết đưa tay ra đỡ. Ống tuýp đến rất gần bỗng ngưng lại, thằng Nam la lên.

- Dừng lại! Ai kêu tụi mày đánh nó?
- Nhưng đại ca...
- Bién! Bién hết ra ngoài cho tao!
- Vậy tụi em ra ngoài đợi, có gì anh cứ hú một tiếng.

No lấy tay quệt ngang mũi để lau máu rồi đứng dậy tiến về phía tôi. Tôi thở phì một cái vì cảm thấy may mắn khi không phải ăn cái ống tuýp đó. Không biết nếu thằng Nam không lên tiếng, tôi sẽ như thế nào nữa. Bờ vai thì tê tái lên, máu ở tay lại rỉ ra nhiều làm đỏ cả miếng băng trắng.

- Cái thằng chó này! Mày hơi mạnh tay đó! Nó vừa nói vừa đỡ tôi đứng dậy.
- Thằng khôn nạn này! Tôi gượng hết sức đứng dậy, túm lấy cổ áo nó, đẩy ép nó vào tường, giờ nắm đấm đang rỉ máu lên định cho nó thêm vài dấm để nó tỉnh ra.
- Mày muốn giết tao thì làm đi! Nó cười nhạt, một sự bất cần đời.
- Tại sao mày làm vậy hả Nam?

- Tại vì tao cũng thích Linh như tụi mày, được chưa? Nó nhìn thẳng vào tôi và quát. Tôi trở mắt nhìn nó ngạc nhiên, rồi hạ từ từ nắm đấm xuống.
 - Thích Linh? Anh em với nhau từ xưa giờ, tại sao tao chưa bao giờ nghe mày nói?
 - Phải nói thế nào? Tao có cái chó gì mà dám nói? Nó hất tay tôi ra khỏi cổ áo nó.
 - Mày nói gì vậy?
 - Ủ! Tao chả phải đại gia như thằng Tuấn, tao cũng chả bảnh bao, lãng tử như mày. Tao từng là một con mọt sách, nhà nghèo, xấu trai thì tao có quyền thích ai?
 - Mày nói vậy mà nghe được hả Nam? Bây giờ mày đem anh em ra so sánh như vậy đó hả?
 - Mày cầm mẹ cái mồm mày lại đi! Anh em gì cái thứ tụi bây?
 - Tao không ngờ bây giờ mày biến chất như vậy đó Nam?
 - Ha ha...tao không trở thành như vậy thì tao còn cái mạng đứng đây nói chuyện với mày hả? Anh em cái chó gì mà lúc tao thập tử nhất sinh, thằng nào có ở đây để cứu tao hả?
 - Mày... Tôi lại giơ nắm đấm lên, nghiêng răng và bóp thật chặt tay. Nó đã thay đổi quá nhiều, phải đấm nó bao nhiêu cái mới giúp nó tỉnh được chứ?
 - Mày đàn bà từ khi nào vậy Khanh? Có một cú đấm mà cũng không dám đấm, cứ đưa lên hạ xuống hoài. Nó nói và cười nhếch mép.
 - Á...á... Tôi la lớn và đấm liên hồi vào tường. Khóe mắt cay đỏ, tôi cảm thấy bất lực thật sự rồi, chẳng lẽ tôi đã mất nó thật rồi sao?
 - Dừng lại đi Nam à! Mày đi quá xa rồi, quay lại đi Nam! Học một cái nghề, rồi tìm một công việc khác đi!
 - Ha ha...mày nói chuyện buồn cười quá! Học nghề? Tìm việc làm? Rồi cho người ta khinh tao, rồi những con bồ tao nó lại đi theo những thằng đại gia khác nữa hả? Nó xô tôi ra, tiến lại phía bàn. Cầm chai Ken nốc ừng ực.
 - Trước đây tao là một thằng khờ, một thằng nghèo chả có gì hết. Chính vì vậy cuộc đời nó mới chó đẻ với tao như vậy. Bây giờ tao có tất cả rồi, tiền bạc, địa vị, gái gú. Tao ngu hay sao mà bỏ hết? Tao phải trả thù đời mày biết không? Nó quát lớn, ném thật mạnh chai Ken xuống nền nhà.
 - Đại ca...có chuyện gì vậy? Nghe tiếng động, tụi đàn em của nó chạy vào hỏi.
 - Tụi bây cút hết! Tao chưa kêu, ai cho tụi mày vào đây? Nó trừng mắt nhìn mấy thằng đàn em, tụi nó rụt đầu quay lại ra ngoài.
 - Mày không được chọn nơi sinh ra, mày không được sống trong một gia đình khá giả. Nhưng mày được quyền lựa chọn cách sống của mày Nam à. Tất cả chỉ là ngụy biện, đâu phải ai nghèo, ai bị phụ bạc cũng trở thành con người như mày?
 - Thôi nín đi! Tao không muốn nghe! Mày ôm cái mớ sách vở đó rồi biến con mẹ mày dùm tao đi! Đừng có ở đây dạy đời tao!
 - Nam...
 - Biến cho khuất mắt tao!
 - Nam...
 - Tao nói biến đi!
- Thở dài một cái, tôi quay đầu bước đi ra cửa. Tôi dừng lại và nói vài câu cuối cùng.
- Được rồi, mày sống như thế nào thì tao mặc xác mày. Nhưng đừng bao giờ để tao biết có thêm bất cứ chuyện gì xảy đến với Linh. Tao sẽ giết mày đó!

Tôi bước thật nhanh ra khỏi nhà nó, những tiếng thét lớn, đập phá đồ đạc của nó vang dội liên hồi. Tôi lẻ từng bước một về xe của thằng Tuấn đang đợi.

- Làm gì mà lâu vậy? Tay mày làm sao mà ra nhiều máu thế?
- Không có gì đâu!
- Nói tao nghe, mày làm cái gì trong đó?
- Tao đã nói không có gì hết mà! Tôi quát thật to vào mặt nó, nó ngạc nhiên với thái độ của tôi.
- Tao thấy mệt lắm! Làm ơn chở tao về nhà giùm đi. Tôi nhắm mắt, ngồi bật ra ghế.
- Mặt mày tái xanh rồi, có cần đi bác sĩ không?
- Cho tao điều thuốc đi Tuấn!
- Mày sao vậy? Mày có bao giờ hút thuốc đâu.

Tôi lặng thinh không nói gì cả. Mở cửa kính và phà từng làn khói trắng ra ngoài, chúng bị cuốn ngay trong gió một cách yếu ớt. Nhìn về cái xã hội phức tạp này, chưa lúc nào tôi lại thấy nó đen nhem như vậy. Nó có thể dễ dàng thay đổi

một con người chỉ trong một thời gian ngắn. Nó biến một thằng nhà quê hiền lành thành một con quỷ biến chất. Nó đã cướp đi của tôi một thằng bạn thân từ lúc nào rồi.

- Cuối tuần này về thăm ngoại thằng Nam với tao đi Tuấn!
- Ủ! Tao cũng định rủ mày, cũng lâu rồi không về. Để tao ráng thu xếp công việc.

Những ngày trong tuần đó, tôi cũng vẫn chỉ ở nhà và không có gì để làm. Thỉnh thoảng ghé qua nhà Linh chơi để an ủi em. Tinh thần của em cũng ổn định trở lại. Tôi nghĩ sau lời cảnh cáo của tôi, thằng Nam cũng chẳng bao giờ dám làm phiền Linh nữa. Dù cho nó bây giờ có là tay anh chị, nhưng tôi nghĩ nó hiểu tính tôi, nói được là làm được. Và dù sao trong cái con người biến chất ấy, tôi tin đâu đó vẫn còn một chút tình bạn. Hôm ấy có nói cũng là mặc xác cái cuộc sống của nó, nhưng tôi vẫn còn lo cho nó nhiều lắm. Nếu thật sự nó có gặp khó khăn gì, hy vọng nó còn nhớ đến cái tình ba huynh đệ ngày nào mà tìm chúng tôi để được giúp đỡ.

Không chỉ quan tâm về cuộc sống của nó, mà tôi còn cảm thấy buồn và lo cho bà của nó nữa. Đó chính là lý do mà tôi và thằng Tuấn quyết định về Bến Tre để thăm bà nó. Nhớ về cái ngày ba thằng mới quen biết nhau, không hiểu sao hai thằng tôi lại ham vui chịu đi theo nó về tận quê nó chơi. Tan học ra, trời nắng chang chang, 3 thằng nhảy lên xe khách đi luôn về Bến Tre trong bộ đồng phục học sinh của trường vẫn chưa thay. Ngày đó ngồi trên xe lo cười nói, tám chuyện không quan tâm đường xá nên bây giờ mới khổ. Thằng Tuấn thì than mệt nên nằm ngủ khò từ lúc nào, vậy nên tôi là người cầm lái. Vừa chạy tôi vừa hỏi thăm từ từ con đường gần 90 cây số đi về hướng Tây của Sài Gòn.

Đến thành phố Mỹ Tho rồi đi về cầu Rạch Miễu theo quốc lộ 60 về thành phố Bến Tre. Cuối cùng qua cầu Bến Tre 2 cũng đến được cái huyện Ba Tri ngày nào. Trước mắt tôi là chợ Ba Tri, nhìn lại cái hình ảnh cũ của 9 năm về trước mà cảm thấy chạnh lòng. Cảnh vật nó vẫn vậy nhưng lòng người thì đã khác đi nhiều. Cái ngày mà 3 thằng oắt con trong bộ đồ đồng phục học sinh hồn nhiên vui vẻ lại xuất hiện trước mắt tôi. Cũng chính từ cái ngày đó mà tình nghĩa huynh đệ bắt đầu nhen nhóm trong 3 đứa chúng tôi.

Ngoại của nó có một xe đẩy nước uống bán ở chợ này, ngày đó 3 thằng vừa đến là nó đã kéo ngay về xe nước uống của ngoại. Nó thương ngoại nó lắm, cũng dễ hiểu thôi, vì ngoại nó là người nuôi nấng nó từ nhỏ đến lớn. Nó chưa bao giờ được thấy mặt ba mẹ của nó, lý do vì sao thì tôi cũng không biết. Chỉ biết nó, ngoại và một thằng em nữa nương tựa nhau mà sống qua những ngày tháng cơ cực.

- Ngoại! Nam chạy đến ôm bà nó, rồi nó đấm lưng cho bà.
- Dạ! Chúng con chào bà ạ!
- Bạn của Nam hả? Ngồi đi mấy con.
- Uống nước nè hai đứa bây? No mang ra 2 chai 7 up và 2 ly đá.

- Thôi đi bố! Lấy 1 chai thôi, uống kiểu này lỗ vốn bà mày. Tôi nói.

- Mày coi thường tao hả? Thằng này có nghèo nhưng không lẽ không đãi nổi 2 thằng bây 2 chai nước.

Rồi hôm đó ngoại nghỉ bán sớm vì có mặt của chúng tôi, ba đứa tôi giúp bà dọn hàng và đẩy xe nước về nhà. Ở nhà của thằng Nam, được ngoại đãi những món ăn bình dân thôi, nhưng không hiểu sao lại thấy ngon khó tả. Mùi vị của sự giản dị quê hương.

- Ê...ê.! Nghĩ gì đó? Đi thôi. Thằng Tuấn ngồi kế bên vỗ vai tôi, làm ngắt đi những dòng ký ức cũ.

- À...ờ...Đi!

Tôi và nó xuống xe, men theo những con đường nhỏ trong chợ để tìm về cái xe nước cũ ngày nào. Cũng không chắc là ngoại vẫn còn bán hay không? Tôi nghĩ dù sao bây giờ thằng Nam cũng có tiền, cũng giúp đỡ được ngoại nó phần nào. Hai thằng đang bước đi thì khựng lại và lặng người nhìn về cái góc nhỏ ấy. Một bà lão tóc đã bạc phơ, khom lưng lau dọn những chiếc bàn ghế mũ. Lâu lâu bà lại lấy tay che miệng ho từng cơn. Hai thằng tôi nhìn nhau, mắt cả hai cũng bắt đầu thấy cay và hoe đỏ. Thằng Tuấn vỗ vai tôi một cái rồi hai thằng cùng đi về phía ngoại.

- Ngoại! Tôi gọi bà, một tiếng gọi thân thường mà từ rất lâu rồi tôi không có cơ hội để gọi.

- Hai chú là? Ngoại cố mở to mắt ra nhìn chúng tôi với sự ngạc nhiên. Có lẽ ngoại không nhận ra chúng tôi. Khuôn mặt đầy nếp nhăn, đôi mắt ngoại đã mờ đi nhiều.

- Thằng Khanh và thằng Tuấn của ngoài đây mà! Tôi bước lại đỡ ngoại ngồi xuống và đấm lưng cho ngoại. Thằng Tuấn thì rót nước cho ngoại uống.

- Trời! Hai cái thằng! Bằng một cái ngần ấy năm trời giờ mới về thăm ngoại. Tụi bây giờ cao lớn chững chạc quá, ăn mặc áo quần lịch sự. Ngoại đâu có dám nghĩ là quen với tụi bây. Ngoại nói chuyện chậm rãi, xoa đầu hai thằng tôi.

- Thôi hôm nay nghỉ bán sớm nhe ngoại! Tụi con có mua đồ ăn nhiều lắm, mình cùng về nhà ăn nhe? Thằng Tuấn nói.

Vậy là hai thằng tôi lại xắn tay áo lên giúp ngoại dọn dẹp rồi 3 bà cháu đẩy xe về nhà như ngày nào. Nhà cửa thì vẫn lụp xụp, không có dấu hiệu gì đã được tu sửa cả. Tôi thật không hiểu cái thằng Nam này sống thế nào. Tại sao có thể để ngoại nó khổ cực như thế này.

- Sao thằng Nam nó không về với tụi con? Công việc dạy học của nó vẫn tốt chứ?

- Dạ...dạ... Thằng Tuấn ú ớ, tôi nhìn nó và lắc đầu ra hiệu.

- Dạ Nam dạo này bận lắm ngoại à, học sinh đang vào mùa thi mà.

- Bộ thằng Nam nó không gửi tiền về cho ngoại hay sao mà ngoại lại sống cực khổ như vậy? Tôi hỏi khi lòng chưa xót nhìn về căn nhà lụp xụp, mái ngói dột lỗ chỗ.

- Không con ơi! Đừng trách nó tội nghiệp! Nó vẫn gửi tiền về đều lắm, nhưng ngoại để dành. Ngoại biết lương giáo viên không bao nhiêu, ngoại để dành sau này cho nó lấy vợ. Chứ ngoại già như vậy rồi, có cần nhiều tiền làm gì?

Nghe ngoại nói xong, tôi chỉ biết quay mặt về hướng khác. Để che vội những giọt nước mắt. Lòng thấy tội lỗi khi đối ngoại về cuộc sống của thằng Nam. Tự trách bản thân mình vì không thể giúp nó, để nó trở thành như ngày hôm nay. Nhìn xa xăm ra phía ngoài và nghĩ đến viễn cảnh tương lại chợt thấy lo sợ. Nếu một ngày thằng Nam có làm những việc phi pháp, không biết ngoại sẽ đau buồn đến nhường nào. Tôi vòng tay ôm lấy ngoại thật chặt, như một người cháu ruột sau bao nhiêu năm xa cách.

Chiều hôm đó hai đứa tôi tạm biệt ngoài để về Sài Gòn, năn nỉ suốt mới để lại cho ngoại được ít tiền. Bọn tôi cũng nhờ người sửa sang lại căn nhà. Rồi thằng Tuấn có hứa sau này tao điều kiện cho em của thằng Nam về Sài Gòn học. Tôi không còn ở Việt Nam lâu nữa, cố gắng lo được cho ngoại bao nhiêu thì lo. Dọc đường về tôi cũng thường xuyên nhắc thằng Tuấn ở lại xem chừng thằng Nam. Dù sao cũng từng là anh em kết nghĩa sống chết có nhau.

Tối hôm đó tôi về quê luôn để ăn cơm với gia đình dì. Lịch ngày mai là sẽ chở nhóc Ly đi làm PG cho hội chợ triển lãm tại Phú Thọ. Đang ngồi ăn cơm thì điện thoại con nhóc reo lên.

- Alo!

- Ủ! Ngày mai...

- Ủ! Hội chợ triển lãm...

- Ok! Có gì mai gặp.

- Nói chuyện với ai vậy con? Dì hỏi.

- Dạ! Con Miu, bạn con. Nó bảo mai nó cũng đến hội chợ.

Tôi cảm thấy bồi hồi khi biết rằng ngày mai sẽ gặp Miu. Chẳng biết cái con bé này đi đâu mà mắt hút từ hôm đó. Nhắn tin cũng không trả lời, điện thoại thì không bắt máy. Mấy hôm nay không hiểu vì sao cứ nghĩ về nhỏ hoài. Tự nhiên lại muốn gặp nhỏ quá, không biết đó là cảm giác gì nữa. Cứ mỗi lần có chuông cửa bấm thì lại hy vọng là nhỏ xuất hiện, nhưng lần nào cũng như lần nấy, toàn là vợ anh Đen mang cơm qua. Nhắc về chuyện bấm chuông thì mới phát hiện, có bao giờ nhỏ vào nhà mà bấm chuông đâu. Chẳng hiểu nhỏ lấy đâu ra chìa khóa mà ra vào tự nhiên như nhà của mình. Trong lòng lúc này thì bớt lo hơn vì ít nhất biết được nhỏ vẫn ổn, để xem ngày mai nhỏ lại có trò gì nữa đây...

37. Chương 37

Sáng hôm nay, thằng Huy qua nhà từ sớm. Nó với con Ly cứ rần rần suốt để chuẩn bị cho chuyến đi. Nhìn tụi nhóc hồn hờ lắm, sau buổi triển lãm tôi đã hứa sẽ chở chúng đi chơi. Hôm nay là một buổi triển lãm công nghệ thường niên hàng năm, quy tụ nhiều các ông lớn trong các lĩnh vực thiết bị điện tử. Nếu không phải đưa nhóc Ly đi làm PG hôm nay, tôi cũng có ý định đến đó để tham quan thử vì cũng có sở thích hàng điện tử. Tôi dự định sẽ mua tặng cho chú một cái máy Cannon nếu giá cả tốt. Chú tôi là một người khá thích chụp ảnh, hình như ngày xưa cũng định theo nghiệp nhiếp ảnh gia mà không thành. Nhìn ông cứ dùng cái máy cũ kĩ hoài cũng thấy tội.

Vẫn con đường thân thuộc 30 cây số về Sài Gòn. Hai đứa nhóc ngồi sau cứ đùa giỡn suốt đường đi, nhìn tụi nó vẫn còn trẻ con, hồn nhiên quá. Tôi thì cứ im lặng tập trung chạy xe, để ý mỗi lần đi trên tuyến đường này, cảm xúc nó thường như vậy lắm. Trong cuộc sống tất bật hằng ngày, không phải lúc nào cũng có được những khoảng thời gian rảnh rỗi để ngồi suy nghĩ, trầm tư về một điều gì. Chỉ có những lúc chạy xe trong những chuyến đi như thế này, mới có cơ hội làm việc đó. Tuy suy nghĩ nhiều thứ, nhưng sự tập trung an toàn giao thông vẫn đặt lên hàng đầu.

Thời gian trôi qua nhanh thật, vậy là cũng hơn một tháng kể từ ngày tôi đáp chuyến bay về Việt Nam. Ngẫm nghĩ lại thì hơn một tháng qua, cũng biết bao nhiêu là chuyện xảy ra. Tóm lại, mọi việc cho đến lúc này đều ổn. Hy vọng trong thời gian ngắn còn lại, sẽ không có thêm những chuyện không hay nào đến.

Nhìn nhóc Ly qua kính chiếu hậu, khuôn mặt vui tươi hồn nhiên đáng yêu của con nhóc khiến tôi nhớ đến cuộc nói chuyện với dì ban sáng. Con nhóc làm cái nghề PG này cũng được gần 1 năm, nhưng dì tôi thì lại không thích chút nào. Chỉ vì qua nông chill, thương con mà đến giờ vẫn lo lắng, khó chịu mỗi khi con nhóc đi làm. Dì nhiều lần nhờ tôi khuyên nhóc bỏ nghề này, chú tâm học hành cho nghề nghiệp chính của bản thân hơn.

Nói về cái nghiệp PG này thì cũng lắm truân chuyên, không thiếu những cạm bẫy. Công việc PG hiện đang hot trong giới trẻ ngày nay, các cô gái kha khá về ngoại hình đều có thể đăng ký vào làm trong một đội nhóm chuyên cung cấp PG nào đó cho các sự kiện, triển lãm. Chính vì là việc làm phổ biến trong giới sinh viên mà lượng PG ngày càng đông, nên các yêu cầu tuyển lựa ngày một khắt khe hơn. Con nhóc nhà tôi thì khá đa tài, không chỉ có ngoại hình đẹp, nó còn hát hay, nhảy đẹp, biết cách ăn nói.

Chính vì cái sự đa tài này mà cũng khiến tôi không khỏi lo lắng. Nếu như chỉ có một vài ưu điểm thì con nhóc có thể đứng tiếp thị hàng hóa là xong. Đằng này nó giỏi ở nhiều lĩnh vực nên sẽ được phân công đi làm thêm nhiều mảng khác rộng hơn, như việc tiếp khách, xin tài trợ. Nhưng công việc này đòi hỏi phải giao tiếp nhiều với các ông lớn, đại gia. Những buổi tiệc rượu là điều không thể tránh khỏi. Xa hơn nữa là những cuộc tình một đêm chỉ để đổi lấy lợi ích vật chất. Con nhóc vẫn còn quá trẻ và ít kinh nghiệm, rất dễ sa vào những cạm bẫy không lường. Một lúc nào đó, anh em tôi nên có một cuộc nói chuyện rõ ràng về tình trạng của nó. Bây giờ lôi ra nói thì lại khiến nó mất vui cả chuyến đi chơi.

Vào giờ trưa, chúng tôi có mặt tại showroom. Nhóc Ly thì đã thay đồng phục làm việc. Nhìn con nhóc thật đẹp và quyến rũ trong bộ cánh của công ty Sony, gái quê nhưng chẳng thua kém những cô nàng thành thị nào. Thăng Huy thì chỉ biết đóng cột yên vị tại gian hàng Sony của con nhóc làm, lý do vì sao thì cũng dễ hiểu. Tôi thì vô cùng phấn khích với không khí trong buổi triển lãm hôm nay. Có rất nhiều nhãn hàng sản phẩm tôi yêu thích, với nhiều loại mẫu mã mới ra. Đạo bước một vòng như chìm trong thế giới của công nghệ. Những cô PG chân dài sexy trong những chiếc váy ngắn, những tiếng nhạc sôi động làm hội chợ thêm phần náo nhiệt. Điện thoại tôi rung lên với số máy của Linh.

- Alo! Anh nghe nè em.
- Tối nay anh ở lại thành phố đúng không?
- Ủ! Có việc gì không em?
- Tối nay em qua nhà anh chơi nhé?
- Ủ! Được mà, nhưng anh chưa chắc khi nào về nữa. Hôm nay phải chở mấy đứa em đi chơi.
- Dạ! Có gì em qua trước nấu cơm đãi mọi người một bữa nhé?
- Vậy thì còn gì bằng!
- Anh nhớ ngày mai là ngày gì không?
- Hi hi! Sao mà quên được.
- Hi! Thôi gặp anh sau nhé.

Nói chuyện với Linh xong, tôi cũng vừa đi đến gian hàng Cannon. Tôi bước vào ngay và bắt đầu ngắm nghía những chiếc máy ảnh mới ra. Tầm một lúc sau thì cũng thấy khá mệt vì cứ đi qua đi lại suốt, tôi chọn một quán nước nhỏ bên ngoài showroom ngồi đợi con nhóc xong việc. Một điều thắc mắc nãy giờ là sao ai đó vẫn chưa xuất hiện nhỉ? Tôi cứ nghĩ nhỏ cũng làm PG ột gian hàng nào đó, những đi vòng vòng hết cái hội chợ cũng không thấy đâu.

- Anh! Em xong việc rồi nè! Nhóc Ly và thăng Huy gọi tôi.
- Vậy giờ hai đứa muốn đi chơi ở đâu?
- Đợi tí con Miu đến xem ý nó thế nào?
- À...ừ! Thì ra Miu không làm việc trong này.
- Kìa nó đang tới kìa. Con nhóc chỉ về phía bên kia đường.

Cuối cùng cô tiểu thư kiêu kỳ cũng xuất hiện sau một thời gian dài mất tích. Nhưng sao hôm nay nhìn nhỏ khác quá, có gì đó không bình thường. Tóc thì nhuộm nâu từ bao giờ, trên đôi mắt là một chiếc kính đen. Vẫn các kiểu váy mà nhỏ ưa thích nhưng khi nhìn tổng thể thì cái nét lạnh lùng ngày nào đã trở lại. Nhỏ tháo chiếc kính mát ra để lộ đôi mắt vô hồn. Và điều đặc biệt từ lúc nhỏ ở bên kia đường, đi đến đây chỉ con cách chúng tôi vài bước chân, nhỏ không một lần quay sang nhìn tôi. Tôi hơi quê khi nhiều lần cười chào nhưng không được đáp trả.

- Ai vậy Miu? Khi nhỏ vừa tới thì nhóc Ly hỏi.
- Chồng sắp cưới của tao. Nghe xong câu trả lời thì con nhóc phung luôn cả họng nước.

Cứ lo nhìn nhỏ, bây giờ tôi mới để ý thấy. Nhỏ đi cùng một người con trai ăn bận lịch sự, tầm tuổi của tôi. Khi nghe con nhỏ nói xong, vẻ mặt anh ta cũng hơi lúng túng. Vậy là nhỏ đã có người yêu rồi sao? Vậy thời gian qua là như thế nào? Tất cả mọi chuyện nhỏ làm là vì cái gì? Một cảm giác khó chịu bắt đầu len lỏi trong người.

- Chào Miu! Em vẫn khỏe chứ? Không biết nói gì, chỉ kiếm chuyện hỏi đại nhỏ một câu.
- Vậy giờ đi đâu đây? Nhỏ hỏi nhóc Ly, và xem tôi như người không tồn tại.
- Hôm nay anh Khanh có xe, nên mày với bạn mày gửi xe đâu đó đi. Rồi cả đám đi Suối Tiên chơi nhe?
- Ủ! Cũng được, lâu rồi tao chưa đi.
- Vậy đi Suối Tiên được không anh? Con nhóc quay sang hỏi tôi.
- Được chứ! Tùy mấy em thôi. Nhìn sang sắc mặt thằng Huy có hơi thất vọng, chắc nó không thích. Nhưng đành chịu thôi, ở đây có lẽ con nhóc là trùm rồi.
- Chào anh! Tôi tên Khanh. Lo nói chuyện mà quên hỏi thăm về người con trai bên cạnh nhỏ. Tôi đưa tay ra tỏ ý muốn bắt tay làm quen.
- Chào anh! Tôi tên Mạnh. Anh ta lịch sự bắt tay tôi.
- Vậy anh dẫn xe vào bãi đâu bên kia đường rồi chúng ta đi chung nhe! Tôi đề nghị.
- Vâng! Miu đợi anh chút nhe! Anh ta dẫn xe đi gửi.

Trên đường đi, thằng Huy ngồi ghế trước với tôi. Lâu lâu lại thấy nó nhìn tôi cười đểu, chả biết nó có ý gì nữa, cứ như chọc quê tôi vậy. Thỉnh thoảng liếc kính chiếu hậu thì thấy ánh mắt của nhỏ Miu sắc như dao cạo đang nhìn tôi, khi thấy tôi phát hiện thì nhỏ lập tức quay mặt đi nơi khác. Mà thôi, người ta cũng đã có người yêu rồi, quan tâm làm gì nữa. Gần 2 giờ chiều thì chúng tôi đã đến được Suối Tiên.

Hôm nay cuối tuần nên đông người thật, tìm được một nơi gửi xe cũng mất cả buổi. Suối Tiên bây giờ thay đổi nhiều, to và đẹp hơn ngày xưa. Công viên này không mạnh về trò chơi, mà mạnh về cảnh vật đẹp. Có nhiều chỗ xây dựng các công trình kiến trúc rất hoành tráng, nhìn cứ như chốn bồng lai tiên cảnh với tứ linh, Long, Lân, Quy, Phụng.

Nãy giờ đi dạo một vòng lớn mới thám thía một câu, “Người ta có cặp có đôi, còn tôi lẻ bóng đơn côi một mình”. Nhìn cái cách quan tâm của người con trai ấy dành cho Miu, tôi có thể đoán được tình cảm của anh ta. Anh ta đối với Miu rất chu đáo suốt từ nãy đến giờ, luôn hỏi thăm, quan tâm nhỏ. Nhìn chung, anh ta là một hình mẫu khá lý tưởng để con gái lấy làm chồng đó chứ?

Cứ mỗi lần vô tình quay sang nhìn hai người họ, thì nhỏ Miu lại ôm lấy cánh tay người con trai ấy. Không hiểu sao tôi cảm thấy có gì đó bức bối trong lòng khi nhìn thấy cảnh này. Lúc này có hai luồng cảm xúc đang chảy song song trong tâm trí tôi. Buồn khó hiểu khi biết nhỏ đã có người yêu. Vui vì cái cảm giác ghen ghen suốt nhiều năm trời tưởng đã không còn giờ xuất hiện lại. Ít ra lúc này, tôi biết được tôi không phải là một thằng chai sạn cảm xúc. Thời trẻ trâu ngày xưa, gặp hoàn cảnh này chắc đã ghen lồng lộn lên rồi. Haizzz...sao trong đầu cứ có nhiều suy nghĩ lung tung về chuyện của Miu thế nhỉ? Tôi có là gì của nhỏ đâu?

Năm người cùng mua vé tham quan 12 tầng địa ngục. Ngày xưa còn nhỏ, đi còn cảm giác sợ sợ. Bây giờ già rồi, xem mấy cảnh rùng rợn trong này mà cứ ngỡ như xem hài. Hai cặp đó đi đằng trước, tay trong tay cùng nhau, dắt nhau qua từng tầng địa ngục. Còn tôi lẻo đẻo theo sau một mình, nhiều lúc nghĩ trong bụng, có khi nào xuất hiện một em áo trắng tóc dài nào đó đến cầm tay tôi cho khỏi cái sự cô đơn giá lạnh nơi âm ti này không. Đùa một chút thôi, tự nhiên cảm thấy gió thổi lạnh cả sống lưng.

Ở cuối đường hầm có một con khỉ to tướng, nhìn sơ cứ nghĩ nó là tượng. Nhưng thực chất có người mặc đồ giả trang. Chờ lúc sơ hở, nó sẽ nhảy bổ ra hù người ta. Cái trò hù này làm tôi nhớ lại cái ngày tôi cùng vào đây với thằng Tuấn và Nam. Lúc đó chúng tôi cũng chả biết vụ con khỉ này, thỉnh thoảng nó nhảy ra chụp lấy ba thằng. Ba đứa chết trân vài giây, giật mình vãi ra quần. Nhưng khi ổn định lại thì nhào vào đè đầu nó xuống đầm đá túi bụi. Đó là một trong những kỷ niệm vui nhất của ba thằng

Đã 6 năm trôi qua, vậy mà con khỉ vẫn đứng đó. Bây giờ chắc có thể gọi là khỉ già rồi, hay là con của nó không chừng. Lo suy nghĩ vu vơ, mọi người đã đi ra ngoài từ lúc nào. Vừa bước ra ngoài thì đã thấy con nhóc khóc sụt sùi. Không cần phải hỏi cũng đoán được, con nhóc khó mà qua được ải của con khỉ già đó.

- Anh Khanh! Thấy tôi đi ra, nó chạy lại nhõng nhẽo ngay.

- Thôi được rồi, anh hiểu mà..hì hì!

- Anh còn cười nữa hả? Cả đám cười phá lên.

Cả đám nghỉ chân tại một mái che gần đó, tôi ngồi xuống uống vài ngụm nước thì nghe một câu hỏi cộc lốc của cô tiểu thư lạnh lùng.

- Bị gì mà băng tay đó? Nhỏ hỏi mà mặt thì lại nhìn về hướng khác.

- Ủ! Không có gì đâu, trầy sơ thôi. Dứt câu trả lời thì nhỏ bỏ đi, vẫn không nhìn tôi lấy một lần.

Nhìn xuống bàn tay vẫn còn băng băng của vết thương cũ, không biết bao giờ mới lành nữa đây...

38. Chương 38

Tại sao nhỏ lại hỏi thăm tôi về vết thương nhỉ? Nhỏ vẫn còn quan tâm tôi sao? Tôi cảm thấy có gì đó không được bình thường đang diễn ra. Mạnh đối xử tốt, quan tâm nhỏ là điều không cần bàn cãi, nhưng tôi thấy cái cách mà nhỏ phản ứng lại thì không được tự nhiên cho lắm. Những hành động của nhỏ có hơi kiên cường, không có vẻ gì là hai người đang yêu nhau.

- Sáng hôm bữa trời mưa, rồi em đi đâu mất tích luôn vậy? Tôi đến gần nhỏ và hỏi, ba người còn lại đang đi vệ sinh. Giờ là lúc thuận lợi nhất để nói chuyện với nhỏ. Nhưng nhỏ vẫn không thèm đếm xỉa gì tới tôi.

- Em khát nước không? Tôi đưa chai nước suối cho nhỏ.

- Á... Nhỏ hất mạnh chai nước suối đi, làm động đến vết thương của tôi. Đau không thể tả nổi.

Tôi nhặt chai nước bị rơi lên và đi ra một góc khác ngồi, suýt xoa thổi vào vết thương cho bớt đau. Sao nhỏ nóng tính vậy chứ? Khẽ liếc nhỏ một cái thì thấy nhỏ đang nhìn tôi, vừa bắt gặp được ánh mắt tôi thì nhỏ lại quay đi. Hình như mắt nhỏ có hơi hoe đỏ, tôi cũng không chắc nữa vì nhỏ đã đeo kính mát vào rồi.

Nghe nói có một rạp cinemax 4d vừa khai trương, nên nhóm chúng tôi tìm đến xem thử. Vì mới ra nên cũng có nhiều du khách đến xem, nhìn cái hàng đợi dài ngoằn như con rắn. Cảm giác hơi nản nhưng chúng tôi cũng ráng cố gắng đứng đợi trong khí trời khá oi bức. Đợi một hồi thì cũng đến lượt, trên tay mỗi người một vé, được phát kính xem phim. Chúng tôi bước vào một căng phòng có kích thước nhỏ hơn rạp chiếu phim rất nhiều. Có thể gọi đây là một rạp mini.

- Ờ...có chuyện gì vậy Mạnh? Mỗi người đã yên vị tại chỗ ngồi, nhưng anh ta cứ đứng khư khư kể bên tôi mà chưa chịu ngồi xuống.

- À...ừ...chỗ này. Anh ta chỉ vào chỗ tôi đang ngồi.

- À...xin lỗi, tôi vô duyên quá. Tôi nói với về ngưỡng ngừng vì nhìn qua phía tay phải. Thành Huy và nhóc Ly ngồi đó, kể đến là nhỏ Miu. Chỗ tôi đang ngồi đáng ra nên thuộc về anh ta mới đúng.

- Ngồi xem đại đi cho rồi, có vài phút thôi mà! Nhỏ Miu nói với cả hai chúng tôi.

- Thôi! Vậy không hay đâu! Mạnh vào đây ngồi đi, nhường chỗ cho hai vợ chồng ngồi kế nhau mới phải chứ. Tôi nói và đứng dậy bước ra, nhường ghế cho anh ta.

Nhìn nhỏ lúc này vô cùng bức tức, nhỏ khoanh tay lại tỏ thái độ không hài lòng. Thôi kệ, chứ biết làm sao giờ, nhỏ có giận gì thì chuyện đó là chuyện của bạn trai nhỏ, đâu phải chuyện của tôi. Xem cái phim 4D

này đúng là hấp dẫn thật, vừa hình ảnh 3D, ghế vừa rung, lắc, còn bắn nước tung tóe nữa. Nó tạo cảm giác thật sự sống động, chân thật. Bước ra khỏi rạp, mặt ai cũng tỏ vẻ thích thú hài lòng, chỉ có một cô tiêu thụ lạnh lùng, mặt nụ một cục từ đầu đến cuối phim.

Cùng gần về chiều, tôi rủ mọi người về nhà dùng cơm tối luôn. Giờ này về là cũng vừa kịp lúc Linh nấu xong thức ăn rồi. Vậy là mọi người ra xe để quay trở lại thành phố. Trên đường về, thằng Huy với con nhóc Ly thì cứ bô bô cái miệng, bình luận mọi thứ về chuyến đi tham quan hôm này. Mạnh thì ngồi kể bên sắn sóc thức ăn, nước uống hỏi thăm Miu liên tục. Về phần nhỏ thì vẫn vậy, mặt vẫn một đống suốt này giờ. Nhiều lúc thấy cái mặt giận đáng yêu của nhỏ qua kính chiếu hậu mà buồn cười nhưng lại không dám cười.

Đến 6 giờ tối thì chúng tôi cũng đã có mặt tại nhà, Mạnh cũng vừa chở Miu đến. Mở cửa nhà ra đã nghe tiếng xào nấu sau bếp, mùi thức ăn dậy lên thơm phức.

- Chào mọi người! Đi chơi có vui không? Linh xinh xắn trong một chiếc yếm nội trợ đi ra vẫy tay chào chúng tôi.

- Dạ! Tụi em chào chị! Mấy đứa nhỏ chào Linh.

- Mà làm gì mà đực mặt ra vậy Huy? Thằng Huy đứng trơ người nhìn Linh.

- Thì ra chị là chị Linh đó hả? Hot girl Sài Gòn xinh thật! Thằng Huy nói.

- Hi...chị không dám nhận đâu em! Thôi mọi người rửa mặt rồi vào ăn cơm luôn nhe. Linh trả lời một cách khiêm tốn.

- Ui da... Thằng Huy la lên.

- Vậy ý Huy bảo gái quê không xinh hả? Con nhóc Ly đứng kể bên nhéo thằng Huy.

- Đâu có đâu, Ly xinh nhất mà!

- Thôi chuẩn bị ăn cơm đi mấy đứa, giỡn hoài! Tôi nói.

- Mời Miu với Mạnh vào dùng cơm chung luôn nhe!

- Vâng...cảm ơn anh. Mạnh trả lời. Miu thì không quan tâm, đi thẳng vào trong luôn.

Bây giờ thì âm dương đã hài hòa rồi, tôi không phải lẻ loi một mình nữa. Ngồi vào bàn ăn thì Linh chạy đến ngồi kể tôi ngay.

- Mời mọi người dùng cơm nhe! Chị nấu ăn không giỏi lắm, dở thì đừng chê nhe! Linh mời mọi người dùng cơm.

- Ngon lắm chị ơi! Thằng Huy đã bắt đầu ăn từ lúc nào rồi chứ không chờ ai.

- Cảm ơn em! Vậy ăn nhiều nhiều nhe!

- Ui da...! Con nhóc lại nhéo thằng Huy.

- Ngon không chàng? Linh gấp thức ăn cho tôi và hỏi.

- Tất nhiên là ngon rồi, Linh nấu mà. Tôi trả lời.

- Vậy ăn nhiều nhiều vào đi, dạo này thấy anh hơi ốm đó. Linh bỏ thức ăn đầy chén tôi.

- Chà! Anh chị nhìn xứng đôi nhỉ? Ăn cơm mà cứ quăn quít lấy nhau. Thằng Huy nói.

- Hi...xứng lắm hả em. Linh ôm lấy tay tôi, tựa đầu vào vai hỏi thằng Huy.

- Ờ...xứng ghê đó...! Con nhóc Ly hòa theo, rồi nó nhìn về hướng nhỏ Miu và cười khế.

Tôi quay sang nhìn hai người họ thì thấy một bầu không khí khá nghiêm trọng, mặt nhỏ thì đờ đờ sát khí, Mạnh thì vẫn ngồi im lặng và dùng cơm.

- Anh nhớ ngày mai là ngày gì không? Linh hỏi tôi.

- Nhớ rồi mà, hỏi hoài.

- Hi...vậy mai phải đi chơi với em cả ngày đó.

- Biết rồi, ăn cơm đi em!

- Em no rồi! Nhỏ Miu bỏ đĩa xuống bàn ăn hơi mạnh tay, phát ra một tiếng động khá to khiến những con mắt phải đổ dồn về phía nhỏ.

Nhỏ bỏ đi ra ngoài phòng khách mà không nói thêm một lời nào. Mọi người đều ngạc nhiên vì thái độ của nhỏ.

- Thôi mọi người ăn ngon miệng nhé! Mạnh cũng đi ra ngoài theo Miu.

- Thôi ăn nhanh đi mấy đứa! Tôi nói với mấy đứa nhỏ.

Ăn cơm xong thì Linh phải về sớm để lo ẹ Hiền. Thằng Huy thì dẫn con Ly đi dạo phố, trong nhà chỉ còn lại ba người. Tôi đang đứng làm công việc đáng ghét thường ngày là rửa chén. Rửa xong thì tôi mang một ít trái cây lên mời Mạnh và Miu ăn. Đi vào phòng khách thì thấy Mạnh tiến đến phía tôi.

- Chắc tôi phải về bây giờ vì có việc, hẹn gặp anh lần khác nhé. Anh ta nói với tôi.

- Miu về chung với anh luôn nhé? Anh ta hỏi Miu.

- Thôi anh về trước đi, chút nữa tui tự về được rồi.

- Nhưng...

- Anh không cần lo đâu, anh về đi!

- Ủ! Vậy anh về. Anh ta bước ra khỏi cửa, mặt không được vui cho lắm.

Tôi mang đĩa trái cây đến cho Miu.

- Ăn trái cây nè em!

- Ngồi xuống đây cho tui! Nhỏ đứng dậy, chỉ xuống ghế sofa. Tôi ngồi xuống theo ý nhỏ và cảm thấy hơi bối rối.

Nhỏ đi vào trong, lục lọi cái gì đó. Được một hồi thì mang nguyên cả hộp y tế cá nhân ra.

- Đưa cái tay đây! Nhỏ chỉ cái tay đang băng của tôi.

- À...ờ...! Tôi đưa tay ra, hơi run một chút.

Nhỏ từ từ tháo băng ra khỏi tay tôi, có lẽ nhỏ đang muốn thay băng mới giúp tôi. Miếng băng từ từ được tháo ra, để lộ những vết cắt khá sâu. Vài vết đứt đã lành, một vài thì còn hơi rỉ máu. Nhỏ nhìn những vết đứt trên tay tôi không chớp mắt, rồi chăm chăm nhìn tôi. Tôi ngạc nhiên không hiểu gì. Rồi mắt nhỏ từ từ đỏ hoe, những giọt nước mắt nối đuôi nhau chảy xuống gò má trắng hồng của nhỏ. Nhỏ vẫn nhìn tôi không rời mắt. Đôi mắt nhỏ không còn lạnh lùng nữa, nó đã trở lại là đôi mắt của người con gái nấu đồ ăn sáng cho tôi mỗi sớm thức dậy.

Nước mắt nhỏ ngày càng nhiều hơn, nhiều từng giọt xuống ghế. Nhỏ đang sức thuốc và thay băng mới cho tôi, lâu lâu lại nức lên vài tiếng. Nhìn khuôn mặt xinh xắn của nhỏ đang khóc khiến tôi không khỏi xúc động. Tôi dùng tay khê đưa lên má của nhỏ để lau nước mắt thì bị nhỏ gạt phắt tay ra. Vừa khóc vừa băng cho tôi, được một lúc thì cũng xong. Vết băng của nhỏ khéo lắm, nhìn gọn gàng và sạch sẽ hơn tôi làm nhiều.

- Tui về đây! Nhỏ lau vội nước mắt rồi đứng dậy bước đi.

- Sao vậy em? Có chuyện gì vậy? Tôi nắm tay nhỏ lại và hỏi.

- Không có gì hết!

- Sao hôm đó em đi đâu rồi biệt tăm cho đến giờ? Thái độ em hôm này khác lắm?

- Anh quan tâm tôi làm gì?

- Em nói vậy là sao?

- Anh có người bên cạnh, ôm ấp hạnh phúc rồi thì quan tâm tôi làm gì? Nhỏ nói rồi bước đi thật nhanh ra cửa.

Tôi suy nghĩ một hồi thì chợt nhận ra vấn đề của sự việc. Mấy hôm trước cứ lo cho Linh và vụ thằng Nam mà quên khuấy đi cái chuyện có ai đó vào nhà và làm rơi trái cây lẩn lóc trên nền nhà. Thì ra đó là nhỏ, và chắc nhỏ cũng thấy hết mọi thứ rồi. Tôi vội vàng đứng dậy chạy theo nhỏ, từ phía xa đã thấy nhỏ bước lên một chiếc taxi và chạy đi mất. Tôi gọi điện cho nhỏ thì nhỏ không bắt máy.

Lặng lẽ bước vào trong nhà với bao nhiêu điều suy nghĩ và khúc mắc. Vậy ra chỉ vì thấy tôi với Linh mà nhỏ mới quen với người khác? Nhỏ đang ghen vì tôi sao? Hay người đó thật sự là người yêu nhỏ từ trước đến giờ? Cứ muốn gọi điện để nói chuyện cho ra lẽ mà nhỏ lại không bắt máy. Thôi thì đành đợi lần sau gặp nhỏ vậy. Sau khi viết được vài dòng vào quyển nhật ký thì tôi cũng ngủ thiếp đi sau một ngày dài lái xe mệt mỏi.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy vì bị những tia nắng mặt trời soi rọi làm lóa mắt. Cầm lấy chiếc điện thoại xem giờ thì cũng gần 8 giờ. Có một tin nhắn từ con nhóc Ly báo là đã về quê từ sớm bằng xe buýt. Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời hôm nay trong xanh thật! Hy vọng sẽ là một ngày bình yên. Làm vệ sinh cá nhân xong, tôi bước ra ngoài thì nghe những âm thanh quen thuộc từ cái bếp ấy. Bước vào thì thấy cô tiểu thư kiêu kỳ với chiếc váy hồng đang hăng say nấu ăn, mặt mày tèm nhem mồ hôi. Nhìn cảnh tượng ấy khiến lòng tôi vui lạ thường, như sau cơn mưa trời lại sáng.

- Em...! Tôi gọi nhỏ.

- Em em cái gì? Ngồi xuống ăn sáng đi! Nhỏ vẫn làm mặt giận dỗi.

- Em qua hỏi nào vậy?

- Qua hỏi nào kệ tui! Nói nhiều quá!

Ngồi ăn sáng xong thì nhỏ lại mạng hợp dụng cụ y tế cá nhân ra rồi thay băng cho tôi. Nhìn mặt nhỏ có lẽ còn giận, nhưng không có vẻ lạnh lùng của ngày hôm qua nữa. Trước mặt tôi bây giờ là một người con gái hiền dịu và biết quan tâm đến người khác.

- Tại sao bị như vậy? Nhỏ hỏi cộc lốc.

- Tại "lộn cái bàn"...ý nhầm...đắm lộn cái bàn kính.

- Anh bị khùng rồi phải không? Hết chuyện đắm cái bàn?

- À...ờ...chắc khùng thiệt! Tôi cười và gãi đầu.

- Từ nay để tui thấy anh bị thương chỗ nào nữa thì biết tay tui. Nhỏ lườm tôi.

Thay băng xong thì tôi nhận được điện thoại từ Linh.

- Alo! Anh nghe nè em.

- Giờ anh qua được không?

- Ủ! Một tiếng nữa anh qua nhe.

Tôi nhìn Miu hơi ngại ngùng và muốn nói về ngày sinh nhật của Linh.

- À..ờ..Miu nè...anh đi...

- Không! Ở nhà! Không đi đâu hết. Nhỏ chóng nạnh ra vẻ bực tức.

- Nhưng...

- Không nhưng gì hết, hôm này tui mang đồ ăn quá nẫu. Ở nhà ăn cơm!

- Em trẻ con quá đó, hôm này là sinh nhật Linh. Anh không ở nhà được đâu!

- Tui bảo anh phải ở nhà có nghe không? Nhỏ tỏ ra nghiêm trọng thật sự, không phải kiểu giận hờn trẻ con nữa.

- Em trẻ con quá! Anh đi đây! Tôi cũng cảm thấy hơi bực tức vì tính trẻ con của nhỏ, không quan tâm tôi bỏ vào phòng thay đồ.

Thay đồ xong, tôi định đi thì nhỏ kéo áo tôi lại.

- Anh không được đi! Mắt nhỏ bắt đầu rưng rưng nước mắt.

- Em sao vậy? Em kỳ lạ vừa thôi Miu à? Em mắt tích đầu đó rồi bây giờ xuất hiện, làm những việc kỳ lạ mà anh không thể hiểu được! Tôi không kiềm chế được cảm xúc và quát to. Tôi kéo tay nhỏ ra khỏi áo tôi rồi quay lưng bỏ đi.

- Anh đứng lại đó cho tôi! Đồ Khanh heo!

Như có một luồng điện giật chạy qua người khi nghe cái cách mà nhỏ gọi tôi. Nhỏ gọi tôi là Khanh heo, cái kiểu gọi này chỉ có duy nhất một người mà thôi.

- Cái gì? Em vừa gọi anh gì đó? Tôi quay người lại hỏi thì thấy nhỏ đã ngồi khụy ra đất, nước mắt thì chảy ướt cả hai gò má.

- Đồ Khanh heo đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét! Nhỏ nói và cầm một vật ném về phía tôi.

Vật đó bay chạm vào người tôi rồi rơi xuống đất. Nhìn xuống thì đó là một sợi dây chuyền mặt cỏ bốn lá. Tôi từ từ ngồi xuống nhặt nó lên, tay chân bắt đầu bủn rủn. Lật phía sau của mặt dây chuyền thì không khỏi bàng hoàng khi thấy có khắc chữ L. Điện thoại của Linh lại vang lên.

- Alo! Sao anh chưa qua nữa?

- À...ừ...Linh nè, anh xin lỗi em. Hôm nay anh có chuyện cực kỳ quan trọng phải làm em à! Chắc anh không qua được.

- Quan trọng hơn cả ngày sinh nhật của em sao?

- Anh thật sự xin lỗi em à!

- Uhm, vậy thôi vậy! Cuối tuần này em có tổ chức sinh nhật riêng với mấy đứa bạn em, anh phải đi bù đó. Thấy giọng nói và thái độ tôi khá nghiêm trọng nên em cũng đành chấp nhận.

- Ủ! Gặp em sau.

Tôi nhặt sợi dây chuyền lên, bước loạng choạng tới gần nhỏ và ngồi xuống.

- Sợi...sợi...dây chuyền này.. Giọng tôi hơi ấp úng.

- Phải! Chính là nó đó đồ Khanh heo đáng ghét! Bây giờ anh biết hết rồi đó, anh hài lòng chưa? Nhỏ quát to, khóc nức nghẹn.

39. Chương 39

Nhìn vào sợi dây chuyền, tôi như bị cuốn vào một vòng xoáy thời gian. Nó lôi tôi đi ngược về những miền ký ức cũ, nơi đó có cả những nụ cười và những giọt nước mắt. Một buổi sáng đẹp trời cách đây sáu năm, ngày mà tôi đã chấp nhận cái hiện thực mình chỉ là một gia sư và vú em cho Linh. Tôi đã thật sự cầu chúc cho Linh và Hưng được hạnh phúc dù vẫn còn mang những nỗi đau mà tôi nghĩ rằng chỉ đến ngày ra đi mới có thể xóa hết được. Một ngày trước hôm sinh nhật của Linh, tôi đã dạo khắp các cửa hàng ở Sài Gòn chỉ để tìm được một món quà ưng ý nhất. Tôi nghĩ đây có thể là món quà cuối cùng mà tôi có thể tặng em, là cái sinh nhật cuối cùng mà tôi có thể tham dự trước khi ra đi. Vì những lý do đó, món quà phải thật sự đặc biệt và mang nhiều ý nghĩa.

Tôi đã chọn được một món quà mà tôi khá ưng ý tại một cửa hàng nhỏ ở quận 1. Với món quà ý nghĩa này, hy vọng em sẽ thích. Khi tôi quay về nhà anh Đen thì thấy dì, hai con nhóc Ly và Trinh đứng đợi trước cửa nhà.

- Ủa? Sao dì ở đây? Dì lên đây lúc nào vậy?

- Hôm nay dì đi thành phố có công việc, hai đứa nhỏ đòi đi theo chơi. Con cho tụi nó ở đây với con được không? Có gì chiều tối dì ghé rước.

- Dạ được! Vậy dì cứ đi làm việc đi! Để con giữ hai tụi nó cho!

- Ủ! Hai đứa con ở chơi nghe lời anh Khanh biết chưa? Đừng có quậy phá đó.

Nói rồi đi rời khỏi, nhìn qua hai đứa nhóc thì thấy chúng đang nhìn tôi cười gian xảo. Lòng nghĩ thầm hôm nay xui lắm mới dính phải hai con mắch này một lúc, tụi nó mà xáp lại thì quậy ai mà chịu cho nổi. Tôi cười gượng gạo với chúng và mở cửa nhà ra chấp nhận khổ sở hôm nay. Anh Đen và chị Nhung về quê vài hôm, giao nhà lại cho tôi trông coi, hy vọng hai con nhóc không làm hư hại thứ gì. Vừa mở cửa thì hai con nhóc đã chạy ủa vào. Con Ly thì chạy khắp nhà xem chỗ này chỗ kia, rồi nó chạy đến bàn trang điểm của chị Nhung lục lọi, đánh phấn tô son.

- Ly! Làm gì đó? Đừng có nghịch đồ của chị Nhung đó.

- Em mượn chơi tí thôi mà! Anh ít kỹ quá.

Nghe tiếng mở tivi ngoài phòng khách, tôi đi ra ngoài xem thế nào. Con Trinh đang ngồi gác chân lên bàn, tay thì đang cầm bít snack vừa xem phim vừa ăn ngon lành.

- Trời trời! Con nhỏ này, đồ ăn của ai mà lấy ăn tỉnh bơ vậy?

- Xíaa...em ăn có chút xiu mà anh làm gì ghê vậy! Nhỏ vẫn ăn ngấu nghiến.

- Lâu rồi không gặp em đó, vào đây hỏi nào vậy? Khi nào về lại Hải Phòng?

- Chắc mai em phải về rồi.

- Sao mỗi lần gặp lại em là thấy em phì ra thêm vài kg phải không Trinh? Ừ nu rồi mà ăn suốt ngày thế hả?

- Kệ em! Anh tưởng anh ốm lắm chắc, cũng bắt đầu phì nộn ra rồi kia..hí hí! Con nhóc chọc quê tôi.

Nghe nó chọc mà cũng thấy hơi quê quê. Nhìn lại bản thân thì nó nói cũng đúng. Chẳng biết từ bao giờ mà tôi lại phì nộn ra thế này. Đi bên cạnh người xinh xắn như Linh lại cảm thấy không xứng. Ông Hưng thì xứng đôi với Linh hơn, bảnh bao, con nhà đại gia, môn đăng hộ đối. Nghĩ chi lại thêm buồn, dù sao giờ cũng chỉ là anh em, lại sắp đi khỏi nơi này rồi.

Mà tình hình để hai con nhóc này ở nhà lại không ổn, quậy phá đồ đạc tùm lum. Tôi nghĩ nên dẫn tụi nó ra ngoài chơi thì tốt hơn.

- Hai đứa! Hai đứa! Tập trung lại đây! Tôi vỗ tay kêu chúng.

- Gì vậy anh Khanh? Hai con nhóc chạy lại, tròn xoe mắt nhìn tôi.

- Anh sẽ dẫn tui em đi chơi một bữa, hai đứa chuẩn bị đi.

- Yeah!..Yeah!... Hai con nhóc nhảy cẫng lên vì vui sướng.

Trong niềm vui hân hoan của tụi nó, tôi lại cảm thấy u sầu bi thảm. Móc bóp ra nhìn lại mới biết không còn nhiều tiền vì vừa mua quà cho Linh. Thôi coi như lỡ rồi thì chơi tới bến luôn chứ biết sao giờ. Dù sao cũng thương tụi nó, ở quê có mấy khi được đi thành phố chơi. Dẫn tụi nó đi chơi cho biết đây biết đó. Vậy là ba anh em đón xe bus đến Hùng Vương Plaza. Hai con nhóc bước vào là mê tít, chạy hết chỗ này đến chỗ khác, đứng ngắm nghĩa hàng hóa say sưa. Nhìn tụi nó lại thấy thương và tội nghiệp, chắc cũng hai lúa như tôi lúc mới lên. Ở quê làm gì có những trung tâm mua sắm lớn như vậy. Thôi thì trước khi đi, có cơ hội dẫn tụi nhỏ đi chơi một bữa như vậy cũng đáng, xem như quà chia tay. Sau này đi rồi chắc nhớ tụi nó lắm.

- Hai đứa đói bụng chưa? Muốn ăn gì nè? Đi dạo một hồi cũng thấy đói, tôi hỏi hai đứa nhóc.

- Ăn gà rán KFC... Hai đứa đồng thanh trả lời.

Tôi nghe xong mà muốn sặc, dân quê mà cũng biết đến KFC nữa, chắc tôi tội nghiệp nhầm rồi. Đời sinh viên túng thiếu, định dẫn tụi nó ra ngoài kiếm tiệm cơm bình dân nào ăn cho rẻ chứ có ngờ chúng biết KFC. Cẩn rằng chịu theo hai con nhóc, dẫn chúng vào quầy KFC bên trong plaza ăn luôn.

- Hai đứa cầm tiền đi gọi đồ ăn đi, anh ngồi đây chờ! Ê, nhớ tiền thôi đó! Tôi đưa tụi nó tờ 500 nghìn mà lòng đau như cắt.

Hai con nhóc cầm tiền hí hửng chạy đi, cả buổi trời sau mới chịu quay về.

- Làm gì mà lâu vậy? Tiền thôi đâu? Tôi đưa tay ra trước mặt con nhóc Ly.

- Dạ...nè anh! Con nhóc đưa tôi lại tờ 50 nghìn.

- Trời? Hai má ăn gì ghê vậy?

- Hix...hix... Con nhóc bắt đầu sụt sùi.

- Thôi được rồi, lỗi rồi thôi.

- Dạ...hi hi...

- Trời! Vừa khóc mà cười lại nhanh quá hé?

Từ xa thấy con mấm Trinh cầm cả lốc biển số thức ăn đi lại là đủ hiểu vì sao đi tổng 450 nghìn của tôi rồi. Đọc lại cái biên lai mà há hốc miệng mồm, nào là gà rán KFC, cơm trộn Hàn Quốc, kem, trà sữa, cá viên chiên...v.v.. Hai chúng nó không biết tôi có thể sống được bao nhiêu ngày với 450 nghìn đâu, vậy mà chúng làm rộp rẹt trong 1 buổi trưa. Đồ ăn được mang đến đầy bàn, giờ chắc người ta tưởng tôi là đại gia quá.

- Chà! Hai con lú tụi bây cũng biết hưởng thụ quá hé! Tôi cảm thấy sai lầm một lần nữa khi tôi nghiệp hai đứa nhà quê như hai tụi nó, ăn sung sướng thấy sợ! Còn biết cả các món ăn Hàn Quốc nữa.

- Hi...hi..! Hai con nhóc vừa ăn vừa cười khoái chí, nhất là con mấm Trinh, chắc giờ nó hạnh phúc lắm.

Đi chơi cho đến tận tối thì ba anh em mới về đến nhà. Dì đang chờ trước cửa để rước hai con nhóc về.

- Chà! Hai đứa bây được anh Khanh dẫn đi chơi sướng quá hé! Tốn tiền nhiều không con?

- Dạ! Cũng không bao nhiêu đâu dì.

- Khanh nè! Con cho Trinh ở lại đây được không? Chiều mai ba nó đến rước nó ra sân bay luôn, khỏi mất công về quê đón nó.

- Dạ được dì!

- Ủ! Vậy thôi dì chở Ly về nhe! Cuối tuần nhớ về nhà dì ăn cơm đó!

- Dạ! Dì đi đường cẩn thận.

Đến giờ rồi mà vẫn chưa thoát, lại tiếp tục phải coi chừng trẻ em. Chợt nhớ đến ngày mai còn phải đi sinh nhật Linh nữa, mà chiều mai ba con nhóc mới đến đón, không biết làm sao đây? Thôi để mai tính, tôi ngã lưng ra giường ngủ luôn.

- Anh Khanh! Vừa nhắm mắt thì nghe tiếng nhóc Trinh gọi ngoài cửa.

- Gì vậy em?

- Em đói bụng quá à!

- Haizz...hồi nãy ăn tối rồi mà?

- Em không biết! Em đói quá, ngủ không được!

- Vậy đợi anh kiếm gì cho ăn.

Tôi bước vào bếp, chả có gì để ăn cả. Mấy hôm nay tôi toàn ăn cơm tiệm vì chị Nhung về quê, không có ai nấu cơm hết. Tôi cũng không biết nấu nên làm cho nó tươm tươm gói nhanh gọn lẹ. Đứng nấu mì cho nó mà tự nhiên cũng thấy thèm ghê, vậy là làm luôn 2 gói.

- Sao anh làm chỉ hai tô vậy? Em ăn không hết đâu!
- Anh làm cho anh 1 tô. Mà chắc ăn hai tô không hết không?
- Hí hí...hên xui...! Nhìn cái tướng của nó có mà ba tô còn hết chứ nói gì hai tô.

Vậy là trong đêm tối, có hai con heo ngồi ăn mì gói ngon lành. Ăn xong thì nhóc Trinh cũng ngoan ngoan đi ngủ.

Tôi thức dậy lúc 7 giờ rưỡi sáng. Thời tiết không được đẹp cho lắm, trời âm u như có thể mưa bất cứ lúc nào. Lo cho con nhóc ăn sáng xong hết thì tính đến chuyện đi sinh nhật của Linh. Chẳng lẽ đóng cửa lại nhốt nó trong nhà rồi đi? Đang suy nghĩ thì nhận được điện thoại của Linh.

- Anh chuẩn bị đi chưa?
- Anh đang chuẩn bị nè em.
- Anh nhớ địa chỉ chứ?
- Ừ! Linh nè, anh có con nhỏ em ở quê lên chơi. Anh dẫn nó theo được không?
- Tất nhiên rồi anh, càng đông càng vui mà!

Thế là tôi chở nhóc Trinh theo luôn, con nhóc nghe đến được ăn sinh nhật là mừng vui ra mặt. Cũng phải thôi, chuyện ăn uống là chuyện của cả cuộc đời nó mà. Suốt dọc đường đi, tôi cứ suy nghĩ về một chuyện. Đó là việc sẽ có nhiều khuôn mặt mà tôi không thích xuất hiện trong buổi tiệc, lũ bạn nhà giàu của Linh. Tôi không còn lạ gì chúng nó khi một lần tiếp xúc tại sinh nhật nhỏ Tú cách đây không lâu. Không phải vì đây là sinh nhật Linh, không phải vì là lần cuối tôi có thể dự sinh nhật em thì chả bao giờ tôi muốn qua lại với đám chúng nó.

Theo địa chỉ Linh cho, tôi chở con nhóc đến một quán lẩu ở khu Trung Sơn. Đến nơi thì mọi người đã ngồi vào bàn, Linh và Hưng chạy ra ngoài đón tôi vào.

- Tới rồi hả cậu em? Mọi người đợi cậu này giờ! Ông Hưng niềm nở bắt tay tôi. Kể từ cái ngày tôi có cuộc nói chuyện thẳng thắn với ông về Linh, mối quan hệ của chúng tôi cũng không còn nghiêm trọng như xưa nữa.
- Ủa? Bè gái bự bầm nào đây? Linh véo má nhóc Trinh hỏi.
- Em gái của anh đó! Nhóc Trinh khẽ nép vào người và ôm lấy tay tôi.
- Thôi vào nhập tiệc đi! Ông Hưng dẫn tôi và Trinh vào bàn.

Tôi đi vào trong quán, con nhóc thì hơi e dè vì nhiều người lạ. Nó cứ nép sát vào người tôi và đi theo. Đi ngang qua chỗ ngồi của cái đám lâu la đó thì chúng cứ nhìn tôi chỉ trỏ, rồi cười đẽ. Cố gắng giữ bình tĩnh, tôi không quan tâm tới lũ khinh người chúng nó. Trước khi đến đây, tôi đã tự dặn với lòng là phải chai lì với tất cả hành động và lời nói của tụi nó. Đến đây chỉ vì một lý do duy nhất là ăn sinh nhật của Linh. Tôi sắp xếp chỗ ngồi cho con nhóc Trinh và cũng ngồi vào bàn luôn.

- Ai vậy anh Khanh? Nhỏ Tú hỏi tôi.
 - Em gái của anh đó.
 - Thiệt không đó? Hồi nào giờ có nghe anh nhắc đến em gái đâu. Hay là bạn gái mới quen đó? Tôi nghe xong mà máu đã từ từ dồn về tới
- não, tuy nhiên vẫn cố gắng kìm nén cảm xúc. Tôi biết ngay cái con này chả bao giờ nói chuyện tốt lành đâu, mở miệng ra là phải đâm chọc tôi mới chịu được.
- Tú nói bậy quá nhe! Linh mắng Tú. Tôi vẫn im lặng không nói gì.

- Bậy gì đâu Linh ơi! Linh thấy đó, anh Khanh không quen Linh nữa thì có bạn gái mới liền đó thôi. Mà công nhận mắt thẩm mỹ của anh Khanh cao thật, bạn gái gì mà trẻ con, béo ú, nhìn rất xứng đôi với ảnh đó.

Mặt tôi bắt đầu đỏ bừng lên, tay bóp chặt run lên bần bật, răng nghiến lại. Bây giờ chỉ muốn đứng dậy cho nó một bạt tay thôi, những đặn lòng đây là sinh nhật Linh, không muốn làm em mất vui. Tôi vẫn cứ ngồi thở gấp, dần cơn bực tức xuống.

- Nói gì đó con mụ kia? Giật mình quay sang thì thấy nhóc Trinh đứng dậy, tạt nguyên ly trà đá vào mặt nhỏ Tú. Tôi không khỏi ngỡ ngàng về hành động của nó.

Nhỏ Tú bực tức, hùng hổ đứng dậy tiến về phía nhóc Trinh. Tắt mạnh một cái vào má con nhóc in nguyên một bàn tay. Con nhóc ôm mặt, ào khóc nức nở.

- Khóc gì con kia, sao mày dám làm vậy hả? Nhỏ xô con Trinh té bệt ra đất.

- Đủ rồi nhe cô kia. Tại sao cô dám đánh em tôi như vậy hả? Sức chịu đựng của tôi đã đến giới hạn, tôi không còn nhìn được nữa vì nó dám đánh em tôi.

Con Tú định tiến tới đánh nhóc Trinh tiếp thì bị tôi kéo lại, tôi xô nhỏ ra xa. Nhỏ loạng choạng như muốn té nhào thì được bạn trai của nhỏ đỡ lại.

- Ê thằng chó, dám đánh bạn gái tao hả? Thằng bạn trai nhỏ quát to, cả bàn mấy thằng con trai đều đứng dậy hét như muốn nhào tới ăn thua đủ với tôi.

- Được rồi, tụi mày chỉ chờ có vậy thôi phải không? Vậy thì nhào vào hết đi, tao chấp tất! Tôi nóng giận quát to. Nhóc Trinh vẫn đang khóc tức tưởi nép sát sau lưng tôi.

Thằng bạn trai con Tú vừa nhào tới thì đã bị tôi ột đập vào bụng văng ra. Nó ôm bụng mà không đứng dậy nổi. Nhưng thằng khác thì không to con bằng tôi nên cũng còn hơi e dè chưa dám lao tới. Vậy là tụi nó xách những chiếc ghế nhựa lên phang tới tấp về phía tôi và Trinh. Tôi không biết phải làm sao đành quay lưng lại, ôm con nhóc vào lòng và che cho nó. Ghế thì cứ bay vào lưng, rồi vào đầu tôi làm tôi gục xuống đất.

- Dừng lại! Dừng lại! Tiếng la thất thanh của Linh ngăn tụi bạn của em lại.

- Tụi bây khùng hả? Dừng tay lại. Ông Hưng lớn tiếng chạy tới can ngăn. Bảo vệ của quán cũng chạy đến thì chúng mới chịu dừng tay lại.

- Có sao không anh? Linh khóc và chạy tới hỏi tôi.

Tôi gạt phắt tay Linh ra rồi cố gắng gượng đau đón đứng dậy. Tôi đỡ nhóc Trinh lên và dẫn con nhóc đi từ từ ra khỏi quán, không nói thêm một lời nào với bất cứ ai nữa. Tôi muốn đi khỏi cái chỗ này càng nhanh càng tốt, đó là một thế giới khác thế giới của tôi. Thế giới của cái lũ nhà giàu khinh người đáng ghét. Sẽ chẳng bao giờ tôi có thể ngồi chung bàn với những loại người như vậy. Nếu như điều đó làm em mất vui trong buổi sinh nhật hôm nay thì tôi xin lỗi vậy, sức người chịu đựng cũng có giới hạn của nó.

Tôi dẫn con nhóc ra bãi để lấy xe thì có tiếng gọi của một ai đó.

- Anh gì đó ơi!

- Hả? Tôi quay lại thì thấy một bé gái xinh xắn trong bộ đầm hồng.

Con bé chạy đến và chìa tay ra, trên tay là sợi dây chuyền cổ 4 lá...

40. Chương 40

- Cái này của anh phải không? Anh làm rơi trong quán lúc nãy đó.

- Ừ! Cảm ơn em! Em ngoan quá!

- Thôi em vào quán phụ mẹ đây, chào anh.

Con bé nói rồi quay lưng chạy lon ton vào quán. Có lẽ tôi đánh rơi nó trong vụ xô xát lúc nãy. Tôi quên tặng nó cho Linh mất rồi, không lẽ bây giờ lại vác mặt vào. Không được, không thể quay lại gặp cái đám bản thiếu đó được. Bỏ sợi dây chuyền vào túi, tôi chở nhóc Trinh về nhà. Trên đường về, con bé vẫn khóc suốt.

- Đau lắm hả em? Thôi nín đi nè!

- Hức...hức.. Nó không nói tiếng nào, vẫn tựa đầu vào lưng tôi khóc.

Mây đen kéo đến che phủ bầu trời, những hạt mưa li ti bắt đầu rơi. Tôi không mang theo áo mưa, quanh đây lại không có cửa hàng bán áo mưa nào. Tôi chở con nhóc chạy vội đến một mái hiên để trú tạm. Tìm được một mái che thì tôi và con nhóc đã ướt kha khá rồi. Tôi thì mưa ướt không ăn nhằm gì, chỉ lo con bé bị cảm lạnh thôi.

- Nín đi mà! Nước mắt đâu mà lắm thế? Tôi bắt đầu hơi bực mình, mọi chuyện đã không vui rồi mà còn chịu thêm tiếng khóc ồn ào của con nhóc.

Nó vẫn cứ vậy, không nói một lời nào. Thôi kệ, tôi cũng quá mệt mỏi và ê ẩm mình mẩy rồi. Ngồi dưới mái hiên, lặng nhìn những hạt mưa đang vô tình rơi. Nhiều lúc thấy bản thân như một thằng khờ, người ta chỉ coi tôi như một người anh, vậy mà suốt thời gian qua cứ ảo tưởng. Hôm nay nhìn hai người họ thật xứng đôi, em sẽ mất đi nhiều giá trị khi đứng cạnh một thằng như tôi. Chỉ biết cười nhạt cho những gì đã qua, cố gắng mọi thứ đều vô ích. “Em sẽ không bao giờ yêu anh...phải không?”. Cảm thấy có một thứ nước gì đó chảy ra từ khóe mắt.

- Anh sao vậy? Con nhóc khều tay tôi. Tôi quay sang nhìn nó thì thấy nó đã nín từ lúc nào rồi và đang chăm chú nhìn tôi.

- Sao là sao?

- Anh đang khóc hả?

- Làm gì có, chỉ là nước mưa thôi nhóc à! Tôi vội vàng lau đi và xoa đầu con nhóc.

- Anh xạo quá à! Mắt anh đỏ hoe kìa! Con nhóc lấy tay chạm chạm vào những giọt nước và lau khô chúng đi trên má tôi.

- Anh có đau lắm không? Em xin lỗi! Chỉ vì che cho em... Tay con nhóc xoa xoa lưng tôi.

- Không sao đâu em! Nhắm nhò gì, anh khỏe như trâu mà!

- Em hết đau chưa? Để anh xem nào! Tôi kéo con nhóc sát lại gần, xoa xoa cái gò má bầu bĩnh của nó.

- Em không đau! Mà em tức lắm!

- Thôi em à! Đừng quan tâm loại người đó.

- Em có lạnh lắm không? Đồ ướt hết rồi nè.

Con nhóc chu mỏ gật gật, tôi ôm nó vào lòng để sưởi ấm. Trời thì cứ mưa không ngớt, hai anh em tôi ngồi mà lạnh rung lên vì quần áo ướt. Nghĩ lại thì hình như tôi toàn gặp những chuyện không vui vào những ngày mưa thì phải? Nhưng sao lại không cảm thấy ghét nó nhỉ?

Ngồi một hồi thì mưa cũng tạnh hẳn. Đường xá bắt đầu đông đúc xe cộ trở lại. Các hàng quán thì được bày ra tiếp tục buôn bán. Trời lại trong xanh sau một cơn mưa u ám. Có một cuộc điện thoại từ số máy lạ.

- Alo! Giọng của một người đàn ông lớn tuổi.

- Alo! Dạ cho hỏi ai vậy?

- Khanh phải không con?

- Dạ! Bác là ai vậy?

- Bác Minh, ba của con nhóc Trinh đây Khanh.
 - Dạ bác Minh, lâu quá rồi không nói chuyện nên con quên. Bác khỏe không bác?
 - Khỏe con à! Con giữ con nhóc mấy hôm nay đúng không? Phiền con quá! Bác có nhiều việc phải làm, con có thể giữ nó thêm hôm nay nữa không? Sáng mai bác ghé đón nó.
 - Dạ được bác à! Không phiền gì đâu, bác cứ làm việc đi ạ!
 - Ủ! Cảm ơn con! Mà con nè, hôm nay là sinh nhật của em nó
- đó. Bác lu bu quá không làm sinh nhật cho nó được. Có gì hôm nay con lo cho nó giúp bác nhe, bác gửi tiền lại sau.
- Vậy mà con không biết, tiền bạc gì bác à. Con xem nó như em gái con mà, cứ để con lo. Nói rồi tôi chào tạm biệt bác.
 - Gì vậy anh? Ba em gọi hả?
 - Ủ! Ba nói em ở lại nhà anh hôm nay, mai ba qua đón.
- Tôi không nói cho con nhóc vụ sẽ làm sinh nhật cho nó, tôi muốn cho nó sự bất ngờ. Con nhóc tội nghiệp thật, hôm nay là sinh nhật nó mà không chịu nói. Ngày sinh nhật mà còn bị người ta đánh nữa, tôi véo hai gò má đáng yêu của nó và cười. Nó nhìn tôi ngạc nhiên không hiểu gì. Thế rồi hai đứa đèo nhau về nhà anh Đen luôn. Về đến trước cửa nhà thì giật mình phát giác. Tôi mò hết từ túi áo đến túi quần, chẳng thấy chìa khóa nhà đâu cả. Có lẽ là rớt lại trong quán lẩu lúc nãy rồi. Chắc chắn là không thể quay lại tìm. Định tìm người mở khóa thì lại hết tiền, tôi đành chở con nhóc về quê luôn. Cũng nên về thôi, xin ba một ít tiền chứ không thì không biết sống thế nào trong những ngày sắp tới.
- Để con nhóc ở nhà với ba, tôi âm thầm đến một tiệm bánh kem để mua cho nó một cái bánh vừa túi tiền. Gói bánh lại thật kỹ, tôi chở con nhóc ra ngoài cánh đồng.
- Sao chở em ra đây chi vậy? Con nhóc ngạc nhiên hỏi.
 - Nhắm mắt lại đi. Tôi tháo giấy gói ra khi con nhóc đang nhắm mắt.
 - Rồi mở ra!
 - “Happy birthday to you!...Happy birthday to Trinh béo” Khi nó vừa mở mắt thì tôi đưa bánh ra trước mặt nó, hát nguyên một bài chúc mừng sinh nhật. Con nhóc chu mỏ mếu, rướm rướm nước mắt vì xúc động.
 - Sao vậy? Mít ướt quá nhe!
 - Sao anh biết sinh nhật em? Con nhóc mếu máo nói.
 - Vậy mới hay chứ! Vui không?
 - Dạ! Em vui lắm! Con nhóc hít hà, lau những giọt nước mắt và cười thật tươi.
 - Ước một điều ước rồi thổi nến đi em!
 - Dạ! Nó chấp tay nhắm mắt, vài giây sau thì chu cái mỏ đáng yêu ra thổi.
 - Em ước gì vậy?
 - Hì hì...không nói đâu. Mà sao anh kêu người ta ghi trên bánh kem là Trinh béo?
 - Thì đúng quá mà!
 - Anh đang ghét lắm! Đồ Khanh heo đáng ghét. Anh cũng mập ú đó thôi.
 - Trinh béo.
 - Khanh heo.
 - Trinh béo.
 - Khanh heo.

- Hi...thôi cắt bánh đi nhóc.
- Khoan đã?
- Gì nữa?
- Quà của em đâu?
- Quà gì nữa? Anh mua nguyên cái bánh kếp, hết tiền luôn rồi!
- Hu..hu... em muốn quà cơ!

Tôi chợt nhớ đến sợi dây chuyền cổ 4 lá trong túi áo. Thôi thì tặng con nhóc luôn chứ để làm gì nữa. Chắc con nhóc không quan tâm đến chữ L được khắc phía sau mặt dây chuyền đâu.

- Quà em nè! Tôi lấy sợi dây chuyền ra đưa.
- Yeah...Đẹp quá! Thích quá! Nhận được sợi dây chuyền, con nhóc vui sướng nhảy cẫng lên.
- Anh Khanh nè!
- Sao em?
- Vậy sau này, nếu sinh nhật của em với chị Linh trùng nhau, thì anh sẽ đi với ai? Nhỏ hỏi hơi e dè.
- Tất nhiên là bé ú của anh rồi, bé ú của anh quan trọng hơn mà! Tôi cười và ngất mũi nó.
- Thiệt không? Hứa đi! Con nhóc đưa tay ra đòi móc nghéo.
- Ủ! Anh hứa! Tội nghiệp, nó không biết là tôi sắp phải rời xa nơi này. Biết ngày tháng năm nào có thể lại tổ chức được sinh nhật cho nó một lần nữa.

Sau đó chúng tôi ăn bánh kem và nói đủ thứ chuyện trên đời. Nhìn con nhóc vui mà lòng lại thấy bao muôn phần tan biến. Ở cạnh con nhóc thấy vui vẻ và thoải mái lắm. Tuy nó nhỏ nhưng nó chịu lắng nghe tôi nói. Từ trước giờ nó luôn hỏi tôi về tất tần tật cuộc sống của tôi mỗi khi hai đứa co dịp gặp nhau. Vì vậy trừ mẹ và dì tôi ra, con nhóc là người hiểu tôi nhất. Đó là vì sao tình cảm của tôi dành cho nó không thua kém gì nhóc Ly nhà tôi.

Đến chiều tối thì tôi qua tìm anh Đen mượn chìa khóa, rồi chở con nhóc về lại Sài Gòn để ngày mai bác Minh qua đón sớm. Về đến nhà anh Đen, tôi dọn ít thức ăn vừa mua dọc đường ra cho con nhóc ăn cơm tối thì nghe tiếng chuông cửa. Mở cửa ra thì gặp hai ông ôn thần Tuấn và Nam. Thăng Tuấn tỏ thái độ bức tức, hùng hổ bước vào nhà, ngồi xuống ghế sofa khoanh tay lại. Thăng Nam đi vào nhìn tôi chỉ biết lắc đầu.

- Gì đây hai cha nội? Sao qua không báo?
- Mày có phải anh em tao không? Thăng Tuấn quát.
- Vụ gì nữa đây?
- Linh mới cho tao biết mày bị đánh ở quán lẩu, kêu tao qua xem mày có sao không.
- Mai dẫn tao đi tìm tụi nó tính sổ. Nó nói rồi đập tay xuống bàn.
- Mày làm vậy là không được rồi! Anh em với nhau bao nhiêu năm, bị người ta đánh mà không báo cho tụi tao biết. Thăng Nam lên tiếng.
- Có gì đâu tụi bây ơi! Ăn vài cái ghế thôi chứ tụi nó có đánh được gì tao. Tao vẫn sống đây thôi. Tôi cười và nói.
- Tức quá! Thăng Tuấn vò đầu bứt tóc.
- Xuyt...thôi tính sau đi! Có nhỏ em dưới quê tao lên chơi, đừng bàn chuyện đánh lộn đánh lạo ở đây, không hay đâu!
- Nhậ đi! Giờ có nhậ tao mới hết tức. Thăng Tuấn nói.

- Thôi được rồi, cũng lâu mấy anh em mình chưa lai rai. Mấy với thằng Nam đi mua bia với mồi đi. Tao ở nhà lo cơm nước cho con em cái.

Vậy là đêm hôm đó ba thằng nhậu và tâm sự chuyện đời. Mỗi thằng mỗi hoàn cảnh, đứa nào cũng có chuyện buồn riêng. Tôi thích uống với tụi nó lắm, biết là cũng chẳng giải quyết được gì nhưng lâu lâu lại có cơ hội được nói ra những gì khó chịu, bức xúc trong lòng. Mới đầu còn tỉnh táo, cứ nói chuyện giữ nếp vì sợ con nhóc Trinh nó nghe. Nhưng sau đó rượu vào thì lời ra, uống càng nhiều bắt đầu nói dài, nói dai, nói dở. Có cái gì cũng nói huych tẹt ra, con nhóc thì ngồi xem tivi say mê nhưng chắc nó cũng nghe và hiểu ít nhiều.

- Về được không đó hai ông? Hết mồi, hết bia, 3 thằng cũng quất cần câu.

- Mày coi thường tao quá đó! Thằng Tuấn bước đi loạng choạng, té lên té xuống.

- Thôi vậy ngủ lại đây đi! Tôi đề nghị.

- Ý mày nói tao về không nổi hả? Tao đi ày xem. Nó lại bước đi vài bước rồi té nhào.

- Thôi để tao với nó đi taxi về, gửi xe lại đây, mai tụi tao qua lấy. Nói rồi thằng Nam dìu thằng Tuấn ra đường đón xe.

Tôi quay vào nhà và cố dọn dẹp bãi chiến trường dù đầu cứ xoay mòng mòng. Đang dọn thì thấy con nhóc đứng thù lù ở đó, mặt thì mếu lại.

- Gì đây bé béo? Đi ngủ sớm đi, mai còn về.

- Thì ra anh sắp phải đi Mỹ hả? Nó nói mà nước mắt lừng tròng.

- Ủ! Tôi xoa đầu nó.

- Anh ở lại được không? Anh bỏ em hả? Hong thương em hả? Nước mắt nó bắt đầu chảy.

- Haizz...thôi đừng khóc! Anh có đi luôn đâu mà khóc, khi nào anh rảnh anh về chơi mà.

- Hong chịu! Hong chịu đâu!

Tôi mặc nó, lo dọn nhanh rồi còn đi ngủ, nhức đầu quá rồi. Vừa dọn mà cứ bị con nhóc làm phiền, nó cứ lèo đèo theo sau lưng kéo áo tôi. Dọn xong thì tôi lên giường, chui vào mền ngủ luôn, mở mắt không lên nữa rồi.

- Dậy! Dậy! Chưa nói chuyện xong mà! Nó cứ đứng bên cạnh giường cẳng nhằng suốt.

Có men rượu, mặc cho tiếng cẳng nhằng bên tai, cứ thế tôi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm thức dậy vì chuông điện thoại báo thức, hôm qua canh giờ để dậy sớm lo đồ ăn sáng cho con nhóc trước khi nó đi. Tự nhiên thấy ê ê cánh tay không cử động được, có cảm giác như có cục tạ nghìn cân trên người. Nhìn xuống thì nguyên một con voi đang nằm đè lên người. Nhưng bất chợt tôi bàng hoàng sững sốt, trên người tôi chỉ còn duy nhất cái quần lót. Tôi vội vàng hất con nhóc sang một bên rồi mặc quần áo vào. Hất hơi mạnh nên nó cũng dần tỉnh giấc.

- Hí hí... Nó nhìn tôi cười khúc khích.

- Cười gì vậy? Tôi hỏi trong lo sợ.

- Chào buổi sáng anh yêu!

- Anh yêu gì? Em nói điên gì vậy?

- Anh làm gì tối qua anh không nhớ sao? Con nhóc ngừng cười và trầm xuống.

- Làm...làm...gì? Tôi hỏi ấp úng, chảy cả mồ hôi.

- Anh thật sự không nhớ hả? Anh phải chịu trách nhiệm với em đó! Mắt con bé bắt đầu đổ hoe.

- Trời!...Anh...làm...gì em rồi? Tôi như rụng rời tay chân, không đứng nổi nữa.

- Anh cởi áo, cởi quần ra, rồi ôm em ngủ cả đêm đó. Con nhóc nói trong ngượng ngùng.

- Phù... Tôi thờ dài một hơi, bao nhiêu gánh nặng như được trút bỏ hết. Thật là may mắn khi tôi chưa làm gì con nhóc. Có chuyện gì không biết ăn nói sao với bác Minh.

- Anh còn nói anh yêu em nhiều lần lắm. Con nhóc nói tiếp, có lẽ đó là những lời tôi dành cho Linh thì đúng hơn.

- Thôi dậy ăn sáng đi! Em làm anh hú hồn! Tôi xoa đầu nó nói.

- Hong! Anh không được đi! Anh phải ở lại chịu trách nhiệm với em!

- Khùng quá đi! Đồ ranh con! Biết gì mà trách nhiệm, ăn sáng mau đi còn về nữa kìa.

Tôi đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho nó rồi dọn dẹp nhà cửa mà cứ không yên với nó. Nó cứ lẻo đẻo theo cầu nhàu điếc cả lỗ tai. Một hồi thì bác Minh cũng qua đón nó, nó nhất mực không chịu về. Cứ bắt tôi hứa là phải ở lại Việt Nam nó mới chịu.

- Ba ơi! Anh Khanh đi Mỹ! Con không chịu đâu! Ba kêu anh ở lại đi! Nó khóc lóc sụt sùi năn nỉ ba nó.

- Thôi con ngoan đi! Anh Khanh phải đi với gia đình chứ! Sao anh ở lại được? Bác Minh dỗ con nhóc.

- Hong chịu! Hong chịu! Con nhóc nhảy đànhạch lên.

Bác Minh dỗ nó một hồi thì nó mới bớt khóc, bác dẫn nó ra xe. Tôi cũng đi ra theo, thật sự thấy thương nó lắm, nhưng đâu thể chỉ vì vậy mà thay đổi nguyên một kế hoạch chuẩn bị bấy lâu nay.

- Thôi ở nhà ngoan nhe Trinh! Khi nào rảnh anh sẽ về thăm! Tôi nói và xoa hai gò má của nó.

- Không cần nữa! Tôi ghét anh! Anh là đồ đáng ghét! Không bao giờ tôi muốn nhìn thấy anh nữa! Con nhóc đẩy tay tôi ra, quay mặt đi. Nó vẫn khóc tức tưởi.

- Thôi bác đi nhe con. Bác Minh lắc đầu vì cái tính trẻ con của con nhóc rồi dẫn nó ra xe.

Và từ hôm ấy cho đến lúc ra đi, đó là lần cuối cùng tôi được nhìn thấy khuôn mặt bầu bĩnh, đáng yêu của Trinh bé. “Xin lỗi bé ú của anh! Một ngày nào đó, khi lớn lên, em sẽ hiểu”.

...Bình tĩnh và quay trở lại hiện tại...

Tôi nắm chặt sợi dây chuyền cổ 4 lá. Dùng tay lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má của Miu. À không, bây giờ tôi nên gọi em là Trinh, con bé béo ú của tôi ngày nào.

- Tr..i..nh...Trinh! Là...e.m...thật đó sao? Giọng nói tôi run lên.

- Hức...hức... Em không nói gì liên tục dùng tay đánh vào ngực tôi.

- Trinh!

- Tui biết chị Linh xinh đẹp hơn tui, chị Linh giỏi giang hơn tui. Nhưng sáu năm trôi qua rồi, mà anh vẫn không thể quên được chị ta sao? Em nói trong nấc nghẹn.

- Đó, tôi trả lại anh sợi dây chuyền đó. Anh mang đi sinh nhật chị ta đi! Anh tưởng tôi ngu lắm nên không biết chữ L là gì hả? Tôi đã không màng tới chuyện đó, tôi quý nó, tôi giữ nó 6 năm qua vì đó là quà của anh tặng tôi.

- Phải! Chị ta chờ anh 6 năm qua, một thời gian dài đó chứ? Vậy còn tui thì sao? Tui chờ đợi anh có ít hơn 6 năm không hả?

Tôi cũng bắt đầu thấy cay ở mắt, những giọt nước mắt cũng bắt đầu lưng tròng khi nghe những lời của Trinh.

- Anh có biết thời gian qua, tôi vì anh mà phấn đấu, thay đổi bản thân rất nhiều không hả? Anh có biết tôi phải cố gắng đến mức nào không hả?

- Anh trả lời đi chứ! Tại sao lại im lặng? Anh trả...

Em chưa kịp nói dứt câu, tôi đã kéo em vào lòng. Đặt lên môi em một nụ hôn, một nụ hôn pha lẫn vị mặn của nước mắt đắng cay, một nụ hôn như thỏa bao ngày nhung nhớ, một nụ hôn mà tôi không còn xem em

là một đứa ranh con ngày nào nữa. Em cố vẫy vùng, đâm thành thịch vào ngực tôi. Nhưng tôi vẫn siết em thật chặt. Nắm đấm em dần mềm nhũn ra, rồi em ôm lấy tôi trọn vòng tay, hòa nhịp vào nụ hôn ngọt ngào của cả hai.

Tôi không còn suy nghĩ gì nhiều về chuyện của tương lai nữa. Dù cho ngày mai có trở nên thế nào, hôm nay, xin một lần cho tôi được sống thật với yêu thương của bản thân...

41. Chương 41

Sau một nụ hôn dài ngọt ngào, tôi từ từ mở mắt ra và nhìn thẳng vào đôi mắt của em, đôi mắt ấy cũng đang nhìn tôi. Tôi không ngờ là tôi vừa hôn Trinh, con bé ú tinh nghịch ngày nào. Có một cảm giác rất lạ, nó ngọt ngào hơn tất cả những trải nghiệm mà tôi từng có trước đây. Mặt em bắt đầu ngượng đỏ, em cười mỉm và quay mặt đi.

- Cười gì vậy?
- Lần đầu của tui đó. Ngón tay nhỏ cứ miết qua miết lại trên nền nhà tổ vẽ e then, mắc cỡ.
- Tui cái đầu em, hỗn với anh hả nhóc? Tôi kí đầu em cái cốc vì giờ này mà con xưng tui với tôi.
- Đau em! Nhỏ trề môi mếu.
- Anh nhớ có ai đó, trong đêm tối, lợi dụng anh say hôn lên anh một lần rồi thì phải? Ở đó mà lần đầu!
- Ghét quá đi! Lần đầu tiên lâu như vậy chứ bộ. Em vòng tay ôm tôi.
- Chưa xong đâu nhóc. Giờ thì tới phần tra khảo đây, đừng nghĩ cứ vậy là như trước giờ không có chuyện gì.
- Biết rồi, anh muốn hỏi gì thì hỏi đi!
- Chuyện này bao nhiêu người biết? Và tại sao em lại làm vậy?
- Lúc gặp nhau lần đầu ở quán hủ tiếu, anh không nhận ra em. Em bực mình lắm, định trêu anh vài ngày rồi thôi. Nhưng thấy anh đáng ghét quá! Nên cứ thế mà kéo dài đến tận hôm nay. Chuyện này có sự hợp tác của Ly, Huy và anh Đen nữa.

Thảo nào mà em lại nắm rõ lịch trình, đường đi nước bước của tôi đến vậy. Em đã quá hiểu tôi, bây giờ lại có thêm sự trợ lực của ba người kia thì xem như tôi nằm trong lòng bàn tay của em rồi. Ngay từ những lần gặp đầu tiên, tôi đã ngờ ngợ vì có nét giống. Nhưng tôi lại không tin em có thể thay đổi một cách chóng mặt, xinh xắn như bây giờ.

- Nhưng làm vậy có ích lợi gì mà phải giấu nhem đến tận bây giờ?
- Nêu anh biết em là Trinh rồi, anh chỉ xem em là con ranh con thôi. Em không thích đâu!
- Nhưng sao bây giờ em có thể ồm lại và...
- Và xinh đẹp phải không?...Hi! Người ta đáng yêu từ nhỏ rồi, tại có ai đó khờ mới không để ý thôi. Người ta ăn kiêng vất vả lắm đó biết không?

*Nhắc đến chuyện ăn kiêng, tôi lại nhớ về những chi tiết lạ mà tôi từng thấy ở em. Những lần ăn cơm chung trước kia, rõ nhất là cái hôm mà thằng X tới chơi rồi cả nhà ăn cơm chung. Em chỉ lựa thịt mà ăn, không hề ăn cơm. Rồi lần đi uống café ở Vũng Tàu, em sử dụng một gói nhỏ bột mang theo để cho vào ly uống, tôi đoán không nhầm thì đó là loại đường ăn kiêng. Em đang theo chế độ ăn kiêng nhiều đạm, mỡ và triet hân

chất carbohydrate, chất thường có trong các loại tinh bột, và bất cứ những thức ăn gì có vị ngọt. Phương pháp giảm cân thần tốc này tôi đã biết từ lâu, vì sơ ý mà không nhận ra.*

- Dám nói anh khờ hả Trinh béo? Tôi véo hai gò má trắng hồng của em.

- Á...á...đau em!

- Vậy còn tấm hình này thì sao? Tôi lấy điện thoại ra, mở tấm hình mà em từng gửi cho tôi qua internet. Tôi đã chụp lại bằng điện thoại để giữ làm kỷ niệm.

- Ủa? Em gửi anh tấm hình chụp nguyên một hàng nhiều người mà?

- Ừ thì anh dùng điện thoại chụp lại duy nhất mình em để làm kỷ niệm thôi, lâu lâu lại lấy ra xem con bé béo của anh.

- Anh vô tâm thật! Không để ý gì hết! Con nhỏ béo đó là em của em, em đứng ở bên này còn gì? Em lấy điện thoại em ra, và mở lại tấm hình nguyên bản cho tôi xem. Em chỉ tay vào người đứng ngoài cùng bên đối diện. Phải rồi, để ý kỹ mới thấy, cô tiểu thư kiêu kì đeo kính mát đen của tôi đây mà. Vậy mà cứ chăm chăm nhìn con bé ú thôi, không để ý đến ai hết.

- Haizzz...thôi được rồi! Em muốn ăn sinh nhật thế nào đây?

- Mình về quê thôi anh, không khí ở đây không hợp với em! Được ở bên anh là đủ rồi, em không cần gì thêm nữa đâu! Em chồm người dậy ôm tôi lấy tôi.

Vậy là cũng như sáu năm trước, em vẫn ngồi sau xe và ôm tôi. Tôi chở em đi trên con đường thân thuộc về lại quê nhà. Em ngồi sau cứ dùng ngón tay vẽ vẽ, viết viết trên lưng tôi. Bây giờ thì tôi có thể hiểu được, đó đều là những bức tranh và dòng chữ yêu thương. Lâu lâu lại khẽ liếc nhìn em, thấy khuôn mặt xinh xắn ấy lúc nào cũng nở một nụ cười trên môi, lòng bỗng thấy hạnh phúc lạ. Lại bánh kem, lại nến, lại ngồi trên cánh đồng ngày xưa, ngay chỗ mà hai đứa từng ngồi.

- Mở mắt ra đi! Happy birthday to you!...Happy birthday to Trinh béo!

Lại một lần nữa tôi hát bài chúc mừng sinh nhật cho em. Nghĩ lại thấy thời gian trôi qua nhanh thật, mọi chuyện cứ như ngày hôm qua. Nhớ ngày nào cứ ngồi buồn rằng không biết ngày tháng năm nào mới có thể về lại quê hương để làm sinh nhật cho em.

- O...ơ...sao lại là chữ Trinh béo trên bánh kem hử? Người ta có còn béo đâu?

- Anh thích! Trinh béo!

- Đáng ghét! Khanh heo!

- Trinh béo!

- Khanh heo!

- Vậy sợi dây chuyền này thì sao? Trả lại cho anh phải không? Tôi gơ sợi dây chuyền lên hỏi.

- Ai nói? Của em! Em giật ngay lại rồi đeo vào, lẽ lười cười tôi.

- Thối nên và cầu nguyện đi em! Em nhắm mắt, chắp hai bàn tay nhỏ nhắn lại với nhau.

- Anh biết em ước gì không?

- Gì?

- Trước kia và bây giờ cũng vậy, chỉ một điều duy nhất. Em ước năm nào cũng được anh tổ chức sinh nhật như thế này.

Tôi xoa đầu em, em khờ thật! Sao không ước những điều lớn lao hơn? Lại đi ước những điều đơn giản như vậy.

- Anh ơi! Em vòng tay ôm tôi, kề sát vào tai tôi nói khẽ.

- Nhột! Ngoài đồng, nhiều người đang nhìn kia.

- Kệ! Em ôm con heo của em chứ bộ, ai nhìn kệ người ta.

- Anh ơi!

- Nói đi!

- Anh đã yêu em chưa?

-... Tôi như đứng hình khi nghe câu hỏi của em.

- Ồ..à... Tôi ấp úng thì em đặt ngón tay của em lên môi tôi.

- Anh không cần trả lời đâu! Em biết rồi, anh không yêu em nhanh như vậy đâu. Nhưng anh đừng rời xa em, em sẽ khiến anh yêu em thôi.

Em tựa đầu vào ngực tôi. Tôi nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc em và nhìn về phía chân trời xa, những cánh đồng mênh mông bát ngát. Cảnh vật xung quanh lại trở nên yên bình hơn bao giờ mỗi khi ở cạnh em. Nhưng trong lòng vẫn còn đó những nỗi lo mà không phải ai cũng thấu hiểu...

Tôi chở em về nhà dì, kể từ cái ngày em vào đây cho đến giờ, rồi lên kế hoạch các thứ, chưa về hỏi thăm dì lần nào. Về đến nhà thì đã thấy dì đang quét sân trước nhà.

- Gớm chưa! Về đây rồi đi miết! Không ở với tui được bao nhiêu hết! Dì ra về giận tôi.

- Thôi mà! Con về với dì rồi nè! Nhớ cơm của dì quá! Tôi ôm dì, đấm lưng cho dì.

- Ủa? Co nhỏ nào mà xinh vậy con? Bạn gái mới hả? Dì thì thăm hỏi thôi. Tôi nhìn Trinh lắc đầu cười.

- Hí hí...má hai ơi! Con cũng nhớ cơm má quá à! Bữa nay nhà mình ăn gì vậy? Em cũng lon ton chạy lại ôm dì. Với thái độ này thì tôi nghĩ dì cũng nhận ra em rồi. Con béo ú lúc trước, cứ mỗi lần qua là hỏi cơm nhà ăn cái gì mà.

- Trời! Mèn đét ơi!...con Trinh béo đó hả? Con quý! Sao nay mày đẹp dữ vậy! Dì vỗ chát chát vào mông em.

- Đau con má hai! Vào nhà kiếm đồ ăn thôi, đói bụng quá! Em tinh nghịch kéo dì vào nhà như ngày nào. Em chạy vào nhà là mở tủ lạnh ngay, mở cửa tủ ra nhìn đồ ăn say mê như ngày nào. Dì nhìn em cười và lắc đầu.

- Ủ! Ăn đi con gái! Cho nó phì ra như xưa!

- Dì đừng hù con! Con không sợ đâu! Hí...hí.

- Ủa? Miu? Tối đây chi vậy? Con nhóc Ly ôm nguyên con gấu bông to tướng đi ra hỏi.

- À! Miu hả? Đây thì Miu này! Tôi bước tới nhéo hai cái gò má của nó, lắc qua lắc lại.

- Ay da...ay da...đau em! Em có làm gì đâu?

- Biết hết rồi má ơi! Khỏi giấu nữa! Em vừa nói vừa ăn hũ sữa chua lấy từ tủ lạnh.

- Ê con kia! Sao lấy đồ ăn của tao? Trả đây! Con nhóc chạy đến giành giật lại. Nhìn hai đứa nó vui đùa cùng nhau mà bao nhiêu kỉ niệm cũ lại ùa về.

- Biết thì biết! Nhưng anh Khanh là anh của tao à nhe! Con nhóc đến ôm lấy tôi.

- Buông ảnh ra con kia! Tao nhịn mày đủ rồi nhe! Trước giờ mày chọc tao hơi nhiều đó! Ở hồ bơi một lần, ra ngoài Vũng Tàu một lần bắt ảnh công...v...v.. Em kéo tay con nhóc ra khỏi người tôi. Con nhóc vẫn ôm cứng ngắc và lè lưỡi trên em.

- Anh Khanh! Hong chịu đâu! Em dậm dậm chân xuống đất chỉ trở con nhóc.

- Thôi buông ra đi thím! Đó, rồi hai đứa đánh lộn đi! Anh đi ngủ đây! Hai con nhóc này lớn thân rồi mà không khác gì lúc nhỏ. Suốt ngày sanh nạnh nhau, ở lại chắc điên với chúng.

Tôi mặc kệ hai đứa nó, bỏ đi ra đằng sau vườn nằm ngủ cho khỏe cái thân. Chiều nay dì muốn tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ cho Trinh béo, có mời cả anh Đen và thằng Huy qua nữa.

- Cho anh nói vài lời trước khi ăn thôi nhe! Anh Đen trong bàn tiệc đứng dậy trình trọng tuyên bố.

- Trước tiên anh xin lỗi chú Khanh vì tội lừa dối trong thời gian qua. Tự phạt anh một ly.

- Sau đó là cảm ơn đến dì đã tổ chức một buổi tiệc ý nghĩa hôm nay. Cảm ơn ba mẹ Trinh đã sinh ra Trinh. Cảm ơn con Trinh vì xem tụi này là bạn. Cảm ơn nhóc Ly vì nhờ nhóc Ly anh mới quen với Trinh. Cảm

ơn Huy vì ngày hôm nay đã chở anh qua đây dự tiệc. Cảm ơn ngôi nhà này cho ta một mái che để buổi tiệc diễn ra thành công... Thằng Huy ngồi đực mặt nhìn ông Đen. Ông nội này lắm chuyện thật, cũng may là chưa say đó.

- Cảm ơn người làm ra rượu để cho ta những ly rượu ngon. Cảm ơn đời...
- Thôi thôi đủ rồi anh ơi! Em đói quá rồi! Nhóc Ly lên tiếng ngắt lời anh Đen.
- Phải rồi đó anh ơi! Xuống dùm đi anh! Em lên tiếng hòa theo.
- Mời mọi người nhập tiệc! Ông Đen nghe tụi nó phàn nàn mới chịu ngừng bài diễn văn của ông.

Vậy là hôm đó, tiệc diễn ra trong không khí vui vẻ, ấm cúng. Cũng đã lâu rồi anh em mới có dịp ngồi cùng nhau như vậy. Thực ra thì cũng có mấy lần hội hợp như ở ngoài Vũng Tàu, nhưng cái cảm giác với Trinh béo vẫn thích hơn là với Miu. Từ hôm đó, tụi và Trinh ở lại nhà dì luôn vì cũng không còn việc gì phải làm ở Sài Gòn nữa. Đến cuối tuần, tụi lại tiếp tục có nhiệm vụ chở nhóc Ly đi làm ở một sự kiện về điện thoại. Hôm đó, tụi lấy xe chở cả ba đứa Ly, Huy và Trinh cùng đi về Sài Gòn chơi. Để cho nhóc Ly làm việc giới thiệu sản phẩm, tụi và Trinh dạo một vòng quanh hội chợ tham quan.

- Nhìn gì đó? Em đứng cạnh tụi hỏi.
 - Nhìn điện thoại chứ nhìn gì?
 - Xạo, nhìn con hot girl cầm điện thoại thì có. Em chóng nạnh, nhú mày bảo. Vậy là em kéo tụi ra ngoài, không cho tụi đi xem nữa.
 - Chứng quá nhe nhóc! Tụi ngắt mũi em.
 - Muốn nhìn thì nhìn tụi nè, mấy con đó có bằng tụi đâu!
 - Hay ghê! Tự tin quá nhe!
- Điện thoại rung lên, tụi nhận được cuộc gọi từ Linh.
- Alo! Anh nghe nè Linh.
 - Anh đang ở thành phố hả?
 - Ủ! Có việc gì không em?
 - Việc gì là việc gì? Đã nói là hôm nay đi bù sinh nhật em rồi mà?
 - À...ừ...Anh xin lỗi! Em nhầm cho anh tên và địa chỉ quán nhe!
 - Dạ!
 - Mà em nè! Cho mấy đứa em dưới quê của anh theo được không? Mấy hôm trước Trinh đã nằng nặc đòi đi theo rồi.
 - Được mà anh! Gặp anh sau nhe.
 - Nói chuyện với ai đó? Chị Linh hả? Em lườm tụi hỏi.
 - Ủ! Chị Linh mời cả nhóm đi sinh nhật.

Đợi nhóc Ly làm việc xong thì tụi chở cả ba đi dự sinh nhật của Linh. Nhìn tên quán và địa chỉ thì tụi nhận ra ngay cái quán lẩu ngày xưa đây mà. Tự nhiên lại chợt nhớ lại chuyện cũ, không biết có gặp lại cái đám câu ẩm, cô chiêu trước không. Thôi kệ, không cần quan tâm nhiều làm gì. Chuyện cũng đã là quá khứ hết rồi.

Tụi dừng xe ở bãi đậu cạnh quán rồi cùng ba đứa nhóc đi vào trong. Bước vào trong thì y như rằng tụi suy nghĩ, vẫn cái đám lẩu la đầu xanh, tóc đỏ ngày nào. Đã 6 năm trôi qua, cái độ trẻ trâu của chúng vẫn không thuyên giảm. Chắc chắn có đứa nào có công ăn việc làm gì ra hồn mà vẫn còn ăn bám gia đình đây. Khác với thái độ ngày xưa, bây giờ chúng nhìn thấy tụi với sự ngạc nhiên chứ không còn khinh khi nữa. Cũng đúng thôi, trong bộ vest đen lịch lãm, tụi như một con người khác, ở một vị thế khác. Không còn là thằng Khanh hai lú ngày nào phải chịu những lời chàm chọc từ bọn nó.

Đó là chưa kể đến tôi đang đi cùng hai cô gái xinh đẹp quyến rũ hơn bất cứ một cô gái nào ngồi trong quán. Hai đứa nhóc đi tới đâu thì đều gây sự chú ý cho thực khách trong quán tới đó. Khỏi phải nói thì những thằng lâu la đó đang nhìn hai đứa nhóc với sự thèm thuồng, như lần đầu tiên nhìn thấy gái đẹp.

- Anh gì ơi! Em để ý hình như anh nhìn em này giờ không rời mắt thì phải. Trinh tỏ ra điệu đà, tiến về phía thằng bạn trai con Tú, cười mê hoặc và hỏi.

- À...ờ... Thằng đó ấp úng, nuốt nước bọt ừng ực.

- Anh lo nhìn bạn gái anh đi nhe! Anh nhìn em hoài như vậy, rồi chị Tú lại tán em như hồi xưa nữa thì chết em! Trinh cười và nói, xong quay lại ôm lấy cánh tay của tôi.

Nghe con Trinh nói xong, cả đám tụi nó càng há hốc miệng mồm hơn nữa. Đường như chúng dần nhớ ra chuyện cũ, và nhận ra em là con bé mập ngày nào.

- Trời! Đứa em bị bấm của anh Khanh ngày nào đây hả? Linh ngạc nhiên hỏi.

- Dạ vâng! Em chào chị Linh.

- Vui ghê! Vào bàn ngồi đi em, gặp em mấy lần rồi mà giờ mới biết.

Tôi định ngồi xuống ghế cạnh Linh thì Trinh chen vào giữa, đẩy tôi sang một bên. Thằng Huy và con nhóc Ly thì không quan tâm gì nhiều vì chúng cũng không quen biết ai, cứ ngồi tập trung ăn. Nhìn khuôn mặt Linh, thấy em có vẻ hơi buồn. Suốt buổi tiệc, em ít nói hơn hẳn. Lâu lâu em lại khẽ liếc sang nhìn tôi như muốn nói điều gì đó.

Rồi tiệc cũng tàn, tôi tạm biệt Linh để đưa ba đứa nhỏ về.

- Anh Khanh! Linh chạy theo kêu tôi lại khi tôi đang bước ra bãi đỗ xe.

- Sao em?

- Mai anh đến nhà em được không? Em có chuyện quan trọng cần nói.

- Ừ! Vậy mai anh ghé.

Sang ngày hôm sau, sau buổi nói chuyện với Linh. Tôi xin tạm thời không đề cập đến nội dung của cuộc nói chuyện. Tôi cảm thấy thương Linh hơn bao giờ hết...

42. Chương 42

Sau khi trò chuyện với Linh xong, tôi cảm thấy thương em nhiều lắm, nhưng cuộc sống này đôi lúc có những thứ không như ta mong muốn. Vậy xem như đã giải quyết xong một việc, chỉ còn một việc nữa là mọi thứ sẽ trở lại như cũ, trở lại cái xuất phát điểm của nó. Khi quay lại nhà anh Đen thì Trinh đã dọn sẵn đồ ăn chờ tôi về.

- Anh ơi! Em ngồi cạnh ôm tôi, khuôn mặt em có vẻ hơi buồn.

- Sao vậy em? Tôi vuốt nhẹ mái tóc em.

- Anh còn nhớ anh Mạnh không?

- Ừ! Người mà em bảo là chồng sắp cưới đó hả?

- Chuyện thế nào vậy em?

- Anh ta rất tốt với em, anh ta giúp đỡ em nhiều lắm kể từ ngày em chuyển từ Hải Phòng ra Hà Nội sống. Ba của em quen ba anh ta từ rất lâu rồi, hai người đã hứa hẹn là sẽ làm sui gia với nhau. Nhưng em không đồng ý, em thưa với ba là em chỉ có mình anh thôi. Em muốn chờ anh về, dẫn anh đi gặp ba em để thưa chuyện. Ba em cũng rất quý anh, nên ba chấp nhận quyền lựa chọn là do em. Ba em vừa vào Sài Gòn hôm

nay, ngày mai ba muốn nghe câu trả lời của anh, xem anh có chấp nhận em hay không? Em tựa đầu vào vai tôi và từ từ kể.

- Mạnh tốt với em lắm sao?

- Ủ! Nhưng em không có tình cảm với anh ta! Em chỉ có mình anh thôi!

- Ủ!

- Ngày mai anh đi nói chuyện với ba em được không? Em không cần anh hứa là sẽ lấy em, vì em biết anh chưa yêu em thật sự đâu! Chỉ cần nói là sẽ quen em, lo lắng và quan tâm em thôi! Được không anh?

- Vậy à?

- Anh sao vậy? Anh muốn em lấy anh Mạnh phải không? Em nhắm mắt nhắm vào người tôi.

- Ủ! Ngày mai anh sẽ gặp ba em. Ăn cơm thôi em!

- Yeah! Em cười tươi và hôn liên tục vào má tôi.

Tối hôm đó, tôi chở em về nhà một người dì ở thành phố. Ba em cũng đang ở đó, chắc bác cũng không muốn con gái mình qua đêm ở ngoài. Ngày mai sẽ có một buổi tiệc nhỏ ở nhà dì em, em muốn tạo điều kiện cho tôi nói chuyện với ba em, sẽ có cả Mạnh nữa. Đêm hôm đó, đang ngồi viết những dòng nhật ký thì trời lại mưa. Một cơn mưa giữa màn đêm Sài Gòn, không biết sau cơn mưa này, sau đêm nay, trời có lại sáng hay không? Một số điện thoại từ Mỹ gọi về cho tôi.

- Alo!

- Khanh hả con? Là mẹ Hai đây! Ba tôi đã tiến thêm bước nữa, tôi rất ủng hộ việc này. Ông đã ở vậy mà nuôi tôi suốt thời gian dài, giờ cũng ngày càng có tuổi, nên có một người ở bên chăm sóc, bầu bạn.

- Dạ! Ba mẹ vẫn khỏe chứ?

- Ba mẹ vẫn bình thường, chỉ lo cho con thôi! Sao đi lâu quá rồi mà vẫn chưa về Mỹ nữa con? Mọi việc yên ổn chứ?

- Dạ! Mọi việc vẫn tốt! Con vẫn khỏe, ba mẹ đừng lo!

- ...

- Mẹ lại nữa rồi đấy, không có gì đâu mà.

- ...

- ...

- Thôi mà mẹ, đừng khóc mà! Con sẽ về sớm thôi!

Nói chuyện xong, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ thì trời vẫn mưa. Cứ mỗi lúc mưa, dường như con người ta thường có nhiều cảm xúc và tâm trạng. Cuộc đời cũng thật may mắn đó chứ, tuy mất đi người mẹ ruột của mình từ khá sớm, nhưng ông trời đã ban cho tôi những người mẹ tuyệt vời khác. Mẹ Hai là một trong những người mẹ đó, mẹ lo cho tôi từng li từng tí những ngày tôi ăn học tại Mỹ.

Nói chuyện với mẹ xong, tôi như trở về với thực tại của bản thân mình. Như vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ tình yêu đẹp. Có lẽ cũng đến lúc quay trở lại với hiện thực rồi. Qua hết ngày mai, mọi việc sẽ trở về guồng quay cũ của nhiều năm qua. Đưa tay ra cửa sổ để hứng lấy những hạt mưa đang rơi, muốn cảm nhận nó những lần sau cuối. Sau này, khó mà còn cơ hội được chạm lấy những giọt mưa trên mảnh đất thân yêu như thế.

Sáng hôm sau, đúng như cái hẹn hôm qua, tôi ăn mặc lịch sự để chuẩn bị đi gặp người lớn. Anh Đen và nhóc Ly bước vào nhà cũng với những bộ trang phục chỉnh tề, họ sẽ cùng đi với tôi.

- Xong chưa Khanh?

- Dạ! Em ra ngay đây!

- Anh Đen hôm nay lịch sự gớm nhỉ! Nhóc Ly nhận xét.

- Chứ sao mậy? Đi hỏi vợ cho thằng em tao mà!

Anh Đen chở tôi và Ly đến buổi tiệc được tổ chức tại nhà dì của Trinh. Nhìn ông có vẻ rất phấn khởi, có lẽ ông mong cho tôi được an cư lạc nghiệp từ rất lâu rồi. Trên đường tôi có mua một số quà để tặng cho bác Minh, cũng lâu rồi không gặp bác.

Chúng tôi có mặt tại nhà dì của Trinh cũng tầm giữa trưa. Bọn tôi vừa đến là em đã hí hửng chạy ra đón. Em ôm lấy tay tôi và dẫn vào nhà.

- Khanh đến hả con? Cái thằng bây giờ bảnh trai quá nhỉ? Bác Minh gặp tôi và nói.

- Dạ! Bác khỏe không ạ? Lâu rồi mới được gặp bác!

Sau những màn thủ tục chào hỏi thông thường, chúng tôi bắt đầu nhập tiệc. Em ngồi cạnh tôi, gấp thức ăn cho tôi, không hề đếm xỉa gì tới Mạnh cũng đang ngồi cạnh bên. Nhìn mặt anh ta không được vui vì sự quan tâm quá mức của em dành cho tôi.

- Anh! Sao vậy? Nhìn anh hôm nay lạ lắm! Em khều khều và hỏi tôi.

- Không có gì đâu em, ăn đi! Tôi gấp thức ăn cho em.

Khi ăn xong, thì chúng tôi ngồi vào bàn ở phòng khách để bàn về vấn đề chính của buổi tiệc hôm nay. Tôi, Mạnh, anh Đen, bác Minh cùng ngồi vào bàn. Nhóc Ly đứng sau lưng tôi, Trinh đứng phía sau bác Minh.

- Thôi thì chúng ta quen nhau quá rồi, bác cũng không muốn dài dòng làm gì, bác đi vào vấn đề chính luôn. Con Trinh nhà bác thương con từ xưa đến giờ, nó cứ nói với bác là chờ đợi con về. Vậy bây giờ bác muốn nghe ý con như thế nào với con gái bác. Bác Minh từ tốn nói.

- Dạ!...Con... Tôi hơi nghẹn lời. Mọi ánh mắt trong nhà đều đổ dồn về phía tôi. Nhìn vào mặt em, đó là sự chờ đợi và hy vọng lớn lao.

Tôi từ từ đứng dậy, hít thật sâu để lấy bình tĩnh và nói.

- Con cũng muốn nói ra những điều thật lòng của con. Tôi nhìn em, ánh mắt em vẫn đang hy vọng và chờ đợi.

- Thật ra...con... không có tình cảm gì với Trinh hết bác à! Trước giờ con vẫn chỉ xem Trinh là một đứa em gái thôi! Người con yêu là một người khác, con sẽ cùng cô ấy quay lại Mỹ trong tuần sau. Có lẽ mọi người cũng biết tôi đang nói về Linh.

Gương mặt em khê rung lên, những giọt nước mắt lưng tròng đã lăn dài. Đôi mắt em như chết lặng trước những lời nói của tôi. Tôi đã giết chết đi mọi hy vọng của em. Em không còn đứng vững nữa, như gục đổ ra đất. Em nhìn tôi lắc đầu, nấc lên từng tiếng rồi vụt chạy ra khỏi cửa. Mạnh thấy vậy bèn đứng lên chạy theo em.

- Anh quá đáng lắm! Em thất vọng về anh lắm! Nhóc Ly mắng tôi và cũng chạy theo Trinh.

- Con xin lỗi bác ạ! Thằng em con... Anh Đen đứng lên nói với bác Minh. Lúc này tôi chỉ biết cúi gằm mặt xuống.

- Thôi không có gì đâu! Bác hiểu mà! Bác Minh vỗ vai tôi.

- Con xin lỗi bác! Tôi nói rồi bước đi ra khỏi nhà.

- Ê! Đi đâu đó? Để anh chở về! Anh Đen chạy theo gọi tôi.

- Thôi được rồi anh à! Em chỉ muốn ở một mình!

Tôi quay đi không nói lời nào, bước đi trên những con đường Sài Gòn như vô hồn. Tôi không còn nhận thức là mình đang đi đâu nữa, chỉ biết bước và bước. Tôi không dám dừng lại, vì sợ sẽ ngã quỵ thật sự. Bóp tay thật chặt, nghiền răng lại để kìm chế cảm xúc, để đẩy ngược những giọt nước mắt vào trong.

Kể từ hôm đó, tôi nhanh chóng lo những việc cuối cùng để có thể trở về Mỹ trong thời gian sớm nhất. Cũng đã thông báo với mọi người ngày đi của mình. Đường như ai cũng giận tôi thì phải? Gặp tôi họ đều im lặng không nói gì.

Khi mà ngày đi chỉ còn cách vài hôm nữa, tôi quay trở lại nhà anh Đen để dọn dẹp, thu xếp một số đồ đạc còn sót lại. Đang loay hoay công việc thì nghe tiếng kéo cửa, tôi nhìn ra ngoài thì đó là một hình dáng quen thuộc, chính là Trinh. Vậy là cũng gần 1 tuần lễ tôi không gặp em, chỉ trong 1 tuần mà em đã tiêu tụy đi nhiều quá. Có lẽ tôi đã để lại cho em một vết thương rất sâu trong lòng? Tôi quay mặt đi và làm việc tiếp như không có sự xuất hiện của em.

- Anh! Một đôi tay nhỏ nhắn quen thuộc ôm lấy tôi từ phía sau.

- Em đến đây làm gì nữa? Tôi kéo tay em ra khỏi người tôi.

- Anh! Em xin anh! Cho em một ân huệ cuối cùng được không? Em lại ôm tôi thật chặt, nước mắt em dần thấm vào lưng áo tôi.

- Nói đi! Tôi lạnh lùng nói.

- Một tuần qua, em đã suy nghĩ rất nhiều rồi. Và em đã quyết định từ bỏ, em sẽ quên anh, em sẽ không yêu anh thêm một ngày nào nữa. Sáu năm đã đủ mệt mỏi lắm rồi! Nhưng em chỉ xin anh một ngày hôm nay, một ngày được làm bạn gái thật sự của anh. Tối này em phải về Hà Nội rồi, có lẽ hôm nay là lần cuối em được gặp anh. Được không anh?

- Có cần thiết không?

- Em xin anh! Em ôm tôi chặt hơn, lúc này lưng áo tôi đã hoàn toàn ướt đẫm nước mắt em.

Tôi từ từ quay người lại, nhìn thẳng vào mắt em.

- Được rồi! Anh sẽ chấp nhận lời yêu cầu của em. Nhưng em phải hứa, sau hôm này, em phải hoàn toàn quên anh!

- Em hứa!

- Được! Bây giờ em hãy đếm đến ba, và sau tiếng đếm đó, anh sẽ không phải là Khanh nữa. Anh sẽ trở thành một diễn viên, và anh sẽ đóng vai người yêu của em hết ngày hôm nay. Em hãy nhớ rõ đó! Những gì anh làm cho em hôm nay, chỉ là sự giả tạo mà thôi.

- Dạ! Em gật gật đầu nhìn tôi.

Rồi em đếm từ một đến ba, và vỡ diễn bắt đầu, tôi sẽ trở thành người yêu em hôm nay. Tôi nhìn thẳng vào em, mắt tôi bắt đầu cay xè, rồi những giọt nước mắt của tôi rơi. Tôi ôm em thật chặt vào lòng, đặt lên môi em một nụ hôn bất tận mà không hề muốn dứt ra khỏi.

- Anh nhớ em lắm có biết không con ngốc à? Tôi nói với em. Em tròn xoe mắt nhìn tôi ngạc nhiên, rồi em cũng dần hiểu ra đây chỉ là một vở diễn.

- Em cũng nhớ anh lắm Nhớ muốn điên lên được! Em nép đầu vào ngực tôi và nói.

- Mình về quê nhe anh!

Vậy là tôi chở em về quê, lại lang thang trên những con đường quê, những cánh đồng bạt ngàn. Em muốn được ăn hủ tiếu ở cái quán nhỏ ngày xưa, cái quán mà mỗi sáng tôi chở em đi học thường ghé vào.

- Cho con một tô nhỏ và một tô lớn nhe đi! Tôi gọi bà chủ.

- Ê! Hai tô lớn chứ, em đâu còn nhỏ nữa đâu? Em chu mỏ, nhăn mặt.

- Hi! Anh đùa thôi mà!

Hủ tiếu được mang ra, em vẫn như ngày nào, việc đầu tiên là gấp ngay cục thịt to nhất của tôi. Em cười tươi thích thú.

- Ê! Ăn lịch sự chút coi! Làm gì hút nước rột rột như con nít vậy? Người ta đang nhìn kia, người đẹp mà ăn uống gì kì thế?

- Kệ em! Em thích vậy đó!

Tôi ngồi đó và nhìn em ăn, em cúi đầu chăm chú ăn mà không ngước mắt lên lấy một lần, có những giọt nước đang rơi vào tô hủ tiếu từ khuôn mặt em. Tôi nghe tiếng sụt sùi, thút thít của em. Tay em thì liên tục dụi vào mắt để lau khô thứ nước đó, nhưng nó vẫn cứ chảy đều.

- Em sao vậy? Đang vui mà! Tôi khẽ kéo em sát vào người tôi. Đặt đầu em lên ngực, lau đi những giọt nước mắt ấy.

- Không có gì đâu anh! Em xin lỗi!

Sau khi ăn xong, tôi nắm tay em đi dạo trên những ruộng lúa, những bờ kênh. Cùng nằm xuống chụm đầu vào nhau ở một bãi cỏ gần con kênh nhỏ.

- Anh còn nhớ con kênh này chứ?

- Tất nhiên rồi! Là nơi mà anh được gặp con bé ú lần đầu tiên.

- Hi!... Hôm đó em đã cứu anh đó nhe!

- Em có biết vì sao anh nhảy xuống kênh không?

- Tại sao anh?

- Thật sự là anh cứ nghĩ em bị chết đuối đó, vậy là anh nhảy xuống định cứu em, ai ngờ bị vộp bẻ.

- Hí hí! Em mà bị chết đuối hả? Em bơi giỏi hơn cả anh luôn đó!

- Anh...! Em lấy tay xoa nhẹ nhẹ gò má của tôi.

- Sao em?

- Anh có biết vì sao em ghét mưa đến vậy không?

- Tại sao? Tôi ngồi dậy và hỏi em. Em cũng ngồi dậy và sát lại gần tôi.

- Vì mỗi lúc trời mưa, anh thường cay mắt lắm. Em đặt ngón tay lên mí mắt của tôi và nói.

- Cứ mỗi lần cùng anh dưới mưa, anh đều cay mắt vì những lý do khác nhau. Vì vậy nên em rất ghét mưa, em hy vọng khi anh đi đến chân trời xa xôi ấy, có chị Linh bên cạnh, anh sẽ không bao giờ phải cay mắt vì những cơn mưa bất chợt nơi đây nữa.

Mặt em đượm buồn và nhìn xa xăm về phía chân trời, tôi kéo em lại và ôm em vào lòng. Tay tôi lại bóp chặt, răng nghiến lại để kìm chế cảm xúc của mình một lần nữa. Không hiểu đây là lần thứ mấy tôi phải làm việc này rồi, nó thật sự khó chịu lắm.

Rồi mặt trời cũng dần dần lặn xuống sau những lũy tre, thời gian tôi ở cạnh em càng ngắn dần. Tôi đưa em quay lại Sài Gòn, về sân bay Tân Sơn Nhất, nơi ba em đang chờ sẵn. Em ngồi sau xe, lại cứ vẽ vẽ viết viết lên lưng của tôi như mọi khi. Đường quốc lộ 22 từ quê lên thành phố hôm nay bỗng thấy ngắn lạ thường. Cứ mong nó dài thật dài và không bao giờ có điểm dừng. Nhưng càng hy vọng thì cái điểm dừng ấy càng đến gần và nhanh hơn.

- Anh ở đây đợi em một chút!

Tôi dừng lại tại một nơi gần sân bay, em bước xuống và chạy vào trong. Vài phút sau, em chạy ra với một hộp quà trên tay.

- Em tặng anh món quà này! Là do chính tay em làm đó!

- Ủ! Cảm ơn em! Tôi nhận lấy món quà từ tay em.

- Thôi trễ rồi, em phải đi đây! Em giơ tay lên chào tôi, em vẫn nhìn tôi rồi bước lùi dần. Tay em liên tục dụi những giọt nước mắt không ngừng rơi.

Trời chuyển mưa, mây đen kéo đến. Những hạt mưa li ti bắt đầu rơi xuống khắp nơi.

- Anh! Em từ xa chạy ngược về phía tôi.

- Anh có mang áo mưa theo không?

- Anh có!

- Nhớ mặc áo mưa vào đó! Đi đường cẩn thận! Không có em bên cạnh, đừng có cay mắt dưới mưa nữa đó biết chưa? Em nói rồi quay mặt bước đi.

- Trinh! Tôi kéo tay em lại, siết em thật chặt và hôn em một lần sau cuối. Em nhìn tôi với vẻ mặt ngạc nhiên.

- Vẫn chưa hết ngày phải không? Anh chỉ muốn diễn vở kịch này cho xong thôi, ngày mai sẽ quên hết tất cả! Tôi xoa hai gò má trắng hồng của em.

- Quên anh đi nhé Trinh! Rồi em sẽ tìm được hạnh phúc thật sự! Mối em mím chặt lại và nhìn về một hướng khác.

- Em biết rồi! Cảm ơn anh vì ngày hôm nay, vì tất cả những gì anh đã làm cho em! Tạm biệt anh!

Em lấy tay che miệng, khóc nức nện rồi chạy thật nhanh vào trong sân bay. Không một lần nào quay lại nhìn tôi nữa. Em như con mèo bé nhỏ lạc lõng giữa đêm mưa, đang kiếm tìm một mái hiên, một ngôi nhà để được che chở. Nhưng cái mái hiên em tin tưởng nhất lại không chấp nhận em.

Lại một lần nữa, tôi nhìn người ta bước đi từ phía sau. Lại một lần nữa tôi chúc phúc cho người ta sẽ tìm được hạnh phúc thật sự. Hy vọng lần này, sẽ không ai phải chờ đợi ai nữa. Hy vọng em giữ lời hứa của em, phải hoàn toàn quên tôi đi. Mưa bắt đầu rơi nặng hạt hơn, tôi cất cẩn thận món quà của em, rồi chạy về lại quê trên đường quốc lộ 22. Áo mưa? Nó có còn quan trọng không khi con người ta đã trở nên chai sạn? Không cay mắt? “Xin lỗi em! Anh vẫn phải cay mắt khi mưa một lần nữa rồi.”

Quốc lộ 22... bạn đã từng...?

Bạn đã từng đi trên con đường này?

Bạn đã từng có những kỷ niệm vui buồn nơi đây?

Bạn đã từng dầm mưa cùng ai đó?

Bạn đã từng chở một người nào đó mà bạn xem họ là cả một thế giới của bạn?

Bạn đã từng được một người nào đó viết những lời yêu thương trên lưng?

...và rất nhiều câu hỏi bạn đã từng khác nữa, mỗi câu hỏi là mỗi một kỷ niệm vui buồn mà bạn đã từng có cũng một người đặc biệt nào đó...

Quốc lộ 22...tôi đã từng...bạn à!...

Còn vài ngày cuối cùng lưu lại Việt Nam, tôi lại đi viếng mộ mẹ, chào tạm biệt những người quen, chuẩn bị những thủ tục cuối cùng.

- Ly! Ngày mai anh Khanh đi rồi, con có đi tiễn không? Dì hỏi nhóc Ly.

- Không! Ảnh có chị Linh hạnh phúc rồi, con đi tiễn làm gì?

- Thôi đi à! Không có gì đâu! Tôi nói với dì trong bữa cơm.

Sáng hôm sau, chỉ có một mình dì ra sân bay tiễn tôi. Cũng tốt thôi, như vậy thì ra đi càng dễ dàng hơn. Không có nhiều nước mắt, lưu luyến như ngày nào nữa, ra đi một cách lặng lẽ.

- Thôi đi về đi! Không cần chờ nữa đâu! Lát nữa con tự vào được mà! Dì xoa đầu tôi, ôm tôi dặn dò nhiều điều.

Và người phụ nữ ấy cũng dần bước đi khỏi sân bay, hy vọng dì giữ gìn sức khỏe. Con không còn cơ hội báo hiếu cho dì nữa rồi. Gửi hành lý ở một nơi, tôi quay vào lại sân bay để gặp Linh.

- Anh Khanh! Em gọi tôi và chạy lại ôm tôi.

- Em tưởng anh sẽ không đến!

- Sao anh không đến được? Phải tiễn em đi chứ!

- Anh thật sự yêu Trinh đến vậy sao?

- Ừ! Hơn cả bản thân anh nữa em à!

- Ừ! Em rơm rớm nước mắt.

- Anh xin lỗi!

- Nếu sau này không hạnh phúc, đến tìm em có được không?

- Sáu năm là đã đủ lắm rồi Linh à! Em xứng đáng có được hạnh phúc, đừng chờ đợi thêm nữa!

- Dạ! Em lấy tay dụi nước mắt.

Cuộc nói chuyện quan trọng lần trước là về Trinh. Linh đã nhận ra tình cảm của Trinh dành cho tôi. Trong cuộc nói chuyện, tôi cũng khẳng định tình cảm của mình dành cho Trinh. Và không còn lý do nào nữa khiến Linh phải từ chối chuyển tu nghiệp sang Anh mà em có được. Một người em họ dưới quê sẽ lên sống cùng và chăm sóc ẹ Hiền để em an tâm ra đi.

Linh đang tiến vào phòng cách ly, mẹ Hiền khóc nhiều lắm, tôi dìu mẹ và nhìn Linh bước đi. Nhìn những bước chân của em đã vững vàng hơn ngày xưa rất nhiều, thật sự em đã trưởng thành rồi. Hy vọng em sẽ gặt hái được nhiều thành công trong cuộc sống sắp tới, đặc biệt là tìm được hạnh phúc cho bản thân của mình.

Chào em! Người con gái mà tôi đã từng yêu.

Tôi tìm một khách sạn gần đó để ở tạm vài ngày và chờ đến ngày đi. Lại một buổi sáng không nắng ấm của Sài Gòn, tôi lặng lẽ một mình bước ra sân bay làm những thủ tục cuối cùng để quay lại Mỹ. Trước khi bước vào phòng cách ly, tôi quay lại chào từ biệt Sài Gòn lần cuối cùng. “Không biết bao giờ tạo lại được gặp mày một lần nữa Sài Gòn nhỉ? Có thể là chẳng bao giờ nữa.” Và rồi cái đất nước hình chữ S lại một lần nữa mờ dần và khuất hẳn sau những đám mây. Tôi cầu chúc cho tất cả những người thân mà tôi yếu quý nhất có một cuộc sống hạnh phúc.

...3 năm sau...

- Khanh ơi! Có điện thoại từ Việt Nam nè con. Mẹ Hai gọi tôi từ phòng khách.

- Dạ! Con ra ngay! Tôi từ từ mở cửa phòng bước ra.

- Để mẹ đỡ con! Mẹ chạy lại nắm lấy tay tôi, dẫn tôi đi từ từ đến chiếc điện thoại bàn.

- Alo! Khanh nghe đây.

- Anh! Tiếng nói quen thuộc ngày nào, đó chính là con bé ú của tôi đây mà. Đã 3 năm qua, đây là lần đầu tiên tôi lại được nghe tiếng của em. Bao nhiêu xúc cảm lại tràn về.

- Tr...Trinh đó hả em? Tôi không tìm được cảm xúc và hơi ấp úng.

- Dạ! Anh nè! Cuối năm nay anh có về nước để...để dự đám cưới của em được không anh?

- Đám...đám cưới.

- Dạ! Anh sao vậy?

- Ừ..à...không có gì đâu em, nghe em sắp thành hôn. Anh vui lắm!

- Là Mạnh hả em?

- Dạ! Là anh Mạnh.

- Ồ...ừ...để anh cố sắp xếp rồi trả lời em sau nhe!

Tôi gác máy điện thoại, và nở trên môi một nụ cười mãn nguyện. Tôi đã đợi ngày này rất lâu rồi, ngày mà em tìm được hạnh phúc thật sự.

- Mẹ Hai sao vậy? Tôi nghe có tiếng thúc thít của mẹ.

- Không có gì đâu con! Hix..hix.

- Mẹ đang khóc đó hả? Đừng dối con, con nghe được mà!

- Hix..hix...

- Thôi mà mẹ, chuyện đã cũ rồi! Tôi tiến đến rồi ôm mẹ.

- Con định giấu chuyện này đến bao giờ?

- Sẽ không lâu nữa đâu mẹ à, khi mà người con yêu đã được hạnh phúc.

- Hix...khổ thân con trai tôi quá! Cuộc đời nó sống đối với mọi người như bát nước đầy! Tại sao ông trời lại đối xử với con trai tôi như thế? Không biết mẹ đã khóc bao nhiêu lần vì tôi rồi?

Cuộc đời không phải lúc nào cũng màu hồng. Khi tác giả đặt bút viết nên câu chuyện này, chỉ hy vọng mang đến cho người đọc một tình yêu đẹp, ở đó chỉ tồn tại những tiếng cười hạnh phúc. Nhưng trong cuộc sống, bên cạnh sự hạnh phúc, không thể thiếu những đau thương, mất mát. Phải chấp nhận một sự thật rằng, cuộc sống này có rất nhiều dư vị khác nhau. Dù muốn hay không, tác giả vẫn phải viết tiếp những dòng nhật ký còn sót lại cuối cùng, những dòng nhật ký từ những trang đầu tiên mà tác giả đã cố tình giấu đi.

Ngày...tháng...năm

Đây là ngày tôi bắt đầu viết những dòng chữ đầu tiên vào quyển tập này. Quyển tập khá dày, còn rất nhiều trang giấy trắng. Nếu chỉ dùng để viết bệnh án thì phí thật. Dù sao cuộc đời tôi cũng có nhiều thứ để viết, thôi thì ráng viết được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Để đến một ngày không còn viết được nữa lại hối tiếc...

Ngày...tháng...năm

Đã là lần thứ 3 phải phẫu thuật khối u ở tuyến yên. Cứ mỗi lần phẫu thuật, ánh sáng lại quay trở lại với tôi, lại cho tôi thêm nhiều hy vọng. Nhưng sau đó thì khối u lại tiếp tục to dần và to dần, màn đêm lại cứ quần lấy tôi không buông, và từ từ dập tắt đi mọi hy vọng đó...

Ngày...tháng...năm

"Ba mẹ ơi! Hôm nay con gặp một giấc mơ đáng sợ lắm! Một ngày đẹp trời, bỗng nhiên con mở mắt và chỉ một màu đen bao trùm. Con sợ lắm ba mẹ à! Xin lỗi ba mẹ vì con đã mua vé máy bay về Việt Nam mà không báo cho ba mẹ biết! Con hiểu được tình trạng hiện giờ của con, con phải về quê viếng mộ mẹ, phải về gặp lại những người thân yêu của con khi còn có cơ hội!"

Ngày...tháng...năm

Hôm nay vui thật! Tự nhiên lại gặp một cô tiểu thư xinh đẹp, kiều kì ở quán hủ tiếu nhỏ. Cô ấy làm quen với tôi bằng một cách khá hài hước. Mà sao nhìn cô ấy giống bé ú của tôi ngày nào quá...

Ngày...tháng...năm

"Hôm nay thấy em bị bầm tím ở tay, không hiểu sao lòng anh đau lắm Miu à! Phải nói rằng biển đêm hôm nay rất đẹp, cảm giác rất bình yên khi được ngồi cùng em ngắm biển. Nhưng khi anh nhìn về phía màn đêm nơi chân trời, anh lại sợ mình không có khả năng mang lại hạnh phúc cho em. Có lẽ anh và em nên có một khoảng cách sẽ tốt hơn?"

Ngày...tháng...năm

“Hôm nay cuối cùng con cũng được viếng mộ mẹ. mẹ thấy người con gái ấy thế nào? Có thể làm dâu của mẹ được không? Cô ấy cứ thế, cứ xuất hiện bất ngờ. Ở cạnh cô ấy, con cảm thấy vui lắm mẹ à!”

Ngày...tháng...năm

“Ngồi trên cầu Thủ Thiêm, nhìn gương mặt thiên thần của em ngủ mà lòng thấy hạnh phúc biết bao. Không lẽ anh đã có tình cảm với em rồi sao Miu?”

Ngày...tháng...năm

“Không biết em đi đâu biệt tăm, từ buổi sáng trời mưa cho đến giờ. Ngày nào anh cũng ngồi ở nhà chờ đợi em xuất hiện. Sao em không trả lời điện thoại? Có biết anh lo cho em lắm không?”

Ngày...tháng...năm

“Hôm nay em vừa khóc vừa băng vết thương cho anh, tự nhiên nhìn những giọt nước mắt ấy, anh không còn cảm thấy đau tí nào nữa.”

Ngày...tháng...năm

“Cuối cùng anh đã gặp lại con bé ú của anh. Hôm nay anh đã hôn em, anh không ngờ lại có ngày anh hôn em Trinh à! Nhưng không hiểu sao nụ hôn ấy nó ngọt ngào lạ thường. Như anh được gặp một nửa kia thật sự của cuộc đời mình. Anh đã thật sự yêu Miu rồi, và khi biết được Miu lại chính là bé ú ngày nào vẫn luôn chờ đợi anh, cảm xúc của anh càng vỡ òa.”

Ngày...tháng...năm

Nhận được cuộc điện thoại từ Mỹ của mẹ Hai, tôi như bừng tỉnh từ một giấc mơ đẹp. Tôi đã quá sa đà vào giấc mơ này rồi. Có lẽ nên kết thúc tại đây, để mọi chuyện không thể lún sâu hơn nữa.

Ngày...tháng...năm

“Trinh à! Em có biết những gì anh làm cho em ngày hôm nay, hoàn toàn là những điều thật lòng nhất. Đó không phải là một vở diễn, anh không phải là một diễn viên đâu. Anh thật sự yêu em lắm! Hơn cả bản thân của anh nữa! Vì vậy anh phải xa em thôi Trinh à!”

Đêm hôm đó, tôi cẩn thận mở hộp quà của em ra. Một cái hộp to bên trong chứa đầy những que kem, sợi dây chuyền cổ 4 lá và một bức thư.

Em viết:

“Anh Khanh nè! Đây là món quà em đã ấp ủ muốn tặng anh từ lâu. Em đã giữ lại những que kem mỗi khi mình ăn cùng nhau. Cũng không biết em bắt đầu giữ chúng từ khi nào, chỉ biết là lúc đó, em vẫn là con bé béo ú hay lẻo đẻo theo anh. Cứ hai que kem sẽ tượng trưng ột lần mình ở cạnh nhau anh nhé!

Em trả lại anh sợi dây chuyền cổ 4 lá này. Em xin lỗi! Em sợ phải nhìn thấy nó, sợ lại nhớ và không quên được anh. Có lẽ anh nên tặng lại nó cho chị Linh, người chủ đích thực của sợi dây chuyền.

Chỉ một câu hỏi cuối cùng... Anh chưa bao giờ yêu em phải không?”

Đọc xong bức thư, con tim tôi như tan nát. Tôi như vỡ òa sau bao nhiêu ngày phải kìm nén cảm xúc của mình. Tôi ngồi bệt ra đất và dựa vào tường để tìm một điểm tựa. Không cần phải chờ đến những cơn mưa mới cho phép bản thân cay mắt. Trong màn đêm u tối của căn phòng, tôi đã khóc như chưa bao giờ được khóc. Không phải vì sự yếu đuối của bản thân, chỉ vì tôi đã cố gắng mạnh mẽ quá nhiều trước khi em đi.

...

“Con bé này ngốc thật!

Phải rồi, anh chưa bao giờ yêu em đâu! Chỉ là... từng giây từng phút, hình ảnh em luôn trong tâm trí anh.

Phải rồi, anh chưa bao giờ yêu em đâu! Chỉ là... anh luôn nghĩ về em dù vui hay buồn.

Phải rồi, anh chưa bao giờ yêu em đâu! Chỉ là... mỗi khi ở cạnh em, anh như được sống thật với con người mình. Anh cảm nhận được hạnh phúc và bình yên thật sự.

Phải rồi, anh chưa bao giờ yêu em đâu! Chỉ là... anh có thể đánh đổi tất cả để em được hạnh phúc.

Phải rồi, anh chưa bao giờ yêu em đâu! Chỉ là... anh sẽ không bao giờ đánh bạc với số phận, dù có 1% anh bị mù lòa, 99% anh sẽ chữa lành căn bệnh này. Anh vẫn không muốn đánh bạc tình yêu của em dù chỉ một lần.”

...

Ngày...tháng...năm

Đã lâu rồi tôi chưa viết nhật ký, chính xác là tôi không còn đủ anh sáng để viết nữa. Đây chỉ là những dòng sau cuối, những dòng nguyệt ngoạc, viết vội cuối cùng để kết thúc quyển nhật ký cuộc đời tôi. Cũng không nhớ rõ từ bao giờ, anh sáng đã hoàn toàn tắt hẳn trước mắt tôi. Mọi thứ bây giờ đối với tôi chỉ là một màu đen đáng sợ.

Hôm nay, tôi nhận được tin em sắp cưới. Tôi thật sự vui sướng và hạnh phúc lắm! Vì người con gái tôi yêu, cuối cùng cũng tìm được bến bờ cuộc đời. Nó như một ánh sáng rực rỡ, soi rọi màn đêm âm u bao trùm lấy tôi suốt một thời gian dài.

“Trình à! Hôm nay anh lại được nghe giọng nói của em. Nỗi nhớ em lại dâng trào trong anh. Anh nhớ em nhiều lắm! Nhớ nhất là cái hình ảnh con bé béo ú của anh ngày xưa. Những ngày tháng chúng ta cùng ăn kem, cùng cắt bánh sinh nhật. Và anh biết một điều, rời xa em là một lựa chọn hoàn toàn đúng đắn của anh. Nếu ngày xưa anh không dứt khoát, có lẽ bây giờ em sẽ khổ vì anh nhiều lắm!

...

...

Em có biết không?

Hình ảnh của em trong anh, luôn là một người con gái tuyệt vời nhất.

Tuy khái niệm màu sắc đã không còn tồn tại trong anh từ lâu.

Nhưng anh vẫn luôn nhớ đến em bằng một màu sắc đặc biệt.

Anh sẽ Vẽ Em Bằng Màu Nỗi Nhớ.”

———— Hết ————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-em-bang-mau-noi-nho>